

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇİRKİNLER

Scott Westerfeld

3. baskı

Tally 16'sına girmek üzere ve bunun için sabırsızlanıyor. Ehliliyet almak için değil, güzelleşmek için...

Tally'nin dünyasında 16. yaş gününüzle birlikte, çirkinliğinizden kurtulup muhteşem güzel olduğunuz bir estetik operasyon geçirir ve tek işinizin eğlenmek olduğu, yüksek teknolojiyle donatılmış bir cennete adım atarsınız. Ve Tally'nin sadece birkaç haftası kaldı.

Ama Tally'nin yeni arkadaşı Shay, güzel olmayı isteyip istemediğinden emin değildir. Tehlikeyi göze alıp dışarıdaki dünyada doğal kalmayı tercih ederek kaçır.

Shay'in kaçıyla Tally, bu güzel dünyanın, hiç de güzel olmıyan bir yönüyle tanışır. Otoriteler Tally'ye, düşünebileceği en kötü teklifi sunarlar: Ya arkadaşını bulup onun geri dönmesini sağlayacaktır ya da hiçbir zaman güzelleşemeyecektir. Yaptığı seçim Tally'nin dünyasını tamamen değiştirecektir.

Sürükleyici serinin ilk kitabı...

Serideki tüm kitaplar

ISBN: 978-605-5060-08-4

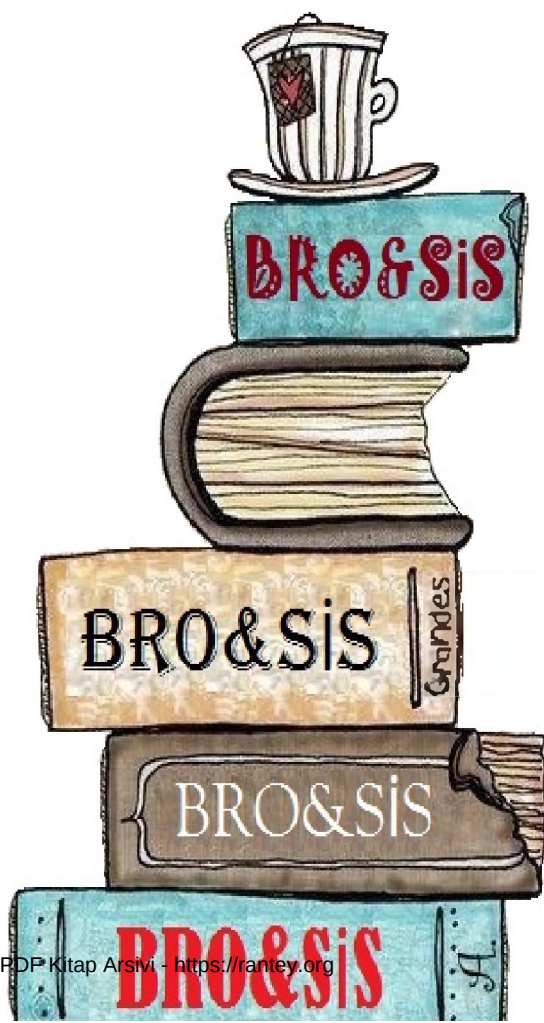

9 786055 060084

www.delidolu.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Scott Westerfeld

1963 yılında Teksas'ta doğan Scott Westerfeld, yaşamını New York ile Sidney arasında devam ettirmektedir.

Yazarlığın yanı sıra, web tasarımcılığı ve bestecilik yapmaktadır.

Gençler için yazdığı kitaplar, "Amerikan Kütüphaneler Birliği En İyi Gençlik Kitapları" kategorisine girmiştir.

Çirkinler aynı adı taşıyan serinin ilk kitabıdır. Bunu *Güzeller*, *Özeller* ve *Ekstralar* takip etmektedir.

Westerfeld, pek çok kitabın yanı sıra "Geceyarısıcular Üçlemesi" ile *Peeps*, *So Yesterday* ve *The Last Days* adlı kitaplardan oluşan bir diğer üçlemenin de yazarıdır.

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Çirkinler (roman)

Güzeller (roman)

Özeller (roman)

Ekstralar (roman)

Westerfeld, eksiksiz ve karmaşık bir toplum düzenini ustaca kurgulamış.

Elinizden düşüremeyeceğiniz bir dizi.

School Library Journal

Heyecan dolu ve okurları harekete geçiren bu dizi, sizleri hayal kırıklığına uğratmayacak. Bir önceki kadar güzel ve hayranlarının, dizinin son kitabını nefeslerini tutarak beklemelerine degecek kadar olağanüstü.

ALA Booklist

Yüksek teknolojiyle donatılmış, heyecanlı bir hikâye.

Kirkus

© 2005, Scott Westerfeld
© 2007, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 2005 yılında, Amerika'da *Uglies* adı ile Simon & Schuster
Children's Publishing'in bir markası olan Simon Pulse
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-08-4

Birinci Basım: Mart 2008 (3000 adet)
İkinci Basım: Nisan 2011 (3000 adet)
Üçüncü Basım: Aralık 2013 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Niran Elçi
Kapak Fotoğrafı: Alfred Saerchinger
Editör: Rukiye Düzçay
Düzeltili: Perçem U. Yıldızbaş
Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın
tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin
tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ÇİRKİNLER

Scott Westerfeld

Birinci Kısım

GÜZELLEŞMEK

“Toplumu güzel insanlarla doldurmak
iyi bir Şey değil mi?”

Yang Yuan
(*The New York Times*’tan alıntı)

YENİ-GÜZEL ŞEHİRİ

Yaz başıydı. Gökyüzü kedi kusuğu rengindeydi.

Elbette, diye düşündü Tally, bu pembeyi elde etmek için kedinizi, bir süre yalnızca somon çeşnili kedi mamasıyla beslemeniz gerekir. Kayıp giden bulutlar, balığa benziyordu biraz. Yükseklerdeki rüzgârlar bulutları karıştırıyor, balık pullarına benzetiyordu. Işık solarken bulutların arasındaki boşluklar koyu maviye dönüştü; tıpkı tersyüz olmuş bir okyanus gibi, dipsiz ve soğuk...

Eski yazlar olsa, böyle bir günbatımı güzel gelirdi. Ama Peris güzelleştiğinden beri hiçbir şey güzel gelmiyordu. Yalnızca üç ay iki günlüğüne bile olsa, en iyi arkadaşınızı kaybetmek kötü bir şeydi.

Tally Youngblood karanlığı bekliyordu.

Açık penceresinden Yeni-Güzel Şehri'ni görebiliyordu. Parti kulelerinin tümü aydınlatılmıştı; sefa bahçelerinin patikalarında yanan meşale dizileri, yılan gibi kıvrılıyordu. Kararmaya yüz tutmuş pembe gökyüzünde birkaç sıcak hava balonu, iplerini çekiştiriyor; balonların yolcuları başka balonlara ve paraşütlere, güvenli havai fişekler fırlatıyordu. Kahkahalar

ve müzik, doğru açıyla fırlatılan taşlar gibi suda sekiyordu. Tınları, Tally'nin sinirlerini yıpratacak kadar keskindi.

şehrin dış mahallelerinde, ırmağın oluşturduğu kıvrımla şehir merkezinden ayrılmış yerlerde, her şey karanlığa boğulmuştu. Bu saatte, çirkin olan herkes yataktaydı.

Tally, arabirim yüzüğünü çıkardı, "İyi geceler," dedi.

"Tatlı düşler Tally," dedi oda.

Tally bir dış temizleme hapı çiğnedi, yastıklarını yumrukladı ve eski, taşınabilir ısıtıcıyı tlerin altına tıktı. Isıtıcı, Tally'nin boyutlarında, uyuyan bir insana gereken sıcaklığı ürettiyordu.

Sonra pencereden dışarı ıktı.

Dışarıda gecenin, başının üzerinde kömür karasına dönüştüğünü görünce kendini daha iyi hissetti. Belki bu aptalca bir plandı; ama yatağında uykusu kaçmış, kendisi için üzülererek geçen bir geceye yeğdi. Su kıyısına inen, aşına olduğu o patikada yürürken Peris'in, yeni-güzelleri gözetleyerek geçecek bir geceye hazır, kakhahalarını bastırarak sessizce arkasından geldiğini hayal edebiliyordu. Tally ve Peris, daha on iki yaşındayken –yaşları arasındaki üç aylık fark hiç önemli değilmiş gibi gelirken– yuva bakıcısını atlatmanın yolunu bulmuşlardı.

"Hayatımın sonuna dek en iyi arkadaşımsm," diye mırıldandı Tally, sağ avucundaki minik yara izine dokunarak.

Ağaçların arasından suyun ışıldadığını gördü, oradan geçen bir teknenin yarattığı küçük dalgaların kıyıya vururken çıkardığı şıptırıları dinledi. Eğilerek sazların arasına saklandı. Casusluk gezileri için en iyi zaman yazdı. Yazın otlar yüksek olur, hava asla soğumazdı ve ertesı gün derslerde uyanık kalmaya çalışmanız gerekmezdi.

Elbette Peris, artık dilediği kadar geç kalkabilirdi. Güzel olmanın bir avantajı daha...

Devasa, eski köprü, suyun üzerinde uzanıyordu. Kocaman, demir iskeleti gökyüzü kadar siyahtı. Öyle uzun zaman önce inşa edilmişti ki manyetik gergilerin desteği olmadan, kendi ağırlığını taşıyabiliyordu. Bundan bir milyon sene sonra, şehirden bir iz bile kalmadığında, muhtemelen bu köprü bir iskelet fosili gibi ayakta kalacaktı.

Yeni-Güzel Şehri'ne giden diğer köprülerin aksine, eski köprü *konuşanıyordu*; daha da önemlisi, izinsiz geçenleri *raporlamıyordu*. Bu sessizliğine rağmen, Tally'ye çok bilge bir köprüymüş gibi geliyordu; bazı asırlık ağaçlar gibi sessiz ve bilgili...

Artık gözleri karanlığa tamamen alışmıştı. Her zamanki kayaya bağlanmış misinayı bulması yalnızca birkaç saniye sürdü. Misinayı çekti ve köprü desteklerinden birinin üzerindeki saklama yerinden suya düşen halatın çıkardığı şapırtıyı duydu. Görünmez misinayı çeke çeke, ucuna bağlı, ıslak, düğüm düğüm halatı buldu. Halatın diğer ucu hâlâ köprünün demir iskeletine bağlıydı. Tally halatı çekerek gerdi ve her zamanki ağaca bağladı.

Bir başka ırmak teknesi geçerken, bir kez daha eğilip otların arasına saklanması gerekti. Teknenin güvertesinde dans eden insanlar, köprüden kıyıya gerilmiş halatı görmediler. Asla görmezlerdi. Yeni-güzeller gereksiz, ufak tefek ayrıntıları fark edemeyecek kadar çok eğleniyor olurlardı her zaman.

Teknenin ışıkları solup gittiğinde Tally, tüm ağırlığını vererek halatın sağlamlığını sınadı. Bir seferinde halat ağaçtan çözülmüştü ve Peris'le ikisi önce aşağı sallanmışlar, sonra nehrin ortasına doğru yukarı savrulmuşlar, sonunda soğuk

suya düşmüşlerdi. Tally bu gece kuru, sıcak, ama yalnız ol-maktansa o geceki gibi, Peris'le birlikte ve sıırsıklam olmayı tercih ettiğini fark ederek gülümsedi.

Halattaki düğümlere elleri ve bacaklarıyla tutunarak baş aşağı sarktı ve kendini köprünün karanlık iskeletine doğru çekti, sonra demir iskelet boyunca ilerleyerek Yeni-Güzel Şehri'ne yollandı.

Güzelleştikten sonra göndermeye zahmet ettiği tek mesaj-dan, Peris'in nerede yaşadığını öğrenmişti. Peris adresini ver-memişti, ama Tally mesajın sonundaki, gelişigüzel görünen sayıları deşifre etmenin yolunu biliyordu. Numaralar, şehrin tepelik kısmındaki Garbo Malikânesi denen yeri işaret edi-yordu.

Oraya ulaşmak zor olacaktı. Tally ile Peris, çıktıkları ge-zintilerde hep su kıyısında dolaşmışlardı. Oradaki bitki ör-tüsü ve arkasındaki Çirkinköy'ün karanlığı, saklanmayı ko-laylaştırıyordu. Ama şimdi Tally, adanın ortasına, aydınlık sokakların, bütün gece gösteri arabaları ve eğlenen insanlarla dolu olduğu yere gidiyordu. Peris gibi yepyeni güzeller, her zaman eğlenenin en çılgın olduğu yerlerde yaşardı.

Tally haritayı ezberlemişti, ama tek bir yanlış dönüş yapar-sa ayvayı yerdi. Arabirim yüzüğü olmadan araçlar onu göre-mez, hiç yokmuş gibi eziverirlerdi.

Doğrusu, Tally burada *gerçekten* de bir hiçti.

Daha da kötüsü, o çirkindi. Ama Peris'in böyle düşünmeye-ceğini umuyordu. Onu bu şekilde görmeyeceğini umuyordu.

Yakalanırsa ne olacağına dair en ufak fikri yoktu Tally'nin. Bu, yüzüğünü 'unuttuğu', dersleri astığı ya da evi kandırıp müziği izin verilenden daha yüksek sesle dinlediği için ense-

lenmeye benzemiyordu. Bu tür şeyleri herkes yapardı ve herkes enselenirdi. Ama o ve Peris, bu gezintilerde yakalanmaya her zaman büyük özen göstermişlerdi. Irmağı geçmek ciddi işti.

Endişelenmek için çok geçti artık. Hem, ona ne yapabilirlerdi ki? Üç ay sonra o da güzel olacaktı.

Tally sefa bahçesine kadar ırmak kıyısında ilerledi, sonra bir söğüt sırasının altındaki karanlığa süzüldü. Dalların altına saklanarak küçük, titreşen alevlerin aydınlatığı patika boyunca yürüdü.

Patikada, bir güzel çifti gezine gezine yaklaştı. Tally yerinde dondu; ama onlar, her şeyden öyle habersizdiler, birbirlerinin gözlerine bakmaya o kadar dalmışlardı ki karanlığın içinde çömelmiş Tally'yi göremediler. Tally sessizlik içinde, onların geçmesini izledi. İçi, güzel bir yüze her baktığında hissettiği o sıcak duyguyla dolmuştu. O ve Peris, gölgelerin içinden güzelleri gözetlerken, onların yaptıkları aptalca şeylere kıkırdarken bile, gözlerini dikip seyretmekten kendilerini alamazlardı. İri, kusursuz gözlerinde bir şey vardı; söyledikleri her şeye kulak kabartmak, onları her tür tehlikeden korumak, onları mutlu etmek isteği uyandıran bir şey. O kadar... güzeldiler ki!..

İki güzel, bir sonraki dönemeçte gözden kayboldu. Tally, lapaya dönen beynini canlandırmak için başını iki yana salladı. Buraya, aval aval bakmak için gelmemişti. O bir casus, bir davetsiz misafir, bir çirkindi. Ve bir görevi vardı.

Bahçe, şehrin içlerine doğru uzanıyor, aydınlık parti kuleleri ve evler arasında siyah bir yılan gibi kıvrılıyordu. Karanlıkta birkaç dakika daha süzüldükten sonra Tally, ağaçların arasına saklanmış bir çiftte rastladı. Ne de olsa burası

bir *sefa* bahçesiydi. Ama onlar, karanlıkta Tally'nin yüzünü göremediler. Tally bir özür mırıldanıp uzaklaşırken ona takılmakla yetindiler. Tally de onları doğru düzgün görememişti, yalnızca birbirine dolanmış, kusursuz kollar ve bacaklar seçebilmişti.

Sonunda, Peris'in yaşadığı yerden birkaç sokak beride, bahçe sona erdi.

Tally yere sarkan bir sarmaşık perdesinin arkasından gözetledi. Çirkinköy'e, Peris'le birlikte geldikleri en uzak yerden daha uzaktaydı, buradan daha öteye gitmeyi planlamamıştı. İyi aydınlatılmış, kalabalık sokaklarda saklanması imkânsızdı. Parmaklarını yüzünde gezdirdi; geniş burnunu, ince dudaklarını, geniş alnını ve dolaşık, kıvrır kıvrır saçlarını yokladı. Çalılıkların arasından çıktığı anda fark edilirdi. Yüzüne ışık geldiğinde yanıyormuş gibi hissediyordu. Burada ne işi vardı? Çirkinköy'ün karanlığına dönmeli, sırasının gelmesini beklemeliydi.

Ama Peris'i görmek, onunla konuşmak zorundaydı. Tam olarak nedenini bilemiyordu, ama her gece, uykuya dalmadan önce, onunla bin ayrı sohbet hayal etmekten bıkip usanmıştı. *Küçüklüklerinden* beri, her günü birlikte geçirmişlerdi ve şimdi... hiç görüşemiyorlardı. Belki birkaç dakikacık konuşsalar Tally'nin beyni, hayali Peris'le konuşmaktan vazgeçerdi. Üç dakika, onu üç ay idare ederdi belki.

Tally sokağın iki yanına baktı, gizlice geçebileceği bahçeler, saklanabileceği karanlık eşikler aradı. Dik bir yamaca tırmanan, tutunacak çatlaklar arayan bir dağcı gibi hissediyordu kendini.

İnsan trafiği biraz azalmaya başladı ve Tally, sağ avucundaki yara izini ovalayarak bekledi. Sonunda içini çekti ve

fısıldadı: “Sonsuza dek en iyi arkadaşımın...” Sonra öne, ışığa doğru bir adım attı.

Sağından bir ses patlaması geldi ve Tally geriye, karanlığa sıçradı. Sarmaşıklara takıldı ve hızla dizüstü, yumuşak toprağa düştü. Birkaç saniye boyunca, yakalandığını düşündü.

Ama şamata, bir düzen kazanarak ritmik vuruşlara dönüştü. Bir davul makinesi ağır ağır sokakta ilerliyordu. Bir ev kadar genişti, boy boy davullar çalan düzinelerce mekanik kol, ışıldayarak hareket ediyordu. Arkasından, gittikçe büyüyen bir kalabalık geliyordu. Tempoya uyarak dans ediyor, içiyor, boş şişeleri dev davul makinesine fırlatıp kırıyorlardı, ama makineye hiçbir şey olmuyordu.

Tally gülümsedi. Eğlenen güzeller maske takmışlardı.

Makine, arkasından havaya maskeler atıyor, doğaçlama geçit alayına daha fazla insan çekmeye çalışıyordu. Şeytan yüzlü maskeler, korkunç palyaço maskeleri, yeşil canavar maskeleri ve iri, oval gözleri olan, gri uzaylı maskeleri vardı. Kedi, köpek, inek maskeleri ya da çarpık gülüşlü, dev burunlu yüz maskeleri...

Alay ağır ağır geçti ve Tally, bitki örtüsünün arasına süründü yine. Eğlenenlerden bazıları o kadar yakından geçmişti ki şişelerinden gelen mide bulandırıcı, tatlımsı koku Tally'nin burnunu doldurmuştu. Makine sallana sallana biraz daha uzaklaştıktan bir dakika sonra, Tally saklandığı yerden dışarı sıçradı ve sokağa atılmış maskelerden birini kaptı. Maskenin plastiği yumuşaktı. Makinenin içinde birkaç saniye önce basılıp şekillendirildiğinden, hâlâ ılıktı.

Yüzüne takmadan önce maskenin renginin, günbatımındaki kedi kusmuğu rengiyle aynı olduğunu, uzun bir hayvan burnu ve iki küçük, pembe kulağı bulunduğunu fark etti.

Maske yüzüne yerleşirken akıllı yapıştırıcı esneyerek derisine uyum sağladı.

Tally, dans eden sarhoşları iterek geçti ve alayın diğer ucundan çıktı. Yüzünde bir domuz maskesiyle, ara sokaklardan birine sapıp Garbo Malikânesi'ne doğru koşmaya başladı.

SONSUZA DEK EN İYİ ARKADAŞIM SIN

Garbo Malikânesi geniş, aydınlık ve gürültülüydü.

İki parti kulesi arasındaki boşluğu dolduruyordu. Tıpkı, iki ince şampanya kadehinin arasında duran bodur bir çaydanlığa benziyordu. Kulelerin her biri, bir asansörden daha geniş olmayan tek bir sütunun üzerinde yükseliyordu. Yükseldikçe genişliyor, yeni-güzellerin bulunduğu yuvarlak balkonlarla çevrili, beş katlı yapılara dönüşüyordu. Tally, maskesindeki göz deliklerinden, manzarayı görmeye çalışarak tepenin üzerindeki üç binaya doğru tırmandı.

Kulelerin birinden, biri atladı ya da atıldı. Kollarını sallayarak, çılgınlık atarak düştü. Tally yutkundü, düşen kişiyi aşağı kadar izlemeye zorladı kendini. Yere yapışmadan birkaç saniye önce, atlama yelegi delikanlıyı yakaladı. Delikanlı kahkahalar atarak kayışların içinde birkaç kez havada sekti, sonra yavaşça yere indi. O kadar yakındaydı ki Tally, delikanlının kıkırdamalarının, biraz önce yaşadığı heyecandan kaynaklanan hıçkırıklarla kesildiğini işitebiliyordu. O da Tally gibi çok korkmuştu.

Tally ürperdi, ama binanın tepesinden atlamak, burada, kulelerin dibinde durmaktan daha tehlikeli değildi. İnce,

yüksek binaları ayakta tutan manyetik gergilerdeki kaldırıcıların aynıları, atlama yeleklerinde de kullanılıyordu. Tüm bu güzel oyuncaklar, görevlerini bir bıraksa Yeni-Güzel Şehri, tepetaklak yıkılıverirdi.

Malikâne yepyeni güzellerle doluydu; en kötüsü de onlar, derdi Peris her zaman. Çirkinler gibi, yüz kadar kişi barındıran büyük bir yurttan yaşıyorlardı. Ama bu yurttan kurallar yoktu. Kural dediğiniz, Aptalca Davran, Eglen ve Gürültü Yap değilse...

Çatıda, balo elbiselerini giymiş bir grup kız vardı. Ciğerlerini patlatırcasına bağılıyor, balkonun kenarında durarak yerdeki insanların üzerine güvenli havai fişekler fırlatıyorlardı. Tally'nin yanından turuncu bir alev topu sekti ve çevresindeki karanlığı yok etti. Bir güz rüzgârı kadar serindi.

"Hey, aşağıda bir domuz var!" diye haykırdı biri yukarıdan. Hepsini kahkahalar attı. Tally, adımlarını sıklaştırarak malikânenin, ardına dek açık kapısına yürüdü. İnsanları ite kaka içeri girdi ve dışarı çıkmakta olan iki güzelin şaşkın bakışlarını görmezden geldi.

Hep vaat ettikleri gibi, bütün bunlar, büyük bir partiydi. Bu gece insanlar; tuvaletler ve uzun kuyruklu siyah takım elbiseler içinde, sık sıkıdım giyinmişlerdi. Herkes Tally'nin domuz maskesini çok gülünç buluyor gibiydi. Onu gösterek gülüyorlardı. Tally başka bir şey yapmalarına fırsat vermemek için, yürümeye devam ediyordu. Elbette herkes gülecekti, çirkin partilerinin aksine, kavgalar çıkmazdı burada, tartışma bile çıkmazdı.

Oda oda dolaşarak o iri, güzel gözlere dalmadan ya da oraya ait olmadığı duygusuyla ezilmeden, yüzleri seçmeye çalıştı.

Orada geçirdiği her saniye, kendini daha da çirkin hissetmesine neden oluyordu. Karşısına çıkan herkesin, ona gülmesi de sinir bozucuydu. Yine de gülmeleri, gerçek yüzünü görseler yapacaklarından daha iyiydi.

Tally, Peris'i tanıyıp tanımayacağını merak etti. Ameliyattan sonra onu yalnızca bir kez görmüştü; hastaneden çıkarırken, ameliyattan kaynaklanan şişlikler inmeden önce. Ama onun yüzünü o kadar iyi tanıyordu ki! Peris'in her zaman iddia ettiğinin aksine, güzellerin hepsi *tıpatıp* aynı görünmüyordu aslında. Tally ve Peris çıktıkları gezintilerde, bazen tanıdık gelen, çirkinken tanıdıklarına benzer yüzler görürlerdi. Tanıdıkları kişinin ablası ya da ağabeyi gibi; daha özgüvenli, *çok daha* güzel bir abla ya da ağabey... Yüz sene önce de doğsanız, hayatınız boyunca kıskanacağınız bir abla ya da ağabey...

Peris o kadar değişmiş olamazdı.

“Domuzcuğu gördün mü?”

“Neyi?”

“Başıboş dolaşan bir domuzcuk var!”

Kıkırdayan sesler alt kattan geliyordu. Tally durup dinledi. Merdivende yapayalnızdı. Görünüşe göre, güzeller asansörleri tercih ediyordu.

“Ne cüretle partimize domuzcuk olarak giyinip gelir! Bu bir balo!”

“Yanlış partiye gelmiş.”

“Görgü kurallarından hiç anlamıyor. Nasıl görüldüğüne baksana!”

Tally yutkundu. Maske, kendi yüzünden daha iyi değildi. Durumunun gülünçlüğü etkisini yitiriyordu.

Sıçraya sıçraya basamakları tırmandı ve sesleri geride bıraktı. Belki, ilerlemeye devam ederse onu unutulardı. Garbo Malikânesi'nde tırmanacak iki katı daha kalmıştı, sonra çatıya çıkacaktı. Peris buralarda bir yerde olmalıydı.

Binanın arkasındaki çimenlikte, uçan balonlardan birinde ya da bir parti kulesinde değilse ya da biriyle beraber, sefa bahçelerinde bir yerde... Tally, o son imgeyi kafasından attı ve maskesi hakkındaki şakaları duymazdan gelerek, odalara teker teker bakarak koridor boyunca koştu.

Şaşkın bakışlar, ona uzanan parmaklar ve güzel yüzlerden başka hiçbir şey yoktu. Ama hiçbiri tanıdık gelmiyordu. Peris hiçbir yerde yoktu.

"Gel domuzcuk, domuzcuk! Hey, işte orada!"

Tally, basamakları ikişer ikişer tırmanarak en üst kata koştu. Nefes nefese kalmıştı. Maskesinin içi ısınmıştı. Alnı ter içindeydi ve yüzünde kalmaya çalışan yapıştırıcı kıvranıyordu. Şimdi bir grup güzel, kahkahalar atarak, merdivenlerde çarpışarak onu izliyorlardı.

Bu katı aramak için zaman yoktu. Tally koridorda iki yanına baktı. Zaten burada kimse yoktu. Kapıların hepsi kapalıydı. Belki de birkaç güzel, güzellik uykusuna yatmışlardı.

Peris'i aramak için çatıya çıkarsa kapana kısılırdı.

"Gel domuzcuk, domuzcuk!"

Kaçma zamanı. Tally asansöre koştu ve içeri daldığında kayarak durdu. "Zemin kat!" diye emretti.

Endişe içinde koridora bakarak, maskesinin sıcak plastığının içine nefesler vererek bekledi. "Zemin kat!" diye tekrarladı. "Kapıyı kapat!"

Hiçbir şey olmadı.

Tally içini çekerek gözlerini yumdu. Arabirim yüzüğü olmadan, o bir hiçti. Asansör onu dinlemezdi.

Tally bir asansörü nasıl kandıracağını biliyordu, ama bir çakı ve zaman gerekiyordu. Tally'de ikisi de yoktu. Onu kovalayan güzellerden biri merdivenin tepesinde belirdi, sallanarak koridora daldı.

Tally kendini geriye çekerek asansörün yan duvarına yaslandı, ayak uçlarında yükseldi ve onu görmesinler diye yamyassı olmaya çalıştı. Başkaları da belirdi. Tipik hantal güzeller gibi oflayıp poftuyorlardı. Tally, asansördeki aynadan onları görebiliyordu.

Bu aynı zamanda, o tarafa bakarlarsa, onların da onu görebileceği anlamına geliyordu.

“Domuzcuk nereye gitti?”

“Gel domuzcuk!”

“Çatıya çıkmış olabilir mi?”

Biri, domuzcuğu arayan güzellere hoşnutsuzluk içinde bakarak sessizce asansöre girdi. Tally'yi gördüğünde sıçradı. “Aman Tanrım, beni korkuttun!” Tally'nin maskeli yüzüne bakarak uzun kirpiklerini kırıştırdı, sonra başını eğip kendi frakına baktı. “Eyvah! Bu bir balo değil miydi?”

Tally'nin nefesi kesildi, ağzı kurudu. “Peris?” diye fısıldadı.

Peris ona dikkatle baktı. “Seni...”

Tally uzanacak oldu, ama sonra durumunu hatırlayıp sırtını asansör duvarına verdi. Ayak uçlarında durmaktan kasları ağrımaya başlamıştı. “Benim Peris.”

“Gel domuzcuk, domuzcuk!”

Peris koridordan gelen sese döndü, kaşlarını kaldırdı, sonra Tally'ye baktı. “Kapıyı kapat. Bekle,” dedi çabucak.

Kapı kayarak kapandı ve Tally öne doğru sendeledi. Onu daha iyi görebilmek için maskesini çıkardı. Peris'ti bu; sesi, kahverengi gözleri, kafası karıştığında kırışan alnı...

Ama şimdi o kadar güzeldi ki!

Okulda, güzelliğin sizi nasıl etkilediğini anlatmışlardı. Evrim hakkında bir şeyler bilip bilmediğiniz önemli değildi, etkiliyordu işte. Herkesi...

Herkesin görebildiği özel bir tür güzellik, bir hoşluk vardı. Çocuklarıinki gibi iri gözler ve dolgun dudaklar, pürüzsüz ve temiz cilt, simetrik hatlar ve diğer binlerce küçük detay. İnsanlar, zihinlerinin bir köşesinde, her zaman bu işaretleri arardı. Nasıl yetiştirilmiş olurlarsa olsunlar, kimse onları görmezden gelemezdi. Bir milyon senelik evrim süreci sonunda, insan beynine işlemişlerdi.

İri gözler ve dolgun dudaklar şöyle diyordu: Ben küçük ve savunmasızım, seni incitemem ve sen beni korumak istiyorsun. Kalanlarsa şöyle diyordu: Ben sağlıklıyım ve seni hasta etmem. Ve güzellik hakkında ne düşünürseniz düşünün, bir parçanız şöyle diyordu: *Çocuklarımız olursa onlar da sağlıklı olur. Ben bu güzel insanı istiyorum...*

Okulda, doğanızdan kaynaklanıyor, demişlerdi. Tıpkı yüreğinizin atması gibi, böyle bir yüz gördüğünüzde, güzel bir yüz gördüğünüzde, bütün bu şeylere inanmadan edemiyordunuz.

Peris'inki gibi bir yüz.

"Benim," dedi Tally.

-Peris, kaşlarını kaldırarak bir adım geriledi. Tally'nin giysilerine baktı.

Tally bol, siyah, gezinti kıyafetlerini giymiş olduğunu hatırladı. Halata tırmanırken, bahçelerden geçerken, sarmaşıkların arasına düşerken üstü başı çamurlanmıştı. Peris'in takım elbisesi siyah kadifedendi. Gömleği, yelege ve kravatı bembeyaz parlıyordu.

Tally de geriledi. "Ah, affedersin. Sana çamur bulaştırmam."

"Burada ne işin var Tally?"

"Ben yalnızca..." diye kekeledi Tally. Peris'i karşısında bulunca ne diyeceğini bilemez olmuştu. Hayal ettiği onca konuşma, onun iri, tatlı gözlerine bakarken eriyip gitmişti. "Bilmek zorundaydım. Biz hâlâ..."

Tally, yaralı avucunu açarak sağ elini uzattı. Avucundaki çizgiler ter ve kir dolmuştu.

Peris içini çekti. Artık Tally'nin eline ya da gözlerine bakmıyordu. Onun sıradan, kahverengi, kısık, birbirine yakın gözlerine bakmıyordu. Bir hiçin gözlerine... "Evet," dedi, "ama, demek istediğim... bekleyemez miydin Kısıkgöz?"

Tally'nin çirkin ismi, bir güzelin ağzından çıktığında tuhaf gelmişti. Elbette, Peris'e günde yüz kez söylediği gibi, Koca-burun demesi daha da tuhaf olurdu. Yutkundu. "Neden bana yazmadın?"

"Denedim. Ama her şey sahte geliyordu. Ben artık çok farklıyım."

"Ama biz..." Tally avucundaki yara izine işaret etti.

"Bak Tally." Peris kendi elini uzattı.

Avucunun derisi pürüzsüz ve lekesizdi. Bu el, şöyle diyor-du: *Çok çalışmam gerekiyor ve kaza geçirmeyecek kadar da akıllıyım.*

Birlikte açtıkları yaranın izi kaybolmuştu.

“Silmişler.”

“Elbette sildiler Kısıkgöz. Derim tamamen yeni.”

Tally gözlerini kırıştırdı. Bu hiç aklıma gelmemişti.

Peris başını iki yana salladı. “Hâlâ çocuksun.”

“Asansör çağırılıyor,” dedi asansör. “Yukarı mı, aşağı mı?”

Makinenin sesini duyunca Tally yerinde sıçradı.

“Bekle lütfen,” dedi Peris, sakın sakın.

Tally yutkundu ve elini kapatıp yumruk yaptı. “Ama kanını değiştirmediler. Ne olursa olsun, kanlarımızı paylaştık.”

Peris sonunda Tally’nin yüzüne baktı. Tally’nin korktuğu gibi irkilmedi. Yüzünde harika bir gülümseme belirdi. “Hayır, kanımı değiştirmediler. Yeni deriymiş! Hah, çok önemli sanki. Üç ay sonra, bütün bunlara güleceğiz. Elbette...”

“Elbette ne?” Tally onun endişe dolu, iri, kahverengi gözlerine baktı.

“Söz ver bana. Bir daha böyle aptalca numaralar yapmayacaksın,” dedi Peris. “Buraya gelmek gibi, başını belaya sokacak şeyler... Seni güzel görmek istiyorum.”

“Elbette.”

“Söz ver.”

Tally, Peris’ten yalnızca üç ay küçüktü, ama gözlerini yere diktğinde, kendini minicikmiş gibi hissetti. “Tamam, söz veriyorum. Aptalca şeyler yok. Bu gece de yakalayamayacaklar beni.”

“Tamam, maskeni tak da...” Peris sustu.

Tally maskenin düştüğü yere döndü. Yere atılan plastik, geri dönüşüm sürecine girmiş, pembe toza dönüşmüştü. Asansörün halısı pembe tozu filtrelemeye başlamıştı bile.

İkisi sessizlik içinde bakiştılar.

“Asansör çağrılıyor,” diye yineledi asansör. “Yukarı mı, aşağı mı?”

“Peris, söz veriyorum, beni yakalayamayacaklar. Hiçbir güzel, benim kadar hızlı koşamaz. Sen beni aşağıya götür, yeter...”

Peris başını iki yana salladı. “Yukarı lütfen. Çatı.”

Asansör hareket etti.

“Yukarı mı? Peris, ben nasıl...”

“Kapıdan çık, doğrudan büyük rafa git... Atlama yeleklerine. Yangın ihtimaline karşı bir sürü yelek var orada.”

“Atla mı diyorsun?” Tally yutkundü. Asansör dururken midesi ters takla attı.

Peris omuzlarını silkti. “Ben devamlı yapıyorum Kısıkgöz.” Göz kırptı. “Bayılacaksın.”

Peris’in yüzündeki güzel ifade, yüzünün daha da parlamasını sağlamıştı. Tally öne atılıp kollarını onun boynuna doladı. En azından hâlâ aynı hissi veriyordu. Belki biraz daha uzun, biraz daha zayıftı, ama hâlâ sıcak ve sağlamdı, hâlâ Peris’ti.

“Tally!”

Asansör kapısı açılırken Tally sendeleyerek geriledi. Peris’in beyaz gömleğinde çamurlu lekeler bırakmıştı. “Ah, olmaz! Ben...”

“Git artık!”

Peris’in can sıkıntısı, Tally’de ona yeniden sarılmak isteğini oluşturdu. Orada kalıp Peris’i temizlemek, partiye giderken kusursuz görüneceğinden emin olmak istedi. Elini uzattı. “Ben...”

“Git!”

“Ama hâlâ en iyi arkadaşınım, değil mi?”

Peris kahverengi lekelerden birini silerek içini çekti. “El-bette, sonsuza dek. Üç ay sonra.”

Tally döndü ve koştu, kapı arkasından kapandı.

Çatıda, başta kimse onu fark etmedi. Hepsi aşağıya bakı-yordu. Zaman zaman, bir güvenli maytabın parlaması dışında her şey karanlıktı.

Tally, atlama yeleklerinin bulunduğu rafı buldu ve bir tanesini çekti. Yelek bir mandalla rafa tutturulmuştu. Parmaklarıyla yokladı, mandalın bağlantı yerini aradı. Arabirim yüzüğünün parmağında olmasını, ne yapacağını söylemesini diledi.

Sonra düğmeyi gördü: YANGIN DURUMUNDA BASINIZ.

“Ah, kahretsin!” dedi.

Gölgesi sıçradı ve titreşti. İki güzel, ellerinde maytaplarla ona doğru geliyordu.

“O kim? Ne giymiş?”

“Hey, sen! Bu bir balo!”

“Yüzüne bak...”

“Ah, kahretsin!” diye tekrarladı Tally.

Ve düğmeye bastı.

Kulak patlatan bir siren çalmaya başladı ve atlama yeleği raftan fırlayıp Tally'nin eline geldi sanki. Tally kayışları üzerine geçirdi ve iki günele doğru döndü. Bir kurtadam görmüş gibi geriye sıçradılar. Biri elindeki maytabı düşürdü, maytap hemen söndü.

“Yangın tatbikatı,” dedi Tally ve çatının kenarına doğru koştu.

· Yeleği omuzlarına geçirince, kayışlar ve fermuarlar yılan gibi gövdesine dolanmıştı sanki. Plastik yelek şimdi onu sıkı

sıkı sarıyordu. Yakasında, görmemesinin imkânsız olduğu bir yerde, yeşil bir ışık çıktı.

“Güzel yelek,” dedi.

Görünüşe göre yelek, yanıt verecek kadar akıllı değildi.

Çatıda oynayan güzellerin hepsi susmuş, gerçekten yangın çıkıp çıkmadığını merak ederek ortalıkta dolanıyorlardı. Tally’yi birbirlerine gösterdiler ve Tally, dudaklardaki ‘çirkin’ sözcüğünü duydu.

Yeni–Güzel Şehri’nde en kötüsü hangisi, diye merak etti. Malikânenizin yanması mı, yoksa bir çirkinin partinizi bozması mı?

Tally çatının kenarına vardı, korkuluğa tırmandı ve bir an duraksadı. Aşağıda, Garbo Malikânesi’ndeki güzeller dışarı çıkıyor; çimenlerin üzerine, tepenin yamacına yayılıyorlardı. Hepsi başını kaldırmış, duman ya da alev arıyordu. Tek gördükleri Tally’ydi.

Aşağıya epey yol vardı ve Tally’nin midesi şimdiden serbest düşüşe geçmiş gibiydi. Ama aynı zamanda heyecanlıydı. Haykıran siren, ona bakan kalabalık, Yeni–Güzel Şehri’nin aşağıda, bir milyon mum gibi yayılmış ışıkları...

Tally derin bir nefes aldı ve atlamaya hazırlanarak dizlerini bükte.

Bir an için, arabirim yüzüğü olmadığına yeleşin çalışıp çalışmayacağını merak etti. Yelek, bir hiç için havada seker miydi? Yoksa Tally yere mi yapıştırdı?

Ama yakalanmayacağına dair Peris’e söz vermişti. Ve yelek acil durumlar içindi. Hem, bir yeşil ışık yanıyordu işte...

“Başlar yukarı!” diye bağırdı Tally.

Ve atladı.

SHAY

Siren, arkasında kaldı. Tally'nin düşüşü bir sonsuzluk boyunca sürdü sanki ya da yalnızca birkaç saniye. Aşağıdaki, ağızları bir karış açık yüzler gittikçe büyüdü.

Yer hızla yaklaştı, düşeceği yerdeki kalabalık panik içinde açıldı. Birkaç saniye için, tıpkı düşte uçmak gibiydi; sessiz ve harika...

Sonra gerçeklik, omuzlarını ve belini çekiştirdi, yelegi oluşturan kayışlar adeta derisine gömüldü. Tally, güzel standartlarına göre uzundu, biliyordu; muhtemelen yelek bu kadar ağırlık beklemiyordu.

Tally havada takla attı, dehşet verici birkaç saniye boyunca tepetaklak döndü. Yüzü, yerin o kadar yakınından geçti ki çimenlerin arasına atılmış bir şişe kapağı bile gördü. Sonra kendini, yine yukarı fırlayıp döngüyü tamamlarken buldu. Gökyüzü dönerek başının üzerinden geçti, sonra yine dönüp aşağıya yöneldi, önünde başka kalabalıklar aralandı.

Mükemmel. Kendini hızla ileriye itirmişti ve şimdi yamaç aşağı, Garbo Malikânesi'nden uzağa doğru gidiyordu. Yelek onu bahçelerin karanlığına ve güvenliğine taşıyordu.

Tally iki takla daha attı ve sonra yelek, onu çimenlerin üzerine bıraktı. Tally kayışları gelişigüzel çekti ve yelek, bir hışırtıyla çözülüp yere düştü.

Tally yukarıyı aşağıyı ayırmaya çalışırken, baş dönmesinin geçmesi biraz zaman aldı.

“O bir... çirkin, değil mi?” diye sordu kalabalığın kıyısındaki biri.

İki itfaiye hava taşıtının siyah şekilleri başının üzerinden geçti. Araçların kırmızı ışıkları çakıyor, sirenleri kulak patlatıyordu.

“Harika fikir Peris,” diye mırıldandı Tally. “Bir yanlış alarm.” Şimdi yakalanırsa, başı gerçekten belaya girerdi. Birinin bu kadar kötü bir şey yaptığını, *duymamıştı* bile.

Bahçeye doğru koştu.

Söğütlerin altındaki karanlık rahatlatıcıydı.

İrmak yolunu yarılamıştı. Buradan, şehrin ortasında büyük bir yangın alarmı olduğu zar zor anlaşılabiliyordu. Ama bir arama başlatıldığını görebiliyordu. Normalinden daha fazla hava taşıtı vardı ve ırmak daha da iyi aydınlatılmış gibiydi. Belki yalnızca tesadüftü.

Belki de değildi.

Tally dikkatle ağaçların arasından geçti. O ve Peris, Yeni-Güzel Şehri'ne gittiklerinde, hiç bu kadar geç saate kalmıyorlardı. Sefa bahçeleri, özellikle karanlık yerlerde, daha kalabalıktı. Kaçış heyecanı geçtikten sonra Tally, bütün düşüncelerinin ne kadar aptalca olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Elbette Peris yara izini taşımıyordu artık. İkisi avuçlarını kesmek için yalnızca çakı kullanmış, sonra el ele tutuşmuşlardı. Doktorlar ameliyatlarda çok daha keskin, çok daha büyük

bıçaklar kullanıyorlardı. İnsanın derisini iyice soyuyorlardı ve eskisinin yerine yepyeni, kusursuz ve lekesiz bir deri oluyordu. Kazalardan kalan, kötü beslenmeden ve çocukluk hastalıklarından kaynaklanan eski izler tamamen siliniyordu. Tertemiz bir başlangıç...

Ama Tally, Peris'in başlangıcını berbat etmişti. İstenmeyen, baş belası bir minik gibi oraya gitmiş, Peris'in keyfini kaçırmıştı. Çamur lekelerinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Tally, Peris'in giyecek bir yeleği daha olduğunu umdu.

En azından çok kızmamıştı. Tally güzelleştiğinde, yine en iyi dostlar olacaklarını söylemişti. Ama Tally'nin yüzüne bakması... Belki de, güzelleri çirkinlerden ayırmalarının sebebi buydu. Her zaman güzel insanlarla çevrilmiş olarak yaşarken, çirkin bir yüz görmek korkunç olmalıydı. Ya Tally bu gece her şeyi mahvetmişse ve Peris, Tally'nin ameliyatından sonra bile, onu her zaman böyle hatırlarsa; kısık gözlerle ve kıvrırcık saçlarla?..

Yukarıdan bir hava taşıtı geçti ve Tally eğildi. Muhtemelen bu gece yakalanacaktı ve asla güzelleştirilmeyecekti.

Bu kadar aptal olduğu için bunu hak ediyordu.

Tally kendine, Peris'e verdiği sözü hatırlattı. *Yakalanmayacaktı*; Peris için güzelleşmesi gerekiyordu.

Göz ucuyla bir ışığın çıktığını gördü. Olduğu yere çömeldi ve söğütün sarkık dallarının arasından gözetledi.

Parkta bir kadın güvenlik görevlisi vardı. Yenilerden değil, orta-güzellerdendi. Meşalelerin ışığında, ikinci ameliyatın düzelttiği hatları açıkça görülebiliyordu: geniş omuzlar, kararlı bir çene, keskin bir burun ve çıkık elmacık kemikleri... Kadın, Tally'nin Çirkinköy'deki öğretmenlerinin de sahip olduğu, sorgulanamaz bir otorite havası taşıyordu.

Tally yutkundu. Yeni-güzellerin kendi güvenlik görevlileri vardı. Bir orta-güzelin burada, Yeni-Güzel Şehri'nde bulunmasının tek bir sebebi olabilirdi: Güvenlik görevlileri birini arıyorlardı ve onu bulmaya kararlıydılar.

Kadın, fenerini bir bankın üzerindeki çifte çevirdi, güzel olduklarını anlamasına yetecek kadar, bir anlığına aydınlattı. Çift yerlerinde sıçradı, ama görevli güldü ve özür diledi. Tally kadının alçak, kendinden emin sesini duyabiliyordu. Yeni-güzellerin rahatladığını gördü. Kadın, her şey yolunda diyor- sa her şey yolunda olmalıydı.

Tally'nin içinden kendini ele vermek, güvenlik görevlisinin bilgece merhametine teslim olmak geldi. Durumu açıklarsa kadın her şeyi anlar, her şeyi yoluna koyardı. Orta-güzeller ne yapılması gerektiğini her zaman bilirdi.

Ama Peris'e söz vermişti.

Tally karanlığın içine doğru geriledi, içinde yükselen korkunç duyguyu, kadının otoritesine teslim olmadığı için sinisi biri, bir casus olduğu hissini duymazdan gelmeye çalıştı. Elinden geldiğince hızla, çalılarının arasından geçti.

Irmağa yaklaştığında, ileriden gelen bir ses duydu. Irmak ışıklarının önünde, karanlık bir şeklin silüetini görüyordu. Bir çift değil, karanlıkta yalnız başına duran biri.

Çalılarının içinde onu bekleyen bir güvenlik görevlisi olmalıydı.

Tally nefes almaya bile cesaret edemiyordu neredeyse. Emeklediği yerde donakalmıştı, ağırlığını tek dizinin ve çamurlu elinin üzerine vermişti. Güvenlik görevlisi onu görmemişti henüz. Tally yeterince beklerse, belki yoluna devam ederdi.

Bitmek tükenmek bilmeyen dakikalar boyunca, hareket etmeden bekledi. Şekil yerinden kıpırdamadı. Yeni-Güzel Şehri'ne girip çıkmak için kullanılabilecek tek karanlık yolun bahçeler olduğunu biliyor olmalıydılar.

Tally'nin kolları titremeye, bunca zamandır kıpırtısızca bekleyen kasları yanmaya başladı. Ama ağırlığını diğer koluna vermeye cesaret edemiyordu. Tek bir dalın kırılması, Tally'yi ele verirdi.

Bütün kasları ağrımaya başlayana kadar hareketsiz bekledi. Belki görevli, yalnızca bir ışık oyunuydu. Belki bütün bunları hayal ediyordu.

Tally gözlerini kırıştırdı, şekli kaybetmeye çalıştı.

Ama hâlâ oradaydı, ırmaktan gelen titrek ışıklar silüetini düzgünce çiziyordu.

Dizinin altında bir dal kırıldı. Tally'nin ağrıyan kasları sonunda ona ihanet etmişti. Ama şekil hâlâ kıpırdamıyordu. İşitmiş olmalıydı...

Görevli nezaket gösteriyor, Tally'nin ortaya çıkmasını bekliyordu. Teslim olmasına izin veriyordu. Okulda, öğretmenler bunu yapardı bazen. Kaçamayacağınızı anlamanızı sağlarlardı ve sonunda siz her şeyi itiraf ederdiniz.

Tally boğazını temizledi. Titrek, zavallı bir ses. "Affeder-sin," dedi.

Şekil nefes verdi. "Ah... Hey, sorun değil. Ben de seni korkutmuş olmalıyım." Kız öne eğildi. Bunca zaman kıpırdamadan beklediği için onun da her yeri tutulmuş gibiydi. Yüzüne ışık vurdu.

. O da çirkindi.

Adı Shay'di. Uzun saçlarını iki tutam halinde toplamıştı ve gözleri fazla ayıktı. Dudakları yeterince dolgundu, ama bir yeni-güzelden bile daha siskaydı. O da Yeni-Güzel Şehri'nde kendi gezintisine çıkmıştı ve bir saattir burada, ırmak kıyısında saklanıyordu. "Hiç böyle şey görmedim," diye fısıldadı. "Her yer güvenlik görevlileri ve hava taşıtlarıyla dolu!"

Tally boğazını temizledi. "Sanırım benim suçum."

Shay kuşkulu görünüyordu. "Nasıl becerdin?"

"Şey, şehrin ortasındaydım, bir partide."

"Parti mi bozdun? Bu delilik!" dedi Shay, sonra sesini alçaltıp fısıldadı yine. "Delice, ama muhteşem. İçeri nasıl girdin?"

"Maske takmıştım."

"Vay!.. Güzel maskesi mi?"

"Yoo, daha çok bir domuz maskesi. Uzun hikâye."

Shay gözlerini kırptırdı. "Domuz maskesi mi? Tamam. Tahmin edeyim, biri bombanı patlattı, değil mi?"

"Hı? Yok. Yakalanmak üzereydim, bu yüzden ben... yangın alarmını çalıştırdım."

"İyi numara!"

Tally gülümsedi. Aslında, anlatacak birini bulduktan sonra, oldukça iyi bir hikâye gibi gelmeye başlamıştı. "Çatıda kısılı kalmıştım, bu yüzden bir atlama yeleği aldım ve aşağı atladım. Yolun yarısını havada sekerek geldim."

"Yapma ya!"

"Şey, yolun bir kısmını, en azından."

"Gerçekten muhteşem!" Shay gülümsedi, sonra yüzü ciddileşti. Tırnaklarından birini yedi. Ameliyatla tedavi edilen kötü alışkanlıklardan biri de buydu. "Ee, Tally, bu partiye... birini görmek için mi gitmiştin?"

Etkilenme sırası Tally'ye gelmişti. "Nereden bildin?"

Shay içini çekerek çentik çentik olmuş tırnaklarına baktı. “Benim de burada arkadaşlarım var. Yani, *eskiden* arkadaşlarımdı. Bazen gizli gizli gözetliyorum onları.” Başını kaldırdı. “Ben hep, aralarındaki en küçük kişiydim, bilirsin, değil mi? Ve şimdi...”

“Yapayalnızsın.”

Shay başını salladı. “Ama sen gizlice gözetlemekten daha fazlasını yapmış gibisin.”

“Evet. Aslında gidip bir merhaba dedim.”

“Vay, delilik bu. Erkek arkadaşın falan mıydı?”

Tally başını iki yana salladı. Peris başka kızlarla çıkmıştı ve Tally bununla başa çıkmayı başarmış, o da başkalarıyla çıkmaya çalışmıştı; ama arkadaşlıkları ikisinin de hayatlarındaki en önemli şey olmuştu. Anlaşılan artık öyle değildi.

“Erkek arkadaşım olsaydı böyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum, bilirsin. Yüzümü görmesini istemezdim. Ama arkadaş olduğumuz için, sandım ki, belki...”

“Evet. Ee, nasıl gitti?”

Tally bir an, dalgalanan sulara bakarak düşündü. Peris öyle güzel ve öyle büyümüş görünüyordu ki! Hem, yine arkadaş olacaklarını söylemişti. Tally de güzelleştiğinde... “Aslında, iğrençti,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Kaçma kısmı dışında. O kısım çok iyiydi.”

“Öyleymiş anlaşılan.” Tally, Shay’in sesinden, gülümsediğini anladı. “Çok tehlikeli.”

Bir hava taşıtı geçerken bir süre sessiz kaldılar.

“Ama, biliyorsun, henüz kaçabilmiş sayılmayız,” dedi Shay. “Bir daha yangın alarmı numarasını denersen, bana önceden haber ver.”

“Senin burada kısılıp kalmana sebep olduğum için üzgünüm.”

Shay ona baktı ve kaşlarını çatı. “Ondan değil. Yalnızca, illa ki kaçmam gerekecekse eğlenceye de katılmak isterim, demek istedim.”

Tally alçak sesle güldü. “Tamam. Bir dahaki sefere sana da haber veririm.”

“Lütfen ver.” Shay gözleriyle ırmağı taradı. “Ortalık biraz daha sakinleşmiş gibi. Tahtan nerede?”

“Neyim?”

Shay, bir çalının altından bir uçan-tahta çekti. “Bir tahtan var, değil mi? Ne yapıyorsun, ırmağı yüzerek mi geçiyorsun?”

“Hayır, ben... hey, dur. Uçan-tahtanın ırmağın üzerinden geçmesini nasıl sağlıyorsun?”

Uçan her şeyin her yanında uyarıcılar vardı.

Shay güldü. “Bu, kitaptaki en eski numaradır. Sen her şeyi çözmüşsündür, diyordum.”

Tally omuzlarını silk. “Uçan-tahta kullanmam pek.”

“Eh, bu ikimizi birden taşır.”

“Dur, şşş.”

Bir başka hava taşıtı belirdi. Köprülerden biraz daha yüksekte, ırmağın üzerinde dolaşıyordu.

Tally, araç geçtikten sonra ona kadar saydı, sonra konuştu:

“Uçarak dönmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ee, sen nasıl geçtin?”

“Beni izle.” Tally çömeldiği yerden doğrulup elleri ve dizleri üzerine çöktü. Biraz emekledi. Arkasına baktı. “O şeyi taşıyabiliyor musun?”

“Elbette. Fazla ağır değil.” Shay parmaklarını şıklattı ve uçan-tahta havalandı. “Aslında, ben aksini söylemediğim sürece, hiç ağır değil.”

“Kullanışlı bir özellik.”

Shay emeklemeye başladı. Tahta, miniklerin balonları gibi, sıçrayarak arkasından geliyordu. Ama Tally ip göremiyordu. “Ee, nereye gidiyoruz?” diye sordu Shay.

“Bir köprü biliyorum.”

“Ama bizi gammazlayacaktır.”

“Bu köprü yapmaz. Bu köprü eski dostumdur.”

DÜŞÜŞ

Tally düştü. Yine.

Bu sefer düşüşü o kadar canını yakmamıştı. Ayakları tahtadan kayar kaymaz, Shay'in söyleyip durduğu gibi, gevşemişti. Savrulmak, küçükken babanızın sizi bileklerinizi tutup döndürmesinden çok da kötü değildi.

Elbette, babanız insanüstü bir ucubeyse ve kollarınızı yuvalarından çıkarmaya çalışıyorsa.

Ama bir şekilde hızı kesmek gerekiyordu, Shay böyle açıklamıştı. Ve halkalar çizerek dönmek, bir ağaca çarpmaktan daha iyiydi. Burada, Kleopatra Parkı'nda, bol bol ağaç vardı.

Birkaç dönüşten sonra Tally, bileklerinden tutulup çimenlerin üzerine bırakıldığını hissetti. Başı dönüyordu, ama tek parçaydı.

Shay süzülerek yaklaştı, sanki tahta üzerinde doğmuş gibi, uçan-tahtasını zarıfçe çevirerek durdu.

"Bu birazcık daha iyi görünüyordu."

"Bana öyle gelmedi." Tally düşüş bileziklerinden birini çıkarıp bileğini ovaladı. Bileği kızarmaya başlamış, parmaklarında derman kalmamıştı.

Bilezik, elinde, ağır ve katıydı. Düşüş bileziklerinin içinde metal olmak zorundaydı; çünkü tıpkı tahtalar gibi, mık-

natıslar sayesinde çalışıyorlardı. Ne zaman Tally'nin ayakları kaysa, bilezikler uçmaya başlıyor, düşmesini engelliyorlardı. Sanki dost canlısı bir dev, onu tehlikeden kurtarıyor ve döndüre döndüre durduruyordu. Bileklerinden tutarak. Yine...

Tally diğer bileziği de çıkarıp ovaladı.

"Pes etme. Başarmana az kaldı!"

Tally'nin tahtası kendiliğinden, süzülerek yaklaştı. Özür dilemeye çalışan bir köpek gibi, Tally'nin ayak bileklerini dürtükledi. Tally kollarını çaprazlayıp omuzlarını ovaladı. "Neredeyse ikiye bölünüyordum. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu asla olmaz. Ben lunaparkta macera trenine binmiş bir bardak süttten daha çok düştüm."

"Neye binmiş?"

"Boş ver. Hadi gel, bir daha dene."

Tally içini çekti. Sorun yalnızca bilekleri değildi. Bedeni bir ton çekiyormuş gibi hissettiren ani dönüşlerden ve hızlı duruşlardan sonra, dizleri ağrıyordu. Shay buna 'yüksek çekim' diyordu. Hızlı hareket eden bir nesne yön değiştirdiğinde bunun hep olduğunu söylüyordu.

"Uçan-tahtaya binmek eğlenceli *görünüyor*. Kuş gibi uçuyorsun sanki. Ama aslında zor iş."

Shay omuzlarını silkti. "Muhtemelen kuş gibi uçmak da zor iş. Bütün gün kanatlarını çırpıp falan?.."

"Belki. Zaman içinde daha iyi olacak mı?"

"Kuşlar için mi? Bilmiyorum. Tahtaya binmek?.. Kesinlikle."

"Umarım öyle olur." Tally bilezikleri taktı ve tahtanın üzerine çıktı. Tahta, Tally'nin ağırlığına alışırken, bir atlama tahtası gibi, birazcık yaylandı.

"Göbek alıcını kontrol et."

Tally, Shay'in mandalla taktığı göbek halkasındaki küçük alıcıyı kontrol etti. Halka, tahtaya Tally'nin ağırlık merkezinin nerede ve ne yana olduğunu söylüyordu. Hatta alıcı, karın kaslarını okuyabiliyordu. Tally'nin anladığı kadarıyla, uçan-tahtaya binenler, dönmek üzereyken karın kaslarını sıkıyorlardı hep. Tahta, sonunda Tally'nin bedeninin nasıl hareket ettiğini öğrenecek kadar akıllıydı. Tally ne kadar çok binerse, tahta o kadar uzun süre ayaklarının altında kalacaktı.

Elbette, Tally'nin de öğrenmesi gerekiyordu. Shay, ayakların doğru yerde değilse, dünyadaki en akıllı tahtanın bile seni yere düşüreceğini söyleyip duruyordu. Ayaklarını bastığı yüzey, sürtünme sağlaması için kabartılarla kaplıydı, ama yüzeyden kayıvermenin bu kadar kolay olması hayret vericiydi.

Tahta, oval şeklindeydi; Tally'nin boyunun yaklaşık yarısı kadardı ve siyah üzerine, gümüş çita benekleriyle kaplıydı – dünyada, bir uçan-tahtadan daha hızlı koşabilen tek hayvan–Shay'in ilk tahtasıydı ve onu geri dönüşüme sokmamıştı. Bugüne dek, yatağının başucunda, duvarda asılı durmuştu.

Tally parmaklarını şıklattı, havalanırken dizlerini büktü, sonra hızlanmak için öne doğru eğildi.

Shay, Tally'nin hemen üzerinde, birazcık arkada, süzülerek onu takip etti.

Ağaçlar hızla yanından geçmeye, iğne yapraklarıyla Tally'nin kollarını dövmeye başladılar. Tahta, onun katı bir şeye çarpmasına izin vermezdi, ama dallara pek aldırmıyordu.

“Kollarını uzat. Ayaklarını ayır!” diye bağırdı Shay, bininci kez. Tally endişe içinde, sol ayağını öne attı.

Parkın sonunda, Tally sağa yaslandı ve tahta uzun, keskin bir dönüş yaptı. Tally dizlerini büktü. Başladığı yere doğru dönerken ağırlığının arttığını hissetti.

Şimdi slalom bayraklarına doğru ilerliyordu. Yaklaştıkça cömeldi. Dudaklarını kurutan, at kuyruğu saçlarını savuran rüzgârı hissedebiliyordu.

“Aman,” diye fısıldadı.

Tahta, ilk bayrağın yanından hızla geçti, Tally dengesini sağlamak için kollarını iyice açarak hızla sağa eğildi.

“Dön!” diye bağırdı Shay. Tally tahtayı önce altına, sonra diğer yana almak için bedenini bükü ve bir sonraki bayrağın çevresinden dolandı. Geçtikten sonra yine büküldü.

Ama ayakları birbirine fazla yakındı. Yine mi! Ayakkabıları tahtanın yüzeyinde kaydı. “Hayır!” diye bağırdı, ayak parmaklarını kastı, havayı avuçladı, tahtanın üzerinde kalmak için her şeyi denedi. Sağ ayakkabısı tahtanın kenarına doğru kaydı ve ağaçlardan bir fonun üzerinde ayak parmaklarının silüetini gördü.

Ağaçlar! Neredeyse yan yatmıştı, bedeni yere paralel duruyordu.

Slalom bayrağı yanından geçip gitti, aniden slalom kısmı bitti. Tally’nin yolu düzleşirken, tahta yine altına geldi.

Dönüşü başarmıştı!

Tally, Shay’e döndü. “Başardım!” diye haykırdı.

Ve düştü.

Dönmesi, tahtanın kafasını karıştırmış; o da dönmeye çalışmış, Tally’yi üzerinden atmıştı. Kolları hızla çekilip düzleşirken, dünya, çevresinde fır fır dönmeye başlamışken Tally gevşedi. Bileziklerden sarkmış bir biçimde, çimenlerin üzerine inerken kahkahalar atıyordu.

Shay de kahkahalar atıyordu. “Neredeyse başarıyordun.”

“Hayır! Bayrakların çevresinden dolandım. Sen de gör-dün!”

“Tamam, tamam. Başardın.” Shay kakhaha attı ve çimenlerin üzerine indi. “Ama daha sonra dans etmeye başlama. Hiç havalı bir davranış değil Kısıkgöz.”

Tally ona dilini çıkardı. Son hafta içinde Shay’in, yalnızca onu küçümserken çirkin lakabını kullandığını öğrenmişti. Çoğu zaman, birbirlerinin gerçek isimlerini kullanmaları konusunda ısrar ediyordu. Tally buna çabucak alışmıştı. Aslında, hoşuna gidiyordu. Daha önce ona yalnızca Sol ve Ellie –babası ve annesi– ve birkaç kendini beğenmiş öğretmen ‘Tally’ diye hitap etmişti.

“Madem sen öyle diyorsun Siska. Bu harikaydı.”

Tally çimenlerin üzerine yığıldı. Vücudunun her yeri ağrıyordu, bütün kasları bitkin düşmüştü. “Ders için teşekkürler. Uçmak muhteşem.”

Shay yanma oturdu. “Uçan–tahtanın üzerinde hiç sıkılmıyorum.”

“Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, şeyden beri...” Tally ismi söylemedi. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Görkemli bir maviydi. Kusursuz bir gökyüzü... Öğleden epey sonra başlamışlardı. Yukarıda, yüksekteki birkaç bulut pembeleşmeye başlamıştı, ama günbatımına saatler vardı daha.

“Evet,” diye onayladı Shay. “Ben de. Yalnız takılmaktan bıkip usanmıştım artık.”

“Ee, senin ne kadar zamanın kaldı?”

Shay hemen yanıt verdi. “İki ay, yirmi altı gün.”

Tally bir an kalakaldı. “Emin misin?”

“Elbette eminim.”

Tally kocaman bir gülümsemenin ağır ağır yüzüne yayıldığını hissetti. Kakhahalar atarak, çimenlerin üzerine sırtüstü devrildi. “Şaka yapıyorsun herhalde. Doğum günümüz aynı!”

“Yok ya!”

“Evet!.. Harika! Aynı gün güzelleşeceğiz!”

Shay bir an sessiz kaldı. “Evet, öyle herhalde.”

“Dokuz Eylül, değil mi?”

Shay başını salladı.

“Bu muhteşem. Demek istediğim, bir arkadaşımı daha kaybetmeye dayanamazdım herhalde. Biliyor musun? Biriminizi diğerini terk etmesi hakkında endişelenmemiz gerekmeyecek. Tek bir gün için bile.”

Shay dimdik oturdu. Gülümsemesi kaybolmuştu. “Ben öyle bir şey yapmazdım zaten.”

Tally gözlerini kırptırdı. “Yapardın demedim, ama...”

“Ama ne?”

“Ama dönüştüğün zaman, Yeni-Güzel Şehri’ne gidiyorsun.”

“Ee? Güzellerin buraya dönmesine izin veriliyor, biliyorsun. Mesaj göndermelerine de...”

Tally hıhladı. “Ama bunu yapmıyorlar.”

“Ben yapardım.” Shay, ırmağın üzerinden parti kulelerine baktı, başparmağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

“Ben de Shay, seni görmeye gelirdim.”

“Emin misin?”

“Evet, gerçekten.”

Shay omuzlarını silktiler ve uzanıp bulutlara baktı. “Tamam. Ama bu sözü veren ilk kişi sen değilsin, biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.”

Bir süre sessiz kaldılar. Bulutlar ağır ağır güneşin önünde süzülüyordu. Hava serinledi. Tally, Peris’i düşündü. Henüz Kocaburun iken nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştı.

Sanki, onun çirkin yüzünü artık hatırlayamıyordu. Sanki onu birkaç dakikalığına görünce, bir ömürlük anıları silinivermişti. Artık görebildiği tek şey güzel Peris'ti, o gözler, o gülümseme...

“Acaba neden geri dönmüyorlar?” dedi Shay. “Sırf ziyaret etmek için bile.”

Tally yutkundu. “Çünkü biz çok çirkiniz Sıska, işte bu yüzden.”

GELECEKLE YÜZLEŞMEK

“İkinci seçenek şu.” Tally arabirim yüzüğüne dokundu ve duvar ekranı değişti.

Bu Tally zarıftı; çıkık elmacık kemikleri, koyu yeşil, kedimsi gözleri, bilgiç bir gülümsemeyle kıvrılan geniş bir ağzı vardı.

“Bu, mm, çok farklı.”

“Evet. Yasal olduğundan bile kuşkuluyum.” Tally göz şekli parametrelerini değiştirdi, kaşların kavisini normal haline yaklaştırdı. Bazı şehirler egzotik ameliyatlara izin veriyordu –yalnızca yeni-güzeller için– ama buradaki yetkililer muhafazakârlıklarıyla ünlüydüler. Tally, doktorun bu dönüşümü bir kez görünce, bir daha dönüp bakmayacağından emindi, ama yazılımın sınırlarını zorlamak eğlenceliydi. “Sence çok mu korkunç görünüyorum?”

“Hayır. Gerçek bir pisicik gibi görünüyorsun.” Shay kıkırdadı. “Ne yazık ki benim kastettiğim gerçek, ölü fare yiyen cinsten pisicikler.”

“Tamam, bir sonrakine geçiyorum.”

Bir sonraki Tally daha standart bir dönüşüm modeliydi. Badem şeklinde kahverengi gözleri, uzun kâküllü düz, siyah saçları, en dolgun haline getirilmiş koyu renk dudakları vardı.

“Oldukça sıradan Tally.”

“Ah, hadi ama! Uzun süredir bunun üzerinde çalışıyorum. Bence bu şekilde harika görünürdüm. Kleopatra görünüşü çok moda.”

“Biliyorum,” dedi Shay. “Gerçek Kleopatra’nın o kadar da harika görünmediğini okudum. Herkesi zekâsıyla baştan çıkarmış.”

“Ya, ne demezsin! Resmini gördün mü peki?”

“O zamanlar fotoğraf makinesi yokmuş Kısıkgöz.”

“Hah, o zaman çirkin olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü o zamanki tarihçiler öyle yazmış.”

Tally omuzlarını silkti. “Muhtemelen klasik güzelliğe sahiptir ve onlar bunu bilmiyordur. O zamanlar, güzellik hakkında tuhaf fikirler varmış. Biyolojiden haberleri yokmuş.”

“Amma şanslılarmış.” Shay pencereden dışarı baktı.

“Ee, yüzlerimin hepsinin berbat olduğunu düşünüyorsan, sen neden kendininkileri göstermiyorsun?” Tally duvar ekranını temizledi ve yatağına uzandı.

“Yapamam.”

“Eleştiriyorsun, ama eleştiri kabul edemiyorsun, öyle mi?”

“Hayır, demek istediğim, yapamam. Kendime yüz yapmadım.”

Tally’nin ağzı açık kaldı. Herkes dönüşüm yapardı, yüzlerinin yapısı oturmamış minicikler bile. Zaman geçirmek için harika bir yöntemdi, sonunda güzelleştiginizde nasıl görünebileceğinize dair her olasılığı deniyordunuz.

“Bir tanecik bile mi?”

“Belki küçükken. Ama arkadaşlarım ve ben, bu tür şeyler yapmayı uzun zaman önce bıraktık.”

“Şey...” Tally doğrulup oturdu. “Bu durumu hemen düzeltebiliriz.”

“Ben uçan-tahta sürmeyi tercih ederim.” Shay sinirli sinirli gömleğinin altını çekiştirirdi. Tally, Shay’in göbek alıcısı üzerinde uyuduğunu, düşlerinde uçan-tahta sürdüğünü tahmin ediyordu.

“Daha sonra Shay. Bir tanecik bile dönüşümün olmadığına inanamıyorum. *Lütfen.*”

“Aptalca bir şey. Sen onlara ne söylersen söyle, doktorlar kendi bildiklerini okuyorlar.”

“Biliyorum, ama *eğlenceli.*”

Shay abartılı bir biçimde gözlerini devirdi, ama sonunda başını salladı. Sürüne sürüne yataktan kalktı, duvar ekranının önüne çöktü ve saçlarını arkaya itti.

Tally hıhladı. “Demek ki bunu daha önce yapmışsın.”

“Dediğim gibi, minicikken.”

“Elbette.” Tally arabirim yüzüğünü çevirerek duvar ekranının menüsünü açtı ve gözlerini kırparak bir dizi göz-faresi seçeneği arasında gezindi. Ekranın kamerası lazer ışığıyla titreşti ve Shay’in yüzünde yeşil renkte, yatay ve dikey çizgilerden oluşan bir ağ belirdi. Minik karelerden oluşan ağ elmacık kemiklerini, burnunu, dudaklarını ve alnını örttü.

Birkaç saniye sonra, ekranda iki yüz belirdi. İkisi de Shay’di, ama belirgin farklılıklar vardı: Biri yabanıl ve hafifçe öfkeli görünüyordu; diğesinde hafifçe dalgın bir ifade vardı, tıpkı düş kuran biri gibi.

“Bunu yapması tuhaf, değil mi?” dedi Tally. “İki ayrı insanmış gibi.”

Shay başını salladı. “Ürkütücü.”

Çirkin yüzler hep asimetric olurdu; iki yan, birbirine tıpatıp benzemezdi. Bu yüzden, dönüşüm yazılımının yaptığı ilk şey, yüzün iki yarısını ayrı ayrı alıp ortasına ayna tutulmuş gibi katlamak, kusursuz simetrisinin iki örneğini yaratmaktı. İki simetrik Shay şimdiden, orijinalinden daha iyi görünüyordu.

“Ee, Shay? Sence güzel yanın hangisi?”

“Neden simetrik olmam gerekiyormuş? İki farklı tarafı olan bir yüzüm olmasını tercih ederim.”

Tally homurdandı. “Bu, çocukluk stresi işaretidir. Kimse ona bakmak istemez.”

“Tüh!.. Stresli görünmek istemem.” Shay hıhladı ve daha yabani görünen yüzü gösterdi. “Tamam, her neyse. Sağdaki daha iyi, sence de öyle değil mi?”

“Ben kendi sağ yanımdan *nefret* ediyorum. Ben hep sol yanımla başlıyorum.”

“Evet, eh, ben sağ yanımlı beğendim. Daha haşin görünüyor.”

“Tamam. Patron sensin.”

Tally gözlerini kırptı ve sağ yandan oluşturulmuş yüz, ekranı doldurdu.

“İlk önce, temel değişiklikler.” Yazılım işe koyuldu: Gözler büyüdü, aralarındaki burun küçüldü. Shay’in elmacık kemikleri biraz yukarı çıktı ve dudakları birazcık daha dolgunlaştı (zaten güzel ölçülerine yakındılar). Bütün lekeler kayboldu, deri kusursuz ve pürüzsüz oldu. Değişen hatlarla birlikte kafatasında da küçük değişiklikler oluyordu. Alın açısı arkaya doğru yatı, çene çizgisi daha belirgin, çenesi daha güçlü oldu.

Bittiği zaman Tally ışıklaldı. “Vay, şimdiden oldukça güzel oldu.”

“Harika,” diye homurdandı Shay. “Dünyadaki diğer yeni-güzeller gibi görünüyorum.”

“Eh, elbette, daha yeni başladık. Biraz saç bakmaya ne dersin?” Tally gözlerini kırparak menüler arasında gezindi ve gelişigüzel bir saç modeli seçti.

Duvar ekranı değiştiğinde, Shay kıkırdayarak yere devrildi. Kabarık saç modeli, ince yüzünün üzerinde huni gibi yükseliyordu. Beyaza yakın sarı saçlar, Shay’in zeytin tenine kesinlikle yakışmıyordu.

Tally, kahkahalarının arasından konuşmayı zor başardı. “Tamam, bu olmamış olabilir.” Birkaç tarz daha karıştırdı, koyu renk ve kısa modelli, temel bir saç seçti. “İlk önce yüzü düzeltelim.”

Kaşları büktü, daha dramatik bir kavis kazandırdı ve yanakları tombullaştırdı. Dönüşüm yazılımı onu ortalamanın üzerine çektiği zaman bile çok sıksa görünüyordu Shay.

“Biraz daha beyazlamaya ne dersin?” Tally deri rengini temel renge biraz daha yaklaştırdı.

“Hey Kısıkgöz!” dedi Shay. “Bu kimin yüzü ki?”

“Yalnızca oynuyorum,” dedi Tally. “Denemek ister misin?”

“Hayır, ben gidip uçan-tahta sürmek istiyorum.”

“Elbette, harika. Ama ilk önce bunu düzeltelim.”

“Ne demek, ‘düzeltmek’ Tally? Belki ben yüzümün zaten düzgün olduğunu düşünüyordumdur?”

“Evet, harika.” Tally gözlerini devirdi. “Bir çirkin için.”

Shay kaşlarını çatı. “Ne, bana tahammül edemiyor musun? Yüzüm yerine, hayal edebileceğin bir resim mi yerleştirmen gerek kafana?”

“Shay! Hadi ama. Yalnızca eğleniyoruz.”

"Kendimizi çirkin hissettirmek eğlenceli değil."

"Ama biz çirkiniz zaten!"

"Bu oyun, sırf biz kendimizden nefret edelim diye tasarlanmış."

Tally inledi ve kendini yatağa attı. Dik dik tavana bakmaya başladı. Shay bazen çok tuhaf olabiliyordu. Biri onu on altısına basmaya zorluyormuş gibi, ameliyat konusu her açıldığında, burnundan soluyordu.

"Ne demezsin! Herkes çirkinken her şey harikaymış zaten. Yoksa bu ders okutulurken okulda değil miydin?"

"Evet, evet, biliyorum." Shay ezberden okudu: "Herkes, başka herkesi görünüşüne göre yargılıyormuş. Daha uzun boylu insanlar daha iyi işler buluyormuş. Hatta insanlar bazı politikacılara, sırf diğerleri kadar çirkin olmadıkları için oy veriyormuş. Vesaire, vesaire, vesaire."

"Evet ve insanlar farklı ten rengi gibi şeyler yüzünden birbirlerini öldürüyormuş." Tally başını iki yana salladı. Okulda kaç kez tekrarlamış olurlarsa olsunlar, bu sonuncusuna inanmayı bir türlü başaramıyordu. "Ee, şimdi insanlar birbirlerine benziyorsa ne olmuş? Herkesi eşit kılmanın tek yolu bu."

"Onları daha akıllı kılmaya ne dersin?"

Tally kahkaha attı. "Hiç şansın yok. Her neyse, yalnızca iki ay ve on beş gün sonra neye benzeyeceğimizi görmek istemiştin."

"O zamana kadar bekleyemez miyiz?"

Tally gözlerini kapatarak içini çekti. "Bazen bekleyemezmişim gibi geliyor."

"Eh, şansına kūs." Tally, Shay'in yatağa oturduğunu ve kolunu hafifçe yumrukladığını hissetti. "Hey, kalan zamanı

en iyi şekilde kullansak da olur. Artık uçan-tahtaya binmeye gidebilir miyiz? Lütfen!..”

Tally gözlerini açtı ve arkadaşının gülümsediğini gördü. “Tamam, uçan-tahta.” Doğrulup oturdu ve ekrana baktı. Üzerinde fazla çalışmaya gerek olmadan, Shay’in yüzü şimdi-den savunmasız, sağlıklı... güzel olmuştu. “Güzel olduğunu düşünmüyor musun?”

Shay bakmadı, omuzlarını silkmekle yetindi. “O ben değilim. Bir komitenin benim hakkımdaki fikri.”

Tally gülümsedi ve ona sarıldı.

“Ama sen olacak. *Gerçekten* sen. Yakında.”

FENA HALDE SIKICI

“Bence hazırsın.”

Tally tahtayı kaldırarak durdu; sağ ayak aşağı, sol ayak yukarı, dizleri bük.

“Ne için hazır?”

Shay, esintinin kendisini sürüklemesine izin verdi ve yavaşça süzülerek yanından geçti. Uçan-tahtaların gidebildiği kadar yükseğe ve uzağa gitmişlerdi. Köyün kıyısında, ağaç tepelerinin hemen üzerindeydiler. Tally'nin yükseğe bu kadar çabuk alışması hayret vericiydi, uzun bir düşünüşle arasında yalnızca bir tahta ve bilezikler vardı.

Buradan manzara harikaydı. Arkalarında, Yeni-Güzel Şehri'nin kuleleri yükseliyordu. Çevrelerinde, orta ve geç-güzelleri gençlerden ayıran ormanlık bir alanın oluşturduğu yeşil bir kuşak vardı. Daha yaşlı güzeller, tepelerin arkasında kalan banliyölerde, miniklerinin oynadığı kişisel bahçelerle birbirinden ayrılmış sıra sıra büyük evlerde yaşıyorlardı.

Shay gülümsedi. “Bir gece gezintisi için hazırsın.”

“Ah... Bak, ırmağı bir daha geçmek istediğimden emin değilim,” dedi Tally, Peris'e verdiği sözü hatırlayarak. O ve Shay, son üç hafta içinde birbirlerine bir sürü numara öğret-

mişlerdi, ama tanıştıkları gecedan beri Yeni-Güzel Şehri'ne gitmemişlerdi. "Dönüşene kadar, elbette. Son seferden sonra, muhtemelen bütün güvenlik görevlileri..."

"Ben Yeni-Güzel Şehri'nden bahsetmiyordum," diye sözünü kesti Shay. "Orası sıkıcı bir yer zaten. Bütün gece gizli gizli dolaşmamız gerekir."

"Tamam. Yalnızca Çirkinköy çevresinde dolaşmaktan bahsediyorsun."

Shay, esintiye kapılmış, ağır ağır uzaklaşırken başını iki yana salladı.

Tally huzursuzluk içinde, ağırlığını tahtanın üzerinde kaydırdı. "Başka neresi var ki?"

Shay ellerini ceplerine soktu, kollarını açtı ve yurt takımının ceketini küçük bir yelkene dönüştürdü. Esinti onu Tally'den daha da uzağa sürükledi. Tally düşünmeden ayak parmaklarını bastırarak tahtanın ucunu eğdi ve Shay'e ayak uydurdu.

"Eh, bir de orası var." Shay önlerindeki açık araziye doğru başını salladı.

"Banliyöler mi? Ama orası Sıkıcıköy."

"Banliyöler değil, daha ötesi." Shay ayaklarını tahtanın kenarına, aksi yönle kaydırdı. Eteği, serin akşam rüzgârına kapılarak onu daha da hızlı sürükledi. Yeşil kuşağın dış kenarına doğru süzülüyordu. Sınır ötesine...

Tally ayaklarını sıkıca bastı. Tahta alçaldı ve Shay'in yanına geldi. "Ne demek istiyorsun? Şehrin tamamen dışına mı?"

"Evet."

"Bu delilik. Orada hiçbir şey yok."

"Orada çok şey var. Yüzlerce yıllık gerçek ağaçlar, dağlar ve yıkıntılar... Hiç gittin mi?"

Tally gözlerini kırptırdı. “Elbette.”

“Okul gezisiyle, demek istemiyorum Tally. Geceleyin gittin mi hiç?”

Tally tahtasını sertçe durdurdu. Paslı Yıkıntıları, eski bir şehirden geride kalanlardı. Çok fazla insan yaşadığı ve herkesin inanılmaz ölçüde çirkin olduğu zamanlardan kalan devasa kalıntılar. Ve çirkin bir yerdi. “Kesinlikle hayır. Gittiğini söyleme.”

Shay başını salladı.

Tally’nin ağzı açık kaldı. “Bu imkânsız.”

“İyi numaralar bilen tek kişinin sen olduğunu sanıyorsun, öyle mi?”

“Şey, sana inanıyorum diyelim,” dedi Tally. Shay’in yüzünde bir ifade belirmişti; Tally’nin, gördüğünde dikkatli olması gerektiğini öğrendiği bir ifade. “Ama ya yakalanırsak?”

Shay kahkaha attı. “Tally, senin de söylediğin gibi, orada hiçbir şey yok. Hiçbir şey ve hiç kimse bizi yakalayamaz.”

“Uçan-tahtalar orada çalışıyor mu ki? Herhangi bir şey çalışıyor mu?”

“Kandırmanın yolunu ve nereye gideceğini biliyorsan özel imalat olanlar çalışıyor. Ve banliyöleri geçmek kolay. Yol boyunca ırmağın üzerinden gidiyorsun. Irmağın yukarısı fazla köprüyor. Irmak teknelerinin gidemeyeceği kadar çalkantılı.”

Tally’nin ağzı yine açık kaldı. “Gerçekten de bunu daha önce yapmışsın.”

Bir esinti Shay’in ceketini doldurdu. Shay gülümsemeye devam ederek daha da uzağa süzüldü. Tally, onu duyabilmek için tahtasını eğip harekete geçmek zorunda kaldı. Altların-

daki arazi yükselmeye başladığında, bir ağacın tepesi ayak bileklerine sürtündü.

“Gerçekten çok eğlenceli olacak,” diye seslendi Shay.

“Çok tehlikeli geliyor.”

“Hadi ama! Tanıştığımızdan beri sana göstermek istiyorum. Sen bana, bir güzel partisini bozduğunu ve yangın alarmı verdiğini söylediğinden beri!”

Tally yutkundu. O gece hakkındaki tüm gerçeği anlatmış olduğunu diledi; her şeyin nasıl kendiliğinden *oluverdiğini*. Shay şimdi, onun dünyadaki en gözü pek insan olduğunu düşünüyor gibiydi. “Mm, demek istediğim, o alarm olayı, bir tür... kazaydı.”

“Ya, evet.”

“Yani, belki de beklemeliyiz. Zaten iki aycık kaldı.”

“Ah, bu doğru,” dedi Shay. “İki ay sonra ırmağın öte yanında kısılp kalacağız. Güzel ve sıkıcı.”

Tally hıhladı. “Tam olarak sıkıcı olduğunu sanmıyorum Shay.”

“Yapman gerekeni yapmak *her zaman* sıkıcıdır. Eğlenmek zorunda olmaktan daha kötü bir şey hayal edemiyorum.”

“Ben edebiliyorum,” dedi Tally sessizce. “Hiç eğlenmemek.”

“Dinle Tally, bu iki ay, gerçekten hoş bir şeyler yapmak için son şansımız. Kendimiz olmak için. Dönüştükten sonra, geriye yalnızca yeni-güzel, orta-güzel ve geç-güzel olmak kalacak.” Shay kollarım indirdi ve tahtası kaymayı bıraktı. “Sonra da ölü-güzel olacağız.”

“Ölü-çirkin olmaktan iyidir,” dedi Tally.

Shay omuzlarını silkti ve yine ceketini açıp yelken yaptı. Yeşil kuşağa epey yaklaşmışlardı. Kısa süre sonra, Shay uyarılacaktı. Sonra da tahtası onu gammazlayacaktı.

“Dahası,” dedi Tally, “ameliyat olmak, bu tür şeyler yapamayacağımız anlamına gelmiyor.”

“Ama güzeller asla yapmıyor Tally. Asla!..”

Tally içini çekti ve yine ayaklarını eğerek takip etti. “Belki, bu çocukça numaralardan yapacak daha iyi şeyler buldukları içindir. Belki şehirde partilere katılmak, eski yıkıntılarda dolanmaktan daha iyidir.”

Shay’in gözleri çakmak çakmak oldu. “Ya da belki, ameliyatı yaptıklarında, kemiklerini un ufak edip doğru şekle getirdiklerinde, yüzünü soyup tüm derini zımparaladıklarında, plastik elmacık kemikleri sokup seni başka herkese benzettiklerinde, bütün bunları yaşadıktan sonra, artık çok da ilginç biri olmuyorsundur.”

Tally irkildi. Ameliyatın bu şekilde tarif edildiğini hiç duymamıştı. Biyoloji dersinde bile, detaylara indiklerinde, kulağa bu kadar kötü gelmiyordu. “Hadi ama, hiçbirini hissetmeyeceğiz bile. Bütün ameliyat süresince güzel düşler görüyorsun yalnızca.”

“Ya, ne demezsin!”

Tally kafasının içinde bir ses duydu. ‘Uyan! Yasak alan!’ Güneş batarken rüzgâr da serinliyordu.

“Hadi Shay, geri dönelim. Akşam yemeği vakti gelmek üzere.”

Shay gülümsedi ve başını iki yana salladı. Arabirim yüzüğünü çıkardı. Artık uyarıları duyamıyordu. “Bu gece gidelim. Artık sen de neredeyse benim kadar iyi sürüyorsun.”

“Shay...”

“Bu işi benimle yap, sana macera trenini gösteririm.”

“O da ne...”

‘İkinci uyarı! Yasak alan!’

Tally tahtasını durdurdu. “Devam edersek Shay, yakalanacaksın ve bu gece hiçbir şey yapamayacağız.”

Shay, rüzgâr kendisini daha da uzağa sürüklerken omuzlarını silkti.

“Yalnızca, benim eğlenceden ne anladığımı sana göstermek istiyorum Tally. Güzelleşip başka herkesin eğlence anlayışına göre eğlenmeye başlamadan önce.”

Tally başını iki yana salladı. Shay’in ona uçan-tahta sürmeyi öğrettiğini; bunun, öğrendiği en güzel şey olduğunu söylemek istiyordu. Bir aydan kısa sürede, en iyi arkadaşı Shay’miş gibi hissetmeye başlamıştı. Minikken, Peris ile tanıştığı zamanki gibi neredeyse. Peris ve Tally, sonsuza dek birlikte olacaklarını hemen anlamışlardı. “Shay...”

“Lütfen?”

Tally içini çekti. “Tamam.”

Shay kollarını indirdi ve ayak parmaklarını bastırarak tahtayı durdurdu. “Gerçekten mi? Bu gece?..”

“Elbette. Pash Yıkıntıları’na gidiyoruz.”

Tally kendi kendine, gevşemesini söyledi. Aslında, çok da büyük bir olay değildi. Devamlı kuralları ihlal ediyordu zaten. Hem, herkes senede bir kez, okul gezilerinde yıkıntılara gidiyordu. Tehlikeli falan olamazdı.

Shay, yeşil kuşağın kıyısından geri döndü. Tally’nin yanında durup kollarını ona doladı. “İrmağı görene kadar bekle.”

“Köpürüyor dedin, değil mi?”

“Evet.”

“Yani?”

Shay gülümsedi. “Su işte. Ama çok, çok daha iyi.”

ÇALKANTILI SULAR

“İyi geceler.”

“İyi uyu,” diye yanıt verdi oda.

Tally ceketini üzerine geçirdi, alıcıyı göbek deliğine takı ve pencereyi açtı. Hava kıpırtısızdı, ırmak o kadar düzdü ki suya yansıyan şehrin silüetindeki her ayrıntı seçilebiliyordu. Güzeller bir tür kutlama yapıyor gibiydi. Suyun öte yanındaki dev kalabalığın kükremesini, hep birlikte yükselip alçalan tezahüratları duyabiliyordu. Parti kuleleri, dolunay olmaya çok yaklaşmış ayın altında karanlıktı ve havai fişekler mavi mavi ışıldıyordu. O kadar çok yükseliyorlardı ki sessizlik içinde patlıyorlardı.

Şehir hiç bu kadar uzak görünmemişti.

“Seninle yakında görüşeceğiz Peris,” dedi Tally sessizce.

Akşamın ilerleyen saatlerinde yağın yağmur yüzünden çatıdaki kiremitler kaygandı. Tally dikkatle, yurdun çatısının köşesine, yaşlı bir çınarın dallarının çatıya değdiği yere doğru tırmandı. Dallardaki tutunacak yerler, sağlam ve tanıdık geliyordu. Hızla karanlığın içine, bir geri dönüşüm aracının arkasına indi.

Yurt arazisinden çıktığı zaman arkasına baktı. Yurttan uzaklaşan gölgelerin düzeni kaçmak için çok elverişli görü-

nüyordu, neredeyse kasıtlı gibi. Sanki zaman zaman çirkinlerin gizlice dışarı çıkması isteniyordu.

Tally başını iki yana salladı. Shay gibi düşünmeye başlamıştı.

Su bendinde, ırmağın ikiye bölünerek Yeni-Güzel Şehri'ni çevrelediği yerde buluştular. Bu gece, karanlığı bölen ırmak tekneleri yoktu ve Tally yürüyerek yaklaştığında Shay, tahtasının üzerinde birkaç hareket çalışıyordu.

“Bunu burada, köyde yapman doğru mu?” diye seslendi Tally, su bendinin kapaklarından akan su şırıltısının üzerinden.

Shay dans ediyor; ağırlığını, süzülen tahtanın üzerinde ileri geri kaydırarak hayali engellerin çevresinden dolanıyordu. “Yalnızca çalıştığından emin olmak istedim. Sen endişelenme diye.”

Tally kendi tahtasına baktı. Shay, geceleyin uçtuklarında ya da köy sınırını aştıklarında gammazlamasın diye, güvenlik ayarını bozmuştu. Tally, tahtaların onları ispiyonlamasından çok, uçup uçmayacakları hakkında endişelenmişti. Ya da onu bir ağaca toslatıp toslatmayacakları hakkında. Ama Shay'in tahtası pekâlâ süzûlebiliyor gibiydi.

“Tahtayı buraya kadar sürdürdüm ve kimse beni yakalamaya gelmedi,” dedi Shay.

Tally tahtasını yere bıraktı. “Kontrol ettiğın için teşekkürler. Bu kadar pısırikça davranmak istememiştim.”

“Sen pısırik değilsin.”

“Evet, öyleydim. Sana bir şey söylemek zorundayım. Tanıştığımız o gece, arkadaşım Peris'e, büyük risklere girmeyeceğim konusunda söz verdim. Bilirsin, başımı gerçekten belaya sokmam ve onları fena kızdırmam ihtimaline karşılık.”

“Kızmaları kimin umurunda? On altına basmak üzere sin.”

“Ama ya bana çok kızıp beni güzelleştirmekten vazgeçerlerse?”

Shay sıçramayı bıraktı. “Böyle bir şey olduğunu hiç duymadım.”

“Ben de duymadım, sanırım. Ama belki, olmuşsa da bize söylemiyorlardır. Her neyse, Peris rahat duracağım konusunda söz aldı benden.”

“Tally, bir daha oraya gitmemen için söylemiş olabileceğini hiç düşünmedin mi?”

“Hı?..”

“Belki, onu bir daha rahatsız etmemen için sana rahat durmanı söylemiştir. Bir daha Yeni–Güzel Şehri’ne gidemeyecek kadar korkman için.”

Tally yanıt vermeye çalıştı, ama boğazı kurumuştı.

“Dinle, gelmek istemiyorsan sorun değil,” dedi Shay. “Gerçekten, Kısıkgöz. Ama yakalanmayacağız. Yakalanırsak da suçu ben üstleneceğim.” Kahkaha attı. “Seni kaçırdığımı söylerim.”

Tally tahtanın üzerine çıktı ve parmaklarını şıklattı. Shay’in göz hizasına geldiğinde, “Geliyorum,” dedi. “Geleceğimi söyledim.”

Shay gülümsedi ve bir anlığına Tally’nin elini tutup sıkı. “Harika. Eğlenceli olacak. Yeni–güzel eğlencesi değil, gerçek eğlence. Şunu tak.”

“Nedir bu? Gece görüşü mü?”

“Hayır, koruyucu gözlük. Köpüren sulara bayılacaksın.”

On dakika sonra çalkantılı sulara vardılar.

Tally, hayatı boyunca ırmak kıyısında yaşamıştı. Ağır akan vakur ırmak, şehri sınırlıyor, iki dünyayı birbirinden ayırıyordu. Ama o, su bendinden birkaç kilometre yukarıda, azametli gümüş şeridin hırlayan bir canavara dönüştüğünü hiç bilmiyordu.

Çalkalanan sular gerçekten de köpürüyordu. Kayaların üzerinde patlıyor, dar kanallardan geçiyor, ay ışığıyla aydınlanan fışkırtılar halinde havalanıyor, ayrılıyor, yeniden birleşiyor, dik yamaçların dibindeki kaynayan kazanlara dökülüyordu.

Shay, akıntının hemen üzerinde süzülüyordu. O kadar alçaktaydı ki her dönüşünde suları sıçratıyordu. Tally, onu güvenli olduğunu tahmin ettiği bir mesafeden izliyor; güvenlik ayarı bozulmuş tahtasının, karanlığa bürünmüş kayalara ve ağaç dallarına çarpımasını umuyordu. İki yandaki orman vahşi, kadim ağaçlarla dolu, siyah bir boşluk gibiydi. Şehri süsleyen sıradan, karbondioksit emen şeylere hiç benzemiyorlardı. Ayın aydınlattığı bulutlar, ağaç dallarının arasından, sedef kaplı bir tavan gibi parlıyordu.

Shay her haykırdığında Tally, arkadaşının ardından, çağılayan sulardan fışkıran bir başka serpinti duvarına dalacağını anlıyordu. Bazıları ay ışığında beyaz dantel perdeler gibi parlıyordu, ama diğerleri beklenmedik bir biçimde, karanlığın içinden fışkırıyordu. Tally aynı zamanda, Shay'in tahtası alçaldığı ya da döndüğü zaman fışkıran soğuk su kemerlerine çarpıyordu, ama en azından dönüşleri önceden haber almış oluyordu.

İlk birkaç dakika sırf dehşetle geçmişti. Tally dişlerini öyle sıkıyordu ki çenesi ağrıyordu. Özel, zemini kavrayan yeni ayakkabılarının içinde ayak parmaklarını yukarı kıvrıyor,

dengesini bulabilmek için kollarını, hatta parmaklarını iyice açıyordu. Ama zaman içinde karanlığa, aşağıda kükreyen suya, beklenmedik anlarda yüzüne çarpan soğuk serpintilere alıştı. Daha yabanıl, daha hızlı bir yolculuktu, daha önce hiç bu kadar uzağa uçmamıştı. Irmak, karanlık ormanda dolanıyor, yılan gibi kıvrılarak bilinmeyene uzanıyordu.

Shay sonunda ellerini salladı ve durdu, tahtasının arkası alçalarak suya değdi. Tally su serpintisinden kaçınmak için tırmandı, tahtasına küçük bir daire çizdirip rahatça durdu.

“Geldik mi?”

“Tam olarak değil. Ama bak...” Shay geldikleri yöne işaret etti.

Tally manzaraya bakarken inledi. Uzak şehir, karanlığa sokulmuş parlak bir madeni para gibiydi. Yeni–Güzel Şehri’nin havai fişekleri soğuk, mavi ışıltılardan ibaretti. Epey tırmanmış olmalıydılar; Tally, ay ışığının, şehrin etrafındaki alçak tepelerden dökülerek, bulutları çekiştiren hafif bir rüzgârla kaydığını görebiliyordu.

Gece şehir sınırını geçtiği hiç olmamıştı; şehri bu şekilde, uzaktan, aydınlanmış halde hiç görmemişti.

Tally ıslanmış gözlüğünü çıkardı ve derin bir nefes aldı. Hava keskin kokularla doluydu: Her daim yeşil ağaçların öz suları, yabançiçekleri, çalkalanan suların madeni kokusu...

“Güzel, değil mi?”

“Evet,” diye nefes verdi Tally. “Gizli gizli Yeni–Güzel Şehri’nde dolanmaktan çok daha iyi.”

Shay mutlu mutlu sırıttı. “Böyle düşünmene gerçekten sevindim. Buraya gelmeyi çok istiyordum, ama yalnız başıma değil. Anlıyor musun?”

Tally çevrelerini saran ormana bakındı, ağaçların arasındaki karanlık boşlukları görmeye çalıştı. Burası gerçekten yabanıldı, her şey saklanmış olabilirdi, insanlara uygun bir yer değildi. Burada yalnız kalma düşüncesiyle ürperdi. “Şimdi nereye?”

“Şimdi yürüyoruz.”

“Yürüyor muyuz?”

Shay tahtasını kıyıya götürdü ve indi. “Evet, şu tarafta, yaklaşık yarım kilometre uzakta, demirden bir damar var. Ama burasıyla orası arasında hiçbir şey yok.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Tally, uçan-tahtalar manyetik kaldırma gücüyle çalışır, değil mi? Bu yüzden çevrede bir tür metal olmalı, yoksa uçmazlar.”

“Sanırım öyle. Ama şehirde...”

“Şehirde, nereye gidersen git, yerin altı çelikten bir ağıla kaplı. Burada, dikkatli olman gerek.”

“Tahtan uçmadığı zaman ne oluyor?”

“Düşüyor. Düşüş bileziklerin de çalışmıyor.”

“Ah...” Tally tahtasından indi ve onu kolunun altına aldı. Buraya kadarki vahşi sürüş yüzünden bütün kasları tutulmuştu. Sağlam zemine basmak hoştu. Titrek bacaklarının altındaki kayalar, güven verici bir biçimde sabit geliyordu.

Ama birkaç dakika yürüdükten sonra tahta ağırlaşmaya başladı. Irmağın gürültüsü, arkalarında donuk bir kükremeye dönüştüğünde kolunun altında meşeden bir kereste varmış gibi geliyordu.

“Bu şeylerin bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum.”

“Evet, uçmadığı zaman tahtanın ağırlığı bu kadar. Burada, her şeyin nasıl işlediği konusunda şehrin seni nasıl kandırdığını anlıyorsun.”

Gökyüzü bulutlanıyordu ve soğuk, karanlıkta daha keskin geliyordu. Tally daha iyi kavrayabilmek için tahtayı kaldırdı ve yağmur yağıp yağmayacağını merak etti. Çalkantılı sular yüzünden yeterince ıslanmıştı zaten.

“Bazı konularda kandırılmak hoşuma gidiyor aslında.”

Shay, kayaların üzerinde uzun süre tırmandıktan sonra, sessizliği bozdu:

“Bu taraftan. Yer altında doğal bir demir damarı var. Düşüş bileziklerinde hissedebilirsin.”

Tally bir elini kaldırıp kaşlarını çattı. İkna olmamıştı. Ama bir dakika sonra, bileziklerinde hafif bir çekim hissetti. Sanki bir hayalet onu öne çekiyordu. Tahtası hafiflemeye başladı. Kısa süre sonra o ve Shay yine tahtalarına atladılar, bir sırtın üzerinden geçip aşağıya, karanlık bir vadiye doğru indiler.

Tally tahtasına bindiğinde, bir süredir onu rahatsız eden soruyu soracak kadar nefeslenebildi:

“Peki, uçan-tahta için metal gerekiyorsa, ırmağın üzerinde nasıl çalışıyor?”

“Altın taraması.”

“Ne?”

“İrmaklar kaynaklardan çıkar. Kaynaklarsa dağların içinden. Su, toprağın içindeki mineralleri taşır. Bu yüzden, ırmakların dibinde her zaman metal vardır.”

“Doğru. Eskiden insanların ırmak kıyılarında altın araması gibi.”

“Evet, kesinlikle öyle. Ama aslında, tahtalar demiri tercih ediyor. Işıldayan hiçbir şey uçurmaz seni.”

Tally kaşlarını çatı. Shay bazen gizemli bir biçimde konuşuyordu, kimsenin dinlemediği bir müzik grubunun şarkı sözlerinden alıntı yaparmış gibi.

Neredeyse soruyordu, ama Shay aniden durdu ve aşağıyı işaret etti.

Bulutlar dağılıyordu ve aralarından süzölen ay ışığı, vadinin zeminine düşüyordu. Vadide dev kuleler yükseliyor, dış dış gölgeler düşürüyordu. İnsan yapımı şekilleri, rüzgârla dalgalanan ağaç tepelerinden oluşın düzlükte açıkça seçilebiliyordu.

Paslı Yıkıntıları...

PASLI YIKINTILARI

Dev binaların iskeletlerinden, birkaç boş pencere sessizlik içinde onlara bakıyordu. Bütün camlar uzun süre önce kırılmış, bütün tahtalar çürümüşü. Metal çerçeveler, beton yığınları ve istilacı bitkilerin pençelerinde ufalanmaya yüz tutmuş taşlar dışında hiçbir şey kalmamıştı. Karanlık, boş kapılara bakarken, birine doğru alçalarak içeriyi gözetlediğini hayal edip ürperdi Tally.

İki arkadaşı, harap olmuş binaların arasında süzülüyorlardı. Ölü şehrin hayaletlerini rahatsız etmek istemiyorlarmış gibi, yüksekten ve sessizce ilerliyorlardı. Aşağıdaki sokaklar, yüksek duvarların arasına sıkışmış, yanık araçlarla doluydu. Bu şehri her ne yok ettiyse, insanlar ondan kaçmaya çalışmışlardı. Tally buraya yaptıkları son okul gezisinden, o araçların uçamadığını hatırlıyordu. Yalnızca lastik tekerlekler üzerinde gidiyorlardı. Paslılar, yanan bir labirente tıkılmış bir sıçan sürüşü gibi, bu sokaklarda kalmıştı.

“Ah Shay, tahtalarımızın aniden düşmeyeceğinden emin-sin, değil mi?” diye seslendi alçak sesle.

“Endişelenme. Bu şehri her kim inşa ettiyse, metal israf etmeye bayılıyormuş. Buraya, Pas isimli birileri keşfettiği için koymamışlar Paslı Yıkıntıları adını.”

Tally kabul etmek zorundaydı. Bütün binaların yıkık duvarlarından, uzun zaman önce ölmüş bir hayvanın kemikleri gibi, çentik çentik metal direkler çıkıyordu. Pashıların hava taşıtı kullanmadığını hatırladı; bütün binalar tıknaz, kaba ve büyüktü ve yıkılmamak için çelikten iskeletlere ihtiyaç duyuyorlardı.

Bazıları o kadar devasaydı ki! Pashılar fabrikalarını yer altına yapmamışlardı ve evde çalışmak yerine, kovandaki arılar gibi hep beraber çalışıyorlardı. Buradaki en küçük yıkıntı bile, Çirkinköy'deki en büyük yurttan daha büyüktü, Garbo Malikânesi'nden bile daha büyük.

Onları gece görünce, Tally'ye daha gerçek gelmeye başlamışlardı. Okul gezilerinde öğretmenler, Pashıları çok aptal gösterirdi. İnsanların bu şekilde yaşadığına, arazi açmak için ağaçları yakutklarına, ısı ve güç elde etmek için yağ yaktıklarına, silahlarıyla atmosferi ateşe verdiklerine inanamıyordunuz neredeyse. Ama ay ışığı altında, insanların ufalanan şehirden kaçmak için alev alev yanan arabaların üzerinde koştuklarını, bu inanılmaz metal ve taş yığınının kaçarken paniğe kapıldıklarını hayal edebiliyordunuz.

Shay'in sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı.

"Hadi gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Shay binaların kıyısına süzüldü, sonra ağaçların üzerine yöneldi.

"Emin misin, biz..."

"Aşağı bak."

Tally aşağıda, ağaçların arasında metal ısıltısı gördü.

"Yıkıntılar, bize anlattıklarından çok daha geniş," dedi Shay. "Şehrin bu kısmını, okul gezileri ve müze işleri için ayakta tutuyorlar. Ama şehir neredeyse sonsuzluğa dek uzanıyor."

“Ve bir sürü metal var, öyle mi?”

“Evet. Tonlarca. Endişelenme, ben her yerinde uçtum.”

Tally yutkundu. Aşağıdaki yıkıntılara göz atarak süzüldü ve Shay güzel güzel, yavaş yavaş ilerlediği için memnun oldu.

Ormanın içinde bir şekil belirdi. Uzun bir omurga, donmuş bir dalga gibi yükselip alçalıyordu. Şekil ileriye uzanıyor, karanlıkta kayboluyordu.

“İşte, burada.”

“Tamam, ama nedir bu?” diye sordu Tally.

“Macera treni diyorlar. Unuttun mu, sana macera trenini göstereceğimi söylemiştim.”

“Güzelmış. Ama ne işe yarıyor?”

“Eğlenmeye.”

“Yok ya?”

“Gerçekten. Anlaşılan, Pashılar da eğleniyormuş. Raylara benziyor. Üzerine vagonlar koyuyorlarmış ve gidebildiğince hızlı gidiyorlarmış. Yukarı aşağı daireler çizerek uçan-tahta sürmek gibi, ama uçmadan. Ve gerçekten paslanmayan bir tür çelikten yapıyorlarmış; güvenlik için, sanırım.”

Tally kaşlarını çatı. Pashıları yalnızca dev taş kovanların içinde çalışırken ve o son, korkunç günde kaçmaya çalışırken hayal etmişti, eğlenirken değil...

“Hadi biz de yapalım,” dedi Shay. “Macera trenini sürelim.”

“Nasıl?”

“Tahtalarımızla.” Shay, Tally’ye döndü ve ciddi bir tavırla konuştu. “Ama hızlı hareket etmelisin. Gerçekten hızlı hareket etmezsen tehlikeli olur.”

“Neden?”

“Göreceksin.”

Shay döndü ve rayların hemen üzerinde uçarak hızla alçaldı. Tally içini çekti ve öne eğilerek onun peşinden gitti. En azından o şey metalden yapılmıştı.

Harika bir sürüş oldu. Sağlam bir uçan-tahta rotası gibiydi; dar ve keskin dönüşler, hızlı tırmanışlar ve ardından uzun düşüşler, hatta Tally'yi baş aşağı çeviren halkalarla doluydu. Düşüş bilezikleri onu tahtanın üzerinde tutmak için çalışıyordu. Rayların bu kadar iyi durumda olması hayret vericiydi. Tıpkı Shay'in söylediği gibi, Pashılar onu özel bir madde-den yapmış olmalıydılar.

Raylar, uçan-tahtanın kendi başına çıkabileceğinden daha yükseğe tırmanıyordu. Macera treninde uçan-tahta sürmek, gerçekten de kuş gibi uçmaya benziyordu.

Yol, geniş bir yay üzerinde dönerek başladıkları yere doğru döndü. Son kısmı dev bir tırmanışla başlıyordu.

Hızla ilerlerken, “Bu kısmı hızlı geç!” diye bağırdı Shay, omzunun üzerinden arkaya.

Tally bütün hızıyla takip etti, incecik yolu jet gibi tırmandı. Uzakta yıkıntıları görebiliyordu: ağaçlardan bir fonun üzerinde kırık, kara kuleler. Ve arkalarında ay ışığıyla pırıldayan bir şey, muhtemelen deniz. *Gerçekten* yüksekteydi!

En tepeye vardığında zevkle haykırdı. Shay kaybolmuştu. Tally hızlanmak için öne eğildi.

Aniden, tahta altından düştü. Öylesine, ayaklarının altından kayıvermiş, onu havada bırakmıştı. Altındaki raylar kaybolmuştu.

Tally yumruklarını sıkı ve düşüş bileziklerinin hareket geçmesini, onu bileklerinden tutup kaldırmasını bekledi.

Ama onlar da tahta gibi, işe yaramıyorlardı. Yalnızca onu yere çeken ağır çelik bantlara dönüşmüşlerdi. “Shay!” diye haykırdı, karanlığın içine düşerken.

Sonra Tally, ileride macera treninin iskeletini gördü. Yalnızca kısa bir parçası eksikti.

Aniden, düşüş bilezikleri onu yukarı çekti ve tahtanın katı yüzeyini ayaklarının altında hissetti. Hızı, onu boşluğun diğer yanına taşımıştı! Birkaç saniye süren o dehşet verici serbest düşüş süresince, tahta onunla birlikte, ayaklarının hemen altında süzölmüş olmalıydı.

Kendini rayların üzerinde alçalırken buldu. Shay en dipte onu bekliyordu. “Sen delisin!” diye bağırdı Tally.

“Çok iyiydi, değil mi?”

“Hayır!” diye bağırdı Tally. “Bir kısmının *eksik* olduğunu neden söylemedin?”

Shay omuzlarını silkti. “Böylesi daha eğlenceli değil mi?”

“Daha *eğlenceli* mi?” Tally’nin kalbi hızla atıyordu, görüş alanı tuhaf bir biçimde berraktı. İç i öfke, rahatlama ve... coşkuyla doluydu. “Mm, biraz. Ama sen *iğrençsin!*”

Tally tahtasından indi ve titrek bacaklar üzerinde, çimenlerde yürüdü. Üzerine oturulacak kadar büyük, kırık bir taş buldu ve titreyerek çöktü.

Shay de yere indi. “Hey, özür dilerim.”

“Bu korkunçtu Shay! *Düşüyordum.*”

“Uzun sürmedi. Beş saniye falan. Bir binadan atladığını söylediğini sanıyordum.”

Tally dik dik Shay’e baktı. “Evet, atladım, ama yere yapışmayacağımı *biliyordum.*”

“Doğru, ama görüyorsun, macera trenini bana ilk gösterdiklerinde, boşluktan bahsetmediler. Ve ben bu şekilde öğ-

renmenin oldukça hoş olduğunu düşündüm. En iyisi ilk seferdir. Senin de hissetmeni istedim.”

“Düşmenin hoş olduğunu mu düşündün?”

“Şey, belki başta bayağı kızmıştım. Evet, kesinlikle kızmıştım.” Geniş geniş gülümsedi, “Ama atlattım.”

“Bana bir saniye ver Sıksa.”

“Acele etme.”

Tally’nin nefesleri yavaşladı ve kalbi, göğsünü yaracakmış gibi atmaya bıraktı. Ama beyni, serbest düşerkenki kadar açık kaldı ve kendini, macera trenini ilk kimin bulduğunu, o zamandan bu yana buraya kaç çirkinin geldiğini merak ederken buldu. “Shay, sana bütün bunları kim gösterdi?”

“Yaşça benden büyük arkadaşlar. Bizim gibi, her şeyin nasıl işlediğini ve onları nasıl kandıracaklarını anlamaya çalışan çirkinler.”

Tally macera treninin eski, kıvrımlı şekline baktı. Iskeletine sarmaşıklar tırmanmıştı. “Acaba çirkinler ne zamandan beri buraya geliyorlar?”

“Muhtemelen uzun zamandır. Bu tür şeyleri senden küçüklere aktarırısın. Bilirsin, bir kişi tahtasını nasıl kandıracağını bulur, bir sonraki çalkantılı suları keşfeder, bir sonraki yıkıntılara kadar gelir, falan.”

“Sonra biri, macera trenindeki boşluktan atlayacak kadar cesur davranır.” Tally yutkundu. “Ya da kazayla atlayacak kadar.”

Shay başını salladı. “Ama hepsi sonunda güzelleşti.”

“Mutlu son,” dedi Tally.

Shay omuzlarını silkti.

“Bunun adının ‘macera treni’ olduğunu nereden biliyorsun? Bir yerlerden mi baktın?”

“Hayır,” dedi Shay. “Biri söyledi.”

“Ama o nereden biliyormuş?”

“Bu çocuk bir sürü şey biliyor. Numaralar, yıkıntılar hakkında şeyler. Gerçekten hoştur.”

Shay’in sesinde bir şey, Tally’nin dönüp onun elini tutmasına sebep oldu. “Ama artık güzel, sanırım.”

Shay elini çekti ve tırnağını yedi. “Hayır. Değil.”

“Ama sanıyordum ki bütün arkadaşlarımız...”

“Tally, bana bir söz verir misin? Gerçek bir söz.”

“Elbette. Ne sözü?”

“Şimdi sana göstereceğim şeyi hiç kimseye söylemeyeceksin.”

“Serbest düşüşle ilgili değil, değil mi?”

“Hayır.”

“Tamam. Yemin ederim.” Tally, Peris’le birlikte açtığı yaranın izini taşıyan elini kaldırdı. “Kimseye söylemeyeceğim.”

Shay bir an onun gözlerinin içine baktı, sanki bir şeyler aradı, sonra başını salladı. “Tamam. Tanışmanı istediğim biri var. Bu gece.”

“Bu gece mi? Ama şehre dönmemiz...”

“Şehirde değil.” Shay gülümsedi. “Burada.”

DAVID'İ BEKLEMEK

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Shay yanıt vermedi. Yıkıntıların merkezine dönmüşlerdi. Oradaki en yüksek binanın önünde duruyorlardı. Shay, yüzünde şaşkın bir ifadeyle yukarı bakıyordu. “Sanırım bunun nasıl yapıldığını hatırlıyorum,” dedi.

“Neyin?”

“Oraya çıkmanın. Evet, işte burada.”

Shay tahtayı yukarı yönlendirdi ve eğilerek duvardaki bir delikten geçti.

“Shay?..”

“Endişelenme. Bunu daha önce de yaptım.”

“Bu gece yeterince şey öğrendim bence Shay.” Tally, Shay'in şakalarından bir tanesine daha dayanacak halde değildi. Yorulmuştu ve şehre uzun bir yol vardı. Ayrıca, yarın yurttta temizlik olacaktı. Mevsimlerden yaz olması, bütün gün uyuyabileceği anlamına gelmiyordu.

Ama Tally, Shay'in peşinden, delikten geçti. Onunla tartışmak daha uzun sürecekti muhtemelen.

Havada dümdüz yükseldiler. Tahtalar, tırmanmak için binanın metal iskeletini kullanıyordu. İçeride olmak, boş pen-

cerelerden dışarı, diğer binaların düzensiz şekillerine bakmak ürkütücüydü. Şehrin yüzyıllar içinde yok olmasını izleyen bir Paslı hayaleti olmak gibiydi.

Çatı yoktu, dışarı çıkuklarında muhteşem bir manzara serildi önlerinde. Bulutlar tamamen kaybolmuştu ve ay ışığı, yıkıntılara keskin gölgeler düşürüyordu. Binalar, kırık diş sıralarına benziyordu. Tally, macera treninden gördüğü ışıltının gerçekten de okyanus olduğunu fark etti. Buradan bakınca su, ay ışığı altında solgun gümüşten bir şerit gibi parlıyordu.

Shay, sırt çantasından bir şey çıkardı ve kırarak ikiye ayırdı.

Dünya tutuştu.

“Of! Bir de kör ediver beni, olmaz mı!” diye bağırdı Tally, gözlerini perdeleyerek.

“Ah, evet. Affedersin.” Shay, güvenli maytabı bir kol boyu uzakta tuttu. Maytap, yıkıntıların sessizliğinde tüm gücüyle çıtırdıyor, yıkıntının içine titrek gölgeler düşürüyordu. O parıltının içinde Shay’in yüzü korkunç görünüyordu. Kıvılcımlar aşağı süzülüyor, harap binanın derinliklerinde kayboluyordu.

Maytap sonunda tükendi. Tally, gözlerinin önünde yüzen benekleri, kırıpıştırarak yok etmeye çalıştı. Gece görüşü mahvolmuştu, gökyüzündeki ay dışında hiçbir şeyi doğru düzgün göremiyordu.

Maytabın, vadinin her yerinden görülmüş olabileceğini fark ederek yutkundü. Belki denizden bile görülebilirdi. “Shay, birine işaret mi verdin?”

“Evet.”

Tally aşağı baktı. Aşağıdaki karanlık binalar hayali ışık kıvılcımlarıyla dolmuştu. Tally’nin gözlerini kamaştıran, may-

tabin yansımalarıydı. Aniden ne kadar kör olduğunu fark eden Tally, soğuk bir ter damlasının sırtı boyunca süzüldüğünü hissetti. “Kiminle buluşacağız?”

“Adı David.”

“David mi? Tuhaf bir isim.” Tally’ye, uyduruk bir isim gibi gelmişti. Bir kez daha, bütün bunların bir şaka olduğuna karar verdi. “Ee, öylesine burada beliriverecek, öyle mi? Bu çocuk gerçekten yıkıntılarda yaşamıyor, değil mi?”

“Hayır, epey uzakta yaşıyor. Ama yakınlarda olabilir. Zaman zaman buraya geliyor.”

“Demek istediğin, bir başka şehirden mi?”

Shay ona baktı, ama Tally karanlıkta onun yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. “Öyle de denebilir.”

Shay, verdiği işarete bir yanıt ararmış gibi, bakışlarını ufka çevirdi yine. Tally ceketine sarındı. Kıpırdamadan dururken, havanın ne kadar soğuduğunu fark etmeye başladı. Saatin kaç olduğunu merak etti. Geç olmalıydı. Arabirim yüzüğü olmadan, öylesine soramazdı.

Tally astronomi derslerini hatırladı. Dolunay olmasına az kalmış olan ay, gökyüzünde alçalıyordu, bu yüzden vakit gece yarısını geçmiş olmalıydı. Şehir dışında olmanın böyle bir yanı da vardı. Okulda öğrettikleri, doğayla ilgili şeyler çok daha faydalı gelmeye başlıyordu. Yağmurun nasıl dağlara yağdığını, toprağa işlediğini, sonra minerallerle dolarak, köpüre köpüre fışkırdığını hatırladı. Sonra yüzyıllar içinde ırmak yatakları ve vadiler oyarak denize akıyordu. Burada yaşasanız, uçan-tahtanıza atlardınız ve Paslılardan önceki günlerde olduğu gibi, o kadar da deli olmayan Paslı-öncesi-insanlar gibi, ağaçlardan yapılmış küçük kayıkların içinde, ta denize kadar gidebilirdiniz.

Gece görüşü yavaş yavaş geri döndü ve Tally ufkı taradı. Gerçekten de Shay'e yanıt veren bir ateş olacak mıydı? Tally olmayacağını umuyordu. Bir başka şehirden kimseyle tanışmamıştı. Okulda, başka diller konuşulan, on sekizine basmadan güzelleşilemeyen ve buna benzer tuhaf âdetleri olan başka şehirler bulunduğunu öğrenmişti. "Shay, belki artık eve dönmeliyiz."

"Biraz daha bekleyelim."

Tally dudaklarını ısırdı. "Bak, belki bu David denen çocuk bu gece gelmemiştir."

"Evet, olabilir. Belki, ama ben burada olacağını umuyordum." Tally'ye döndü. "Onunla tanışsan gerçekten hoş olurdu. O... farklıdır."

"Öyle gibi."

"Uydurmuyorum, biliyorsun."

"Hey, sana inanıyorum," dedi Tally, ama söz konusu Shay olunca, tam olarak emin olamıyordu.

Shay tırnağını çiğneyerek ufka döndü. "Tamam, sanırım buralarda değil. İstersen gidelim."

"Yalnızca, gerçekten çok geç oldu ve epey yolumuz var. Hem, yarın temizliğe katılmam gerek."

Shay başını salladı. "Benim de."

"Bütün bunları bana gösterdiğin için teşekkür ederim Shay. Gerçekten de hepsi inanılmazdı. Ama bir hoş şey daha görürsem ölürüm herhalde."

Shay kahkaha attı. "Macera treni seni öldürmedi."

"Neredeyse öldürüyordu."

"Hâlâ beni affetmedin mi?"

"Affettiğimde söylerim Sıska."

Shay güldü. "Tamam. Ama unutma, David'den kimseye bahsetmeyeceksin."

"Hey, söz verdim. Bana güvenebilirsin Shay. Gerçekten."

"Tamam. Sana güveniyorum Tally." Dizlerini büktü ve tahta alçalmaya başladı.

Tally son bir kez çevresine bakındı; altlarında uzanan yıkıntıları, karanlık ormanları, denize doğru uzanan ışıltılı ırmağı süzdü. Gerçekten de oralarda bir yerde birilerinin olup olmadığını, David'in bir hikâye, çirkinlerin birbirini korkutmak için uydurduğu bir hikâye olup olmadığını merak etti.

Ama Shay korkmuş görünmüyordu. Daha çok, işaretine kimse yanıt vermediği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sanki David'le buluşmak; çalkantılı suları, yıkıntıları ve macera trenini göstermekten çok daha iyi olacaktı gibi.

David gerçek olsa da, olmasa da, diye düşündü Tally, Shay için çok gerçekti.

Duvardaki delikten geçtiler ve yıkıntıların dışına doğru uçtular, sonra demir damarı izleyerek yükseldiler ve vadiden çıktılar. Sırtın üzerinde, tahtalar kesik kesik sarsılmaya başladı, bu yüzden tahtalarından indiler. Çok yorgun olmasına rağmen, bu sefer tahtayı taşımak Tally'ye o kadar zor gelmedi. Onu, miniklerin balonları gibi bir oyuncak olarak düşünmeyi bırakmıştı. Uçan-tahta katı bir şey olmuştu, kendi kurallarına itaat eden ve tehlikeli olabilecek bir şey.

Tally, Shay'in bir konuda haklı olduğunu düşündü: Devamlı şehirde yaşamak, her şeyi bir açıdan sahte hale getiriyordu. Manyetik gergilerin ayakta tuttuğu binalar ve köprüler gibi, atlama yelegi takarak bir çatıdan aşağı atlamak gibi, oradaki hiçbir şey gerçek değildi. Tally, Shay'in kendisini yıkıntılara

götürmesinden memnundu. Başka hiçbir işe yaramamış olsa bile, Pashıların geride bıraktığı yıkıntılar, dikkatli olmazsanız her şeyin yolundan çok fena çıkabileceğini kanıtlıyordu.

İrmağa yaklaşınca tahtalar hafifledi ve ikisi minnetle tahtalarına atladılar.

Ayaklarını bastıklarında Shay inledi. “Seni bilmem, ama ben bu gece bir adım daha atmıyorum.”

“Orası kesin.”

Shay öne eğildi, tahtasını ırmağın üzerine yönlendirdi ve çalkantılı suların serpintilerine karşı, yurt ceketini omuzlarına doladı. Tally son bir kez bakmak için arkasına döndü. Bulutlar kaybolduğundan, yıkıntıları buradan bile görebiliyordu.

Gözlerini kırıştırdı. Macera treninin olduğu yerde minicik bir kıvılcım belirmişti sanki. Belki de basit bir ışık oyunuydu, paslanmamış bir metal parçasından yansıyan ay ışığı gibi. “Shay?” dedi alçak sesle.

“Geliyor musun, gelmiyor musun?” diye bağırdı Shay, ırmağın kükremesinin üzerinden.

Tally gözlerini yine kırıştırdı, ama kıvılcımı bir daha göremedi. Zaten çok uzaktaydı. Söylese, Shay geri dönmek istedi. Tally oraya kadar hayatta yürümezdi bir daha.

Hem, muhtemelen önemli bir şey değildi.

Tally derin bir nefes aldı ve bağırdı:

“Hadi Sıska! Yarışalım!”

Tahtayı ırmağın üzerine götürdü, soğuk serpintilerin içine daldı ve bir anlığına, kahkahalar atan Shay’i geride bıraktı.

KAVGA

“Şunlara bak. Amma da gerzekler.”

“Biz de öyle mi görünüyorduk?”

“Muhtemelen. Ama bizim de gerzek olmamız, onların olmadığı anlamına gelmez.”

Tally başını salladı ve on iki yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu, oraya ilk geldiği gün yurdun nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı. Binanın ne kadar ürkütücü geldiğini hatırlıyordu. Sol ile Ellie'nin evinden çok daha büyüktü elbette. Miniklerin gittiği, her birinde bir öğretmen ve on öğrenci bulunan barakalardan çok daha büyüktü.

Şimdi yurt çok küçük ve sıkışık geliyordu. Parlak renkleri ve yumuşak kaplamalı merdivenleriyle fena halde çocuksu... Gündüz çok sıkıcı ve gece kaçması kolay.

Yeni-çirkinler bir arada kalıyor, gruplarından ayrılmıyor, rehberlerinden fazla uzaklaşmaya korkuyorlardı. Çirkin, minik yüzlerini kaldırıp dört katlı yurda bakıyorlardı ve gözleri hayret, dehşet doluydu.

Shay başını pencereden içeri çekti. “Bu çok eğlenceli olacak.”

“Asla unutmayacakları bir uyum programı olacak,” diye karşılık verdi Tally.

İki hafta sonra yaz bitecekti. Son yılda, en büyükler on altı yaşlarına bastıkça, Tally'nin kaldığı yurdun nüfusu düzenli olarak azalmıştı. Şimdi de kendi yerlerini, yeni gelenlerin alma zamanı neredeyse gelmişti. Tally son birkaç çirkinin içeriye girmesini izledi. Sinirli ve alık, hırpani ve hantaldılar. On iki yaş, kesinlikle bir dönüm noktasıydı. Sevimli bir minikten, iri ve eğitimsiz bir çirkine dönüşürdünüz.

Geride bıraktığına memnun olduğu bir dönemdi.

"Bu şeyin çalışacağından emin misin?" diye sordu Shay.

Tally gülümsedi. Aralarında, ihtiyatlı olan Shay değildi genellikle. Atlama yeğinin yakasını gösterdi. "Şu küçük, yeşil ışığı görüyor musun? Bu, yeğin çalıştığını gösteriyor. Acil durumlar için yapılmış, bu yüzden her zaman çalışmaya hazır."

Shay elini ceketin altına kaydırıp göbek alıcısını çekti. Bu, sinirli olduğunu gösteriyordu. "Ya gerçek bir acil durum olmadığını anlarsa?"

"O kadar da akıllı değil. Sen düşünüyorsun, o seni yakalıyor. Numaraya falan gerek yok."

Shay omuzlarını silkti ve yeğini giydi.

Yeğini sanat okulundan, Çirkinköy'deki en yüksek bina-
dan ödünç almışlardı. Bodrumda duran yedek yeğelerden biriydi ve raftan çekmek için onu kandırmaları bile gerekmemişti. Tally bir daha yangın alarmlarıyla oynarken yakalanmak istemiyordu. Görevliler onu yaz başında, Yeni-Güzel Şehri'nde yaşanan bir olayla ilişkilendirebilirlerdi.

Shay, atlama yeğinin üzerine, çok bol bir basketbol tişörtü geçirdi. Tişört, yurt renklerini taşıyordu. Buradaki öğretmenlerden hiçbiri onun yüzünü çok iyi tanııyordu. "Nasıl görünüyor?"

"Kilo almışsın gibi. Sana yakıştı."

Shay kaşlarını çattı. Kendisine Fasulye Sırıgı, Domuz Göz ya da çirkinlerin birbirleri için kullandığı diğer lakaplarla hitap edilmesinden nefret ediyordu. Bazen, ameliyat olup olmamaya aldırmadığını iddia ediyordu. Bu delilikti elbette. Shay tam olarak bir *ucube* değildi, ama doğuştan güzel olmadığı da kesindi. Tarih boyunca, ancak on tane doğuştan güzel çıkmıştı.

“Sen atlamak ister misin Kısıkgöz?”

“Ben dediginden yaptım bile Shay, hem de seninle tanışmadan önce. Ve bu parlak fikir sana ait.”

Shay kaş çatmayı bırakıp gülümsedi. “Gerçekten parlak bir fikir, değil mi?”

“Neyle karşı karşıya olduklarını anlamayacaklar bile.”

Yeni-çirkinlerin hepsi kütüphanedeydi. Masalara dağılmış, bir tanıtım filmi izliyorlardı. Shay ve Tally; toz kaplı, eski, kâğıttan kitapların bulunduğu yığının en tepesine karınüstü uzanmış, korkuluk parmaklıklarının arasından grubu izliyorlardı. Tur rehberinin, gevezelik eden çirkinleri susturmasını beklediler.

“Bu, aşırı kolay olacak,” dedi Shay, kendi kaşlarının üzerine kurşun kalemle kalın, kapkara kaşlar çizerek.

“Senin için kolay. Ne olduğunu kimse anlamadan kapıdan çıkmış olacaksın. Benim ta aşağıya kadar merdivenlerden inmem gerekecek.”

“Ee, ne olmuş Tally? Yakalanırsak ne yapacaklar ki?”

Tally omuzlarını silkti. “Doğru.” Ama yine de fare tüyü kahverengisi peruğu kafasına geçirdi.

Yaz boyunca, son kalan kıdemliler de on altı yaşına basıp güzelleştikçe, yaptıkları şakalar gittikçe kötüleşmişti. Ama

kimse cezalandırılmıyor gibiydi ve Tally'nin Peris'e verdiği sözün üzerinden yüzyıllar geçmişti sanki. Güzelleştiği zaman, son ay içinde yaptığı hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Her şeyi geride bırakmaya can atıyordu, ama büyük bir son hazırlamadan değil.

Peris'i düşünerek büyük, plastik burnu taktı. Önceki gece Shay'in yurdundaki tiyatro odasını yağmalamışlardı ve kılık değiştirmek için bir sürü malzeme almışlardı. "Hazır mısın?" diye sordu. Sahte burnun sesine kazandırdığı genizden gelen tınıyı duyunca kıkırdadı.

"Dur biraz." Shay, raftan kocaman, kalın bir kitap kaptı. "Tamam, gösteri zamanı."

Ayağa kalktılar.

"Ver şu kitabı bana!" diye bağırdı Tally, Shay'e. "O, benim!"

Aşağıdaki çirkinlerin sustuğunu duydu ve yukarı dönen yüzlerine bakmamak için kendini tuttu.

"Hayatta olmaz Domuzburun! İlk önce ben aldım."

"Şaka mı yapıyorsun Şişko? Sen okumayı bile bilmezsin!"

"Öyle mi? Eh, *bunu* oku o zaman!"

Shay kitabı Tally'ye doğru savurdu ve Tally eğildi. Kitabı Shay'in elinden kaptı ve ona doğru savurdu, Shay'in yukarı kaldırdığı koluna hızla vurdu. Shay darbeyi alarak geriye yuvarlandı, korkuluğun üzerinden tepetaklak devrildi.

Tally öne eğildi. Shay döne döne, kütüphanenin üç kat aşağıdaki zeminine düşerken, iri iri açılmış gözlerle onu izledi. Yeni-çirkinler hep bir ağızdan haykırdılar, çırpınarak tepelerine inmekte olan bedenin düşeceği yerden kaçıştılar.

Bir saniye sonra atlama yelege çalıştı ve Shay, ciğerlerini patlatırcasına, manyak gibi gülerek havada sekti. Tally bir sa-

niye daha bekleyerek çirkinlerin dehşetlerinin dağılmasını, kafa karışıklığına dönüşmesini izledi. Shay bir kez daha sıçradı, sonra masalardan birinin üzerine bastı ve kapıya yöneldi.

Tally kitabı bırakıp merdivenlere koştu. Yurdun arka kapısına ulaşana kadar sıçraya sıçraya indi merdivenleri.

“Ah, bu mükemmeldi!”

“Yüzlerini gördün mü?”

“Aslında görmedim,” dedi Shay. “Yerin hızla bana yaklaşmasını izlemekle meşguldüm.”

“Evet, çatıdan atladığımda bunun olduğunu hatırlıyorum. İnsanın dikkatini çekiyor gerçekten.”

“Yüzlerden bahsetmişken, burnuna bayıldım.”

Tally kıkırdadı ve sahte burnu çekip çıkardı. “Evet, her zamankinden daha çirkin olmanın alemi yok.”

Shay’ın yüzü karardı. Kaşlarından birini sildi, sonra keskin bir bakışla Tally’ye döndü. “Sen çirkin değilsin.”

“Ah, hadi ama Shay.”

“Hayır, gerçekten.” Uzandı ve Tally’nin gerçek burnuna dokundu. “Profilin harika.”

“Tuhaflaşma Shay. Ben çirkinim, sen çirkinsin. İki hafta daha çirkin olacağız. Zaten bir önemi de yok.” Kakhaha attı. “Sen kendine bak. Bir kaşın dev gibi, diğeri minicik.”

Shay bakışlarını kaçırdı ve yüzündeki boyaların kalanını sessizce sildi.

Kumsalın yanındaki giyinme odalarına, arabirim yüzüklerini ve yedek kıyafetlerini bıraktıkları yere gizlenmişlerdi. Biri sorarsa, olay sırasında yüzdüklerini söyleyeceklerdi. Yüzme, harika bir hileydi. Beden ısısı imzanızı saklıyordu, kıyafet

değiştirmeyi gerektiriyordu ve arabirim yüzüğünü takmamak için kusursuz bir bahaneydi. Irmak, tüm suçları yıkayıp götürüyordu.

Bir dakika sonra suya daldılar ve tiyatro malzemelerini suya batırdılar. Atlama yeleşini geceleyin sanat okulunun bodrumuna geri götüreceklerdi.

“Ben ciddiym Tally,” dedi Shay, suya girdiklerinde. “Bunun çirkin değil. Gözlerini de beğeniyorum.”

“Gözlerimi mi? Şimdi gerçekten deli deli konuşuyorsun. Gözlerim birbirine çok yakın.”

“Kim diyor?”

“Biyoloji diyor.”

Shay ona bir avuç su sıçrattı. “Bütün o saçmalıklara inanmıyorsun, değil mi? Yani yalnızca bir tek görünüş olduğuna ve herkesin o görünüşü kabullenmeye programlanmış olduğuna?”

“Bu inanmak meselesi değil, Shay. *Biliyorsun*, o kadar. Güzelleri gördün. Onlar... harika görünüyorlar.”

“Hepsi aynı görünüyor.”

“Ben de eskiden öyle düşünürdüm. Ama Peris ve ben şehre gittiğimizde, bir sürü güzel görüyorduk ve onların da farklı göründüğünü fark ettik. Kendileri gibi görünüyorlar. Yalnızca, farklılıklarını ayırt etmek daha zor, çünkü hepsi ucube değil.”

“Biz ucube değiliz Tally. Biz normaliz. Muhteşem görünmeyebiliriz, ama en azından üzerinde oynanmış Barbie bebekler değiliz.”

“Ne bebekler?”

Shay bakışlarını kaçırdı. “David’in bahsettiği bir şey.”

“Ah, harika! Yine David.” Tally uzaklaştı ve sırtüstü uzandı. Gökyüzüne bakarak, bu sohbetin sona ermesini diledi. Yıkıntılara birkaç kere daha gitmişlerdi ve her seferinde, Shay maytap yakmak konusunda ısrar etmişti; ama David hiç gelmemişti. Bütün bunlar –ölü bir şehirde, aslında var olmayan bir çocuğu beklemek– Tally’nin tüylerini ürpertiyordu. Orayı keşfe çıkmak harikaydı, ama Shay’in David takıntısı Tally’nin eğlencesini bozmaya başlamıştı.

“O gerçek. Onunla birçok kez buluştum.”

“Tamam Shay. David gerçek. Ama çirkin olmak da gerçek. Dilek dileyerek ya da kendi kendine güzel olduğunu söyleyerek değiştiremezsin bunu. İşte, bu yüzden ameliyatları icat etmişler.”

“Ama bu bir kandırmaca Tally. Hayatın boyunca yalnızca güzel yüzler gördün. Annen ve baban, öğretmenlerin, on altı yaşın üzerindeki herkes. Ama herkesin, her zaman, öyle bir güzelliğe sahip olacağını düşünerek doğmadın. Başka her şeyin çirkin olduğunu düşünecek şekilde programlandın.”

“Bu programlanma değil, yalnızca doğal bir tepki. Daha da önemlisi, adil bir uygulama. Eski günlerde, her şey gelişigüzel oluyormuş; bazı insanlar *biraz* güzel oluyormuş, diğerleri hayatları boyunca çirkin kalıyormuş. Şimdi herkes çirkin... ta ki güzelleşene kadar. Zavallı yok.”

Shay bir süre sessiz kaldı, sonra, “Zavallılar var Tally,” dedi.

Tally ürperdi. Hayat-boyu-çirkin’leri, ameliyatların işe yaramadığı birkaç insanı herkes bilirdi. Onları pek ortalarda görmezsiniz. Halka karışmalarına izin vardı, ama çoğu saklanmayı tercih ederdi. Kim saklanmazdı ki? Çirkinler ahmak

görünüyor olabilirlerdi, ama en azından gençtiler. Yaşlı-çirkinler gerçekten inanılmazdı.

“Sorun bu mu? Ameliyatın işe yaramamasından mı korkuyorsun? Bu aptalca Shay. Sen ucube değilsin. İki hafta sonra, başka herkes kadar güzel olacaksın.”

“Ben güzel olmak istemiyorum.”

Tally içini çekti. Yine mi aynı konu...

“Bu şehirden bıktım,” diye devam etti Shay. “Kurallardan ve sınırlardan bıktım. İstedğim son şey, boş kafalı yeni-güzellerden biri olmak ve bütün gün kutlama yapmak.”

“Hadi ama Shay. Onlar da bizim yaptığımız şeyleri yapıyorlar: bungee atlayışı, uçmak, havai fişeklerle oynamak... Sadece onların gizli gizli dolaşması gerekmiyor.”

“Onlarda gizli gizli dolaşacak hayal gücü yok.”

“Bak Sıska, seni anlıyorum,” dedi Tally keskin bir sesle. “Numaralar çevirmek harika! Tamam mı? Kuralları ihlal etmek eğlenceli! Ama eninde sonunda akıllı, küçük bir çirkin olmak dışında bir şeyler yapman gerekecek.”

“Yavan ve sıkıcı bir güzel olmak gibi mi?”

“Hayır, yetişkin olmak gibi. Güzelleştiğinde, numara çevirmek ve işleri karıştırmak gibi ihtiyaçların *olmayacağı* hiç aklına geldi mi? Belki çirkinlerin devamlı kavga etmelerinin, birbirlerine sataşmalarının tek sebebi çirkinlikleridir, çünkü kendilerinden memnun değillerdir. Eh, ben mutlu olmak istiyorum ve gerçek bir insana benzemek bunun ilk adımı.”

“Ben olduğum gibi görünmekten korkmuyorum Tally.”

“Belki korkmuyorsun, ama büyümekten korkuyorsun!”

Shay hiçbir şey söylemedi. Tally sessizlik içinde, suda sırtüstü süzüldü. Gökyüzüne bakıyordu, ama öfkesi yüzünden

bulutları göremiyordu. O güzel olmak, Peris'i görmek istiyordu. Onunla ya da Shay dışında birileriyle konuşmayalı bir sonsuzluk geçmişti sanki. Bütün bu çirkinlik meselesinden bıkip usanmıştı ve bir an önce bitsin istiyordu.

Bir dakika sonra, Shay'in kıyıya yüzdüğünü duydu.

SON NUMARA

Tuhaftı, ama Tally üzülmekten kendini alamıyordu. Bu pencerenin manzarasını özleyecekti.

Son dört seneyi Yeni-Güzel Şehri'ne bakarak, ırmağı aşıp bir daha geri dönmemeyi isteyerek geçirmişti. Muhtemelen onu defalarca pencereden çıkmaya, yeni-güzellere yaklaşmak için, sonunda sahip olacağı hayatı gözetlemek için her tür numarayı öğrenmeye kıskırtan bu olmuştu.

Ama şimdi, ameliyata bir hafta kalmıştı ve zaman çok hızlı akıyordu sanki. Tally zaman zaman, ameliyatı adım adım yapmalarını diliyordu. İlk önce kısık gözlerini düzelttirirdi, sonra da dudaklarını. Irmağı aşama aşama geçerdi. Böylece, pencereden son bir kez bakması ve bu manzarayı bir daha görmeyeceğini bilmesi gerekmezdi.

Shay yokken her şey eksik geliyordu. Orada daha fazla zaman geçiriyor, yatağının üzerinde oturup Yeni-Güzel Şehri'ni seyrediyordu.

Elbette, bugünlerde yapacak çok fazla şey yoktu. Yurtta-ki herkes Tally'den küçüktü artık ve bir küçük sınıfa, bildiği bütün numaraları öğretmişti. Duvar ekranının bildiği bütün filmleri on kez izlemişti ki içlerinde dillerini zar zor

anlayabildiği, eski siyah–beyaz filmler de vardı. Birlikte konsere gidebileceği kimse yoktu ve artık takımlardaki kimseyi tanımadığından, yurt sporlarını izlemek sıkıcı geliyordu. Tüm diğer çirkinler ona kıskançlıkla bakıyordu, ama kimse onunla arkadaş olmaya çalışmıyordu. Muhtemelen ameliyatı bir an önce olup bitirmek daha iyiydi. Çoğu zaman, doktorların onu gecenin bir yarısı kaçırmalarını ve ameliyat etmelerini diliyordu. Bir sabah güzel olarak uyanmaktan çok daha kötü şeyler hayal edebiliyordu. Okulda, artık ameliyatların on beş yaşındaki insanlar üzerinde de başarılı olduğunu söylüyorlardı. On altı yaşına kadar beklemek, aptalca bir gelenektir yalnızca.

Ama bazı çirkinler dışında, kimsenin sorgulamadığı bir gelenektir. Bu yüzden Tally'nin yapayalnız bekleyeceği bir haftası daha vardı.

Son büyük kavgalarından sonra Shay onunla bir daha konuşmamıştı. Tally ona bir mesaj yazmayı düşünmüştü, ama ekranda, mesaj üzerinde çalışırken yine öfkelenmişti. Hem, artık aralarını düzeltmek çok da anlamlı gelmiyordu. İkisi de güzelleştiği zaman, kavga edecek konu kalmayacaktı. Ve Shay ondan nefret etmeye devam etse bile, Peris ve bütün eski arkadaşları, iri gözleri ve harika gülümsemeleriyle, ırmağın karşı kıyısında onu bekliyor olacaktı.

Yine de Tally, Shay'in güzelleştiği zaman –bir deri bir kemik bedeni dolgunlaştığı, dolgun dudakları kusursuzlaştığı ve tırnaklarındaki çentikler sonsuza dek kaybolduğu zaman– nasıl görüneceğini merak ediyordu. Muhtemelen gözlerini daha koyu bir yeşil yapacaklardı. Ya da şu yeni renklerden birinden; menekşe, gümüş ya da altın.

“Hey, Kısıkgöz!”

Fısıltıyı duyunca Tally yerinde sıçradı. Karanlığın içine baktı ve bir şeklin, çatı kiremitlerinin üzerinde koştuğunu gördü. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Shay!”

Silüet bir an duraksadı.

Tally fısıldamaya zahmet etmedi. “Orada durmasana. İçeri gel aptal!”

Shay gülerek pencereden içeri emekledi; Tally sıcak, coşkulu ve sımsıkı bir kucaklamayla karşıladı onu. El ele tutuşarak gerilediler. Bir anlığına, Shay’in çirkin yüzü kusursuz göründü.

“Seni yeniden görmek harika!”

“Seni de Tally.”

“Seni özledim. Ben yalnızca... çok üzgünüm!..”

“Hayır,” diye sözünü kesti Shay, “haklıydın. Düşünmemi sağladın. Sana yazacaktım, ama her şey o kadar...” İçini çekti.

Tally, Shay’in ellerini sıkarak başını salladı. “Evet, iğrençti.”

Bir an sessizlik içinde durdular ve Tally, arkadaşının arkasındaki pencereden dışarı baktı. Aniden, Yeni–Güzel Şehri manzarası eskisi kadar hüzünlü gelmemeye başladı. Hissettiği her tür tereddüt solup gitmiş gibi, parlak ve baştan çıkarıcı görünüyordu şimdi. Açık pencere bir kez daha heyecan verici olmuştu. “Shay?..”

“Evet?”

“Bu gece bir yere gidelim. Büyük bir numara çevirelim.”

Shay kakhaha attı. “Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum.”

Tally, Shay’in giysilerini fark etti. Ciddi numara giysileri giymişti: tepeden turnağa siyahlara bürünmüş, saçlarını sıkı

sıkı toplamış ve omzuna bir sırt çantası atmıştı. Sırttı. “Görüyorum ki bir planla gelmişsin. Harika.”

“Evet,” dedi Shay, yumuşak sesle. “Bir planım var.”

Tally’nin yatağına yürüdü, omzundaki sırt çantasını indirdi. Adım attıkça bir gıcırtı geliyordu. Tally, Shay’in, kavrayışlı ayakkabılarını giymiş olduğunu görünce gülümsedi. Tally günlerdir uçan-tahta sürmemişti. Tek başına uçmak; bol bol çalışmak, yalnız biraz eğlenmek demekti.

Shay sırt çantasının içindekileri yatağın üzerine boşalttı ve işaret etti:

“Konum-bulucu. Ateş yakıcı. Su arındırıcı.” Sandviç boyunda iki parlak yumru aldı. “Bunlar açılınca uyku tulumu oluyor. Ve içi gerçekten ılık oluyor.”

“Uyku tulumu mu? Su arındırıcı mı?” diye bağırdı Tally. “Bu muhteşem, birkaç günlük bir numara olmalı. Ta denize kadar gitmek gibi bir şey mi yapacağız?”

Shay başını iki yana salladı:

“Daha uzağa...”

“Ah, harika!” Tally gülümsemeye devam etti. “Ama ameliyata kadar yalnızca altı günümüz var.”

“Günlerden ne olduğunu biliyorum.” Shay su geçirmez torbalardan birini açtı ve içindekileri diğerlerinin yanına boşalttı. “İki hafta yetecek kadar, suyu alınmış yiyecek. Bunlardan birini arındırıcıya atıyorsun ve su ekliyorsun. Her tür su.” Kıkırdadı. “Arındırıcı o kadar iyi çalışıyor ki, içine işeyebiliyorsun bile.”

Tally yatağın üzerine oturdu ve yiyecek paketlerinin üzerindeki etiketleri okudu. “İki hafta mı?”

“İki kişiye iki hafta yeter,” dedi Shay dikkatle. “Bir kişiye dört hafta yeter.”

Tally hiçbir şey söylemedi. Aniden, yatağın üzerindeki malzemelere ya da Shay'e bakamaz olmuştu. Pencereden dışarı, Yeni-Güzel Şehri'ne baktı. Havai fişekler fırlatmaya başlamışlardı.

"Ama iki hafta sürmeyecek Tally. Çok daha kısa."

Kırmızı tüye benzeyen ışıklar şehrin ortasında yükseldi. Havai fişek ışıkları, dev bir söğüt ağacının yaprakları gibi aşağı süzüldü. "Ne iki hafta sürmeyecek?"

"David'in yaşadığı yere gitmek."

Tally başını salladı ve gözlerini kapattı.

"Buraya hiç benzemiyor Tally. Kimseyi ayırmıyorlar, çirkinleri güzellerden, yenileri ortallardan ve geçlerden ayırmıyorlar. Ve dilediğinde ayrılabilirsin, dilediğin yere gidiyorsun."

"Mesela nereye?"

"Her yere. Yıkıntılara, ormana, denize. Ve... ameliyat olman da gerekmiyor."

"Ne gerekmiyor?"

Shay, Tally'nin yanına oturdu, bir parmağıyla Tally'nin yanağına dokundu. Tally gözlerini açtı. "Başka herkese benzememiz gerekmiyor Tally. Başka herkes gibi davranmamız gerekmiyor. Bir seçeneğimiz var. Dilediğimiz gibi büyüyebiliriz."

Tally yutkundu. Konuşmak imkânsız geliyordu, ama bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Kurumuş ağzından sözcükleri zorla çıkardı:

"Güzel olmamak mı? Bu delilik Shay! Böyle konuştuğun her seferinde, yalnızca aptallık ettiğini düşündüm. Peris de hep bu tür şeyler söylerdi."

“Gerçekten yalnızca aptallık ediyordum. Ama sen büyümekten korktuğumu söylediğinde, gerçekten düşündürdün beni.”

“Ben mi seni düşündürdüm?”

“Ne kadar boş konuştuğumu anlamamı sağladın. Tally, sana bir sırrımı daha söylemem gerek.”

Tally içini çekti. “Tamam. Herhalde bundan daha kötü olamaz.”

“Eski arkadaşlarım, seninle tanışmadan önce birlikte takıldığım insanlar var ya? Hepsi güzelleşmedi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bazıları, tıpkı benim yapacağım gibi, kaçtı. Birlikte yapmamızı istediğim gibi.”

Tally, Shay’in gözlerinin içine baktı ve bütün bunların şaka olduğuna dair bir iz aradı. Ama Shay’in yüzünde ciddi ve kararlı bir ifade vardı.

“Gerçekten kaçan birini mi tanıyorsun?”

Shay başını salladı:

“Grubumuzdaki ilk kişi on altısına basmadan bir hafta önce, her şeyi planlamıştık. Ben de gidecektim. Doğada yaşam araçlarımızı çalmış, David’e geleceğimizi söylemiştik. Her şey hazırdı. Dört ay önceydi.”

“Ama sen kaçmadın...”

“Bazılarımız kaçtı, ama ben korktum.” Shay pencereden dışarı baktı. “Ve korkan tek kişi ben değildim. İki kişi kaldı ve güzelleşti. Seninle tanışmasam muhtemelen ben de onlar gibi yapardım.”

“Benimle mi?”

“Aniden, artık kendimi yalnız hissetmez olmuştum. Yakınlarına dönüp David’i aramaya korkmuyordum.”

“Ama biz onu hiç...” Tally gözlerini kırıştırdı. “Sonunda onu buldun, değil mi?”

“İki gün önce. Biz... kavga ettiğimizden beri her gece çıkıyorum. Sen benim büyümeye korktuğumu söylediğinde, haklı olduğunu anladım. Bir kez korkup vazgeçmiştim, ama bir daha vazgeçmeyecektim.”

Shay, Tally'nin elini tuttu ve onunla göz göze gelene kadar bekledi:

“Senin de gelmeni istiyorum Tally.”

“Hayır,” dedi Tally düşünmeden. Sonra başını iki yana salladı. “Dur, nasıl oldu da bütün bunları bana *daha önce* anlatmadın?”

“Anlatmak istedim, ama sen deli olduğumu düşünürdün.”

“Ama sen *delisin!*”

“Belki, ama düşündüğün gibi değil. İşte bu yüzden David’le tanışmanı istedim. Hepsinin gerçek olduğunu anlamın için.”

“Bana gerçek gelmiyor. Bahsettiğin bu yer neresi?”

“Adı Duman. Bir şehir değil ve kimsenin yönetiminde değil. Ve kimse güzel değil.”

“Kâbus gibi. Peki oraya nasıl gidiyorsun, yürüyerek mi?”

Shay kahkaha attı. “Şaka mı ediyorsun? Her zamanki gibi uçan-tahtalarla. Güneş enerjisiyle şarj olan uzun mesafe tahtaları var. Ve yol hep, ırmakları falan takip edecek şekilde tasarlanmış. David sürekli yapıyor, yıkıntılara kadar geliyor. O bizi Duman’a götürecektir.”

“Ama insanlar orada *nasıl* yaşıyor Shay? Paslılar gibi mi? Isınmak için ağaç yakarak, çöplerini her yere gömerek mi? Doğada yaşamak yanlış. Hayvan gibi yaşamak istemiyorsan tabi.”

Shay başını iki yana salladı ve içini çekti:

“Bunlar yalnızca okulda öğretilen şeyler Tally. Onların da teknolojisi var. Ve Pashılar gibi değiller, ağaç falan yakmıyorlar. Ama doğayla aralarına bir duvar da çekmiyorlar.”

“Ve herkes çirkin.”

“Yani kimse çirkin değil.”

Tally gülmeyi başardı. “Yani kimse güzel değil, demek istiyorsun.”

Sessizlik içinde oturdular. Tally, kendini Shay gelmeden önce hissettiğinden bin kat daha kötü hissederek havai fişekleri izledi.

Sonunda Shay, Tally’nin aklındaki düşünceleri dile getirdi:

“Seni kaybedeceğim, değil mi?”

“Kaçan sensin.”

Shay yumruğunu dizine indirdi. “Hepsi benim suçum. Sana daha önce söylemeliydim. Fikre alışmak için daha fazla zamanın olsaydı, belki...”

“Shay, fikre asla alışamazdım. Hayatım boyunca çirkin olmak istemiyorum. O kusursuz gözleri ve dudakları istiyorum. Bana bakan herkesin nefesinin kesilmesini istiyorum. Ve herkesin beni gördüğünde, *bu kim* diye düşünmesini, beni tanımak istemesini, söylediklerimi dinlemesini istiyorum.”

“Ben söyleyecek bir şeylere *sahip* olmayı tercih ederim.”

“Ne gibi? Bugün bir kurt vurdum ve yedim, gibi şeyler mi?”

Shay kıkırdadı:

“İnsanlar kurt yemiyor Tally. Tavşan yiyorlar, sanırım. Ve geyik...”

“Ah, iğrenç! Kafamda yarattığın manzara için teşekkürler.”

“Evet, sanırım ben sebze ve balıkla yetineceğim. Ama bu, dışarıda kamp yapmaktan ibaret değil Tally. Olmak istediğim

kişi olmam demek. Doktorlardan oluşan bir komitenin, olmam gerektiğini düşündüğü kişi değil.”

“Özünde yine de kendin oluyorsun Shay. Ama güzelleştigin zaman, insanlar sana daha fazla dikkat ediyor.”

“Herkes öyle düşünmüyor.”

“Bundan emin misin? Akıllı ve ilginç olarak evrimi alt edebileceğinden emin misin? Çünkü yanılmışsan... yirmi yaşma kadar geri dönmezsen, ameliyat o kadar başarılı olmaz. Sonuza dek yanlışı görürsün.”

“Ben geri dönmeyeceğim! Sonuza dek...”

Tally'nin boğazı sıkıştı, ama kendini söylemeye zorladı:

“Ben de gelmeyeceğim.”

Su bendinin altında vedalaştılar.

Shay'in uzun mesafe tahtası daha kalındı ve güneş pillerinin yüzeyleri ışıldıyordu. Köprünün altına bir ısıtmalı ceket ve şapka da saklamıştı. Tally, Duman kışlarının soğuk ve berbat olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Arkadaşının gerçekten gideceğine inanamıyordu.

“Dilediğin zaman geri dönebilirsin. Orası iğrençse...”

Shay omuzlarını silkti, “Arkadaşlarımm hiçbiri dönmedi.”

Bu sözcükler Tally'nin içini ürpertti. Dönmemeleri için bir sürü korkunç sebep düşünebiliyordu. “Dikkatli ol Shay.”

“Sen de. Bundan kimseye söz etmeyeceksin, değil mi?”

“Asla Shay.”

“Yemin eder misin? Ne olursa olsun?”

Tally yara izli avucunu kaldırdı. “Yemin ederim.”

Shay gülümsedi. “Biliyorum. Yine de bir kez daha sormak istedim. Şeyden önce...” Bir parça kâğıt çıkardı ve Tally'ye uzattı.

“Bu nedir?” Tally kâğıdı açtı ve çiziktirilmiş harfler gördü. “Elle yazmayı ne zaman öğrendin?”

“Gitmeyi planlarken hepimiz öğrendik. Bakıcıların, günlüğünü okumasını istemiyorsan iyi bir fikir. Her neyse, bu senin için. Gideceğim yer hakkında hiçbir kayıt bırakmamam gerekiyor, bu yüzden şifre gibi bir şeyler yazdım.”

Tally eğik harflerle dolu ilk satırı okurken kaşlarını çattı:

“Ne? ‘Vagon doğrudan boşluğun üzerinden geçer’ mi?”

“Evet. Anladın mı? Birisi bulacak olsa bile yalnızca sen anlayabilirsin. Bilirsin, belki arkamdan gelmek istersin diye.”

Tally bir şey söyleyecek oldu, ama söyleyemedi. Başını sallamayı başardı.

“Ne olur ne olmaz diye,” dedi Shay.

Tahtasına atladı ve parmaklarını şıklattı. Çantasının kayışlarını iki omzuna geçirdi. “Hoşça kal Tally.”

“Güle güle Shay. Keşke...”

Shay, serin eylül rüzgârında biraz sallanarak bekledi. Tally onu hiç güzelleşmeden, yaşlanmış, kırıışmış ve sonunda mahvolmuş halde hayal etmeye çalıştı. Doğru düzgün giyinmeyi, resmi danslarda nasıl davranacağını hiç öğrenemedi. Kimse, gözlerine bakıp kendinden geçmeden...

“Keşke neye benzeyeceğini görebilseydim. Güzelleştikten sonra, demek istiyorum.”

“Sanırım yüzümü bu şekilde hatırlaman gerekecek,” dedi Shay.

Sonra döndü ve uçan-tahtasıyla ırmağa yönelerek tırmandı. Tally’nin bir sonraki sözleri, suyun kükremesine karışıp kayboldu.

AMELİYAT

Ameliyat günü geldiğinde Tally, arabayı yalnız başına bekledi.

Yarın, ameliyat bittiğinde, annesiyle babası, Peris ve diğer eski arkadaşlarıyla beraber, hastanenin dışında bekliyor olacaktı. Gelenek böyleydi. Ama ameliyattan önce kimsenin onu görmeye gelmemesi tuhaftı. Oradan geçen birkaç çirkin dışında kimse ona veda etmedi. Artık ona o kadar küçük geliyorlardı ki! Özellikle de Tally'ye eski bir dinazor kemiği yığınıymış gibi, alık alık bakan yeni sınıf.

Bağımsız olmayı her zaman sevmiştii, ama şimdi kendini okuldan en son alınan minik gibi hissediyordu; terk edilmiş ve yalnız... Eylülde doğmak iğrenç bir şeydi.

“Sen Tally’sin, değil mi?”

Başını kaldırıp baktı. Yeni-çirkinlerden biriydi. Hantal bir biçimde uzamaya başlamıştı ve şimdiden üzerine dar gelen yurt üniformasını zorluyordu.

“Evet.”

“Bugün dönüşecek olan sen değil misin?”

“Benim Bücür.”

“Neden bu kadar üzgün görünüyorsun o zaman?”

Tally omuzlarını silkti. Bu yarı-minik, yarı-çirkin şey nasıl anlayabilirdi ki? Shay'in ameliyat hakkında söylediklerini düşündü.

Dün, Tally'yi bir imgeleme silindirinden geçirerek son kez ölçmüşlerdi. Bu yeni-çirkine, bu akşam bedeninin açılacağını, kemiklerinin ufalanarak doğru biçime getirileceğini, bazılarının gerilip destekleneceğini, burun kırıkdağının ve elmacık kemiklerinin çıkarılıp yerine programlanabilir plastik konulacağını, derisinin zımparalanıp baharda futbol sahalarına yaptıkları gibi yeniden tohumlanacağını söylemeli miydi? Gözlerinin, ömür boyu kusursuz görmesi için lazerle kesileceğini, irisin altına yansıtıcı doku yerleştirilerek sıradan kahverengi renklerine ışıltılı, altın rengi benekler ekleneceğini?.. Kaslarının bir gece süren, elektrikli yontma işlemiyle biçimlendirileceğini, çocukluk yağlarının hepsinin bir daha geri dönmek üzere emileceğini?.. Dişlerinin, yörünge dışı hava taşıtlarının kanatları kadar sağlam, yurttaki porselenler kadar beyaz seramiklerle değiştirileceğini?..

Yeni deri dışındaki değişikliklerin acımadığını söylüyorlardı. Deri, iki hafta boyunca, güneşte ciddi bir biçimde yanmış gibi acıyordu.

Ameliyatın detayları kafasının içinde uğuldarken, Shay'in neden kaçtığını anlayabiliyordu. Sırf belirli bir şekilde görünmek için, atlatılması gereken çok şey var gibiydi. İnsanlar, farklı görünseler de, çirkin görünseler de, herkese aynı şekilde davranacak kadar akıllı ve evrimleşmiş olsalardı keşke.

Keşke Tally, Shay'i kalmaya ikna edecek bir fikir öne sürebilseydi.

Hayali sohbetler geri dönmüştü, ama Peris gittiğinde kafasında canlandırdıklarından çok daha kötüydü. Kafasının için-

de, Shay'le bin kez kavga etmişti; güzellik, biyoloji, büyümek hakkında uzun, detaylı tartışmalar... Yıkıntılara gittikleri her seferinde Shay,  irkinler ve güzeller, şehir ve dışarısı, sahte ve gerçek hakkında yorumlar yapmıştı. Ama Tally, arkadaşının gerçekten kaçabileceğini, güzellik, ihtişam ve zarafet dolu bir yaşamdan vazge ebileceğini hiç fark edememişti. Keşke doğru şeyi s yleyebilseydi. Keşke *bir şey* s yleyebilseydi.

Orada otururken, onu ikna etmeye hiç zahmet etmemiş gibi hissediyordu.

Tally yeni-çirkinin gözlerine baktı. "      her şey şuna varıyor: İki hafta boyunca korkunç güneş yanığı acısı çekmek, bir ömür süren ihtişama değer."

 ocuk kafasını kaşıdı. "Ha?"

"Söylemem gereken ve söylemediğim bir şey. O kadar."

Hastanenin hava taşıtı sonunda geldi ve okul arazisine o kadar hafifçe kondu ki yeni biçilmiş çimleri hemen hemen hiç bozmadı.

Sürücü,  zg ven ve yetke saçan bir orta-güzeldi. Sol'e o kadar benziyordu ki Tally neredeyse babasının ismiyle seslenecekti ona.

"Tally Youngblood?.." dedi adam.

Tally, g z-izini okuyan ışık  akmasını görmüştü bile, ama yine de, "Benim," dedi. Orta-g zelde bir şey, küstahlık etmesini engellemişti. Adam, bilgeliğin beden kazanmış hali gibiydi, tavırları o kadar ciddi ve resmiydi ki Tally kendini resmi bir biçimde giyinmiş olmayı dilerken buldu.

"Hazır mısın? Çok eşya almamışsın."

Tally'nin çantasının yarısı doluydu yalnızca. Yeni-güzellerin, ırmağın ötesinden getirdikleri şeyin çoğunu geri d n -

şüme soktuğunu herkes bilirdi. Tally'nin yeni giysileri olacaktı elbette ve istediği her tür yeni-güzel oyuncak. Aslında yalnızca Shay'in, el yazısıyla yazdığı notu saklamak istemişti. Gelişigüzel topladığı birkaç döküntünün arasına saklamıştı onu. "Yeterince eşya aldım."

"Aferin Tally. Çok olgun bir davranış."

"Olgunluk benim göbek adım, efendim."

Kapı kapandı ve araba havalandı.

Büyük hastane, Yeni-Güzel Şehri'nin uzak ucundaydı. Ciddi ameliyathane için herkes oraya giderdi; minikler, çirkinler, hatta ömür uzatma tedavileri için ta Geçkinköy'den gelen geç-güzeller.

Irmak, bulutsuz gökyüzünün altında ısıldıyordu. Tally, Yeni-Güzel Şehri'nin, güzelliğiyle onu kendinden geçirmesine izin verdi. Gece ışıkları ve havai fişekler olmadan bile, şehirdeki yüzeyler cam ve metal ışıltılarıyla parlıyordu. İmkânsız görünümlü, zarif parti kuleleri adaya ince gölgeler düşürüyordu. Paslı Yıkıntıları'ndan çok daha canlıydı; öyle ki Tally aniden anladı. Karanlık ve gizemli değildi belki, ama daha yaşam doluydu.

Shay hakkında surat asmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Bundan sonra hayat, güzel insanlarla dolu, bitmek tükenmek bilmeyen bir şenliğe dönüşecekti. Tally Youngblood gibi güzel insanlarla dolu...

Hava taşıtı, hastanenin damındaki kırmızı artı işaretlerinden birine indi. Sürücü içeriye kadar Tally'ye eşlik etti ve onu bir bekleme odasına götürdü. Bir hademe Tally'nin ismini aldı, gözüne ışık çaktı ve beklemesini söyledi.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu sürücü.

Tally başını kaldırıp adamın berrak, yumuşak gözlerine baktı ve kalmasını söylemek istedi. Ama beklemesini istemek çok olgun bir davranış olmayacaktı. “Ben iyiyim. Teşekkürler.” Adam gülümsedi ve gitti.

Bekleme odasında başka kimse yoktu. Tally arkasına yaslandı ve tavandaki seramikleri saydı. Beklerken, Shay’le yaptığı konuşmaları hatırladı yine, ama burada o kadar can sıkıcı gelmiyorlardı. Artık fikir değiştirmek için çok geçti.

Tally, Yeni-Güzel Şehri’ne bakan bir pencere olmasını diledi. Artık çok yaklaşmıştı. Bir sonraki geceyi, güzel olarak geçireceği ilk geceyi hayal etti. Yepyeni, harika giysiler giyecekti –yurt üniformalarının hepsini geri dönüşüm aletine tıkmıştı– ve bulabildiği en yüksek parti kulesinin tepesinden aşağı bakacaktı. Irmağın karşı yakasında ışıkların sönmesini, Çirkinköy’de uyku zamanının gelmesini izleyecekti, Peris ve yeni arkadaşlarıyla, tanışacağı onca güzel insanla geçireceği uzun bir gecenin onu beklediğini bilecekti.

İçini çekti.

On altı yıl. Sonunda.

Bir uzun saat boyunca hiçbir şey olmadı. Tally parmaklarını çıtlattı ve çirkinleri hep böyle çok mu beklettiklerini merak etti.

Sonra adam geldi.

Tuhaf görünüyordu, Tally’nin gördüğü güzellere hiç benzemiyordu. Kesinlikle orta yaşlıydı, ama ameliyatını her kim yapmışsa, eline yüzüne bulaştırmıştı. Adam güzeldi, orası kesindi, ama korkunç bir güzelliği vardı.

Bilge ve güvenli değil, soğuk, buyurgan ve ürkütücü görünüyordu; tıpkı azametli bir av hayvanı gibi. Adam yaklaştığında, Tally neler olduğunu sormaya niyetlendi, ama adam bir bakışla susturdu onu.

Onu bu şekilde etkileyen bir yetişkinle hiç karşılaşmamıştı. Bir orta ya da geç-güzelle yüz yüze geldiğinde, her zaman saygı duymuştu. Ama bu zalimlik ölçüsünde güzel adamın yanında, saygının içine korku karışıyordu.

“Ameliyatında bir sorun var. Benimle gel,” dedi adam.

Tally onunla gitti.

ÖZEL DURUMLAR

Bu hava taşıtı daha büyüktü, ama önceki kadar rahat değildi.

Yolculuk da Tally'nin o gün yaptığı ilk yolculuk kadar hoş değildi. Tuhaf görünüşlü adam saldırgan bir sabırsızlıkla uçuyor, taş gibi düşerek uçuş yolunu değiştiriyor, her dönemeçte uçan-tahta kadar dik tırmanışlar yapıyordu. Daha önce Tally hiç uçuş tutması çekmemişti; ama şimdi, bembeyaz kesilmiş ellerle emniyet kemerini kavramış, gözlerini aşağıdaki sağlam yere dikmişti. Arkalarında gözden kaybolmadan önce Yeni-Güzel Şehri'ne son bir kez baktı.

Irmak aşağı, Çirkinköy'e yöneldiler, yeşil kuşağın üzerinden geçtiler, daha da uzağa giderek nakliye halkasına vardılar. Orada, fabrikalar başlarını toprağın üzerine uzatıyorlardı. Araç dev, biçimsiz bir tepenin yanında, dikdörtgen şeklindeki binalardan oluşan bir siteye doğru alçaldı. Binalar çirkin yurtları kadar alçaktı ve kuru ot rengine boyanmıştı.

Acı verici ölçüde sert bir iniş oldu. Adam, Tally'yi binalardan birine götürdü. Çamur rengi, sarı-kahverengi koridorlardan geçtiler. Tally, bu kadar iğrenç renklere boyanmış, bu kadar çok mekân görmemişti. Sanki bina, içindekilerin midelerini bulandırmak için tasarlanmıştı.

Yanındaki adama benzeyen birçok insan vardı.

Hepsi siyah ve gri ham ipekten, resmi kıyafetler giymişlerdi ve yüzlerinde aynı soğuk, şahin gibi ifade vardı. Hem erkekler hem de kadınlar güzel standartlarına göre uzun boy-luydu ve beden yapıları daha güçlüydü. Gözleri çirkinlerinki kadar açık renkti. Aralarında birkaç normal insan da vardı, ama koridorlarda zarafetle ilerleyen avcı benzeri insanların arasında, önemsiz görünüyorlardı.

Tally, ameliyatları yolunda gitmeyen, güzelliğin zalimliğe dönüştüğü insanların getirildiği bir yer mi olduğunu merak etti. O zaman o neden oradaydı? Daha ameliyatını olmamıştı ki? Tally yutkundü. Ya bu korkunç güzeller bilerek bu şekilde yapılmışsa? Dün onu ölçtüklerinde, kırılgan, iri gözlü güzel kalıbına uymayacağına mı karar vermişlerdi? Belki de çoktan, bu tuhaf, diğer dünya için seçilmişti.

Adam, metal bir kapının önünde durdu, Tally de onun yanında. Kendini, bir bakıcının görünmez bir iple çeke çeke götürdüğü bir minik gibi hissediyordu. Hastanede adamı gördüğü an, çirkin kıdemliliğinin özgüveni buharlaşıp gitmişti. Dört sene süren numaralar ve bağımsızlık unutulmuştu.

Kapı, gözüne ışık çaktı ve açıldı. Adam, Tally'nin girmesini işaret etti. Tally, adamın, kendisini hastaneden aldığından beri tek kelime etmediğini fark etti. Derin bir nefes aldı ve göğsündeki felç olmuş kaslar acıyla irkildi. Tally, gaklamayı başardı:

“Lütfen de.”

“İçeri,” dedi adam.

Tally gülümsedi ve adamı konuşturmayı başardığı için küçük bir zafer kazandığını ilan etti sessizce, ama denileni yaptı.

"Adım Dr. Cable."

"Tally Youngblood."

Dr. Cable gülümsedi. "Ah, kim olduğunu biliyorum."

Kadın, bir zalim-güzeldi. Burnu kartal gagası gibiydi, dişleri keskindi ve gözleri donuk griydi. Sesinde, bir uyku zamanı kitabındaki aynı ağır, tekdüze hava vardı. Ama Tally'nin uykusunu hiç getirmiyordu. Sesine, metalin camı ağır ağır çizmesi gibi, keskin bir tını gizlenmişti.

"Bir sorunun var Tally."

"Ben de öyle tahmin etmiştim, mm..." Kadının ilk adını bilmemek tuhaftı.

"Dr. Cable demen yeterli."

Tally gözlerini kırptırdı. Hayatı boyunca, kimseye soya-dıyla hitap etmemişti.

"Tamam, Dr. Cable." Boğazını temizledi ve kuru bir sesle devam etmeyi başardı. "Şu andaki sorunum, neler olduğunu bilmemem. Bu yüzden... neden siz bana söylemiyorsunuz?"

"Sence neler oluyor Tally?"

Tally, kadının yüzündeki keskin açılar görmemek için gözlerini kapattı. "Şey, o atlama yeleği yedekti aslında, bilirsiniz ve şarj bölmesine geri koyduk onu."

"Bir tür çirkin oyunu yüzünden gelmedin buraya."

Tally içini çekti ve gözlerini açtı. "Yok, ben de öyle düşünmemiştim."

"Bu, arkadaşın hakkında. Kaybolan biri."

Elbette. Shay'in ortadan kaybolma numarası fazla ileri gitmişti ve açıklamak Tally'ye düşmüştü. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Dr. Cable gülümsedi. Bunu yaptığında, yalnızca üst dişleri görünüyordu. "Ama bir şeyler biliyorsun."

“Hem, siz kimsiniz?” diye ağzından kaçırdı Tally. “Neredeyim?”

“Adım Dr. Cable,” dedi kadın. “Ve burası, Özel Durumlar.”

İlk önce Dr. Cable, Tally’ye bir sürü soru sordu. “Shay’i tanıyalı çok olmadı, değil mi?”

“Hayır. Bu yaz tanıştık. Ayrı yurtlarda kalıyorduk.”

“Arkadaşlarından tanıdığın var mıydı?”

“Hayır. Hepsi ondan daha büyük. Onlar çoktan dönüşmüştü.”

“Arkadaşın Peris gibi mi?”

Tally yutkundu. Bu kadın onun hakkında neler biliyordu? “Evet. Peris ve ben gibi.”

“Ama Shay’in arkadaşları güzelleşmedi, değil mi?”

Shay’e verdiği sözü hatırlayan Tally, yavaşça nefes aldı. Ama yalan söylemek istemiyordu. Yalan söylerse Dr. Cable anlardı, Tally bundan emindi. Zaten başı yeterince derde girmişti. “Neden güzelleşmesinler ki?”

“Sana arkadaşlarından bahsetti mi?”

“O tür şeylerden konuşmuyorduk. Yalnızca takılıyorduk. Çünkü... yalnız olmak acı veriyordu. Yalnızca numaralar çeviriyorduk.”

“Onun bir çete üyesi olduğunu biliyor muydun?”

Tally, Dr. Cable’in gözlerine baktı. Neredeyse bir normal güzelin gözleri kadar iri, ama kurt gözleri gibi çekiktiler.

“Çete mi? Ne demek istiyorsunuz?”

“Tally, sen ve Shay hiç Paslı Yıkıntılı’na gittiniz mi?”

“Herkes gider.”

“Ama hiç gizlice gittiniz mi?”

“Evet. Çok kişi gidiyor.”

“Orada biriyle buluştunuz mu?”

Tally dudaklarını ısırdı. “Özel Durumlar nedir?”

“Tally.” Kadının sesindeki tını aniden ustura kadar keskinleşmişti.

“Bana Özel Durumlar’ın ne olduğunu söylerseniz size yanıt veririm.”

Dr. Cable arkasına yaslandı. Ellerini kavuşturdu ve başını salladı. “Bu şehir bir cennettir Tally. Sizi besler, eğitir, güven-de tutar. Sizi güzel yapar.”

Bunu duyunca, Tally umutla başını kaldırmaktan kendini alamadı.

“Ve şehrimiz pek çok özgürlük veriyor Tally. Gençlerin numaralar çevirmesine, yaratıcılıklarını ve bağımsızlıklarını geliştirmesine izin veriyor. Ama zaman zaman, şehrin dışından kötü şeyler gelebiliyor.”

Dr. Cable gözlerini kısıtı; yüzü, avcı yüzüne daha da çok benzedi. “Biz, çevremizle denge içinde yaşıyoruz Tally. Irmağa iade ettiğimiz suyu arındırıyoruz, biyolojik atıkları dönüştürüyoruz ve yalnızca bulunduğumuz yerdeki güneş enerjisinden elde ettiğimiz gücü kullanıyoruz. Ama bazen, dışarıdan aldığımız şeyleri arındıramıyoruz. Bazen çevreden, yüzleşmemiz gereken tehditler alıyoruz.”

Gülümsedi. “Bazen özel durumlar oluyor.”

“O zaman, sizler bakıcılar gibisiniz, ama tüm şehre göz kulak oluyorsunuz.”

Dr. Cable başını salladı. “Bazen diğer şehirler de bize meydan okuyabiliyor ve bazen, şehirlerin dışında yaşayan bir avuç insan sorun çıkarabiliyor.”

Tally'nin gözleri irileşti. Şehirlerin *dışında*? Shay doğruyu söylemişti. Duman gibi yerler gerçekten vardı.

"Soruma yanıt verme sırası sende Tally. Yıkıntılarda biriyle buluştunuz mu? Bu şehirden olmayan biriyle?.. Hiçbir şehirden olmayan biriyle?.."

Tally sırttı. "Hayır. Hiç buluşmadım."

Dr. Cable kaşlarını çatı, gözlerini bir saniyelğine aşağı çevirerek bir şeyi kontrol etti. Tally'ye döndüklerinde, daha da soğumuşlardı. Tally, doğru söylediğini Dr. Cable'ın bildiğinden emin bir biçimde, gülümsedi yine.

Oda, kalp atışlarını, terlemesini, gözbebeği boyutlarını ölçüyor olmalıydı. Ama Tally bilmediği bir şeyi söyleyemezdi.

Kadının sesindeki ustura tınısı geri döndü:

"Benimle oyun oynama Tally. Arkadaşın Shay bu yüzden sana teşekkür etmeyecek, çünkü onu bir daha asla görmeyeceksin."

Tally'nin kazandığı küçük zaferin heyecanı kayboldu. Tally, gülümsemesinin solduğunu hissetti.

"Shay'in arkadaşlarından altısı kayboldu Tally. Aynı günde. Hiçbiri bulunamadı. Ama, onlara katılmayı düşünen iki tanesi, hayatlarını mahvetmemeye karar verdiler ve diğerlerinin başına gelenler hakkında biraz bilgi alabildik. Kendi başlarına kaçmadı onlar. Dışarıdan biri tarafından baştan çıkarıldılar; en zeki, küçük çirkinlerimizi çalmak isteyen biri tarafından. Bunun özel bir durum olduğunu fark ettik."

Bir sözcük Tally'nin sırtından aşağı bir ürperti geçmesine sebep oldu. Shay gerçekten de *çalınmış* mıydı? Shay ya da herhangi bir çirkin, Duman hakkında ne biliyordu ki?

"O zamandan beri, bizi arkadaşlarına götürmesi umuduyla Shay'i izliyorduk."

“O zaman neden onu...” diye patladı Tally. “Bilirsiniz, *durdurmadınız!*”

“Senin yüzünden Tally.”

“Benim mi?”

Dr. Cable’ın sesi yumuşadı:

“Seninle arkadaş olduğunu, şehirde kalması için bir sebep bulduğunu düşündük. Hayatının yoluna gireceğini düşündük.”

Tally gözlerini yumdu ve başını iki yana salladı yalnızca.

“Ama sonra, Shay ortadan kayboldu,” diye devam etti Dr. Cable. “Arkadaşlarından da numaracı çıktı. Ona iyi öğretmişsin.”

“Ben mi öğretmişim?” diye haykırdı Tally. “Ben çoğu çirkinden daha fazla numara bilmem.”

“Kendini hafife alıyorsun,” dedi Dr. Cable.

Tally kurt gözlerinden kaçtı, ustura kadar keskin sese kulaqlarını tıkadı. Bu onun suçu değildi. *Hem*, o şehirde kalmaya karar vermişti. Güzelleşmek istiyordu. Hatta Shay’i ikna etmeye çalışmıştı.

Ama başaramamıştı.

“Bu benim suçum değil.”

“Bize yardım et Tally.”

“Hangi konuda yardım edeyim?”

“Onu bulmamıza yardım et. Hepsini bulmamıza.”

Tally derin bir nefes aldı. “Ya bulunmak istemiyorlarsa?”

“Ya istiyorlarsa? Ya onlara yalan söylenmişse?”

Tally önceki gece Shay’in yüzünün nasıl görüldüğünü, ne kadar umutlu görüldüğünü hatırlamaya çalıştı. Tally güzelleşmeyi ne kadar çok istiyorsa Shay de şehirden ayrılmayı o

kadar çok istiyordu. Seçimi ne kadar aptalca gelirse gelsin, Shay bunu bilinçli bir biçimde yapmıştı ve Tally'nin kalmayı seçmesine saygı göstermişti.

Tally başını kaldırıp Dr. Cable'ın zalim güzelliğine, kusmuk rengi, sarı-kahverengi duvarlara baktı. Özel Durumlar'ın bugün ona oynadığı bütün oyunları hatırladı; onu nasıl bir saat boyunca hastanede beklettiklerini, yakında güzelleşeceğini düşünerek beklemesini, buraya kadarki vahşi yolculuğu ve koridorlarda gördüğü onca zalim yüzü ve karar verdi:

“Size yardım edemem,” dedi Tally. “Söz verdim.”

Dr. Cable dişlerini gösterdi. Bu sefer, sahte bir gülümseme bile değildi. Kadın adeta canavara dönüşmüştü, insanlık dışı, hınçlı bir canavara. “O zaman ben de sana bir söz vereyim Tally Youngblood. Sen bize, becerebildiğince iyi bir biçimde yardım edene dek, asla güzel olmayacaksın.”

Dr. Cable sırtını döndü.

“Çirkin ölebilirsin, umurumda bile olmaz.”

Kapı açıldı. Korkunç adam dışarıdaydı, baştan beri orada bekliyordu.

ÖMÜR BOYU ÇİRKİN

Tally'nin dönüşü hakkında, bakıcıları uyarılmış olmalıydılar. Tüm diğer çirkinler, program dışı bir okul gezisine gitmişlerdi. Ama Tally'nin eşyalarını alıkoymalarına yetecek kadar erken uyarılmamışlardı. Tally eski odasına vardığında, her şeyin geri dönüşüme gönderilmiş olduğunu gördü. Giysiler, yatak örtüleri, mobilyalar, duvar ekranındaki resimler, her şey Genel Çirkin haline dönmüştü. Hatta, biri odaya taşınmış, sonra başka bir yere geçmiş gibi görünüyordu. Buzdolabında tuhaf bir içecek bırakmıştı.

Tally yatağına oturdu. O kadar sersemlemişti ki ağlayamıyordu. Yakında hüngürdemeye başlayacağını, muhtemelen olası en kötü zaman ve mekânda kendini salıvereceğini biliyordu. Dr. Cable'la görüşmesi bittikten sonra, öfke ve meydan okuma kaybolup gitmişti ve geriye, dayanmasını sağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Eşyaları gitmişti, geleceği gitmişti, yalnızca penceredeki manzara kalmıştı.

Oturdu ve pencereden dışarı baktı. Birkaç dakikada bir, bütün bunların gerçekten de olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu: zalim-güzeller, şehrin kıyısındaki tuhaf binalar, Dr. Cable'ın korkunç ultimatomu. Tally, çılgınca bir numara

fena halde ters gitmiş gibi hissediyordu. Garip ve korkunç bir gerçeklik ortaya çıkmış, bildiği ve anladığı dünyayı yutmuştu.

Elinde kalan tek şey, hastaneye giderken topladığı çantaydı. Onu buraya kadar taşıdığını bile hatırlamıyordu. Tally, çantaya gelişigüzel tıktığı birkaç parça giysiyi çıkardı ve Shay'in notunu buldu.

İpucu arayarak okudu onu.

*Vagon doğrudan boşluğun üzerinden geçer
Bulana kadar uzun ve düz bir yer
Deniz soğuk, aralara dikkat
İkincide en kötü hatayı yap
Dört gün sonra dön küşümsediğin tarafa
Ve çiçeklerin içinde ateşböceği gözü ara
Uçuşun tadını çıkar onları bulduğunda
Aydınlanana kadar bekle kel kafada*

Birkaç parça dışında, hiçbir şey anlamıyordu. Shay'in anlatmak istediği şeyi, notu okuyan başkalarından saklamak istediği açıktı. Yalnızca ikisinin anlayacağı şeylere atıfta bulunmuştu. Paranoyaklığı şu anda çok daha anlamlı geliyordu. Dr. Cable'la tanıştıktan sonra Tally, David'in neden şehrini –ya da kampını ya da her ne ise onu– gizli tutmak istediğini görebiliyordu.

Tally notu elinde tutarken, Dr. Cable'in ne istediğini anladı. Kadın, görüşme boyunca odada, mektubun karşısında oturmuştu, ama Tally'nin üzerini aramaya zahmet etmemişlerdi. Yani Tally, Shay'in sırrını saklamayı başarmıştı ve elinde, hâlâ pazarlıkta kullanabileceği bir şeyler vardı.

Aynı zamanda bu, Özel Durumlar'ın da hata yapabildiği anlamına geliyordu.

Tally, öğle yemeğinden önce diğer çirkinlerin döndüğünü gördü. Okul nakil aracından sırayla inerlerken hepsi başını kaldırıp onun penceresine baktı. Birkaçı parmağını o tarafa uzattı ve Tally, gölgelerin arasına saklandı. Birkaç dakika sonra, dışarıdaki koridorda dolanan çocukların seslerini duydu. Onun kapısının önünden geçerken sessizleşiyorlardı. Hatta birkaçı, sessiz kalmaya çalışan yeni-çirkinlerin hep yaptığı gibi, kıkırdadı.

Ona gülüyorlar mıydı?

Guruldayan midesi, Tally'ye sabahtan beri yemek yemediğini, çünkü akşam yemeğini de kaçırdığını hatırlattı. Ameliyattan önceki on altı saat boyunca yemek yememeniz, su içmemeniz gerekiyordu. Açlıktan ölüyordu.

Ama öğle yemeği bitene kadar odasından çıkmadı. Yemekhane dolusu çirkinin her hareketini izlemesine, hâlâ çirkin olan yüzünü hak etmek için ne yaptığını merak etmesine dayanamazdı. Açlığa dayanamaz olduğunda, yukarı kata, çatıya çıktı. İsteyen alsın diye, yemek artıklarını oraya koyarlardı.

Koridorda birkaç çirkin, onu gördü. Sustular ve Tally bulaşıcı bir şeymiş gibi, kenara çekildiler. Tally, bakıcıların onlara ne söylediğini merak etti. Numaralarıyla bardağı taşırdığını mı söylemişlerdi? Onu ameliyat etmenin imkânsız olduğunu, ömür boyu çirkin kalacağını mı? Yoksa yalnızca onun bir Özel Durum olduğunu mu?

Gittiği her yerde insanlar bakışlarını kaçırıyordu, ama Tally kendini hiç bu kadar göz önünde hissetmemişti.

Çatıya onun için bir tabak bırakılmıştı. Tabak, plastik folyoyla kaplanmış, üzerine ismini taşıyan bir etiket yapıştırıl-

mıştı. Biri onun yemek yemediğini fark etmişti. Ve elbette herkes, onun saklandığının farkındaydı.

Bir tabak bayatlamış yemek görünce, Tally'nin bastırıldığı gözyaşları fışkırdı. Boğazı, keskin bir şey yutmuş gibi yanıyordu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan odasına zor ulaştı.

Oraya vardığında, tabağı getirmeyi unutmamış olduğunu gördü. Ağlaya ağlaya yedi, her lokmada gözyaşlarının tuzlu tadını aldı.

Bir saat kadar sonra annesiyle babası geldi.

İlk önce Ellie içeri girdi ve Tally'ye öyle sıkı sarıldı ki Tally'nin ciğerlerindeki hava boşaldı ve ayakları yerden kesildi. "Tally, benim zavallı bebeğim!"

"Kızı incitme Ellie. Kötü bir gün geçirdi."

Oksijensiz kalmasına rağmen, ezici bir kucaklama Tally'ye iyi gelmişti. Ellie her zaman doğru kokardı, tıpkı bir annenin kokması gerektiği gibi ve Tally onun kollarındayken kendini hep minikmiş gibi hissedirdi. Muhtemelen bir dakika süren, ama çok kısa sürmüş gibi gelen bir kucaklaşmadan sonra serbest kalan Tally, bir daha ağlamayacağını umarak geriledi. Kabahatli kabahatli annesine ve babasına baktı. Ne düşündüklerini merak ediyordu. Kendini başarısız olmuş gibi hissediyordu. "Geleceğinizi bilmiyordum."

"Elbette geldik," dedi Ellie.

Sol, başını iki yana salladı. "Böyle bir şey olduğunu hiç duymadım. Saçmalık bu. Mesele neymiş, öğreneceğiz, sen hiç merak etme!"

Tally, omuzlarından bir ağırlık kalktığını hissetti. Sonunda, onun tarafını tutan biri vardı. Babasının orta-güzel gözle-

ri, sakın bir kendinden eminlikle ısıldıyordu. Her şeyi halledeceği kesindi.

“Size ne söylediler?” diye sordu Tally.

Sol, işaret etti ve Tally yatağa oturdu. Ellie yanına yerleşirken Sol, küçük odayı ileri geri adımlamaya başladı.

“Eh, bize bu Shay denen kızdan bahsettiler. Bayağı bir baş belasıymış.”

“Sol!” diye sözünü kesti Ellie. “Zavallı kız kayıp.”

“Bana, kaybolmayı kendi istemiş gibi geliyor.”

Annesi dudaklarını büzerek sustu.

“Bu onun suçu değil Sol,” dedi Tally. “Yalnızca güzelleşmek istemedi.”

“Demek bağımsız bir düşünür. Güzel. Ama bir başkasını da yanında sürüklemeyecek kadar sağduyulu olmalıydı.”

“Beni hiçbir yere sürüklemedi. Ben tam buradayım.” Tally pencereden dışarı, tanıdık Yeni-Güzel Şehri manzarasına baktı. “Görünüşe göre, sonsuza dek olacağım yerde.”

“Öyle konuşma,” dedi Ellie. “Bu, Shay denen kızın bulunmasına yardım ettiğinde, her şeyin normale döneceğini söylediler.”

“Ameliyat birkaç gün geç yapılsa da fark etmez. Yaşlandığında harika bir hikâye olacak.” Sol güldü.

Tally dudağını ısırdı. “Onlara yardım edebileceğimi sanmıyorum.”

“Eh, sen elinden geleni yap, yeter,” dedi Ellie.

“Ama yapamam. Demek istediğim, planlarından kimseye bahsetmeyeceğime dair Shay’e söz verdim.”

Uzun süre sessiz kaldılar.

Sol oturdu, Tally’nin elini ellerinin arasına aldı. Öylesine sıcak ve güçlü geliyorlardı ki... Aynı zamanda, marangoz-

hanesinde çalışarak geçirdiği günlerden sonra, bir geçkinin elleri kadar kırıksıkıtlar. Tally, yaz tatilindeki bir haftalık ziyaretten sonra onları hiç ziyaret etmemiş olduğunu hatırladı. Zamanının tamamını Shay'le geçirmeye can attığı günlerdi. Ama onları görmek iyi gelmişti.

“Tally, küçükken bazı sözler veririz. Bu, çirkin olmanın parçasıdır. Her şey heyecan verici, önemli ve ciddi gelir, ama büyüdüğünde bunları geride bırakmalısın. Hem, artık bu kıza hiçbir şey borçlu değilsin. O, senin için sorun yaratmaktan başka şey yapmadı.”

Ellie de Tally'nin diğer elini tuttu. “Hem, ona yardım ediyor olacaksın Tally. Şimdi nerede olduğunu, başına neler geldiğini kim bilebilir? Onun bu şekilde kaçıp gitmesine izin vermene şaşıyorum. Dışarısının ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?”

Tally, başını sallarken buldu kendini. Sol ve Ellie'nin yüzlerine bakarken, her şey çok açık geliyordu. Belki Dr. Cable'la işbirliği yaparsa gerçekten de Shay'e yardım etmiş, kendi hayatını da normale döndürmüş olurdu. Ama Dr. Cable'ı düşündüğünde irkildi. “O insanları görmeliydiniz. Shay'i araştıranları. Tıpkı şeye benziyorlar...”

Sol kahkaha attı. “Sanırım senin yaşında, insanı şok ediyor Tally. Ama elbette, biz yaşlı insanlar Özel Durumlar hakkında her şeyi biliriz. Acımasız insanlar belki, ama yalnızca işlerini yapıyorlar, bilirsin. Orada, dışarıda acımasız bir dünya var.”

Tally içini çekti. Belki de, sırf zalim-güzeller onu korkuttuğu için kendini gönülsüz hissediyordu. “Onlarla hiç karıştınız mı? Görünüşlerine inanamadım.”

Ellie alnını kırıştırdı. “Şey, onlardan biriyle karşılaşmışımı söyleyemem.”

Sol kaşlarını çattı, sonra kakhaha atmaya başladı. “Eh, onlardan biriyle karşılaşmak istemezsin Ellie. Ve Tally, şimdi doğru şeyi yaparsan onlardan biriyle bir daha karşılaşmazsın muhtemelen. Bu, hiçbirimizin eksikliğini duymayacağımız bir şey.”

Tally babasına baktı ve bir anlığına, yüzündeki ifadede bilgelik ve özgüvenden başka bir şey gördü. Sol, Özel Durumlar’a gülerken, şehir dışında olan biten her şeyi göz ardı ederken aşırı rahat görünmüştü neredeyse. Tally hayatında ilk kez, bir orta-güzeli, kendini tamamen güvende hissetmeden dinlerken buldu. Bunu fark etmek başını döndürdü. Sol’un, Shay’in kaçtığı dış dünya hakkında hiçbir şey bilmediği fikrini kafasından atamıyordu.

Belki çoğu insan bilmek istemiyordu. Tally okulda, Pashılar ve eski tarih hakkında her şeyi öğrenmişti, ama şu anda şehrin dışında, David gibi insanların yaşadığını hiç söylememişlerdi. Shay’le tanışana kadar Tally de bu konuda hiç düşünmemişti.

Ama babası gibi, her şeyi göz ardı edemezdi.

Ve Shay’e ciddi bir söz vermişti. Yalnızca bir çirkin olsa bile, söz sözdü. “Bu konuda düşünmem gerekecek.”

Bir an, oda rahatsız bir sessizlikle doldu. Tally beklenmedik bir şey söylemişti.

Sonra Ellie kakhaha attı ve Tally’nin elini okşadı. “Eh, elbette düşün Tally.”

Sol, başını salladı. Kontrolü ele almıştı yine. “Doğru şeyi yapacağınızdan eminiz.”

“Elbette. Ama bu arada,” dedi Tally, “sizinle eve gelebilir miyim?”

Annesi ve babası şaşkın şaşkın bakıştılar.

“Demek istediğim, burada kalmak artık çok tuhaf kaçıyor. Herkes benim... benim derse girmediğimi biliyor, bu yüzden güz tatilinde eve dönmek gibi olacak, ama biraz erken gelmiş olacağım.”

Kendini ilk toplayan Sol oldu. Tally'nin omzunu okşadı. “Tally, sence de Geçkinköy'e gelmen daha tuhaf olmaz mı? Demek istediğim, senenin bu zamanında orada başka çocuk yok.”

“Burada, diğer çocukların yanında çok daha rahat hissedersin hayatım,” diye ekledi Ellie. “Bazılarından yalnızca birkaç ay büyüksün. Hem, odanı da daha hazırlamadık!”

“Umurumda değil. Hiçbir şey bundan daha kötü olamaz,” dedi Tally.

“Ah, biraz daha giysi sipariş et ve duvar ekranını istediğin hale getir, yeter,” dedi Sol.

“Ben odadan bahsetmi...”

“Her durumda,” diye sözünü kesti Ellie, “neden telaş ediyorsun ki? Bu iş kısa zamanda çözülecek. Özel Durumlar ile güzel bir sohbet et, onlara her şeyi anlat, sonra gerçekten istediğin yere gidersin.”

Hepsi pencereden dışarı, Yeni-Güzel Şehri'nin kulelerine baktı.

“Sanırım haklısın.”

“Tatlım,” dedi Ellie, Tally'nin bacağına okşayarak, “başka ne seçeneğin var ki?”

PERIS

Gündüz odasında saklanıyordu.

Herhangi bir yere gitmek saf işkenceydi. Kendi yurdundaki çirkinler ona ayaklı hastalık gibi davranıyorlardı. Ve onu tanıyan diğer herkes de eninde sonunda, “Neden daha güzelleşmedin?” diye soruyordu.

Tuhaf bir durumdu. Tally dört senedir çirkindi, ama sözcüğün gerçekten ne anlama geldiğini ancak son birkaç günde kavramıştı. Bütün gün aynaya bakıyor, teker teker her kusuru, her biçimsizliği buluyordu. İnce dudakları mutsuzluktan büzülmüştü. Kabarık, kıvrıkcık saçları, durmaksızın can sıkıntısıyla ellerini saçlarından geçirdiğinden, daha da kabarmıştı. Alnında üç sivilce patlamıştı. Sanki on altıncı doğum gününden sonraki günleri sayıyorlardı. Sulu, aşırı küçük gözleri aynadaki imgesine öfkeyle, dik dik bakıyordu.

Minik odasından, endişeli bakışlarından, kendi çirkin yüzünden ancak geceleri kaçabiliyordu.

Her zamanki gibi, bakıcıları kandırıp pencereden dışarı kaçıyordu, ama artık numara çevirmek gelmiyordu içinden. Ziyaret edecek kimse yoktu, eşek şakası yapacak kimse yoktu ve ırmağı geçme fikri düşünülemez kadar acı verici ge-

liyordu. Yeni bir uçan-tahta almıştı ve Shay'in öğrettiği gibi kandırmıştı, bu yüzden, en azından geceleri uçabiliyordu.

Ama uçmak eskisi kadar zevk vermiyordu. Yapayalnızdı, geceleri soğuktu ve ne kadar hızlı uçarsa uçsun, kapana kısılmıştı, bunu biliyordu.

Çirkinlik sürgünündeki dördüncü gece, kasaba kıyısını takip ederek tahtasını yeşil kuşağa sürdü. Karanlık, ağaç gövdelerinin çevresinden dolaştırdı onu, cesaret edebildikince hızla aralarından geçirdi; öyle ki hızla yanından geçtiği bulanık ağaç dalları, ellerinde ve yüzünde bir düzine çizik bıraktı.

Birkaç saat uçtukten sonra acısı biraz dinen Tally, mutluluk içinde bir şeyi fark etti: Şimdiye kadarki en iyi sürüşüydü; artık neredeyse Shay kadar iyiydi. Ağaçlara fazla yaklaştığında tahta onu düşürmemişti ve ayakları, kaydırmaz tahta yüzeyine yapıştırılmış gibi tutunmuştu. Güz serinliğine rağmen terlemişti; bacakları yorulana, ayak bilekleri ağrıyana kadar sürmüştü, karanlık ormanda ona rehberlik eden kanatlar gibi açık tuttuğu kolları tutulmuştu. Bütün gece bu şekilde tahta sürse yarın iğrenç gün ışığı solana kadar uyuyabileceğini düşünüyordu.

Bitkinlik, onu eve dönmeye zorlayana kadar tahta sürdü.

Şafakta, sürüne sürüne odasına döndüğünde, onu bekleyen biri vardı.

"Peris!"

Peris'in yüz hatları parlak bir gülümsemeyle genişledi, iri gözleri sabah ışığında harika bir biçimde aydınlandı. Ama Tally'ye dikkatle baktığında, yüzündeki ifade değişti. "Yüzüne ne oldu Kısıkgöz?"

Tally gözlerini kırptırdı. "Duymadın mı? Beni..."

“O değil.” Peris uzanıp Tally’nin yanağına dokundu ve dokunduğu yer acıdı. “Bütün gece, birkaç kediyi atıp atıp tutmuşsun gibi görünüyor.”

“Ah, evet.” Tally parmaklarını saçlarından geçirdi ve bir çekmeceyi karıştırdı. Bir tıbbi spreyci çıkardı, gözlerini kapattı ve spreyci yüzüne sıktı.

“Of!” diye ciyakladı, uyuşturucu madde etki etmeden önceki birkaç saniye içinde. Ellerindeki çizikleri de spreyletti. “Uçan-tahtayla biraz gece gezintisi yaptım.”

“Geceyi biraz geçmiş, sence de öyle değil mi?”

Pencerenin dışında, güneş Yeni-Güzel Şehri’nin kulelerini pembeleştirmeye başlamıştı. Kedi kusuğu pembesi. Tally, kafası karışmış bir biçimde, bitkinlik içinde Peris’e baktı. “Ne zamandan beri buradasın?”

Peris, huzursuzca Tally’nin pencere önü sandalyesinde kıpırdandı. “Bayağı oldu.”

“Pardon. Geleceğini bilmiyordum.”

Peris, muhteşem bir ısırap içinde kaşlarını kaldırdı. “Elbette geldim. Nerede olduğunu öğrenir öğrenmez geldim.”

Tally sırtını döndü. Kavrayışlı ayakbıklarının bağcıklarını çözerken kendini topladı. Doğum gününden beri kendini o kadar terk edilmiş hissetmişti ki Peris’in onu, özellikle de burada, Çirkinköy’de görmek isteyebileceği hiç aklına gelmemişti. Ama gelmişti işte; endişeli, kaygılı ve muhteşemdi.

“Seni görmek güzel,” dedi Tally, gözlerinin dolduğunu hissederek. Bugünlerde, genelde kızarmış ve şişmiş gözlerle yaşıyordu.

Peris ona gülümsedi. “Seni görmek de güzel.”

Nasıl görünüyor olması gerektiği düşüncesi, Tally’ye çok fazla geldi. Yatağa yığıldı, yüzünü elleriyle örttü ve ağlamaya

başladı. O ağlarken Peris yanına oturdu ve ona sarıldı. Sonra Tally burnunu sildi ve doğrulup oturdu. “Kendine bir bak Tally Youngblood.”

Tally başını iki yana salladı. “Ne olur yapma.”

“Berbat haldesin.”

Peris bir fırça buldu ve Tally’nin saçlarını fırçaladı. Tally onun gözlerine bakamıyordu, bakışlarını yere dikti.

“Ee, uçan-tahta gezileri için her zaman harman makinesi-nin içine mi girersin?”

Tally başını iki yana salladı ve yüzündeki çiziklere hafifçe dokundu. “Yalnızca dalların arasına girdim. Hızla.”

“Ah, demek yeni numaran kendini öldürmek. Bu, şimdiki-ni bile geçer herhalde.”

“Şimdiki?..”

Peris gözlerini devirdi. “Henüz güzelleşmemiş olma numaranı. Çok gizemli.”

“Evet. Ne numara ama!”

“Sen ne zaman alçakgönüllü oldun Kısıkgöz? Bütün arkadaşlarım hayretler içinde.”

Tally şişmiş gözlerini arkadaşına çevirdi, onun kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştı.

“Demek istediğim, o yangın alarmı numarasından sonra herkese senden söz ettim, şimdi seninle tanışmak için *gerçekten* can atıyorlar,” diye devam etti. “Hatta Özel Durumlar’ın işe karıştığı söylentisi bile var.”

Tally gözlerini kırıştırdı. Peris ciddiydi.

“Şey, bu doğru,” dedi. “Hâlâ çirkin olmamın sebebi onlar.”

Peris’in iri gözleri daha da irileşti. “Gerçekten mi? Bu çok havalı!”

Tally doğrulup oturdu ve kaşlarını çatı. "Benden başka herkes onları biliyor muydu?"

"Şey, herkesin neden bahsettiğini bilmiyordum. Anlaşılan, Özel Durumcular öcü gibi. Tuhaf şeyler olduğunda onları suçluyorsun. Bazıları onların tamamen uydurma olduğunu düşünüyor ve tanıdıklarım arasında, bir Özel Durumcu gören yok."

Tally içini çekti. "Bu da benim şansım herhalde."

"Ee, demek gerçekler?" Peris sesini alçalttı. "Farklı görünüyorlar mı? Bilirsin, güzel *değiller* mi?"

"Güzel olmadıklarından değil Peris. Ama onlar aslında..." Tally, Peris'e baktı. Harika görünüyordu ve onu can kulağıyla dinliyordu. Hiç ayrılmamışlar gibi onun yanında oturmak, konuşmak ve dokunmak muhteşimdi. Tally gülümsedi. "Yalnızca, senin kadar güzel *değiller*."

Peris bir kahkaha patlattı. "Bana her şeyi anlatman gerek. Ama başka kimseye anlatmaya kalkma. Henüz değil. Herkes çok meraklanacak. Sen güzelleştiğin zaman büyük bir parti veririz."

Tally gülümsemeye çalıştı. "Peris..."

"Biliyorum, muhtemelen bundan bahsetmemen gerekiyor. Ama ırmağın diğer yanına geçtiğin zaman, Özel-ne-olduğunu-bilirsin'ler hakkında birkaç imada bulunursan bütün partilere davet edilirsin. Ama, beni de yanında götürmeyi unutmayacaksın." Tally'ye yaklaştı. "Bütün havalı işlerin, çocukken bol bol numara çeviren insanlara gittiği söyleniyor. Ama daha buna seneler var. Şimdi önemli olan, seni güzelleştirmek."

"Ama Peris," dedi Tally. Midesi sancımaya başlamıştı. "Sanmıyorum ki ben..."

“Baylacaksın Tally. Güzel olmak, yaşadığım en iyi şey. Hem, sen yanımda olduğunda bir milyon kat daha fazla keyif alacağım.”

“Yapamam.”

Peris kaşlarını çattı. “Neyi yapamazsın?”

Tally, Peris’in elini tutarak onun gözlerine baktı. “Bak, bir arkadaşımı ispiyonlamamı istiyorlar. Gerçekten çok iyi tanıdığım birini. Sen gittikten sonra tanıştığım birini.”

“İspiyonlamak mı? Bunun bir çirkin numarası yüzünden olduğunu söyleme.”

“Öyle gibi.”

“Ee, ispiyonla sen de. Ne kadar önemli olabilir ki?”

Tally bakışlarını kaçırdı. “Önemli Peris. Bu, bir oyundan fazlası. Arkadaşıma, sırrını saklayacağıma dair söz verdim.”

Peris gözlerini kıstı ve bir anlığına eski Peris gibi göründü; ciddi, düşünceli, hatta biraz mutsuz. “Tally, bana da söz verdin.”

Tally yutkundu ve Peris’e baktı. Peris’in gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Aptalca bir şey yapmayacağına dair söz vermiştin Tally. Kısa süre sonra yanımda olacağına dair söz vermiştin. Birlikte güzel olacağımıza dair.”

Tally avucundaki yara izine dokundu. Peris’inki silinmiş olsa da kendi yara izi hâlâ yerindeydi. Peris uzandı ve Tally’nin elini tuttu. “Sonsuza dek en iyi arkadaşımsın Tally.”

Tally, Peris’in gözlerine bir kez daha bakarsa her şeyin biteceğini biliyordu. Tek bir bakış sonra, direnişi buharlaşıp gidecekti. “Sonsuza dek mi?”

“Sonsuza dek.”

Tally derin bir nefes aldı ve Peris'in gözlerinin içine baktı. Öylesine hüzünlü, öylesine kırılgan ve yaralı görünüyordu ki... Öylesine kusursuz. Tally, onun kadar güzel bir halde, Peris'in yanında hayal etti kendini. Bütün günlerini yalnızca konuşarak, gülererek ve eğlenerek geçirdiklerini hayal etti.

"Sözünü tutacak mısın Tally?"

Tally'nin içinden bir bitkinlik ve rahatlama ürpertisi geçti. Artık yeminini bozmak için bir bahanesi vardı. Peris'e o sözü, Shay'le tanışmadan önce vermişti ve Shay'e verdiği söz kadar gerçektir. Üstelik, Peris'i senelerdir, Shay'i ise yalnızca birkaç aydır tanıyordu.

Ve Peris yanı başındaydı; yabancı, yabanıl bir yerde değil ve o güzelim gözlerle ona bakıyordu...

"Elbette."

"Gerçekten mi?" Peris gülümsedi ve gülümsemesi, dışarıdaki gündoğumu kadar parlaktı.

"Evet." Sözler artık çok kolay çıkıyordu. "En kısa zamanda orada olacağım, söz veriyorum."

Peris içini çekti ve Tally'ye sıkı sıkı sarıldı, onu hafifçe sarstı. Tally'nin gözleri yine doldu.

Peris sonunda onu bıraktı ve dışarıdaki güneşli güne baktı.

"Gitmeliyim." Elini kapıya doğru salladı. "Bilirsin, şu... şeyler... uyanmadan önce."

"Elbette."

"Yatma saatim de geçmek üzere ve seni bekleyen uzun bir gün var."

Tally başını salladı. Kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Kasları ağrıyordu. Yüzü ve elleri yine acımaya başlamıştı. Ama ezici bir rahatlama duygusu hissediyordu. Bu

kâbus üç ay önce, Peris, ırmağı geçtiğinde başlamıştı. Ve yakında sona erecekti.

“Tamam Peris. Yakında görüşürüz. En kısa zamanda.”

Peris ona yine sarıldı; tuzlu, çizik yanaklarını öptü ve fıslıladı:

“Belki yalnızca birkaç gün sonra. Öyle heyecanlıyım ki!”

Veda etti ve koridorun iki yanını kontrol ettikten sonra çıktı. Tally, Peris'i bir kez daha görmek için pencereden dışarı baktı ve aşağıda onu bekleyen bir hava taşıtı olduğunu fark etti. Güzeller gerçekten de istedikleri her şeyi alabiliyorlardı.

Uyumaktan daha fazla istediği şey yoktu Tally'nin, ama kararını hemen uygulaması gerekiyordu. Peris gittikten sonra, kuşkularının geri döneceğini, onu rahat bırakmayacaklarını biliyordu. Böyle, çirkin hayatının sona erip ermeyeceğini bilemeden geçecek bir güne daha dayanamazdı. Ve Peris'e, en kısa zamanda yanında olacağına dair söz vermişti.

“Üzgünüm Shay,” dedi Tally sessizce.

Sonra arabirim yüzüğünü, bütün gece durduğu yerden, komodinin üzerinden aldı ve taktı. “Dr. Cable’a ya da yetkili her kimse ona mesaj,” dedi yüzüğe hitaben. “İstedığınız şeyi yapacağım. Yalnızca, biraz uyumama izin verin. Mesajın sonu.”

Tally içini çekti ve kendini yatağa bıraktı. Dalmadan önce çiziklerini yine spreylemesi gerektiğini biliyordu, ama hareket etme düşüncesi bile, bütün vücudunu sızlatıyordu. Birkaç düzine çizik uyumasını engelleyemezdi. Hiçbir şey engelleyemezdi.

Birkaç saniye sonra oda konuştu:

“Dr. Cable’dan yanıt: Seni almak üzere bir araç gönderiliyor. Yirmi dakika sonra orada olur.”

“Olamaz,” diye mırıldandı Tally, ama itiraz etmenin faydasız olacağını anladı. Özel Durumlar gelecekti, onu uyandıracaklardı ve alıp götüreceklerdi.

Tally, birkaç dakika uyumaya karar verdi. Hiç yoktan iyiydi.

Ama takip eden yirmi dakika içinde, gözünü bile kırpmadı.

CASUS

Zalim-güzeller, yorgun gözlere daha da tuhaf geliyordu. Tally, kendini şahinlerle dolu bir kafese kapatılmış, içlerinden birinin üzerine çullanıp onu yakalamasını bekleyen fare gibi hissediyordu. Bu seferki hava taşıtı yolculuğu daha da mide bulandırıcı olmuştu.

Midesini kemiren bulantıya odaklanarak neden burada olduğunu unutmaya çalıştı. Tally ve eşlikçisi koridorda yürürken Tally gömleğini içine sokarak, saçlarını çekiştirerek kendine çekidüzen vermeye çalışmıştı.

Dr. Cable, yeni uyanmış görünmüyordu kesinlikle. Tally, Dr. Cable'ı üstü başı dağınık olarak hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı. Kadının keskin, metal grisi gözleri, uykuyla kapanacak türden görünmüyordu.

"Tally, demek yeniden düşündün."

"Evet."

"Ve şimdi tüm sorularımıza yanıt vereceksin, öyle mi? Dürüstlükle ve kendi isteğinle?.."

Tally hıhladı. "Bana başka seçenek bırakmıyorsunuz."

Dr. Cable gülümsedi. "Her zaman seçeneklerimiz vardır Tally. Sen kendi seçimini yaptın."

“Harika. Teşekkürler. Bakın, artık sorularınızı sorun, olmaz mı?”

“Elbette. Her şeyden önce, yüzüne ne oldu böyle?”

Tally bir elini çiziklere götürerek içini çekti. “Ağaçlar.”

“Ağaçlar mı?” Dr. Cable tek kaşını kaldırdı. “Pekâlâ. Daha önemli bir konuya dönelim. Shay’i son gördüğünde ne konuştunuz?”

Tally gözlerini kapattı. Shay’e ettiği yemini bozacağı an gelmişti. Ama bitkin beynindeki küçük bir ses, bu şekilde bir başka sözü tuttuğunu söylüyordu. Artık, sonunda Peris’e katılacaktı.

“Kaçmaktan bahsetti. David adlı biriyle kaçmaktan.”

“Ah, evet, gizemli David.” Dr. Cable arkasına yaslandı. “Peki, David’le birlikte nereye gideceğini söyledi mi?”

“Duman adlı bir yere gideceklerdi. Şehir gibi bir yer, ama daha küçük. Ve orada kontrol kimsede değilmiş, kimse güzel değilmiş.”

“Peki, nerede olduğunu söyledi mi?”

“Hayır, söylemedi. Söyledi diyemem.” Tally içini çekti ve Shay’in kırıışmış notunu cebinden çıkardı. “Ama bana bu tarrifi bıraktı.”

Dr. Cable nota bakmadı bile. Bunu yerine, kendi tarafında duran bir kâğıt parçasını Tally’ye doğru itirdi. Tally yorgun gözlerle, notun üç boyutlu bir kopyası olduğunu gördü. Shay’in zahmetli yazısının kâğıdı deldiği yerler bile görülebiliyordu.

“Buraya ilk geldiğinde bunu kopyalama hakkını tanıdık kendimize.”

Tally, kandırıldığını fark ederek dik dik Dr. Cable’a baktı. “O zaman bana neden ihtiyacınız var? Söylediklerimden daha

fazlasını bilmiyorum. Daha fazlasını anlatmasını istemedim ondan. Ve onunla gitmedim, çünkü ben... yalnızca... güzel-leşmek istiyordum!” Boğazına bir yumru oturdu, ama ne olursa olsun, Özel Durum bile olsa Dr. Cable'ın önünde ağlamamaya karar verdi.

“Korkarım nottaki tarifi oldukça gizemli bulduk Tally.”

“Ben de öyle.”

Dr. Cable'ın şahin gözleri kısıldı. “Shay'i çok iyi tanıyan biri okusun diye yazılmış gibi görünüyor. Belki, senin okuman için.”

“Evet, eh, bir kısmını anlıyorum. Ama ilk iki satırdan sonrasını anlamıyorum.”

“Çok zor olduğundan eminim. Özellikle de... ağaçlar... arasında geçen uzun bir geceden sonra. Yine de bize yardım edebileceğini düşünüyorum.”

Dr. Cable masada, aralarında duran küçük bir evrak çantasını açtı. Tally'nin yorgun beyni çantanın içindeki nesneleri kavramaya çalıştı. Bir çakmak, buruşuk bir uyku tulumu...

“Hey, bu Shay'in hayatta kalma malzemelerine benziyor.”

“Bu doğru Tally. Bu korucu takımları sık sık kayboluyor. Genelde, çirkinlerimizden biri kaybolmak üzereyken.”

“Eh, gizem çözüldü. Shay o tür malzemelerle Duman'a gitmeye hazırlanmıştı.”

“Yanında başka neler vardı?”

Tally omuzlarını silkti. “Bir uçan-tahta. Özel bir uçan-tahta, güneş enerjili.”

“Elbette, uçan-tahta. Bizim kaçaklar bu eşyalardan ne ister bilmem ki? Peki, Shay nasıl beslenmeyi planlıyordu, biliyor musun?”

“Yiyecek paketleri vardı. Kurutulmuş.”

“Bunun gibi mi?” Dr. Cable gümüş rengi bir yiyecek paketi çıkardı.

“Evet. Dört hafta yetecek kadar yiyeceği vardı.” Tally derin bir nefes aldı. “Ben de gitsem iki hafta yetecek kadar. Yeter de artar, demişti.”

“İki hafta mı? Çok da uzak değilmiş.” Dr. Cable masasının yanından siyah bir sırt çantası çıkardı ve eşyaları içine doldurmaya başladı. “Başarabilirsin belki.”

“Başarmak mı? Neyi başarmak?”

“Oraya gitmeyi. Duman’a.”

“Ben mi?”

“Tally, bu yol tarifini yalnızca sen anlayabilirsin.”

“Size söyledim, ne anlama geldiğini bilmiyorum!”

“Ama yolculuğa çıktığında anlayacaksın. Özellikle de... gerektiği gibi motive olmuşsan.”

“Ama bilmek istediğiniz her şeyi anlattım size. Notu size verdim. Söz vermişsiniz!”

Dr. Cable başını iki yana salladı. “Bize elinden gelen en iyi şekilde yardım edersen güzelleşebileceğine söz verdim, Tally. Bunun elinden geleceğine eminim.”

“Ama, neden ben?”

“Beni dikkatle dinle Tally. David’i ilk senden duyduğumu mu sanıyorsun? Ya da Duman’ı?.. Sence, ilk defa mı oraya giden yolun elle yazılmış tarifini bulduk?”

Ustura kadar keskin sesi duyunca Tally irkildi, kadının zalim yüzündeki öfkeden gözlerini kaçırdı. “Bilmiyorum.”

“Bütün bunları daha önce de gördük. Ama ne zaman gitsek, hiçbir şey bulamıyoruz. Gerçekten de duman gibi.”

Tally'nin boğazına oturan yumru geri döndü. "O zaman, ben nasıl bulacağım?"

Dr. Cable, Shay'in notunun kopyasını kendi önüne çekti. "Bu son satır: 'bekle kel kafada' diyen. Belli ki bir buluşma noktasına atıfta bulunuyor. Oraya gidip bekleyeceksin. Eninde sonunda gelip seni alacaklardır. Bir hava taşıtı dolusu Özel gönderirsem arkadaşların biraz kuşkulanırlar bana göre."

"Yani *yalnız* gitmemi mi istiyorsunuz?"

Dr. Cable, tiksinti dolu bir ifadeyle derin bir nefes aldı. "Bu çok da karmaşık bir iş değil Tally. Fikir değiştirdin. Kaçıp arkadaşın Shay'in peşinden gitmeye karar verdin. Güzelliğin zorbalığından kaçan bir başka çirkinsin yalnızca."

Tally, gözlerine dolan gözyaşlarının içinden kadının zalim yüzüne baktı. "Sonra ne olacak?"

Dr. Cable çantadan bir nesne daha çıkardı; bir zincire asılı, kalp şeklinde, küçük bir kolye ucu. İki yanma basınca kalp tıkrıdayarak açıldı. "İçine bak."

Tally minik kalbi gözüne tuttu. "Hiçbir şey göremiyorum... of!"

Kolye bir ışık çıkardı ve Tally'yi bir anlığına kör etti. Kalp, küçük bir bipleme çıkardı.

"Bulucu, yalnızca senin göz izine karşılık verir Tally. Çalıştırıldıktan sonra, birkaç saat içinde seni buluruz. Çok hızlı yolculuk edebiliriz." Cable kolyeyi masaya bıraktı. "Ama Duman'ın içine girene kadar çalıştırma. Bu planı kurmamız zaman aldı. Gerçek bir sonuç istiyorum Tally."

Tally, yorgun beynini düşünmeye zorladı ve gözlerini kırıştırarak ışık çakmasının bıraktığı imgeyi yok etmeye çalıştı. Bu işin, birtakım sorulara yanıt vermek kadar kolay olmadığını fark etmişti artık. Baştan beri, onu casus olarak kullanmak

istiyorlardı. Bunun ne zamandan beri planlanıyor olduğunu merak etti. Özel Durumlar, kaç kez bir çirkini onlar için çalışmaya ikna etmişti acaba?

“Bunu yapamam.”

“Yapabilirsin Tally. Yapmalısın. Bunu bir macera olarak düşün.”

“Lütfen. Bütün bir geceyi şehir dışında geçirdiğim hiç olmadı. Yalnız başıma değil.”

Dr. Cable, Tally’nin sözlerini kesen hıçkırığını duymazdan geldi. “Hemen, şimdi kabul etmezsen bir başkasını bulurum. Ve sen sonsuza dek çirkin kalırsın.”

Tally başını kaldırdı, artık serbestçe akan gözyaşlarının arasından görmeye çalıştı; Dr. Cable’ın zalim maskesinin arkasındaki gerçeği görmeye çalıştı. Orada, metal grisi gözlerin içindeydi; normal bir güzelin sahip olamayacağı, soğuk, korkunç bir kendinden eminlik vardı. Tally, kadının, söylediklerinde ciddi olduğunu anladı.

Ya Tally, Duman’a casus olarak girip Shay’i ele verecekti ya da hayatı boyunca çirkin kalacaktı.

“Düşünmem gerek.”

“Doğum gününden önceki gece kaçtığını söyleyeceksin,” dedi Dr. Cable. “Yani, dört günlük gecikmeyi telafi etmen gerek. Daha fazla gecikirsen sana inanmazlar. Olanları tahmin ederler. Bu yüzden, hemen karar vereceksin.”

“Yapamam. Çok yorgunum.”

Dr. Cable duvar ekranına işaret etti ve bir imge belirdi. Ayna gibiydi, ama yakından gösteriyordu. Tally nasıl göründüğünü gördü: şişmiş gözölü, darmadağınık, bitkin, yüzünde kırmızı çizgilerle, saçları her yöne dağılmış. Kendi yüzüne bakarken yüzüne dehşet dolu bir ifade yerleşiyordu.

“Bu sensin Tally. Sonsuza kadar.”

“Kapatın...”

“Karar ver.”

“Tamam, yapacağım. Kapatın.”

Duvar ekranı karardı.

İkinci Kısım

DUMAN

“Orantılarında bir tuhafılık bulunmayan,
kusursuz güzellik yoktur.”

Francis Bacon

(Bireysel ve Ahlaki Makaleler,
Güzellik  zerine'den)

GİDİŞ

Tally gece yarısı yola çıktı.

Dr. Cable, görevinden kimseye, hatta yurt bakıcılarına bile bahsetmemesi konusunda baskı yapmıştı. Peris dedikodu yaysa da önemli değildi, yeni-güzellerin dedikodularına kimse inanmıyordu zaten. Ama resmi olarak, Tally'nin anne babasına bile, kaçmak zorunda kaldığı söylenecekti. Minik kalp kolyesi dışında yapayalnızdı.

Dışarıya, her zamanki gibi pencereden çıktı ve geri dönüşüm aletinin arkasına indi. Arabirim yüzüğünü komodinin üzerinde bırakmıştı ve yanında, hayatta kalma çantası ve Shay'in notu dışında hiçbir şey yoktu. Neredeyse göbek alıcısını da unutuyordu. Çıkmadan hemen önce takmıştı. Yarımday vardı ve büyüyordu. En azından, yolculuk ederken ortalık biraz aydınlık olacaktı.

Su bendinin altında özel bir uzun mesafe tahtası bekliyordu onu. Üzerine çıktığında neredeyse hiç oynamadı. Çoğu tahta, binicinin ağırlığına alışırken biraz hareket eder, dalış tahtası gibi sıçrardı; ama bu kesinlikle kısıpırsızdı. Tally parmaklarını şıktı ve tahta, altında yükseldi. Beton kadar sağlamdı.

“Fena değil,” dedi ve sonra dudaklarını ısırıldı. Shay’in on gün önceki kaçışından bu yana kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Bu iyi bir işaret değildi. Şimdi, en az birkaç gün boyunca tamamen yalnız olacaktı ve ihtiyaç duyduğu son şey, daha fazla hayali sohbetti.

Tahta yavaşça hareket etti ve su bendinin tepesindeki sete tırmanmaya başladı. Irmağın üzerine çıktığında, Tally öne eğilerek tahtayı hızlandırdı. Altındaki ırmak, ısıltılı bir bula- nıklığa dönüştü. Tahtanın hız kontrolü yok gibiydi. Güvenlik uyarısı vermedi. Belki de önündeki boşluk, altındaki metal ve Tally’nin tahtaya basan ayakları dışında onu sınırlayan hiçbir şey yoktu.

Belirsizlik içinde geçirdiği son dört günü telafi edecekse hız, her şey demektir. Tally, doğum gününün üzerinden çok fazla zaman geçtikten sonra ortaya çıkarsa Shay, onun ameli- yatının geciktirildiğini fark edebilir, Tally’nin sıradan bir ka- çak olmadığını tahmin edebilirdi.

Altındaki ırmak gittikçe daha hızlı geçiyordu. Tally, çal- kantılı sulara her zamankinden daha kısa zamanda ulaştı. İlk çağlayanlara geldiğinde su serpintisi kırbaç gibi çarptı ve Tally biraz yavaşlamak için arkaya yaslandı. Yine de çalkan- tılı sulardan da daha öncekinden çok daha hızlı bir biçimde geçiyordu.

Tally, bu uçan-tahtanın bir çirkin oyuncağı olmadığını anladı. Bu gerçek bir araçtı. Ön ucunda yarım daire şek- linde ışıklar parlıyor, tahtanın metal dedektörünün ne- ler algıladığını anlatıyordu. Dedektör, durmaksızın ileriye tarıyor, tahtanın havada kalmasına yetecek kadar demir olup olmadığını bakıyordu. Tally çalkantılı sular bölgesini tırma- nırken ışıklar kuvvetle parlıyordu. Shay’in, her ırmakta demir

bulunduğu konusunda haklı olmasını diledi. Aksi halde, bu çok uzun bir yolculuk olacaktı.

Elbette, bu hızda giderken ışıklar aniden sönse de duracak zaman bulamazdı. Yani, aslında, çok kısa bir yolculuk olurdu.

Ama ışıklar yanık kaldı ve kükreyen sular, yüzüne çarpan soğuk serpinti, ay ışığıyla benek benek olmuş karanlıkta karşısına çıkan dönemeçlerde bedenini eğerek, kıvrıla kıvrıla ilerlemek Tally'nin neşesini yerine getirdi. Bu tahta, eskisinden daha akıllıydı; Tally'nin hareketlerini birkaç dakika içinde öğreniyordu. Üç tekerlekli bisikletten motosiklete terfi etmek gibiydi; korkutucu, ama heyecan verici...

Tally, Duman yolunda, geçilecek çok çalkantılı su olup olmadığını merak etti. Belki bu yolculuk gerçekten de bir macera olurdu. Elbette yolculuğun sonunda, yalnızca ihanet olacaktı. Daha da kötüsü Shay'in, David'e duyduğu güvenin yersiz olduğunu öğrenecekti, yani... her şey olabilirdi. Muhtemelen korkunç bir şey.

Ürperdi ve bu olasılığı bir daha düşünmemeye karar verdi.

Kavşağa geldiğinde yavaşladı, tahtayı çevirip şehre son bir kez baktı. Şehir, karanlık vadide ısıtıldı; öyle uzaktı ki bir elini gözlerinin önüne getirse görünmez olurdu. Tally, berrak gece havasında, parlak çiçekler gibi açılan havai fişekleri, minicik binaları seçebiliyordu. Çevresindeki yabancılar çok daha büyük görünüyordu. Çalkalanan ırmak güç doluydu, devasa orman karanlık derinliklerinde sırlar saklıyordu.

Uzun uzun şehir ışıklarını seyrettikten sonra, evini bir daha ne zaman göreceğini merak ederek kıyıya adım attı.

Patikada, Tally ne kadar yürümesi gerekeceğini merak etti. Çalkantılı suların üzerinden bu kadar hızlı geçtiği olmamıştı.

Şehir trafiğinin içinde dolana dolana giden Özel Durumlar aracından bile daha hızlıydı. Bu hızdan sonra, bir sırt çantası ve tahta taşıyarak yürürken, kaplumbağa kadar yavaş olduğunu hissediyordu.

Ama kısa süre sonra, aşağıda Paslı Yıkıntıları belirdi ve tahtanın metal dedektörü Tally'yi doğal bir demir damarına götürdü. Tally, tahtasına binerek yıkılmaya yüz tutmuş kulelere yöneldi. Yıkıntılar yükselerek yarımayı örttüğünde kaygıya kapıldı. Yıkık binalar çevresini sardı, kavrulmuş ve sessiz araçlar, altından geçmeye başladı. Boş pencerelere bakarken ne kadar yalnız olduğunu hissediyordu, boş bir şehirde dola-
nan yalnız bir gezgin...

“Vagon doğrudan boşluğun üzerinden geçer,” dedi sesli olarak, Paslı hayaletlerini uzak tutmak için. En azından notun bu kısmı su kadar berraktı: ‘Vagon’ macera trenini kastediyor olmalıydı.

Yüksek kuleler, yerlerini daha düz araziye bıraktığında, Tally tahtayı hızlandırdı. Macera trenine ulaştığında, rayları en yüksek hızda geçerek yolu tamamladı. Belki de ipucunun tek önemli parçası, ‘doğrudan boşluğun üzerinden’ kısmıydı; ama Tally, ipuçları büyüymüş gibi davranmaya karar vermişti. Herhangi bir kısmını çıkarırsa geri kalanlar anlamsız olabilirdi.

Hem, bir kez daha hızla tahta sürmek, Paslı Yıkıntıları geride bırakmak iyi gelmişti. Dar dönemeçlerden hızla dönüp dik inişlerden inerken, dünya çevresinde fır fır dönerken Tally, yolun nereye götüreceğini bilmediği, rüzgâra kapılmış bir şeymiş gibi hissetti kendini.

Boşluğun üzerinden atlamadan birkaç saniye önce, metal dedektörünün ışıkları söndü. Tahta altından düştü ve Tally'nin midesi de onunla birlikte gitti sanki, geride boş bir his

bıraktı. Tally'nin tahmini doğru çıkmıştı. Tahtayı hızlı sürerken uyarı yeterince erken gelmiyordu.

Sessiz karanlığın içinde, uçarken işittiği tek ses, havayı yararken çıkardığı hisırtıydı. Boşluğu ilk geçişini, ne kadar öfkeli olduğunu hatırladı. Birkaç gün sonra, aralarında bir şakaya dönüşmüştü; tipik çirkin şakalarından... Ama Shay, aynı şeyi bir kez daha yapmıştı, altındaki raylar gibi ortadan kayboluvermişti ve Tally hızla düştüğünü hissetmişti.

Tally beşe kadar saydıktan sonra, ışıklar yine yandı. Tahta yeniden çalışmaya başlayıp güven verici bir sağlamlıkla ayaklarına dayanırken, düşüş bilezikleri dengesini kurmasını sağladı. Tepenin zirvesinde raylar yeniden belirdi, dik bir sarmal çizerek yükseğe tırmandı. Ama Tally yavaşladı ve, "Doğrudan geçer" diye mırıldanarak dümdüz ilerlemeye devam etti.

Ayaklarının altında, yıkıntılar devam ediyordu. Burada hemen hepsi örtülmüşlerdi, bitki örtüsünün üzerinde yalnızca birkaç biçimsiz yığın görünüyordu. Ama Paslılar binalarını, metal iskeletlerine duydukları müsrifçe aşkla, sağlam inşa etmişlerdi. Tahtanın önündeki ışıklar hâlâ kuvvetliydi.

"Bulana kadar uzun ve düz bir yer," dedi Tally kendi kendine. Notu baştan sona, sondan başa ezberlemişti, ama sözleri tekrarlamak, onları anlamasını sağlamamıştı.

Asıl soru *nasıl* bir yer aradığıydı. Macera treninin rayları üzerinde mi? Bir boşluk mu? İlki aptalca olurdu. Uzun, düz bir rayın ne anlamı olurdu ki? Uzun, düz bir boşluk? Belki de bir kanyonu tarif ediyordu. Kanyonun dibinde akan ırmak epey faydalı olurdu. Ama bir kanyon nasıl düz olabilirdi ki?

Belki de rakam gibi bir şey aramalıydı. '1' rakamına benzeyen bir şey mi araması gerekiyordu? Ama bir rakamı da uzun ve dümdüz bir çizgiydi. Altındaki ve üstündeki kısa çizgiler

sayılmazsa, Roma rakamlarında bir anlamına gelen I simgesi de. Ya da i harfi ile yazılıyorsa, üzerindeki nokta hariç.

“Bu harika ipucu için teşekkür ederim Shay,” dedi sesli olarak. Burada, yıkıntıların dış bölgelerinde, Pahlılardan kalan hatıraların sarmaşıklarla savaştığı yerde, kendi kendine konuşmak o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Her şey hayalet sessizliğine yeğdi. Tally, çatlaklarından otlar fışkıran geniş, beton düzlüklerden geçti. Yıkılan duvarlardaki boşluklar; topraktan ve ottan gözler geliştirmiş gibi, bakıyordu ona.

Ufku tarayarak ipucu aradı. Görebildiği kadarıyla, uzun ve düz bir şey yoktu. Altından geçen yere bakarken, otlara boğulmuş karanlık dışında pek bir şey seçemiyordu. İpucunun –her neyi işaret ediyorsa– üzerinden geçip gidebilirdi ve hiç göremeyebilirdi. Bu yoldan gündüz bir daha geçmesi gerekebilirdi. Ama, çok ileri gittiğini nasıl anlayacaktı? “Sağ olasin, Shay,” diye tekrarladı.

Sonra yerde bir şey gördü ve durdu.

Otların ve moloz yığınlarının içinde geometrik şekiller be-lirmişti; art arda dizilmiş bir dizi dikdörtgen. Tahtayı alçalttı ve altında metal raylar ve tahta ara kayıtlardan oluşan bir yol buldu. Tıpkı macera trenine benziyordu, ama çok daha büyüktü. Ve göz alabildiğince, dümdüz ilerliyordu.

“Vagon doğrudan boşluğun üzerinden geçer, bulana kadar uzun ve düz bir yer.”

Bu şey bir vagon rayıydı, düz ve uzundu.

“Ama ne için yapılmış?” diye sordu, sesli olarak. Dönüş ve tırmanış yapmayan raylar üzerinde giden bir vagon ne kadar eğlenceli olurdu ki?

Omuzlarını silkti. Pahlıların eğlence anlayışı ne olursa olsun bu şey, bir uçan–tahta için mükemmeldi. Raylar iki ayrı

yöne uzanıyordu, ama hangi yönü seçeceğine karar vermek kolaydı. Biri geldiği yöne, yıkıntuların merkezine gidiyordu. Diğer ise uzağa, kuzeye gidiyor, denize doğru dönüyordu.

“Deniz soğuk,” diye alıntı yaptı, Shay’in notunun bir sonraki satırından ve ne kadar kuzeye gideceğini merak etti.

Tally, yanıtı bulduğu için sevinerek tahtasını hızlandırdı. Shay’in küçük bilmecelerinin hepsi bu kadar kolaysa bu yolculuk yel gibi geçecekti.

SPAGBOL

O gece iyi yol aldı.

Raylar önünde uzanıyor, tepelerin çevresinde yaylar çiziyor, ırmakların üzerindeki eskimiş köprülerin üzerinden geçiyor ve daima denize doğru gidiyordu. Raylar, onu iki kez başka Paslı Yıkıntıları'ndan geçirdi, yok olmanın daha ileri aşamalarındaki küçük şehirlerdi. Yalnızca birkaç çarpık metal şekil kalmıştı ve ağaçların arasından, havayı pençeleyen iskelet parmaklar gibi çıkıyorlardı. Her yer yanmış yer-taşıtlarıyla doluydu. Şehir sokaklarını tıkıyorlardı. Paslıların son panikleri esnasında çarpışarak yamulmuşlardı.

Harap bir şehrin merkezinde, Tally uzun, düz rayın ne işe yaradığını öğrendi. Dev bir devre kasası gibi birbirine dolanmış raylardan oluşan yığının içinde, çürümeye yüz tutmuş birkaç vagon buldu. Dev konteynırlar; Paslı eşyaları, ne olduğu anlaşılmaz pas ve plastik yığınlarıyla doluydu. Tally, Paslı şehirlerinin kendi kendilerine artık yeterli olmadıklarını; kimin daha zengin olduğu konusunda savaşmadıkları zamanlarda, birbirleriyle alışveriş yaptıklarını hatırlıyordu. Düz rayları, ticaret mallarını şehirden şehre ulaştırmak için kullanmış olmalıydılar.

Gökyüzü aydınlanmaya başladığında Tally, uzaktan uzağa denizin sesini duydu: Ufuktan gelen hafif bir kükreme. Hava-daki tuzun kokusunu alabiliyordu. Minikken, Ellie ve Sol ile birlikte okyanus kıyısına gitmelerini hatırladı.

‘Deniz soğuk, aralara dikkat’ diyordu Shay’in notu. Kısa süre sonra Tally, kıyıyı döven dalgaları görebilecekti. Bir son-raki ipucuna yaklaşmış olabilirdi.

Tally, yeni uçan-tahtasıyla, kaybettiği zamanın ne kadarını telafi edebildiğini merak etti. Şafak öncesi soğuşuna karşı yurt ceketine sarınarak hızlandı. Raylar şimdi, tebeşirli kayalar keserek ağır ağır tırmanıyordu. Okyanusa tepeden bakan, yuvalarını yüksek mağaralara kurmuş deniz kuşlarının uçuştuğu beyaz yamaçları hatırlıyordu.

Sol ve Ellie ile çıktıkları o kamp gezileri yüz sene önce-sinde kalmıştı sanki. Onu bir kez daha, sonsuza dek minik kılacak bir ameliyat olup olmadığını merak etti.

Aniden, Tally’nin önünde bir gedik belirdi. Boşluğun üzerinden, yıkılmaya yüz tutmuş bir köprü geçiyordu. Hemen sonra, köprünün diğer uca kadar varamadığını gördü. Ve altında, Tally’yi destekleyecek, metal parçacıklarla dolu bir ır-mak yoktu. Yalnızca denize inen bir uçurum vardı.

Tally tahtasını yan çevirerek durdu. Frenin sertliğiyle dizleri büküldü, kavrayışlı ayakkabıları gıcırdayarak tahtanın yüzeyinde kaydı, bedeni yere neredeyse paralel hale geldi.

Ama yer yok olmuştu.

Tally’nin altında derin bir uçurum, deniz tarafından yamaçlara oyulmuş bir çatlak açıldı. Kaynayan dalgalar dar kanala vuruyor, köpükleri karanlıkta parlıyordu. Aç kükreyişleri Tally’nin kulaklarına kadar geliyordu. Tally, demir köprünün kıymık kıymık olmuş sonunu geride bıraktığında,

tahtanın metal dedektörünün ışıkları titreşerek teker teker söndü.

Tahtanın tutunamayıp aşağı kaydığını hissetti.

Aklımdan bir düşünce geçti: Şimdi atlarsa, kırık köprünün ucunu yakalamaya çalışabilirdi. Ama o zaman uçan-tahta Tally'nin arkasından uçuruma yuvarlanırdı ve Tally orada kısıklı kalmış olurdu.

Tahta, sonunda, havanın ortasında süzülmesini bitirdi; ama Tally hâlâ alçalıyordu. Köprünün son parmakları şimdi tepesinde, uzanamayacağı bir yerdeydi. Tahta alçaldı, mıkna-tıslar tutunacak metal bulamamaya başladıkça, metal dedektörünün ışıkları tekrar, teker teker titreşerek söndü. Tally fazla ağırdı. Aşağı fırlatmaya hazırlanarak sırt çantasını çıkardı. Ama onsuz nasıl hayatta kalacaktı? Tek seçeneği, daha fazla erzak almak için şehre dönmekti ve bu ona iki gün daha kaybettirirdi. Okyanustan esen soğuk rüzgâr uçurumdan yukarı kabardı, ölümün soğuğu gibi, Tally'nin kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Ama esinti tahtayı havalandırdı ve bir anlığına Tally ne yükseldi ne alçaldı, havada asılı kaldı. Sonra tahta tekrar alçalmaya başladı...

Tally, ellerini ceketinin ceplerine sokup kollarını açtı, rüzgârı yakalayacak bir yelken yaptı. Daha güçlü bir rüzgâr esti ve Tally'yi hafifçe kaldırdı. Tahtadan biraz ağırlık aldı ve metal dedektörünün ışıklarından biri biraz daha kuvvetli parlardı.

Tally, kanatlarını açmış bir kuş gibi yükselmeye başladı.

Kaldırıcılar yavaş yavaş rayın demirlerine tutunmayı başardı ve sonunda uçan-tahta, köprünün kırık ucuyla aynı hizaya geldi. Tally tahtayı dikkatle uçurumun kenarına yön-

lendirdi ve tahta, sağlam zeminin üzerine geçince bedeninden dev bir ürperti geçti. Tally titrek bacaklarla tahtadan indi.

“Deniz soğuk, aralara dikkat,” dedi boğuk sesle. Shay’in notu dikkatli olmasını söylerken, nasıl aptallık edip hızlanabilmişti?

Bitkin düşmüş olan Tally’nin aniden başı döndü ve yere yığıldı. Önünde açılan uçurum, sivri kayalara aldırış etmeden çarpan dalgalar, tekrar tekrar gözlerinin önünden geçiyordu. Şimdi orada olabilirdi, tekrar tekrar kayalara çarpabilirdi ve geriye hiçbir şey kalmayabilirdi.

Burası yaban, diye hatırlattı kendi kendine. Hataların ciddi sonuçları olurdu.

Daha kalbi hızlı hızlı çarpmayı bırakmadan, midesi guruldamaya başladı.

Su arındırıcısını almak için sırt çantasına uzandı. Karşısına çıkan son ırmaktan doldurmuştu onu. Tally kir filtrelerini boşalttı. Arındırıcının sudan süzdüğü bir kaşık dolusu kahverengi çamur dışarı aktı. “Öğgk,” dedi ve arındırıcının kapağını açıp içine baktı. Berrak görünüyordu ve su gibi kokuyordu.

Çok susamıştı. Biraz içti, ama çoğunu akşam yemeği, kahvaltısı ya da sırada her ne varsa, onu hazırlamak için ayırdı. Tally, gündüzleri uçan-tahtasını şarj ederek geceleri yolculuk etmeyi, böylece hiç zaman kaybetmemeyi planlıyordu.

Su geçirmez çantanın içine uzanarak gelişigüzel bir yiyecek paketi çekti. Etiketten, “SpagBol” ismini okudu ve omuzlarını silkti. Paket kapalıyken parmak büyüklüğünde, kuru bir iplik düğümüne benziyordu. Onu arındırıcının içine attı. Su, gurultular çıkararak kaydadı.

Tally ışıldayan ufka baktığında, gözleri iri iri açıldı. Daha önce, şafağı şehir dışında hiç görmemişti. Çoğu çirkin gibi, şafağı görecektense kadar erken kalktığı enderdi ve her durumda, ufuk her zaman Yeni-Güzel Şehri'nin silüetiyle kaplı oluyordu. Gerçek gündeğumunun görüntüsü onu hayrete düşürmüştü.

Gökyüzü turuncu ve sarı şeritlerle alev aldı, muhteşem ve beklenmedik bir manzaraydı. Havai fişekler kadar görkemliydi; ama zar zor algılanabilen, azametli bir hızla değişiyordu. Burada, yabanda işlerin böyle olduğunu öğreniyordu. Tehlikeli ya da güzel. Ya da her ikisi birden.

Arındırıcı, bir ping sesi çıkardı. Tally kapağı açtı ve içine baktı. Kırmızı soslu makarna. İçine küçük soya eti taneleri katılmıştı ve lezzetli kokuyordu. Etikete yine baktı. "SpagBol... Bolonez usulü spagetti!"

Sırt çantasında bir çatal buldu ve iştahla yedi. Gündeğumunda ısınarak, aşağıda dalgalar gürlerken bu, uzun zamandır yediğı en güzel yemektir.

Uçan-tahtanın hâlâ biraz enerjisi kalmıştı, bu yüzden kahvaltından sonra Tally yolculuğuna devam etmeye karar verdi. Shay'in notunun ilk satırlarını bir kez daha okudu.

Vagon doğrudan boşluğun üzerinden geçer
Bulana kadar uzun ve düz bir yer
Deniz soğuk, aralara dikkat
İkincide en kötü hatayı yap

'İkinci', ikinci bir kırık köprü anlamına geliyorsa Tally onu gün ışığında bulmak istiyordu. Boşluğu bir saniye geç fark

etse, uçurumun dibinde bir parça SpagBol'a dönüşmüş olarak bulurdu kendini.

Ama ilk sorunu, uçurumu aşmaktı. Macera trenindeki boşluktan çok daha genişti; atlanamayacak kadar genişti. Tek yol, yürümek gibi görünüyordu. Bodur otların arasında, karanın içlerine doğru yürüdü. Tahta üzerinde geçen uzun bir geceden sonra, bacakları bu egzersiz için minnettardı. Kısa süre sonra uçurum sona erdi ve bir saat sonra da Tally uçurumun diğer yanından yürüyüp başladığı yere gelmişti.

Artık çok daha ağır uçuyordu, gözlerini ileriye dikmişti ve zaman zaman çevresindeki manzaraya bakma cesaretini gösteriyordu.

Sağında dağlar yükseliyordu. O kadar yüksektiler ki güz başı serinliğinde bile zirveleri karla kaplıydı. Tally, şehri her zaman çok geniş bir yer olarak düşünmüştü; başlı başına bir dünya, ama burada, her şey çok daha heybetli boyutlardaydı. Ve çok güzeldi. İnsanların neden eskiden, parti kuleleri ya da malikânelerin, hatta yurtların bile olmadığı doğanın içinde yaşadığını anlayabiliyordu.

Ama evini düşününce, Tally tutulmuş kaslarının sıcak bir banyodan ne kadar hoşlanacağını hatırladı. Yeni-Güzel Şehri'ndekiler gibi, dev bir banyo küveti hayal etti. Şu, su fışkırtan delikleri olanlardan. Koca bir paket masaj köpüğünü içinde eritmeliydi. Küçük bir ihtimal de olsa, bir küvet bulabilirse, arındıcının onu dolduracak kadar su kaynatıp kaynatamayacağını merak etti. Duman'da nasıl yıkanıyorlardı acaba? Tally, yıkanmadan geçen günlerin sonunda, oraya vardığında nasıl kokuyor olacağını merak etti. Doğada yaşam araçları arasında sabun da var mıydı? Şampuan?.. Havlu olmadığı kesindi. Tally şimdiye dek, ne kadar çok şeye ihtiyaç duyduğunu hiç fark etmemişti.

Yoldaki ikinci boşluğu, yaklaşık bir saat sonra buldu: Kıvrıla kıvrıla dağlardan gelen bir ırmağın üzerinden geçen, iyice yıpranmış bir köprüydü.

Tally kontrollü bir biçimde durdu ve uçuşunun kıyısından aşağı baktı. Bu uçuşum, ilki kadar kötü değildi, ama yine de ölümcül olabilecek kadar derin, üzerinden atlanamayacak kadar genişti. Çevresinden dolanmak seneler alırdı. Iрмаğın oyduğu boğaz, göz alabildiğince uzanıyordu ve görünürde inmek için kullanılabilecek kolay bir yol yoktu.

“İkincide en kötü hatayı yap,” diye mırıldandı.

Ne ipucu ama! Şu anda yaptığı her şey hata olurdu. Beyni, bu durumla baş edemeyecek kadar yorulmuştu ve tahtanın enerjisi de azalmıştı zaten.

Sabahın ilk saatleri geçmişti; uyuma zamanı.

Ama ilk önce, uçan-tahtanın katlarını açması gerekiyordu. Ona açıklama yapan Özel, şarj olurken tahtanın mümkün olduğunca çok yüzey alanına ihtiyaç duyduğunu söylemişti. Tally açma çıkıntılarını çekti ve tahta ayrıldı. Ellerinde, bir kitap gibi açıldı ve iki tahta oldu, sonra onlar da açıldı, açılan tahtalar da açıldı ve bir dizi kâğıt bebeğe benzedi. Sonunda, Tally'nin yan yana bitişik sekiz tahtası olmuştu. Genişliği, Tally'nin boyunun iki katı kadardı ve ince bir kâğıt parçasından daha kalın değildi. Açılmış tahta, sert okyanus esintisinde uçurtma gibi çırpınıyordu, ama mıklatışları uçup gitmesini engelliyordu.

Tally, tahtayı güneşin altına getirerek dümdüz yatırdı. Tahtanın metalik yüzeyi, güneş enerjisini soğururken simsiyah oldu. Birkaç saat sonra, şarj olmuş bir şekilde, sürülme-ye hazır olacaktı. Tally, açtığı gibi kolayca toplayabileceğini umuyordu.

Uyku tulumunu çıkardı, paketini açtı ve giysilerini çıkarmadan içine girdi. “Pijama,” diye ekledi, şehirle ilgili eksikliğini hissettiği şeyler listesine.

Ceketini yastık yaptı, gömleğini çıkardı ve başına örttü. Güneşin burnunu yakmaya başladığını hissedebiliyordu. Gündoğumundan sonra güneşe karşı koruyucu bant yapıştırmayı unuttuğunu fark etti. Harika. Birazcık kırmızılık ve soyulan bir deri, çirkin yüzündeki çiziklerle çok iyi giderdi.

Uyuyamıyordu. Hava gittikçe ısınıyordu ve ona, burada, açık havada yatmak tuhaf geliyordu. Deniz kuşlarının feryatları kafasının içinde çınlıyordu. Tally içini çekti ve doğrulup oturdu. Belki, bir şeyler daha yerse...

Yiyecek paketlerini teker teker çıkardı. Etiketler şöyle di-yordu:

SpagBol
SpagBol
SpagBol
SpagBol
SpagBol...

Tally kırk bir paket daha saydı. İki hafta boyunca, günde üç öğün SpagBol yiyebilirdi. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Aniden bitkinlik çökmüştü. “Sağ olasın, Dr. Cable.”

Birkaç dakika sonra uykuya dalmıştı.

EN KÖTÜ HATA

Tally uçuyordu. Altında raylar, hatta uçan-tahta olmadan yerin üzerinde süzülüyordu. Onu havada tutan tek şey irade gücü ve açtığı ceketine çarpan rüzgârdı. Engin, siyah bir okyanusa bakan yüksek bir uçuşun kenarından dolandı. Bir deniz kuşu sürüsü onu kovalıyor, vahşi çılgınlıkları Dr. Cable'ın ustura kadar keskin sesi gibi, Tally'nin kulaklarını dövüyordu.

Aniden, altındaki kayalık yamaçlar çatladı. Dev bir gedik açıldı. Okyanus, deniz kuşlarının feryatlarını boğan bir kükremeyle gediği doldurdu. Tally kendini havada yuvarlanırken, kapkara sulara doğru düşerken buldu.

Okyanus onu yuttu, ciğerlerini doldurdu, yüreğini öyle dondurdu ki haykıramadı bile...

"Hayır!" diye bağırdı Tally, doğrulup oturarak.

Denizden esen soğuk rüzgâr yüzüne çarptı ve kafasını toplamamasını sağladı. Tally çevresine bakındı; uçuşun yakınında, uyku tulumuna dolaşmış olduğunu fark etti. Bitkindi, açtı ve fena halde tuvaleti gelmişti, ama uçuşuma düşmüyordu.

Derin bir nefes aldı. Deniz kuşları hâlâ haykırıyordu, ama sesleri uzaktan geliyordu.

O son rüya, düştüğünü gördüğü, kâbusların yalnızca sonuncusuydu.

Gece çöküyordu, güneş okyanusun üzerinde batıyor, suyu kan kırmızısına boyuyordu. Tally, ancak gömleğini ve ceketini giydikten sonra uyku tulumundan çıkmaya cesaret edebildi. Her geçen an, hava sıcaklığı daha da düşüyor gibiydi, ışık gözlerinin önünde soluyordu. Yola çıkmak üzere hazırlanmaya başladı.

En zor kısmı uçan-tahtaydı. Açılmış yüzeyi ıslanmıştı, okyanusun serpintileri ve çiy, onu ince bir su tabakasıyla kaplamıştı. Tally ceketıyla silmeye çalıştı, ama ıslaklık çok fazlaydı ve ceket yetersiz kalıyordu. Islak tahta kolaylıkla katlandı, ama işi bittiği zaman Tally'nin eline çok ağır geldi. Sanki tabakaları arasında su kalmış gibiydi. Tahtanın çalışma ışığı sarı sarı yandı ve Tally yakından baktı. Tahtanın kenarlarından su sızıyordu. "Güzel. Yemek yemek için zamanım olur."

Tally bir paket SpagBol çıkardı, sonra arındırıcının boş olduğunu fark etti. Tek su kaynağı uçurumun dibindeydi ve aşağı inmenin yolu yoktu. Islak ceketini sıktı, foşurtular eşliğinde epey su çıkardı, sonra tahtadan sızan suyu avuç avuç toplayarak arındırıcının yarısını doldurmayı başardı. Sonuçta, bol bol çiğnemesi gereken, yoğun, aşırı baharatlı bir SpagBol yemeği elde etti.

Mutsuz yemeği bittiğinde, tahtanın ışığı yeşile dönmüştü.

"Tamam, gitme zamanı," dedi Tally kendi kendine. Ama nereye gidecekti? Bir ayağını tahtaya, diğerini yere dayadı ve durup düşündü.

Shay'in notu, ikincide en kötü hatayı yap, diyordu.

Hata yapmak o kadar zor olmasa gerekti. Ama en kötü hata neydi? Bugün bir kez, kendini öldürmesine ramak kalmıştı zaten.

Tally rüyasını hatırladı. Boğaza düşmek oldukça kötü bir hata olurdu. Tahtaya çıktı ve onu yavaşça köprünün yıkılma-

ya yüz tutmuş ucuna götürdü. Irmağın, aşağılardaki denizle birleştiği yere baktı.

Aşağı inerse, ırmak yukarı gitmekten başka çaresi kalmazdı. Belki ipucunun anlamı buydu. Ama dik yamaçta patika göremiyordu, tutunacak yer bile yoktu.

Elbette, uçurumda bir demir damarı olsaydı güvenle aşağı indirebilirdi onu. Tally boğazın duvarlarını taradı ve demirin kırmızımsı rengini aradı. Birkaç nokta umut vaat ediyordu; ama gittikçe kararan havada, emin olamıyordu.

“Harika.” Tally, çok fazla uyuduğunu fark etti. Şafağı beklese on iki saat kaybedecekti ve suyu kalmamıştı.

Diğer seçenek, uçurumun tepesinde, ırmak yukarı yürümekti. Ama aşağı inebileceği bir yer bulması günler sürebilirdi. Hem, gece nasıl görecekti ki?

Kaybedilen zamanı telafi etmeliydi, karanlığın içinde el yordamıyla ilerlemek olmazdı.

Tally, bir karara vararak yutkundü. Tahtasıyla inmenin bir yolu olmalıydı. Belki hata yapıyordu, ama ipucu da hata yapmasını söylüyordu zaten. Tahtayı, köprünün ucunda, ta ki tahta tutunamamaya başlayana dek ilerletti. Tahta, uçurumdan aşağı kaydı, metal rayları geride bıraktıkça giderek hızlandı.

Tally'nin gözleri çılginca, uçurumda demir izi aradı. Tahtayı öne ilerlemeye, duvara yaklaştırmaya zorladı, ama hiçbir şey göremiyordu. Tahtanın metal dedektörünün ışıklarından birkaçı söndü. Biraz daha alçalırsa düşecekti.

Bu işe yaramayacaktı. Tally parmaklarını şıklattı. Tahta bir anlığına yavaşladı, tırmanmaya çalıştı, ama sonra sarsıldı ve alçalmaya devam etti.

Çok geçti.

Tally ceketini açtı, ama boğazdaki hava kıpırtısızdı. Taş duvarda pasa benzeyen bir çizgi gördü ve tahtayı yaklaşıma zorladı; ama çizgi, yalnızca kaygan bir liken parçası çıktı. Tahta gittikçe hızlanıyordu, metal dedektörünün ışıkları teker teker sönüyordu.

Sonunda, tahta çalışmayı bıraktı.

Tally, bunun son hatası olabileceğini fark etti.

Çalkalanan dalgalara doğru taş gibi düştü. Tıpkı rüyasındaki gibi, akciğerleri şimdiden suyla dolmuş gibi, buzdan bir el sesini boğmuştu. Tahta, altında yuvarlana yuvarlana, yaprak gibi döne döne düşüyordu.

Tally gözlerini kapatarak soğuk suyun ezici darbesini bekledi.

Aniden, bir şey onu bileklerinden yakaladı ve zalimce çekti. Tally havada takla attı. Omuzları acıyla haykırıyordu. Hal-kadaki jimnastikçiler gibi bir tam daire çizdi.

Tally gözlerini açtı ve kırışıttı. Yavaşça uçan-tahtaya doğru alçalıyordu. Tahta, suyun hemen üzerinde, kaya gibi sağlam bir biçimde bekliyordu.

“Neler olu...” diye merak etti, sesli olarak. Sonra, ayakları tahtaya bastığında, neler olduğunu anladı.

Irmak yakalamıştı onu. Irmak yüzyıllardır –ya da ırmaklar ne kadar yaşıyorsa o kadar zamandır– demir cevheri taşıyordu ve tahtanın miknatısları tam zamanında tutunmayı başarmıştı.

“Kurtuldum sayılır,” diye mırıldandı Tally. Düşüş bileziklerinin yakalaması yüzünden ağrıyan omuzlarını ovaladı ve bileziklerin, insanın kollarını eklemlerinden kopartması için ne kadar yüksekte düşmesi gerektiğini merak etti.

Ama aşığı inmeyi başarmıştı. Irmak önünde uzanıyor, karla kaplı dağlara kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Tally okyanus esintisinde ürperdi ve ıslak ceketine daha sıkı sarındı.

“Dört gün sonra, dön küçümsediğın tarafa,” diye alıntı yaptı Shay’in notundan. “Dört gün. Yola çıksam iyi olacak.”

İlk güneş yanığından sonra Tally, her şafakta, derisine güneşe karşı koruyucu bir bant yapıştırmaya başladı. Ama, her gün güneşte yalnızca birkaç saat geçirmesine rağmen, şimdiden kahverengiye dönmüş olan kolları gittikçe koyulaştı.

SpagBol, bir daha asla, uçurumun tepesindeki ilk yemekte olduğu kadar lezzetli gelmedi. Tally’nin yemekleri, düzgünle iğrenç arasında değişiyordu. En kötüsü de gün doğarken SpagBol ile kahvaltı yapmaktı. Biraz daha makarna yeme fikri, Tally’nin bir daha asla yemek yemek istemediğini düşünmesine sebep oluyordu. SpagBol’larının bitmesini, balık yakalayıp pişirmek zorunda kalmayı, hatta aç kalıp çirkin yağlarını zor yoldan atmayı dileyecek oluyordu neredeyse.

Tally’nin asıl korktuğı, tuvalet kâğıdının bitmesiydi. Elindeki tek rulonun yarısını kullanmıştı ve artık, kâğıt parçalarını sayarak, tasarruflu kullanıyordu. Ve her gün, biraz daha kötü kokuyordu.

Irmak yukarı yolculuğunun üçüncü gününde, yıkanmaya karar verdi.

Her zamanki gibi, gündeğumundan bir saat önce uyandı. Uyku tulumunun içinde, her yanı yapış yapış olmuştu. O sabah giysilerini yıkamıştı, kurumaları için bir kayanın üzerine sermişti. Kirli bedeninin üzerine temiz giysi giyme fikri tüylerini diken diken ediyordu.

Irmağın suları hızla akıyordu ve arındırıcının kir filtresinde hemen hemen hiçbir şey bırakmıyordu, yani ırmak te-

mizdi. Ama buz gibi soğuktu. Muhtemelen gittikçe yaklaştığı dağlardan gelen kar sularıyla besleniyordu. Tally gündüz, güneş suları birazcık ısıttıktan sonra, biraz daha az buz gibi olması için dua ediyordu.

Doğada yaşam araçları arasında sabun bulunduğu ortaya çıktı. Sırt çantasının bir köşesine tıklmış, birkaç atılabilir paket. Tally bir tanesini elinde tutarak ırmak kıyısında durdu. Üzerinde, göbek halkasına taktığı alıcı dışında hiçbir şey yoktu ve serin rüzgârda titriyordu.

“İşte başlıyoruz,” dedi, dişlerinin takırdamasını engellemeye çalışarak.

Bir ayağını suya soktu ve bacağına yayılan buz gibi acı dalgasıyla geriye sıçradı. Suya yavaş yavaş, ahşa alışa girmek sözü konusu değildi anlaşılan. Koşa koşa gidip atlaması gerekecekti.

Tally, kıyı boyunca yürüyerek suya atlayacak iyi bir yer aradı ve yavaş yavaş cesaretini topladı. Daha önce hiç, açık havada çıplak kalmadığını fark etti. Şehirde, açık havadaki her yer kamuya açık alanlardı, ama Tally günlerdir insan yüzü görmemişti. Dünya tamamen ona ait gibiydi. Serin havada bile, derisine vuran güneş harika geliyordu.

Dişlerini sıkarak ırmağa döndü. Burada durup yaban hayatı hakkında düşünmek onu temizlemeyecekti. Birkaç adım atıp eğilirse yerçekimi geri kalanını hallederdi.

Beşten geriye saydı, sonra ondan geriye saydı, ama ikisi de işe yaramadı. Sonra, orada dururken üşüdüğünü fark etti.

Tally sonunda atladı.

Buz gibi sular, bir yumruk gibi kavradı onu. Bütün kaslarını felç etti, ellerini titreyen pençelere döndürdü. Tally bir an, kıyıya nasıl ulaşacağını merak etti. Belki buracıkta ölür, bir daha çıkmamak üzere, buz gibi sulara gömülürdü.

Derin, titrek bir nefes alarak kendi kendine, Paslılardan önceki insanların, büyük ihtimalle, her zaman buz gibi dere-lerde yıkandığını hatırlattı. Takırdamasın diye dişlerini sıktı, başını suyun içine sokup çıkardı ve ıslak saçlarını arkaya savurdu.

Birkaç dakika sonra, karnında hiç beklemediği bir sıcaklık hissetti. Sanki buz gibi sular, bedeninde gizli bir enerji deposunu harekete geçirmişti. Gözleri iri iri açıldı ve Tally kendini heyecanla bağırırken buldu. Üç gecelik ırmak yukarı yolculuktan sonra tepesinde yükselen dağlar aniden kristal kadar berrak gelmeye başladı. Karlı zirveleri, batan güneşin son ışınlarını yansıtıyordu. Tally'nin kalbi hızla atıyordu. Kanı, bedenine beklenmedik bir ısı yayıyordu.

Ama enerji patlaması hızla tükeniyordu. Sabun paketi- ni açtı ve parmaklarının arasına, derisine, saçlarına fışkırttı. Suya bir kez daha battıktan sonra, çıkmaya hazır olacaktı.

Kıyıya baktığında, akıntının onu kampından uzaklaştırdığını fark etti. Akıntıya karşı birkaç kulaç yüzdü, sonra kayalık kıyıya doğru yürüdü.

Beline kadar gelen sularda, ıslak bedenine vuran rüzgârla titrerken duyduğu şey yüreğini durdurdu.

Bir şey geliyordu. Büyük bir şey...

KÜÇÜMSEDİĞİN TARAF

Bir gökgürültüsü yaklaşıyordu. Hızla ve kuvvetle dövülen dev bir davul gibiydi. Sesi, Tally'nin kafasında, göğsünde zonkluyordu. Bütün ufuk onunla gümbürdüyordu sanki. Her gümlemede ırmağın yüzeyi ışıldıyordu.

Tally suyun içinde çöktü, boynuna dek suya gömüldü. Tam o sırada makine belirdi.

Dağların yönünden gelmişti. Alçak uçuyor, arkasında bir düzine ayrı rüzgâr fırtınası toz kaldırıyordu. Hava taşıtlarından çok daha büyüktü ve yüz kat daha gürültülüydü. Mıkna-tıslar üzerinde uçmadığı anlaşıyordu; güneşte ışıldayan, yarı görünmez bir diskle havaya boyun eğdiriyordu.

Makine ırmağa ulaştığında, dönerek durdu. O geçerken sular çalkalandı, yüzeyde dev bir taş süzülüyormuş gibi, halka şeklinde dalgalar yaydı. Tally aracın içinde insanlar gördü. Kampına bakıyorlardı. Açılmış tahta, fırtınada sarsılıyor, mıkna-tısları onu yerde tutmak için çabalıyordu. Tally'nin sırt çantası tozların içinde kayboldu. Giysilerinin, uyku tulumunun ve SpagBol paketlerinin makinenin rüzgârında dağıldığını gördü.

Tally, çalkalanan sulara daha da fazla gömüldü. Burada, çıplak ve yalnız, hiçbir eşyası olmadan kalacağını düşündü. Şimdiden yarı donmuştu.

Ama makine, tıpkı bir hava taşıtı gibi öne doğru eğildi ve yoluna devam etti. Denize yöneldi ve geldiği gibi hızla kayboldu. Geriye, Tally'nin zonklayan kulakları ve ırmağın çalkalanan yüzeyi kaldı.

Tally titreyerek sudan çıktı. Bedeni buz gibi olmuştu, parmaklarını zar zor kapatabiliyordu. Kampa döndü, giysilerini bedenine bastırdı ve batan güneşle kurulanamadan giyindi. Titremesi kesilene kadar, kollarını kendine dolayarak oturdu. Bir yandan da birkaç saniyede bir, korkuyla kırmızı ufka bakıyordu.

Araç, korktuğu kadar zarar vermemişti. Uçan-tahtanın çalışma ışığı yeşildi ve sırt çantası tozlanmış, ama sağlamdı. SpagBol paketlerini bulup saydıktan sonra, Tally yalnızca iki tanesini kaybetmiş olduğunu gördü. Ama uyku tulumu lime lime olmuştu. Bir şey onu paramparça etmişti.

Tally yutkundu. Tulumdan geriye, mendilden büyük tek bir parça kalmamıştı. Ya makine geldiğinde Tally uyku tulumunun içinde olsaydı?

Tahtasını çabucak katladı ve her şeyi sırt çantasına attı. Tahta hemen, yola çıkmaya hazır oldu. En azından tuhaf aracın fırtınası kurutmuştu onu.

"Çok teşekkürler," dedi Tally, tahtanın üzerine çıkarken. Güneş batarken öne doğru eğildi. Aracın geri dönmesi ihtimaline karşılık, kampı geride bırakmaya can atıyordu.

Ama onlar kimdi? Uçan makine, öğretmenleri Pashıların kullandığı araçları anlatırken Tally'nin gözünde canlandığı gibiydi: Her yanı döve döve ilerleyen, yoluna çıkan her şeyi yok eden bir kasırga. Tally, uçarak geçerken pencereleri parçalayan uçakları, bir evi ezip geçebilen zırhlı savaş arabalarını okumuştı.

Ama Pashılar uzun zaman önce yok olmuştu. Kim, onların delice makinelerini yeniden yapacak kadar aptal olabilirdi?

Tally, gittikçe koyulaşan karanlıkta tahtasını sürerken, gözleri bir sonraki ipucuna –dört gün sonra dön küçümsediğin tarafa– ve gecenin diğer sürprizlerine dair işaret arıyordu.

Artık kesin olan bir şey vardı: Burada yalnız değildi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ırmak ikiye ayrıldı.

Tally durdu, ırmağı oluşturan kolları inceledi. Biri daha büyüktü, diğeri geniş bir dereye benziyordu. Buna, ‘ırmak ayağı’ dendiğini hatırladı, büyük bir ırmağı besleyen küçük bir ırmağa verilen isim.

Muhtemelen ırmağın ana kolunda kalmalıydı. Ama yalnızca üç gündür ilerliyordu ve uçan–tahtası çoğu tahtadan çok daha hızlıydı. Belki de bir sonraki ipucunun zamanı gelmişti.

“Dört gün sonra dön küçümsediğin tarafa,” diye mırıldandı Tally.

Hemen hemen dolunay olmuş ayın ışığı altında, iki ırmağa baktı. Hangi ırmağı küçümsüyordu? Ya da Shay, onun hangi ırmağı küçümseyeceğini düşünürdü? İkisi de Tally’ye oldukça sıradan geliyordu. Gözlerini kısarak uzaklara baktı. Belki de kollardan biri, ancak gün ışığında görülebilecek, iğrenç bir şeye doğru gidiyordu.

Ama beklemek demek, o gece alabileceği yoldan vazgeçmek, uyku tulumu olmadan, soğukta ve karanlıkta uyumak demektir.

Tally kendi kendine, ipucunun bu ayrım hakkında olamayabileceğini söyledi. Belki, daha açık bir işaret bulana kadar ırmağın büyük kolu boyunca ilerlemeliydi. Shay, iki ırmağa neden ‘taraf’ desindi ki zaten? Bu ayrımdan bahsediyorsa, ‘küçümsediğin yöne dön’ demesi daha doğru olmaz mıydı?

“Küçümsediğin taraf,” diye mırıldandı Tally, bir şey hatırlayarak.

Parmakları yüzüne gitti. Shay’e güzel dönüşüm resimlerini gösterdiğinde, her zaman yüzünün sol yanını kullandığını, yüzünün sağ yanından her zaman nefret ettiğini söylemişti. Tam da Shay’in hatırlayacağı türden bir şeydi.

Shay ona, sağa dönmesini mi söylüyordu?

Sağda küçük ırmak, yani ırmak ayağı vardı. O yönde, dağlar daha yakındı. Belki de Duman’a yaklaşmıştı artık.

Karanlıkta biri büyük, biri küçük, iki ırmağa baktı ve Shay’in, güzel simetrisinin aptalca olduğunu söylediğini hatırladı. O, iki yanı farklı bir yüze sahip olmayı tercih ediyordu.

Tally o sırada, Shay’le önemli şeyler konuştuğunun farkında değildi, halbuki Shay ilk defa çirkin kalmak istediğinden bahsediyordu. Keşke Tally zamanında fark etseydi. Belki Shay’i kaçırmaktan vazgeçirebilirdi. Ve şu anda ikisi de parti kulelerinden birinde olurlardı. Birlikte ve güzel olurlardı.

“Pekâlâ.” Tally içini çekti ve tahtasını küçük ırmağa doğru sürdü.

Güneş doğduğunda, Tally doğru seçimi yaptığını biliyordu artık.

İrmak ayağı dağlara tırmanırken, çevresindeki arazi çiçeklerle dolmuştu. Kısa süre sonra, çiçeklerin beyaz taç yaprakları çimenler kadar yoğunlaştı, manzaradaki tüm diğer renkleri sildi. Şafak aydınlığında, toprak içten içe parlıyordu sanki.

“Ve çiçeklerin içinde ateşböceği gözü ara,” dedi Tally kendi kendine, tahtadan inmesi mi gerektiğini merak ederek. Bel-

ki de gözleri alev alev olan bir tür böcek bulması gerekiyordu.

Irmak kıyısına süzüldü ve yere indi.

Çiçekler su kıyısına kadar geliyordu. Tally diz çöküp bir tanesini yakından inceledi. Beş uzun, beyaz taç yaprağı, sap-tan yukarı, çiçeğin ağzına doğru narince kıvrılıyordu. Taç yapraklarının arasında koyu sarı bir şeyler görünüyordu. Ağzın altındaki bir yaprak daha uzundu ve neredeyse yere doğru kıvrılmıştı. Tally'nin gözü bir hareket yakaladı ve çiçeklerin arasında küçük bir kuşun süzüldüğünü, çiçekten çiçeğe uçarak en uzun yaprağa konduğunu, gagasını çiçekle-rin içine soktuğunu gördü.

"Ne kadar güzel," dedi. Hem, ne kadar da çoktular. İçin-den, çiçeklerin arasına uzanıp uyumak geliyordu.

Ama 'ateşböceği gözü' olabilecek hiçbir şey görmüyordu. Tally doğruldu ve ufku taradı. Çiçeklerin kör edici beyazlı-ğıyla kaplı tepeler ve dağlara tırmanan ışıltılı ırmak dışında hiçbir şey gözüne çarpmıyordu. Her şey çok huzurlu görünüyordu. Dün gece, uçan makinenin paramparça ettiği dünya-dan çok farklı bir dünya...

Tally yine tahtasına çıktı ve yoluna devam etti. Şimdi daha yavaş ilerliyordu ve dikkatle, Shay'in ipucuna uygun bir şey arıyordu. Güneş yükselirken, güneşe karşı koruma bandını yapıştırmayı akıl etti.

Irmak, tepelere tırmandıkça tırmanıyordu. Tally buradan çiçeklerin arasındaki çıplak bölgeleri, kuru, kumlu toprak parçalarını görebiliyordu. Tuhaf, yama yama bir manzaraydı; tıpkı birinin zımparaladığı güzel bir resim gibi.

Defalarca tahtasından inip çiçekleri inceledi. Böcek ya da 'ateşböceği gözü' sözlerine uygun bir şey aradı. Ama gün iler-ledikçe, mantıklı gelen hiçbir şey bulamadı.

Öğlen olduğunda, ırmak ayağı daralmaya başlamıştı. Eninde sonunda kaynağına, bir dağ pınarına ya da eriyen karların fışkırdığı bir yere ulaşacaktı. Ondan sonra yürümesi gerekcekti. Uzun bir geceden sonra kendini yorgun hissettiği için kamp kurmaya karar verdi.

Çevrede başka Paslı aracı olup olmadığını merak ederek gökyüzünü taradı. Bir başka makinenin, uyurken ona çarptığı düşüncesi Tally'yi dehşete düşürüyordu. İçindeki insanların ne istediğini kim bilebilirdi? Önceki gece suyun içinde saklanmasa ona ne yaparlardı?

Bir şey kesindi: Uçan-tahtanın parlak güneş hücreleri havadan seçilebilirdi. Tally, şarj durumunu kontrol etti; yavaş yol alması ve şimdi tam tepede olan güneş sayesinde, yarı yarıya doluydu. Tahtanın yalnızca yarısını açtı ve bulabildiği en yüksek çiçeklerin arasına gizledi. Sonra yakındaki tepeye yürüdü. Oradan, uçan-tahtaya göz kulak olabilirdi ve bir şey havadan yaklaşırsa duyabilir, görebilirdi. Uyumadan önce sırt çantasını toplamaya karar verdi. Böylece her an kaçmaya hazır olurdu.

Elinden başka bir şey gelmiyordu.

Yalnızca azıcık iğrenç gelen bir paket SpagBol'den sonra Tally, beyaz çiçeklerin onu saklayacak kadar yüksek olduğu bir yere kıvrıldı. Esinti, çiçeklerin uzun saplarını sallıyordu ve kapalı gözkapaklarının üzerinde gölgeler dans ediyordu.

Uyku tulumu olmadan, orada giysileri içinde yatarken, kendini tuhaf bir biçimde ortalıkta hissediyordu, ama ılık güneş ve uzun gece yolculuğu çabucak uyumasını sağladı.

Uyandığında, dünya alev alevdi.

ATEŞ FIRTINASI

Başta, düşlerindeki rüzgârın kükremesi gibi bir ses vardı.

Sonra hava keskin bir sesle, kuru çalılıarın tutuşurken çıkardığı çıtırtılarla doldu ve Tally duman kokusu aldı. Aniden ve tamamen uyandı.

Çevresi duman bulutlarıyla dolmuştu, gökyüzü görünmüyordu. Alevden bir duvar çiçeklerin arasında ilerliyor, kavurucu bir sıcak dalgası yayıyordu. Tally sırt çantasını kaptı ve tepeden aşağı, dumandan uzağa kaçtı.

İrmağın hangi yönde olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Yoğun bulutların içinden hiçbir şey görünmüyordu. Kahverengi dumanın pis kokusu içinde, ciğerleri nefes almak için çırpıyordu.

Sonra duman bulutlarını aşmayı başarmış birkaç ışın gördü ve yönünü buldu. Irmak, alevlerin tarafındaydı; tepenin diğer yanında.

Tally tepeye tırmandı ve dumanların içinden aşağıya baktı. Yangın gittikçe güçleniyordu. Alevden parmaklar tepeyi ya-lıyor, güzelim çiçekleri teker teker kavuruyor, karartıyordu. Tally dumanların arasından ırmağın ısıltısını yakaladı, ama sıcak yüzünden geriledi.

Yine yamaçtan aşağı indi. Öksürüyor, tükürüyordu ve aklmda tek bir düşünce vardı: Uçan-tahtası alevlerin içinde mi kalmıştı?

İrmağa ulaşması gerekiyordu. Çayırı kasıp kavuran yangına karşı güvende olacağı tek yer suyun içiydi. Tepenin diğer yamacından inemiyorsa belki çevresinden dolanabilirdi.

Koşarak yamacı indi. Bu tarafta birkaç yer yanıyordu; ama arkasındaki dörttnala yayılan alevler gibi değildiler. Düz zemine ulaştı ve duman tabakasının altında kalmak için eğilerek tepenin eteklerinden dolandı.

Yolun yarısında, yangının üzerinden geçtiği, kararmış bir yer buldu. Çiçeklerin kırılğan sapsları ayakkabılarının altında çitirdiyordu ve kavrulmuş topraktan yükselen ısı, gözlerini yakıyordu.

Kararmış çiçeklerin üzerinde koşarken, közlenmiş ateşe ocak süngüsü sokarmış gibi, adımları ateşi yeniden tutuşturuyordu. Tally gözlerinin kuruduğunu, yüzünün derisinin su topladığını hissetti.

Birkaç dakika sonra ırmağı gördü. Yangın kesintisiz bir duvar halinde, karşı kıyı boyunca uzanıyordu. Kükreyen rüzgâr onu arkadan itiyor, kıvılcımları ırmağın üzerinden aşırıyor, diğer kıyayı ateşe veriyordu. Bir duman bulutu yuvarlana yuvarlana Tally'ye doğru geldi. Geçene kadar onu boğdu ve kör etti.

Gözlerini bir kez daha açabildiğinde, Tally uçan-tahtasının parlak güneş panellerini gördü. Yoluna çıkan yanan çiçekleri görmezden gelerek o tarafa koştu.

Alevler tahtaya zarar vermemiş gibiydi. Şans ve her gece üzerinde biriken çiy tabakası onu korumuştı.

Tahtayı çabucak katladı ve sarı ışığın yeşile dönmesini beklemeden üzerine bastı. Sıcaklık tahtanın büyük kısmını kurutmuştu. Emri üzerine tahta havalandı. Tally, tahtayı ırmağın üzerine yönlendirdi ve suyun hemen üzerinde kalarak akıntı yukarı süzüldü, solunda kalan yangında bir kesinti aradı.

Kavrayışlı ayakkabıları mahvolmuştu, tabanları güneşin pişirdiği çamur gibi çatlamıştı. Bu yüzden ağır ağır uçuyor, yanık yüzünü ve kollarını rahatlatmak için avuç avuç su alıyordu.

Tally'nin sol tarafında bir ses gürledi. Yangının kükremesine rağmen, tanımamak imkânsızdı. Tally ve tahta, ani bir rüzgâra kapıldılar ve diğer kıyıya doğru sürüklendiler. Tally bunu engellemek için sertçe aksi yöne eğildi ve tahtayı yavaşlatmak için ayağını suya daldırdı. İki eliyle sıkı sıkı tutunarak, ırmağa devrilmemek için çaresizce çabaladı.

Aniden dumanlar açıldı ve karanlıkta tanıdık bir şekil belirdi. Uçan makineydi. Gürlemeleri, yangının gürültüsünün üzerinden açıkça işitilebiliyordu artık. Makinenin yarattığı fırtına, yangını körük gibi, daha da kuvvetlendirirken, ırmağın karşı kıyısına kıvılcımlar sıçırıyordu.

Ne yapıyorlar, diye merak etti Tally. Yangını yaydıklarını fark etmiyorlar mıydı?

Sorusu bir an sonra, makineden alevler fışkırdığı, ırmağın karşı kıyısında bir çiçek tarlasını daha ateşe verdiği zaman yanıtladı.

Yangını onlar başlatmışlardı ve düşünebildikleri her yolla yayıyorlardı onu.

Uçan makine gürleyerek yaklaştı ve Tally, pilot kabininden ona bakan, insansı olmayan bir yüz gördü. Kaçmak için

tahtayı çevirdi, ama makine havada yükseldi, Tally'nin tam üzerinden geçti ve aniden rüzgâr aşırı şiddetlendi.

Tally devrildi ve suya düştü. Düşüş bilezikleri bir anlığına yakaladı onu, dalgaların üzerinde tuttu, ama sonra rüzgâr, Tally'siz iyice hafifleyen uçan-tahtayı kavradı ve yaprak gibi döndüre döndüre uzaklaştırdı.

Tally, sırt çantasıyla birlikte, ırmağın ortasında, suyun derinliklerine gömüldü.

Dalgaların altı serin ve sessizdi.

Birkaç sonsuz saniye boyunca, kavurucu rüzgârdan, gürleyen makineden, alev fırtınasının yakıcı sıcağından kaçabildiği için rahatladığını hissetti Tally. Ama düşüş bileziklerinin ve sırt çantasının ağırlığı onu hızla dibe çekti ve kalbinin güm güm attığı göğsünde panik kabardı.

Suyun içinde çırpınarak, yüzeyde titreşen ışıklara doğru tırmandı. Islak giysileri ve eşyaları onu dibe çekiyordu; ama tam ciğerleri patlamak üzereyken yüzeye, kasırganın ortasına çıktı. Tally dumanlı havadan birkaç nefes çekti ve sonra bir dalga yüzüne çarptı. Öksürerek, tükürerek yüzeyde kalmaya çalıştı.

Üzerinden geçen bir gölge, gökyüzünü kararttı. Sonra Tally'nin eli bir şeye çarptı; tanıdık, pürüzlü bir yüzeye...

Tahtası ona geri dönmüştü! Tam da, düştüğü zaman yaptığı gibi. Düşüş bilezikleri onu kaldırdı ve Tally tahtaya tutundu. Parmakları pürüzlü yüzeyi kavrarken o, kesik kesik nefes aldı.

Yakın kıyıdan tiz bir ses geldi. Tally gözlerini kırpıştırarak içine dolan sudan kurtuldu ve Paslı makinesinin konmuş olduğunu gördü. Makineden şekiller atlıyor, yanan çiçekleri

eze eze yürürken yere ve ırmağa beyaz köpük sıkıyorlardı. Tally'ye yönelmişlerdi.

Tally tahtaya tırmanmaya çalıştı.

“Dur!” diye bağırdı en yakındaki şekil.

Tally titreye titreye ayağa kalktı ve tahtanın ıslak yüzeyinde dengesini bulmaya çalıştı. Ayakkabılarının pişmiş tabanları kayıyordu. Islak çantası bir ton çekiyordu sanki. Tally öne eğilirken, eldivenli bir el uzanıp tahtanın önünü yakaladı. Sudan bir yüz çıktı. Bir tür maske takmıştı. Dev gözler Tally'ye baktı.

Tally elin üzerine bastı ve parmaklarını ezdi. Parmaklar tahtadan kaydılar, ama Tally ağırlığını çok öne vermişti. Tahtanın burnu suya daldı.

Tally yine ırmağa yuvarlandı.

Eller onu yakaladı, tahtadan uzağa sürükledi. Tally'yi sudan çıkardılar ve kaldırıp geniş bir omuza dayadılar. Tally maskeli yüzler görüyordu: Dev, insanlık dışı gözler, kırpılmadan ona bakıyorlardı.

Böcek gözleri.

BÖCEK GÖZLERİ

Tally'yi kıyıya taşıdılar ve sudan çıkarıp uçan makineye götürdüler.

Tally'nin ciğerleri duman ve suyla dolmuştu sanki. Tüm bedenini sarsan öksürüklere boğulmadan nefes alamıyordu.

"Onu yere bırak!"

"Ne cehennemden geldi bu?"

"Ona biraz 0-2 verin."

Tally'yi sırtüstü çevirdiler. Yer beyaz köpükle kaplıydı. Onu taşıyan kişi böcek gözlü maskesini çıkardı ve Tally gözlerini kırptırdı.

Adam bir güzeldi. Yeni bir güzeldi ve en az Peris kadar muhteşemdi.

Maskesini Tally'nin yüzüne kapattı. Tally bir an zayıfça çabaladı, ama sonra ciğerleri soğuk, saf havayla doldu. Onu minnetle içine çekerken başı döndü.

Adam maskeyi çıkardı. "Çok fazla çekme. Tezsolumuma* yakalanırsın."

Tally konuşmaya çalıştı, ama öksürmekten başka bir şey yapamıyordu.

* Kanda karbondioksidin azalmasına sebep olan derin teneffüs

“Durum kötüleşiyor,” dedi bir başkası. “Jenks onu geri götürmek istiyor.”

“Jenks bekleyebilir.”

Tally boğazını temizledi. “Tahtam...”

Adamın yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi. Başını kaldırıp baktı. “Bu tarafa geliyor. Hey! Biri şu şeyi helikopterin içine atsin! Adm nedir evlat?”

“Tally.” Öksürdü.

“Eh, Tally, hareket etmeye hazır mısın? Yangın beklemez.”

Tally boğazını temizledi ve yine öksürdü. “Sanırım hazırım.”

“Tamam. Hadi gel.” Adam, Tally’nin kalkmasına yardım etti ve onu makineye doğru çekti. Tally içeriye itildi. Orada gürültü çok daha azdı. Tally, böcek gözlü maskeler takmış üç kişiyle birlikte, makinenin arka tarafına sıkışmıştı. Bir kapı çarpılarak kapandı.

Makine gürledi ve sonra Tally havalandıklarını hissetti. “Tahtam!”

“Sakin ol evlat. Aldık.” Kadın, maskesini çıkardı. O da genç güzellerdendi.

Tally, ipucunun bu insanlar mı olduğunu merak etti. ‘Ateş-böceği gözler.’ *Onları* mı araması gerekiyordu?

“Düzelecek mi?” dedi bir ses, kabinin içinde.

“Yaşayacak Jenks. Her zamanki yan yoldan git ve eve dönerken yangını biraz daha kışkırt.”

Makine tırmanırken Tally aşağı baktı. Irmağı izleyerek uçuyorlardı. Makine geçerken çıkan rüzgârla, yangının karşı kıyıya yayıldığını gördü. Zaman zaman makine alev fişkırtıyordu.

Mürettebatın yüzlerine baktı. Yeni-güzeller için fazla kararlı, işlerine fazla odaklı görünüyorlardı. Ama yaptıkları delilikti. “Ne yapıyorsunuz?” dedi.

“Birazcık yangın çıkartıyoruz.”

“Bunu görebiliyorum. Ama neden?”

“Dünyayı kurtarmak için evlat. Ama hey, sen yolumuza çıktığın için gerçekten üzgünüz.”

Kendilerine korucu diyorlardı.

Onu ırmaktan çıkaran adamın adı Tonk’tu. Hepsi aksanlı konuşuyordu ve Tally’nin, adını hiç duymadığı bir şehirden gelmişlerdi.

“Buradan çok uzakta değil,” dedi Tonk. “Ama biz, korucular zamanımızın büyük kısmını dışarıda, yabanda geçiririz. Yangın helikopterlerinin üssü dağlardadır.”

“Yangın neleri?”

“Helikopter. İçinde oturduğün şey.”

Tally takırdayarak çalışan makinede çevresine bakındı ve gürültünün üzerinden bağırdı. “Ama çok Paslı işi!”

“Evet. Antika bir şey. Bazı parçaları neredeyse iki yüz senelik. Yıpranan parçaları kopyalıyoruz.”

“Ama neden?”

“Manyetik ağ olsa da, olmasa da her yere uçabiliyorsun. Ve yangın yaymak için mükemmel bir şey. Paslılar her şeyi berbat etmeyi çok iyi biliyorlarmış, orası kesin.”

Tally başını iki yana salladı. “Yangınları neden yayıyorsunuz peki?”

Adam gülümsedi ve Tally’nin ayakkabılarından birini kaldırdı. Tabanından yanmamış, ama ezilmiş bir çiçek çekti. “*Phragmipedium panthera* yüzünden,” dedi.

“Pardon?”

“Eskiden bu çiçek dünyadaki en nadir bitkilerden biriydi. Beyaz kaplan orkidesi. Paslı günlerinde, tek bir çiçek soğanı bir evden daha değerliydi.”

“Ev mi? Ama orada milyonlarca çiçek var.”

“Fark ettin demek?” Adam çiçeği kaldırarak narın ağzından içeri baktı. “Yaklaşık üç yüz sene önce, bir Paslı sakini, bu türün daha zorlu koşullara uyum sağlaması için bir yol buldu. Çiçeğin genleriyle oynayarak daha kolay çoğalmasını sağladı.”

“Neden?”

“Her zamanki sebeplerden. Karşılığında pek çok şey alabilmek için. Ama başarısı biraz fazla kaçtı. Aşağıya bak.”

Tally pencereden dışarı baktı. Makine yükselmmişti ve yangın fırtınasını geride bırakmıştı. Aşağıda, sonsuz beyaz tarlalar uzanıyordu ve aralarında yalnızca birkaç çıplak toprak parçası görülebiliyordu. “İyi iş çıkarmış gibi görünüyor. Ne olmuş ki? Çok güzel çiçekler.”

“Dünyadaki en güzel bitkilerden biri. Ama fazla başarılı. Nihayetinde yabanotuna dönüştü. Bizim monokültür dediğimizden. Tüm diğer türleri yok ediyor, ağaçları ve çimenleri boğuyor. Ve bir sinekkuşu türü dışında onunla beslenen hiçbir şey yok. Sinekkuşu, çiçeğin nektarıyla besleniyor. Ama sinekkuşları ağaçlara yuva kuruyor.”

“Aşağıda ağaç yok,” dedi Tally. “Yalnızca orkideler var.”

“Kesinlikle. Monokültürün anlamı bu işte: Her şey aynı. Bölgede yeterince orkide biriktiğinde, onları döllemeye yetecek kadar sinekkuşu kalmıyor. Bilirsin, tohumlarını yaymak için.”

“Evet,” dedi Tally. “Kuşlar ve arılardan haberim var.”

“Elbette vardır evlat. Bu yüzden, orkideler sonunda ölüyor, kendi başarılarının kurbanı oluyor ve arkalarında kıraç topraklar bırakıyor. Biyolojik bir sıfır. Biz, korucular, orkidelerin yayılmasını engellemeye çalışıyoruz. Zehir denedik. Bu çiçeklere özel yaratılmış hastalıklar denedik, sinekkuşlarmı hedef alan avcı hayvanlar denedik... Ama gerçekten işe yarayan tek şey yangın.” Orkideyi elinde çevirdi ve bir çakmak kaldırarak aleviyle çiçeğin ağzını yaktı. “Dikkatli olmak gerekir, bilirsin.”

Tally, diğer korucuların çizmelerini ve üniformalarını temizlediklerini, çamur ve köpük tabakasının içinde çiçeklerden iz aradıklarını gördü. Sonsuz beyazlığa baktı. “Bunu ne kadar zamandır yapıyorsunuz?”

“Neredeyse üç yüz yıldır. Ne yaptıklarını anladıklarında, Paslılar başladı. Ama asla kazanamayacağız. Tek umudumuz çiçeğin yayılmasını kontrol altına almak.”

Tally başını iki yana sallayarak ve öksürerek arkasına yaslandı. Çiçekler öylesine güzel, öylesine narindiler ki... Tehditkâr görünmüyorlardı, ama çevrelerindeki her şeyi boğuyorlardı.

Korucu öne eğilerek matarasını uzattı. Tally matarayı aldı ve minnetle içti.

“Duman’a gidiyorsun, değil mi?”

Su, boğazına kaçtı ve Tally öksürdü. “Evet. Nereden anladın?”

“Hadi ama! Uçan-tahtası ve doğada yaşam araçlarıyla çiçeklerin içinde bekleyen bir çirkin?..”

“Ah, evet.” Tally ipucunu hatırladı. ‘Çiçeklerin içinde ateş-böceği gözü ara.’ Daha önce de çirkin görmüş olmalıydılar.

“Dumanlılar bize, biz de Dumanlılara yardım ediyoruz,” dedi Tonk. “Bana sorarsan deli onlar. Zorlu koşullarda yaşıyorlar ve çirkin kalıyorlar. Ama yaban hayatı hakkında, çoğu

şehir güzelinden daha çok şey biliyorlar. Oldukça hayranlık verici aslında.”

“Evet,” dedi Tally. “Öyledir herhalde.”

Adam kaşlarını çatı. “Herhalde mi? Ama oraya gidiyosun. Emin değil misin?”

Tally, yalanlarına burada başlayacağını fark etti. Koruculara doğruyu söyleyemezdi: Bir casus olduğunu söyleyemezdi. “Elbette eminim.”

“Eh, yakında seni indiririz.”

“Duman’da mı?”

Adam yine kaşlarını çatı. “Bilmiyor musun? Yerleri büyük bir sırdır. Dumanlılar güzellere güvenmez. Biz, koruculara bile. Seni her zamanki yere götüreceğiz. Geri kalanını biliyosun, değil mi?”

Tally başını salladı. “Elbette. Yalnızca sizi sınıyordum.”

Helikopter, kaldırdığı toz bulutlarının arasına kondu. İndiği yerin çevresinde, geniş bir halkanın üzerindeki beyaz çiçekler aksi yöne yattı.

“Getirdiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Tally.

“İyi şanslar,” dedi Tonk. “Umarım Duman’ı seversin.”

“Ben de öyle umuyorum.”

“Ama fikrini değiştirecek olursan Tally, korucular her zaman gönüllü arıyor.”

Tally kaşlarını çatı. “Gönüllü ne demek?”

Korucu gülümsedi. “Kendi işini seçmen demek.”

“Ah, tamam.” Tally, bazı şehirlerde bunun yapılabildiğini duymuştu. “Belki. Bu arada, başarılarınızın devamını dilerim. Hazır konu açılmışken, buraları ateşe vermiyorsunuz, değil mi?”

Korucular gülüştüler. “Biz yalnızca çiçek istilasının sınırlarında çalışırız. Yayılmalarını önlemek için. Burası çiçek tarlasının tam ortasında. Umutsuz bir yer.”

Tally çevresine bakındı. Göz alabildiğince, beyazdan başka tek renk yoktu. Güneş batalı bir saat olmuştu, ama orkideler ay ışığı altında hayalet gibi parlıyordu. Çiçeklerin neler yaptığını öğrendikten sonra bu manzara, Tally'nin içini ürpertmeye başlamıştı. Ne demişlerdi buna? Biyolojik sıfır.

“Harika.”

Helikopterden yere atladı ve uçan-tahtasını kapının yanındaki manyetik raftan çekip aldı. Korucuların söylediği gibi eğilerek geriledi.

Makine inleyerek çalıştı. Tally yukarı, ışıldayan diske baktı. Tonk, aracı havada taşıyan şeyin, görülemeyecek kadar hızlı dönen iki ince, yassı kanat olduğunu açıklamıştı. Tally onun şaka mı yaptığını merak ediyordu. Ona, sıradan bir güç alanı gibi görünüyordu.

Makine yükselirken rüzgâr yine çıldırdı ve Tally, tahtasını sıkı sıkı tutarak, makine karanlık gökyüzünde gözden kaybolana kadar el salladı. Sonra içini çekti.

Yine yalnızdı.

Çevresine bakınarak, bu biçimsiz orkide çölünde Dumanlıları nasıl bulacağını merak etti.

‘Aydınlanana kadar bekle kel kafada’ diyordu Shay’in notunun son satırı. Tally ufku taradı. İçi rahatlayarak gülümsedi.

Biraz uzakta, yüksek, yuvarlak bir tepe yükseliyordu. Mühendislik ürünü çiçeklerin ilk kök saldıgı yerlerden olmalıydı. Tepenin üst yarısı ölüyordu, orkideler tarafından mahvedilmişti ve çıplak topraktan başka bir şey kalmamıştı geriye.

Boş alan, tıpkı kel bir kafaya benziyordu.

Tally birkaç saat sonra kel kafaya vardı.

Burada uçan-tahtası bir işe yaramıyordu, ama korucuların verdiği yeni ayakkabılarla yürümek kolaydı. Kendi ayakkabıları öyle fena yanmıştı ki helikopterde dağılıvermişlerdi. Tonk, Tally'nin arındırıcısını suyla doldurmuştu.

Helikopter yolculuğu sırasında Tally'nin giysileri kurumaya başlamıştı. Yürürken tamamen kurudular. Sırt çantası sağlam kalmıştı. Su geçirmez torbanın içindeki SpagBol paketleri bile kuru kalmıştı. Irmakta kaybettiği tek şey Shay'in notuydu. Kâğıt, cebinde, ıslak bir yumruya dönüşmüştü.

Ama gelmiş sayılırdı. Tepede durup çevresine bakarken ellerindeki ve ayaklarındaki su toplayan yanıklar, dizlerindeki bereler ve yanan birkaç bukle saç dışında, hemen hemen sağlamlandı. Dumanlılar onu bulabilirse, Tally'nin onlara katılmaya gelen bir çirkin olduğu hikâyesine inanırlarsa ve onun aslında bir casus olduğunu düşünmezlerse, her şey yolundaydı.

Tepede bekledi. Bitkin düşmüştü, ama uyuyamıyordu. Dr. Cable'in istediği şeyi gerçekten yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Taktığı kolye, yaşadığı onca sıkıntıdan sağlam kurtulmuştu. Tally, kolyenin biraz suyla bozulacağını sanmıyordu, ama Duman'a varana ve onu çalıştırana kadar bilemezdi.

Bir anlığına, kolyenin çalışmayacağını umdu. Belki yolda yaşadığı sarsıntılardan biri kolyenin içindeki küçük göz okuyucusunu bozmuştu ve mesajı Dr. Cable'a gönderemezdi. Ama umut beslemeye degecek bir şey değildi. Kolye olmadan, Tally sonsuza dek burada, yabanda kısılı kalırdı. Ömür boyu çirkin olarak...

Eve dönmesi için tek umudu, arkadaşına ihanet etmektir.

YALANLAR

Şafaktan birkaç saat sonra onu almaya geldiler.

Tally, orkidelerin arasında yürüyerek yaklaştıklarını gördü. Dört kişiydiler, uçan-tahta taşıyorlardı ve beyazlara bürünmüşlerdi. Benekli, geniş, beyaz şapkalar yüzlerini saklıyordu. Çiçeklerin arasına eğilirlerse, gözden kaybolacaklarını fark etti Tally.

Bu insanlar saklanmak için epey zahmete katlanıyorlardı.

Grup yaklaşırken, Shay'in iki yanda kuyruk yaptığı saçlarının şapkalardan birinin altında sallandığını gördü ve deli gibi el salladı. Notun dediğini yapmayı ve tepede beklemeyi düşünmüştü, ama arkadaşını görünce tahtasını kaplığı gibi, onları karşılamaya gitti.

Casus ya da değil, Shay'i görmeye can atıyordu.

Uzun boylu, sıska kız gruptan ayrıldı ve Tally'ye doğru koştu. İkisi, kahkahalar atarak kucaklaştılar.

"Sensin gerçekten! Sen olduğunu biliyordum!"

"Elbette benim Shay. Seni çok özlüyordum. Sonunda dayanamadım." Bu doğru sayılırdı.

Shay gülümsemeden duramıyordu. "Dün gece helikopteri gördüğümüzde, çoğu kişi yeni bir grup olması gerektiğini

söyledi. Senin çok oyalandığını, artık pes etmem gerektiğini söylediler.”

Tally, Shay’in gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı. Kaybedilen zamanı telafi edip edemediğini merak etti. On altıncı doğum gününden dört gün sonra yola çıktığını itiraf edemezdi.

“Yolumu şaşırdım. Notun daha gizemli olabilir miydi acaba?”

“Ah...” Shay’in yüzü asıldı. “Anlarsın sandım.”

Tally, Shay’in kendi kendini suçlamasına dayanamadı ve başını iki yana salladı. “Aslında, notta bir sorun yoktu. Yalnızca ben salaklık ettim. En büyük sorunu da çiçekleri bulduğum zaman yaşadım. Korucular başta beni görmedi. Neredeyse ızgara oluyordum.”

Tally’nin çizik dolu, güneş yanığı yüzüne, ellerindeki su kabarcıklarına ve parça parça kavrulmuş saçlarına bakarken Shay’in gözleri irileşti. “Ah, Tally! Savaştan çıkmış gibisin.”

“Öyle sayılır.”

Diğer üç çirkin yaklaştılar. Biraz geride duruyorlardı. Oğlanlardan biri elindeki aleti havaya kaldırdı. “Üzerinde böcek var,” dedi.

Tally’nin yüreği dondu. “Bir ne?”

Shay nazikçe Tally’nin tahtasını aldı ve oğlana uzattı. Oğlan elindeki aleti tahtanın üzerinde gezdirdi, başını salladı ve dengeleyici kanatlardan birini çekti. “Burada.”

“Bazen uzun mesafe tahtalarına takip cihazı yerleştiriyorlar,” dedi Shay. “Duman’ın yerini bulmak için.”

“Ah, ben gerçekten... bilmiyordum. Yemin ederim!”

“Sakin ol Tally,” dedi oğlan. “Bu senin suçun değil. Shay’in tahtasında da vardı. Bu yüzden yeni gelenlerle burada bu-

luşuyoruz zaten.” Böceği kaldırdı. “Gelişigüzel bir yöne götürüp göçmen kuşlardan birine takarız. Bakalım Güney Amerika, Özellerin hoşuna gidecek mi?” Dumanlılar gülüştüler.

Delikanlı, Tally’ye yaklaştı ve aleti bedeni boyunca gezdirdi. Kolyenin yakınından geçerken Tally irkildi. Ama delikanlı gülümsedi. “Tamam. Temiz.”

Tally rahat bir nefes aldı. Elbette, henüz kolyeyi çalıştırmamıştı, bu yüzden alet onu sezememişti. Dr. Cable diğer böceği, Dumanlıları şaşırtmak için yerleştirmiş olmalıydı. Böylece, o böceği bulunca ihtiyatı elden bırakacaklardı. Asıl tehlike Tally’nin kendisiydi.

Shay, delikanlının yanına yaklaştı ve elini ellerine aldı. “Tally, bu David.”

Delikanlı yine gülümsedi. Bir çirkindi, ama gülümsemesi hoştu. Ve yüzünde, Tally’nin daha önce bir çirkinde hiç görmediği türden bir özgüven vardı. Tally’den birkaç yaş büyük gösteriyordu. Tally, kimsenin on altı yaşından sonra doğal bir biçimde olgunlaşmasını izlememişti. Çirkinken hissedilenlerin ne kadarının, yalnızca sıkıntı verici bir yaşta olmaktan kaynaklandığını merak etti.

Elbette, David pek de güzel sayılmazdı. Gülümsemesi çarpıktı ve alını fazla açıktı. Ama çirkin ya da değil; Shay, David, hepsini görmek çok güzeldi. Korucularla geçirdiği birkaç saatin sersemliği dışında, kendini senelerdir insan yüzü görmemiş gibi hissediyordu.

“Ee, neler getirdin?”

“Hı?”

Onu almaya gelen çirkinlerden biri de Croy’du. O da on altısından büyük gösteriyordu, ama bu, David kadar yakışmı-

yordu ona. Bazıları ameliyata diğerlerinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Delikanlı, elini Tally'nin sırt çantasına uzattı.

"Ah, teşekkürler." Bir haftadır sırt çantası taşımaktan omuzları tutulmuştu.

Yürürlerken Croy çantayı açtı ve içine baktı. "Arındırıcı. Konum-bulucu." Su geçirmez torbayı çıkarıp açtı. "SpagBol! Harika!"

Tally inledi. "Al, senin olsun."

Delikanlının gözleri irileşti. "Gerçekten mi?"

Shay sırt çantasını çekip aldı. "Hayır, alamazsın."

"Dinle, son... kim bilir kaç gündür günde üç öğün o şeylerden yiyorum," dedi Tally.

"Evet, ama Duman'da suyu alınmış yiyecek bulmak zordur," diye açıkladı Shay. "Saklayıp, değiş tokuş için kullanmalısın."

"Değiş tokuş mu?" Tally kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" Şehirde, çirkinler görevlerini ve çaldıkları eşyaları değiş tokuş ederdi, ama yiyecek değiş tokuşu?

Shay kahkaha attı. "Bu fikre alışırsın. Duman'da, her şey duvardan çıkıvermiyor. Yanında getirdiğin şeyleri saklamalısın. Her isteyene verme." Shay dik dik Croy'a baktı. Croy, mahcup mahcup indirdi bakışlarını.

"Karşılığında ona bir şey verecektim," diye ısrar etti Croy.

"Verecektin tabi," dedi David.

David'in, elini Shay'in omzuna atmış olduğunu fark etti Tally. Yürürlerken, ona hafifçe dokunuyordu. Shay'in David'den bahsederken, hayallere dalarmış gibi görüldüğünü hatırladı. Belki de arkadaşını buraya getiren tek şey özgürlük vaadi değildi.

Çiçek tarlasının kıyısına geldiler. Yüksek bir dağın eteklerinde sık ağaçlıklar ve çalılıklar başlıyordu.

“Orkidelerin yayılmasını nasıl engelliyorsunuz?” diye sordu Tally.

Bu en sevdiği konuymuş gibi, David’in bakışları aydınlandı. “Buradaki yaşlı orman durduruyor onları. Yüzyıllardır burada, muhtemelen Paslılardan önce bile vardı.”

“İçinde bir sürü tür var,” dedi Shay. “Bu yüzden, yabancı otları uzak tutacak kadar güçlü.” Onay için David’e baktı.

“Bu toprakların kalanı eskiden çiftlik ya da otlakmış,” diye devam etti David, elini geride bıraktıkları beyaz düzlüklere doğru sallayarak. “Daha çiçek gelmeden önce, Paslılar direncini kırmışlardı.”

Ormanda birkaç dakika yürüdükten sonra Tally, orkidelerin neden ormanla savaşamadıklarını anladı. Dolaşık çalılıklar ve sık ağaçlar birbirine dolanmış; iki yana doğru uzanan, aşılma bir duvara dönüşmüşlerdi.

Dar patikada yürürken bile, durmaksızın dalları itmesi gerekiyor, köklere ve taşlara takılıp sendeliyordu. Bu kadar yabancı, bu kadar yaşanılmaz ormanlık hiç görmemişti. Zalim dikenlerle kaplı sarmaşıklar, dikenli teller gibi uzanıyordu yarı karanlıkta. “Siz *burada* mı yaşıyorsunuz?”

Shay güldü. “Endişelenme. Daha gidecek yolumuz var. Yalnızca, takip edilmediğimizden emin olmaya çalışıyoruz. Duman çok daha yüksekte, ağaçların bu kadar sık olmadığı bir yerdedir. Dereye yaklaşıyoruz. Birazdan tahtalarımıza bineriz.”

“Güzel,” dedi Tally. Yeni ayakkabılar ayaklarını vurmaya başlamıştı bile. Ama dağılan kavrayışlı ayakkabılarından daha sıcak tuttuklarını ve yürümeye daha uygun olduklarını fark

etti. Korucular ayakkabıları ona vermese ne olacağını merak etti. Duman'da, nereden yeni ayakkabı bulabilirdi? Sahip olduğu bütün yiyecekleri birine mi vermesi gerekirdi? Kendisi ayakkabı mı yapardı? Önündekilerin, David'in ayaklarına baktı ve ayakkabılarının gerçekten de el yapımı gibi göründüğünü fark etti. İki deri parçası kabaca dikilerek birbirine tutturulmuştu sanki. Tuhaf bir biçimde, David çalıların arasında zarafetle yürüyordu. Diğerleri fil gibi eze eze ilerlerken, o sessiz ve kendinden emindi.

Elle bir çift ayakkabı yapma fikri Tally'yi allak bullak etti.

Fark etmeyeceğini hatırlattı kendi kendine, derin bir nefes alarak. Duman'a vardığında kolyeyi çalıştıracaktı ve bir gün, hatta belki birkaç saat içinde evinde olacaktı. İhtiyaç duyacağı her tür yiyecek ve giysi emrine amade olacaktı. Sonunda yüzü güzelleşecekti. Peris ve tüm eski arkadaşları yanında olacaktı.

Bu kâbus, sonunda bitecekti.

Kısa süre sonra orman, akarsu sesiyle doldu ve küçük bir açıklığa vardılar. David biraz önceki aleti yine çıkardı ve patikaya doğru uzattı. "Hâlâ bir şey yok." Tally'ye sırtıttı. "Tebrikler. Artık bizden birisin."

Shay kıkırdadı ve Tally'yi kucakladı. Diğerleri tahtalarını hazır ettiler. "Geldiğine hâlâ inanamıyorum. Sana kaçmaktan bahsetmek için çok fazla bekleyerek her şeyi mahvettiğimi düşünüyordum. Hem, sana ne yapacağımı söylemekle yetinmek yerine seninle kavga ederek büyük aptallık ettim."

Tally başını iki yana salladı. "Sen her şeyi söylemiştin zaten. Yalnızca, ben dinlemiyordum. Senin ciddi olduğunu fark ettiğimde, düşünmem gerekti. Biraz zaman aldı... Doğum gününden önceki geceye kadar her anımı düşünerek geçirdim."

Bütün bunları neden söylediğini, gerekmediği halde neden Shay'e yalan söylediğini merak ederek derin bir nefes aldı. Sesini kesmeli, Duman'a varmalı ve işini yapıp bitirmeliydi. Ama sözlerine devam etti. "Sonra, gelmezsem seni bir daha göremeyeceğimi fark ettim. Her zaman merak edecektim."

En azından bu son kısmı doğruydı.

Tahtalarına binip dağın yükseklerine tırmandıkça, sık ormanda, ağaçlardan oluşan bir kemerin altında akan dere genişledi. Boğum boğum, kısa ağaçlar yüksek çamlara dönüştü, çalılar seyreldi. Zaman zaman, derenin çalkalandığı yerlerden geçiyorlardı. Köpük köpük beyaz suların üzerinden geçerken Shay haykırıyordu.

"Sana bunu göstermek için ölüyordum! Asıl güzel çalkantılı sular diğer tarafta."

Sonunda dereden ayrıldılar ve bir sırtın üzerinden geçen bir demir damarını izlediler. Yukarıdan, ormanın genellikle uzak durduğu, küçük bir vadi gördüler.

Shay, Tally'nin elini tuttu. "İşte geldik. Evimiz."

Duman, aşağıda uzanıyordu.

MODEL

Duman gerçekten de dumanlıydı.

Vadi benek benek, açık ateşlerle kaplıydı. Her ateşin çevresinde bir grup insan vardı. Odun dumanı ve yemek kokuları Tally'nin burnuna kadar geliyordu, Tally'ye kampları ve açık hava partilerini hatırlatan bir koku... Havada dumana ek olarak sabah sisi de vardı; beyaz bir parmak biçiminde, dağın yüksek yamaçlarına sokulmuş bulutlardan vadiye doğru sarkıyordu. Birkaç güneş paneli zayıfça ışıltıyor, sisin yansıttığı güneş ışınlarını toplamaya çalışıyordu. Binaların arasına, gelişigüzel bahçeler yapılmıştı. Uzun tahta parçalarından yapılmış yirmi kadar tek katlı bina vardı. Her yerde tahta vardı: çitler tahtadan yapılmıştı, et şişleri tahtadan yapılmıştı, çamurlu bölgelerin üzerinden yürümek için tahta döşenmişti ve ateşlerin yanma yakacak odun yığılmıştı. Tally, bunca tahtayı nereden bulduklarını merak etti.

Sonra yerleşim bölgesinin kıyısındaki ağaç kütüklerini gördü ve inledi. "Ağaçlar..." diye fısıldadı dehşet içinde. "Ağaçları kesiyorsunuz."

Shay elini sıktı. "Yalnızca bu vadide. Başta tuhaf geliyor, ama Paslı öncesi insanlar da bu şekilde yaşıyordu, biliyor mu-

sun? Hem, dağın diğer yanına yeni ağaçlar dikerek orkideleri uzaklaştırıyoruz.”

“Tamam,” dedi Tally kuşkuyla. Bir çirkin grubunun devrilmiş bir ağacı taşıdığını gördü. İki uçan-tahtanın üzerine yüklemişler, iterek götürüyorlardı. “Burada kafes mi var?”

Shay başını mutlu mutlu salladı. “Yalnızca bazı yerlerde. Raylardan biraz metal taşıdık. Senin kıyı boyunca kullandığına benzer raylardı. Duman’ın içinde birkaç uçuş-yolu oluşturduk. Sonunda bütün vadiyi kaplayacağız. Ben bu proje üzerinde çalışıyorum. Birkaç adımda bir, bir parça hurda görmüyoruz. Buradaki başka her şey gibi, bu iş de düşündüğünden daha zor. Bir çuval dolusu çeliğin ne kadar ağır olduğuna inanamazsın.”

David ve diğerleri, parıl parıl turuncuya boyanmış iki taş sırasının arasında, tek sıra olmuş, aşağıya süzülüyorlardı. “Uçuş-yolu bu mu?” diye sordu Tally.

“Evet. Hadi gel, seni kütüphaneye götüreyim. Patron’la tanışman gerek.”

Burada kontrolün aslında Patron’da olmadığını açıkladı Shay. Yalnızca öyleymiş gibi davranıyordu, özellikle de yeni gelenlerin yanında. Ama kütüphane onun kontrolü altındaydı. Yerleşim biriminin merkezindeki en büyük bina, kütüphaneydi.

Kütüphane kapısına geldiğinde, tozlu kitapların aşına kokusuna boğuldu. Çevresine bakındı ve kütüphanede kitaplardan başka şey olmadığını gördü. Büyük hava-ekranı yoktu, özel çalışma-ekranları bile yoktu. Yalnızca birbirine benzemeyen masalar, sandalyeler ve dizi dizi kitap rafları vardı.

Shay onu her şeyin merkezine götürdü. Yuvarlak bir kulübede, ufak tefek biri, eski model bir el telefonuyla konuşuyordu. Adama yaklaşırlarken Tally'nin yüreği, hızla çarpmaya başladı. Görmekten korktuğu bir şeyi görmek üzereydi.

Patron yaşlı bir çirkindi. Buraya gelirken Tally uzaktan birkaç yaşlı çirkin görmüştü, ama gözlerini kaçırmayı başarmıştı. Ama işte, karşısında kırışık, damarlı, rengi kaçmış, ayak sürüyen, korkunç gerçeklik duruyordu. Adam telefondakini, her kiminle konuşuyorsa, hırıltılı bir sesle haşlarken, onlara dik dik baktı ve bir pençesini sallayarak kovaladı onları.

Shay kıkırdadı ve Tally'yi raflara doğru çekti. "Eninde sonunda bizi çağıracak. İlk önce, sana göstermek istediğim bir şey var."

"Zavallı adam..."

"Patron mu? Oldukça çılgın, değil mi? Kaç yaşında biliyor musun, kırk! Onunla konuşana kadar bekle."

Tally yutkundü, adamın sarkık hatlarını zihninden silmeye çalıştı. Bu insanlar deliydi. Buna hoşgörü gösteriyorlardı, bunu istiyorlardı!

"Ama yüzü..." dedi Tally.

"O bir şey değil. Şunlara bak." Shay, Tally'yi bir masaya oturttu, bir rafa döndü ve birkaç cildi, koruyucu kaplarından çıkardı. Onları Tally'nin önüne bıraktı.

"Kâğıttan kitap mı? Ne olmuş onlara?"

"Kitap değil. Dergi diyorlar bunlara," dedi Shay. Bir tanesini açtı ve işaret etti. Tuhaf bir biçimde parlayan kâğıtlar, resimlerle doluydu. İnsan resimleriyle...

Çirkinlerle...

Shay sayfaları çevirip, işaret ederek kıkırdarken Tally'nin gözleri irileşti. O ana kadar, birbirinden bu kadar farklı, bu

kadar çok yüz görmemişti. Akla gelebilecek her tür ağız, göz ve burun, her yaşta insanda, delice bir araya gelmişti. Hele *bedenleri*. Bazıları gülünç ölçüde şişman, tuhaf bir biçimde aşırı kaslı ya da rahatsız edici ölçüde zayıf ve hepsinin orantıları yanlış ve çirkindi. Ama biçimsizliklerinden utanmak yerine, fotoğrafların hepsi dev bir partide çekilmiş gibi gülüyorlar, öpüşüyorlar, poz veriyorlardı. “Bu ucubeler kim?”

“Onlar ucube değil,” dedi Shay. “Tuhaf olan şu ki bunlar ünlü insanlar.”

“Neleriyle ünlü? İğrenç olmalarıyla mı?”

“Hayır. Onlar spor yıldızları, aktör ve aktrisler. Saçları böyle tel tel olanlar müzisyen sanırım. Gerçekten çirkin olanlar politikacı. Biri bana, çoğu şişmanın da komedyen olduğunu söyledi.”

“Garip,” dedi Tally. “İlk güzelden önce insanlar böyle görünüyordu, öyle mi? Gözlerini açık tutmaya nasıl dayanabiliyorlardı?”

“Evet. Başta korkutucu geliyor. Ama tuhaf olan şu ki onlara bakmaya devam edersen, zamanla alışıyorsun.”

Shay, üzerine tam oturan, bir tür dantelli mayoya benzer şeyler giymiş bir kadının tam sayfa fotoğrafını açtı.

“Aman...” dedi Tally.

“Evet.”

Kadın açlıktan ölüyormuş gibi görünüyordu. Kaburgaları görünüyordu ve bacakları o kadar inceydi ki Tally, kadının ağırlığı altında nasıl kırılmadıklarına şaşıtı. Dirsekleri ve leğen kemikleri iğne kadar keskindi. Ama kadın gülümsüyor, vücudunu gururla teşhir ediyordu. Sanki ameliyatı yeni olmuştu ve çok fazla yağ emdiklerini henüz fark etmemişti. Gülünç olan şeydi ki kadının yüzü güzel olmaya, diğerlerinden daha

yakındı. İri gözleri, pürüzsüz bir teni, küçük bir burnu vardı, ama elmacık kemikleri fazla çıkıktı, derisinin altından kafatası görünüyordu neredeyse.

“Bu da ne böyle?”

“Bir model.”

“Yani?”

“Bir tür profesyonel güzel. Sanırım başka herkes çirkin olduğunda, güzel olmak bir tür iş oluyor.”

“Neden iç çamaşırlarıyla poz ver...” diye başladı Tally, ama sonra bir şey hatırladı. “Bir hastalığı var! Öğretmenlerin bize anlattığı hastalıklardan.”

“Muhtemelen. Bunu, bizi korkutmak için uydurduklarını düşünürdüm hep.”

Ameliyat yapılmayan günlerde, bir sürü insan, özellikle de genç kızlar, şişman olmaktan o kadar utanıyorlardı ki yemek yemeyi bırakıyorlardı, Tally, öğretmenin böyle söylediğini hatırlıyordu. Çok hızlı kilo veriyorlardı ve bazıları o aşamada takılıp kalıyor, kilo vermeye devam ediyordu. Sonunda, bu ‘model’e benziyorlardı. Hatta bazıları ölüyordu, okulda öyle anlatmışlardı. Ameliyat fikrini bulmalarının bir sebebi de buydu. Artık kimse o hastalığa yakalanmıyordu, çünkü herkes, on altı yaşında güzelleşeceğini biliyordu. Aslında, çoğu insan, bütün yağlarının emileceğini bildiği için, güzelleşmeden önce deli gibi yemek yiyordu.

Tally resme baktı ve ürperdi. Neden *bu şeylere* dönmek istiyorlardı ki?

“Ürkütücü, değil mi?” Shay sırtını döndü. “Patron hazır mı, bir bakayım.”

O daha köşede kaybolmadan Tally, Shay’in ne kadar sıkı olduğunu fark etti. Hastalıklı sıkı değil, yalnızca çirkin sıkı-

kalığı; Shay fazla yemek yemezdi. Tally, burada, Duman'da, Shay'in az yeme alışkanlığının gittikçe kötüleşip kötüleşmeyeceğini, sonunda açlıktan ölüp ölmeyeceğini merak etti.

Kolyesini elledi. Beklediği fırsat buydu. İşini şimdi yapıp bitirmesi en iyisi olacaktı.

Bu insanlar eski dünyanın neye benzediğini unutmuşlardı. Evet, kamp yaparken, saklambaç oynarken çok eğleniyorlardı ve burada yaşamak şehirlere yapılmış büyük bir şaka sayılırdı. Ama bir şekilde, Pashıların deli olduğunu, dünyayı bir milyon farklı şekilde yok etmelerine ramak kaldığını unutmuşlardı. Bu, neredeyse açlıktan ölmek üzere görünen güzel kadın onlardan yalnızca bir tanesiydi. Neden buna geri döneceklerdi ki?

Burada ağaç kesmeye başlamışlardı bile.

Tally, kalp şeklindeki kolye ucunu açtı ve göz-izini lazerle okuyacak küçük, parlayan alete baktı. Titrek bir elle, kolye ucunu gözüne yaklaştırdı. Beklemek aptalcaydı. İş daha da zorlaşacaktı. Hem, başka ne seçeneği vardı ki?

"Tally? Patron neredeyse..."

Tally kolyeyi kapattı ve gömleğinin içine soktu.

Shay sinsi sinsi gülümsedi.

"Onu daha önce de fark etmiştim. Ne iş?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah, hadi ama! Daha önce öyle bir şey takmıyordun. Seni iki hafta yalnız bırakıyorum, hemen âşık oluyorsun, öyle mi?"

Tally gümüş kalbe bakarak yutkundu.

"Demek istediğim, gerçekten çok hoş bir kolye. Güzel. Ama onu sana kim verdi Tally?"

Tally yalan söyleyemeyeceğini anladı. "Biri. Öylesine biri."

Shay gözlerini devirdi. “Son dakika macerası, hı? Ben de senin, kendini Peris’e sakladığını düşünüyordum.”

“Öyle değil. Yalnızca...”

Neden ona söylemiyorsun, diye sordu Tally kendi kendine. Özeller gürlereyere geldiğinde anlayacaktı zaten. Bilirse, bu hayal dünyası yıkılmadan önce kendini hazırlayabilirdi. “Sana bir şey söylemem gerek.”

“Elbette.”

“Buraya gelmem bir tür... olay şu, ben kendi...”

“Sen ne yapıyorsun orada?”

Hırıltılı sesi duyunca Tally yerinde sıçradı. Dr. Cable’in sesinin daha yaşlı ve bozuk bir versiyonu gibiydi, Tally’nin sinirlerini aşındıran paslı bir ustura gibi.

“O dergiler üç yüz senelik ve eldiven takmamışsın!” Patron ayaklarını sürüye sürüye Tally’nin oturduğu yere geldi, beyaz, pamuklu eldivenler çıkardı ve taktı. Tally’nin yanından uzanıp okuduğu yeri kapattı.

“Parmakların pis asitlerle kaplı, küçükhanım. Dikkatli olmazsan dergileri çürütürsün. Koleksiyonu karıştırmaya başlamadan önce gelip beni göreceksin!”

“Pardon Patron,” dedi Shay. “Benim hatam.”

“Ondan kuşku yok,” diye terslendi adam. Sert sözlerinden hiç beklenmeyecek şekilde, dergileri zarif, dikkatli hareketlerle rafa kaldırdı. “Şimdi küçükhanım, sanırım görev almak için buradasın.”

“Görev mi?”

İkisi de Tally’nin şaşkın ifadesine baktılar. Shay kahkahayı patlattı.

GÖREV

Dumanlılar, tıpkı çirkin yurdunda olduğu gibi, hep birlikte yemek yiyordu.

Uzun masaların, ağaçların yüreğinden kesildiği açıktı. Boğumları ve hareleri görünüyordu, boylu boyunca damarlıydılar. Kaba ve güzeldiler, ama Tally ağaçların canlı yakalandığı düşüncesini aklından çıkaramıyordu.

Shay ve David onu dışarı, ateşin başına götürdüğünde memnun oldu. Bir grup genç çirkin orada takılıyordu. Kesilmiş ağaçlardan ve rahatsız edici yaşlı çirkinlerden uzaklaşınca Tally rahatladı. En azından burada, Dumanlılar kıdemli çirkinlere benziyordu. Tally'nin, bir çirkinin yaşını tahmin etmek konusunda deneyimi yoktu, ama üç aşağı beş yukarı haklı olduğu ortaya çıktı. İkisi bir başka şehirden yeni gelmişti ve daha on altılarına bile basmamışlardı. Diğer üçü –Croy, Ryde ve Astrix– Shay'in arkadaşlarıydı, Tally ile Shay tanışmadan önce kaçan gruptandı.

Shay'in, yalnızca beş aydır Duman'da yaşayan arkadaşları, David'in güvenli havasını edinmeye başlamışlardı bile. Kararlı çenelere, hafifçe kırışık gözlere ya da zarif kıyafetlere sahip olmamalarına rağmen, bir şekilde orta-güzellerin otoriter tavırlarına sahiptiler. Öğle yemeği boyunca, ilgilendikleri

projelerden bahsettiler. Derenin bir kolunu Duman'a yaklaştıracak yeni bir kanal; koyun yününden kazakları için yeni desenler; yeni bir hela. Tally, helanın ne olduğunu merak etti. Hayatları her gün planlanması ve tekrar planlanması gereken, gerçekten karmaşık şeylermiş gibi, son derece ciddiydiler.

Yemek de ciddi işti ve tabaklarına ciddi miktarlarda yemek yığılmıştı. Tally'nin alıştığı yemeklerden daha ağır, daha lezzetliydi. Tıpkı, yemek tarihi dersinde kendi yemeklerini pişirmeye çalıştıkları zamanki gibiydi. Ve çilekler, şeker eklenmediği halde tatlıydı. Sade yemek tuhaf gelse de Dumanlıların ekmeklerinin kendine has bir lezzeti vardı. Elbette Tally, SpagBol olmayan her şeyi memnuniyetle yerdi.

Ama yahnide ne olduğunu sormadı. Bir günde ancak ölü ağaçlar düşüncesiyle baş edebilirdi.

Yemeklerini yerlerken Shay'in arkadaşları Tally'yi, şehirdeki haberler hakkında sıkıştırmaya başladılar. Yurt sporlarının sonuçları, dizi filmlerin gidişatı, şehir politikası... Başka kaçanlar olmuş muydu, Tally duymuş muydu? Tally, sorularına becerebildiğince yanıt verdi. Hiçbiri evi özlediklerini saklamaya çalışmadı. Eski arkadaşlarını ve çevirdikleri numaraları hatırlarken, yüzleri çok daha genç görünüyordu.

Sonra Astrix, yolculuğunu sordu.

"Aslında oldukça kolaydı. Shay'in talimatlarını anlamayı başardıktan sonra."

"O kadar da kolay değilmiş. Buraya gelmek kaç gününü aldı? On mu?" diye sordu David.

"Doğum günümüzden önceki gece kaçtın, değil mi?" dedi Shay.

"Gece yarısı vurduğunda," dedi Tally. "Dokuz... buçuk gün."

Croy kaşlarını çatı. “Korucuların seni bulması da zaman aldı, değil mi?”

“Sanırım. Bulduklarında da neredeyse kızartıyorlardı beni. Büyük bir yangın çıkarttılar ve yangın kontrolden çıktı.”

“Gerçekten mi? Vay...” Shay’in arkadaşları etkilenmiş görünüyordu.

“Tahtam yanıyordu neredeyse. Onu kurtarıp ırmağa atlamam gerekti.”

“Yüzün bu yüzden mi böyle oldu?” diye sordu Ryde.

Tally burnunun soyulan derisine dokundu. “Şey, bu aslında...” Güneş yanığı diyecekti neredeyse. Ama diğerleri kendilerinden geçmiş görünüyorlardı. Tally o kadar uzun süre yalnız kalmıştı ki ilgi odağı olmak hoşuna gitmişti.

“Alevler her yanıma sarmıştı,” dedi. “Yanan çiçeklerle dolu o geniş yerden geçerken ayakkabılarım eridi.”

Shay ıslık çaldı. “İnanılmaz.”

“Bu tuhaf. Korucular genelde, bizden birinin bulunması ihtimaline karşı, gözlerini açık tutarlar,” dedi David.

“Eh, beni gözden kaçırdılar, herhalde.” Uçan-tahtasını bilinçli olarak sakladığından bahsetmemeye karar verdi. “Her neyse... Irmağın içindeydim ve daha önce hiç helikopter görmemiştim –önceki güne kadar– ve bu şey gürleyerek dumanların içinden çıktı, yangını bana doğru sürdürdü. Elbette, korucuların iyi insanlar olduğunu biliyordum. Mezardan kalkmış Paslı yangın manyakları sandım onları!”

Herkes güldü ve Tally grubun ilgisinin sıcaklığından zevk alırken buldu kendini. Başarılı olmuş bir numarayı yurttaki herkese anlatmak gibiydi, ama çok daha iyiydi, çünkü gerçekten de bir ölüm kalım meselesinden canlı kurtulmuştu. David ve Shay, ağzından çıkan her kelimeyi can kulağıyla dinliyor-

du. Tally kolyeyi henüz çalıştırmadığına memnun oldu. Hep-sine ihanet etmiş olsa burada oturup Dumanlıların hayranlıklarının tadını çıkaramazdı. Geceye kadar beklemeye, yapacağı şeyi yalnızken yapmaya karar verdi.

“Bu ürkütücü olmalı,” dedi David. Sesi duyan Tally huzursuz edici düşüncelerden sıyrıldı. “Onca gün orkidelerin arasında bekleyip durmak.”

Tally omuzlarını silkti. “Güzel olduklarını düşündüm. Bu, süper-ot meselesini bilmiyordum.”

David, Shay’e bakarak kaşlarını çattı. “Notunda ona *hiç* mi bir şey anlatmadın?”

Shay kızardı. “Duman’ın yerini ele verecek hiçbir şey yazmamamı söylemiştin, bu yüzden ben de şifreli yazdım.”

“Şifren onu neredeyse öldürüyormuş görünüşe göre,” dedi David ve Shay’in yüzü asıldı. David, Tally’ye döndü. “Hemen hemen hiç kimse yolculuğa yalnız çıkmaz. Özellikle de şehirden ilk defa ayrılanlar.”

“Ben şehirden daha önce de ayrıldım.” Tally kolunu Shay’ in omuzlarına dolayarak, onu teselli etmeye çalıştı. “Sorun değil. Benim için yalnızca güzel çiçeklerdi. Hem, iki haftalık yiyeceklerle yola çıktım.”

“Neden yalnızca SpagBol çaldın?” diye sordu Croy. “Spag-Bol’a bayılıyor olmalısın.” Diğerleri onun kakhahasına katıldı.

Tally gülümsemeye çalıştı. “Çalarken fark etmedim. Dokuz gün boyunca, günde üç öğün SpagBol. İkinci günden sonra artık yiyemiyordum, ama insan o kadar çok acıkıyor ki.”

Başlarını salladılar. Zor koşullarda yolculuk etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı. Görünüşe bakılırsa zorlu işlerden de haberleri vardı. Tally, herkesin öğle yemeğinde ne ka-

dar çok yemek yediğini fark etmişti. Belki de Shay, o yememe hastalığına yakalanmazdı. Tıka basa dolu tabağını bitirmişti.

“Eh, gelmeyi başardığına sevindim,” dedi David. Uzanıp Tally'nin yüzündeki yara izlerine hafifçe dokundu. “Bize anlattıklarından daha fazla macera yaşamışsın gibi.”

Tally yutkundu ve alçakgönüllü görüldüğünü umarak omuzlarını silkti.

Shay gülümsedi ve David'e sarıldı. “Tally'nin muhteşem olduğunu düşünceğini biliyordum.”

Bir çan çaldı ve yemeklerini bitirmek için acele ettiler.

“Bu ne demek?” diye sordu Tally.

David sırtıttı. “İşe geri dönüyoruz demek.”

“Sen de bizimle geliyorsun,” dedi Shay. “Endişelenme, çalışmak adamı öldürmez.”

Shay, işe giderlerken demiryolu adı verilen uzun, düz rayları anlattı. Bazıları koca kıtayı aşıyordu; toprağı yaralayan Paslı mirasının küçük bir parçası. Ama çoğu yıkıntının aksine, demiryolları aslında faydalıydı, hem de yalnızca uçan-tahtalar için değil. Dumanlıların ana metal kaynağıydı onlar.

David, yaklaşık bir yıl önce yeni bir demiryolu bulmuştu. Faydalı bir yere gitmiyordu, bu yüzden oradan metal elde edip vadinin içinde ve çevresinde daha fazla uçuş-yolu yapmak için bir plan hazırlamıştı. Shay, on gün önce Duman'a geldiğinden beri bu projede çalışıyordu.

Altısı tahtalarına binip suları beyaz beyaz köpüren bir dereyi ve demir cevheri dolu, ustura kadar keskin bir sırtı izleyerek vadinin diğer ucuna gittiler. Oraya vardıklarında Tally, kıyıdan ayrıldığından beri dağlarda ne kadar yükseğe tırmandığını anladı. Koca kıta önlerine serilmiş gibi görünüyordu.

Sırtın altındaki ince bir bulut tabakası, daha yukarıdaki yoğun bulutları yansıtıyordu, ama puslu perdenin içinden arkadaki ormanlar, çimenlikler ve ısıldayan ırmakların çizdiği yaylar görülebiliyordu. Beyaz orkide denizi, dağın bu yanından da seçilebiliyordu, güneş altında istilaya uğramış bir çöl gibi parlıyordu.

“Her şey ne kadar büyük,” diye mırıldandı Tally.

“Bu, içerideyken asla anlayamadığın bir şey,” dedi Shay. “Şehrin ne kadar küçük olduğunu fark etmiyorsun. İnsanları oraya kapatabilmek için herkesi ne kadar küçülttüklerini...”

Tally başını salladı, ama onca insanın aşağıdaki kırlara salıverildiğini, ağaçları kestiklerini, yemek için hayvanları öldürdüklerini, mezardan dönmüş bir Paslı makinesi gibi her şeyi ezdiklerini hayal etti.

Yine de hiçbir şeyi bu ana, burada durup önüne serilmiş ovalara bakmaya değişmezdi. Tally son dört senesini Yeni-Güzel Şehri’nin silüetine bakarak ve onun, dünyadaki en güzel manzara olduğunu düşünerek geçirmişti, ama artık aynı fikirde değildi.

Daha aşağıda, dağ yamacının yarısında, David’in demiryolunu bir başka ırmak kesiyordu. Duman’dan oraya giden yol, demir damarlarından ve kurumuş dere yataklarından faydalanmak için her yöne kıvrılıp duruyordu, ama tahtalarından inmeleri de gerekmiyordu. Ağır metalleri yüklenip dönerken yürümenin iyi bir fikir olmadığını açıkladı Shay.

Demiryolunun üzerinde sarmaşıklar ve güdük ağaçlar yetişmişti. Her sabitleyici kalas, bir sürü farklı bitkinin pençesindeydi. Orman, yerinden sökülmiş ray parçalarının çevresinde kesilip temizlenmişti, ama kalan parçaları hâlâ sıkı sıkı kavramaktaydı.

“Bunları nasıl alabiliriz ki?” diye sordu Tally. Yaban hayatının gücü karşısındaki zayıflığını hissederek, boğum boğum olmuş bir kökü tekmeledi.

“Şunu izle,” dedi Shay. Sırt çantasından bir alet çıkardı. Kol boyunda bir sopaydı, ama uzadığı zaman Tally’nin boyunu buluyordu. Shay sopanın bir ucunu kıvırdı ve diğer uça, dört kısa dirsek, bir şemsiyenin telleri gibi açıldı. “Buna güçlü–kriko diyorlar ve hemen her şeyi yerinden oynatabiliyor.”

Shay sapı yine çevirdi ve dirsekler geri çekildi. Sonra krikonun bir ucunu, bir sabitleyici kalasın altına soktu. Bileğini döndürdüğü zaman sopa titremeye başladı ve tahtadan bir inleme sesi geldi. Shay'in ayakları geri geri kaydı, ama ağırlığını sopaya vererek krikonun, kalasın altından çıkmamasını sağladı. Eski tahta yavaş yavaş kalktı, bitki tabakasını ve toprağı yarararak yükseldi, üzerine döşenmiş rayı bükmeye başladı. Tally, krikonun dirseklerinin tahtanın altında açıldığını, onu yavaş yavaş yükselmeye zorladığını görebiliyordu. Ray, bağlandığı yerden kurtuluyordu.

Shay ona bakarak sırtıttı. "Sana söylemiştim."

"Ben de denemek istiyorum," dedi Tally, elini uzatarak. Gözleri iri iri açılmıştı.

Shay güldü ve sırt çantasından bir güçlü-kriko daha çıkardı. "Sen şuradaki kalasla ilgilen. Ben de bunu havada tutayım."

Güçlü-kriko, görüldüğünden daha ağırdı, ama kullanması kolaydı. Tally sopayı açtı ve Shay'in gösterdiği kalasın altına soktu. Kriko ellerinde titremeye başlayana kadar sapını yavaş yavaş çevirdi.

.Tahta kaymaya başladı. Sopa, metalin ve toprağın gerili-
miyle Tally'nin ellerinde dönmeye çalıştı. Sarmaşıklar yerden

söküldü. Tally ayak tabanlarında, uzak bir depremin güm-bürtüsü gibi, onların yakınmalarını hissedebiliyordu. Ray eğilmeye başlarken hava metalik bir gıcırıtıyla doldu. Ray, bitki örtüsünden ve onu yüzyıllardır yerinde tutan paslı çivilerden kurtuldu. Sonunda, kriko açılabilirdiğince açıldı, ama ray eski bağlarından ancak yarı yarıya kurtulmuştu. Tally ve Shay krikolarını çekmeye çalıştılar.

“Eğleniyor musun?” diye sordu Shay, alnındaki teri sileerek.

Tally sırtıarak başını salladı. “Orada aylak aylak durma. İşi bitirelim.”

DAVID

Birkaç saat sonra, açıklığın bir köşesinde demirden bir hurda yığını duruyordu. Her ray parçasını çıkarmak bir saat alıyordu ve taşımak için altısının da el vermesi gerekiyordu. Ray kalasları bir başka yığın oluşturmuştu; Dumanlıların bulunduğu tahtaların hepsi ağaçlardan gelmiyordu en azından. Tally, ne kadar çok tahta kurtardıklarına inanamıyordu. Demiryolunu ormanın pençelerinden koparıp almışlardı.

Avuçlarına da inanamıyordu. Kızarmış, sıyrılmış ve çok fena acıyorlardı ve su da toplamışlardı.

“Kötü görünüyor,” dedi David, Tally hayretle ellerini incelerken omzunun üzerinden eğilip bakarak.

“Çok acıyor gerçekten,” dedi Tally. “Ama şu ana dek fark etmemiştim.”

David güldü. “Sıkı çalışmak insanın dikkatini dağıtır. Ama belki mola vermelisin. Ben de kurtarılabilecek başka yer var mı diye, ileriye keşfe gidecektim. Gelmek ister misin?”

“Elbette,” dedi Tally sevinerek. Güçlü-krikoyu eline alma fikri, avuçlarının zonklamasına sebep oluyordu.

Diğerlerini açıklıkta bırakarak uçan-tahtalarına bindiler ve boğum boğum ağaçları aşarak, ormanın sıklığında zar

zor görülebilen demiryolunu takip ettiler. David, ağaçların hemen hemen ucunda uçuyor, tanıdık bir slalom yoluymuş gibi, dallardan ve sarmaşıklardan ustalıkla sıyrılıyordu. Tally, ayakkabıları gibi, David'in giysilerinin de el yapımı olduğunu fark etti. Şehir giysilerinde, dikişler ve bağlantı yerleri yalnızca süs olarak görünürdü; ama David'in ceket, ayrı ayrı renk ve şekillerde, bir düzine deri parçasından oluşmuş gibi görünüyordu. Ceketin yama yama görünüşü, aklına Frankenstein'in canavarını getirdi. Bu da korkunç bir düşünceyi...

Ya ceket, eski günlerdeki gibi, gerçek deriden yapılmışsa? Hayvan postlarından?..

Ürperdi. David bir sürü ölü hayvan giymezdi herhalde. Burada yaşayan insanlar vahşi değildiler. Tally, ceketin onun üzerine tam oturduğunu, derinin omuzlarının hatlarını eski bir dost gibi sardığını itiraf etmek zorundaydı. Ayrıca, çarpan dallara karşı Tally'nin mikrofiber yurt ceketinden daha iyi koruma sağlıyordu.

David bir açıklığa geldiklerinde yavaşladı ve Tally, kayalık bir duvara geldiklerini gördü. "Bu tuhaf," dedi. Demiryolu doğrudan dağın içine dalıyor, bir kaya yığınının içinde gözden kayboluyordu.

"Paslılar düz çizgileri çok ciddiye alıyorlarmış," dedi David. "Demiryollarını inşa ettiklerinde, başka şeylerin çevresinden dolaştırmıyorlarmış."

"Yani içinden mi geçiriyorlarmış?"

David başını salladı. "Evet. Burası eskiden, dağın içine oyulmuş bir tüneldi. Paslı paniğinden sonra yıkılmış olmalı."

"Sence... içinde biri var mıydı? Yıkıldığı zaman demek istiyorum."

“Sanmıyorum. Ama asla bilemezsin. Orada bir tren dolusu Paslı iskeleti olabilir.”

Tally yutkundu. Orada neler olduğunu; dümdüz olmuş, gömülmüş halde, karanlıkta yüzyıllardır nelerin beklediğini hayal etmeye çalıştı.

“Buralarda orman çok daha seyrek,” dedi David. “İçinden geçmesi kolay. Yalnızca, rayları kaldırmaya çalışırken bu kayaların yıkılmasından endişeleniyorum.”

“Oldukça sağlam görünüyorlar.”

“Öyle mi? Şuna bir bak,” dedi David. Tahtasıyla bir kayanın tepesine gitti ve indi. Ustalıkla, batan güneşin gölgelediği bir yere tırmandı.

Tally tahtasını yaklaştırdı ve David’in durduğu kayanın yanındaki, büyük kayaya indi. Gözleri karanlığa alıştığında, kayaların arasında uzun bir boşluk olduğunu ve arkaya doğru uzandığını fark etti. David içeri süründü, ayakları karanlıkta kayboldu.

“Gelsene,” diye seslendi David.

“Mm, orada gerçekten de bir tren dolusu ölü Paslı yok, değil mi?”

“Ben daha hiç görmedim. Ama bugün senin şanslı günün olabilir.”

Tally gözlerini devirdi ve uzanarak içeriye süründü. Kayaların serin ağırlığı üzerine çöktü.

İleride bir ışık belirdi. David’in küçük bir boşlukta doğrulup oturduğunu gördü. Elinde bir fener parlıyordu. Tally kendini içeri çekti ve gidip David’in oturduğu düz kayanın üzerinde, yanına çöktü. Başlarının üzerinde bir sürü dev şekiller vardı. “Demek tünel tamamen yıkılmamış.”

“Hayır, kaya irili ufaklı parçalar halinde kırılmış.” David, fener ışığını oturdukları yerin arasındaki bir çatlağa tuttu. Tally gözlerini kısarak baktı ve aşağıda çok daha büyük bir yarık gördü. Yarıktaki raydan bir metal ısıltısı yansıdı.

“Düşünsene. Oraya inebilirsek,” dedi David, “bir sürü sarmaşık koparmak zorunda kalmayız. Onca ray bizi bekliyor.”

“Raylarla aramızda yüzlerce ton kaya var, o kadar.”

David başını salladı. “Evet, ama çabaya değer.” Feneri kendi yüzüne tuttu ve korkunç göründü. “Yüzlerce senedir buraya kimse gelmemiş.”

“Harika.” Tally’nin tüyleri diken diken oldu, çevrelerindeki karanlık çatlaklarda göz gezdirdi. Uzun süredir orada insan yaşamıyor olabilirdi, ama serin, karanlık mağaralarda yaşamaktan hoşlanan bir sürü yaratık vardı.

“Düşünüyordum da,” dedi David, “tam olarak doğru kayayı yerinden oynatırsak bütün kayalar yıkılabilir...”

“Ya tam olarak yanlış kayayı yerinden oynatırsak? Hepsinin bizim tepemize yıkılmasına sebep olacak kayayı?..”

David güldü ve feneri Tally’nin yüzüne tuttu. “Böyle diyeceğini tahmin etmiştim.”

Tally, onun yüzündeki ifadeyi görmeye çalışarak baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Çabaladığını görebiliyorum.”

“Çabalamak mı? Neyle?”

“Burada, Duman’da olma fikriyle. Kendinden emin değilsin.”

Tally’nin tüyleri yine diken diken oldu. Yılanları, yarasaları ya da uzun süre önce ölmüş Pashıları düşündüğü için değil... David’in bir şekilde, onun casus olduğunu anlayıp an-

lamadığım merak etti. “Hayır, emin değilim, herhalde,” dedi sakın sakın.

David başını sallarken, ışığın onun gözlerinden yansıdığını gördü. “Bu iyi. Ciddiye alıyorsun demek. Bir sürü çocuk, her şeyin yalnızca oyun ve eğlenceden ibaret olduğunu düşünerek geliyor buraya.”

“Ben bir an bile o şekilde düşünmedim,” dedi Tally alçak sesle.

“Bunu görebiliyorum. Çoğu kaçağın aksine, bu senin için bir numara çevirmekten ibaret değil. Ameliyatın yanlış olduğuna inanan Shay bile, Duman’ın ne kadar önemli olduğunu anlamıyor.”

Tally hiçbir şey söylemedi.

Karanlıkta uzun süre sessiz kaldılar. Sonra David sözlerine devam etti. “Burası tehlikelidir. Şehirler bu kayalar gibidir. Sağlam görünebilirler, ama kurcalamaya başlarsan hepsi birden çöküverir.”

“Ne demek istediğini anlıyorum sanırım,” dedi Tally. Ameliyat olmaya gittiği günden beri, şehrin devasa ağırlığını kendi sırtında hissediyordu ve Duman gibi yerlerin Dr. Cable gibi insanları nasıl tehdit ettiğini ilk elden öğrenmişti. “Ama sizi neden bu kadar umursadıklarını gerçekten anlamıyorum.”

“Uzun hikâye. Ama kısmen...”

Tally onun konuşmasını bekledi. “Ne?” diye sordu sonunda.

“Şey, bu bir sır. Normalde insanlara, bir süre burada yaşamadan söylemem. Ancak seneler sonra söylerim. Ama sen... başa çıkabilecek kadar olgun görünüyorsun.”

“Bana güvenebilirsin,” dedi Tally ve sonra neden böyle söylediğini merak etti. O bir casustu. David’in güvenebileceği son kişiydi.

“Umarım güvenebilirim Tally,” dedi David, elini ona uzatarak. “Avucuma dokun.”

Tally, David’in elini tuttu ve parmaklarını derisinin üzerinde gezdirdi. Yemek salonundaki masanın tahtası kadar kabaydı. Başparmağının derisi, eskilikten çatlamış deri kadar sert ve kuruydu. Bütün gün yakınmadan çalışabilmesine şaşmamak gerekirdi. “Vay!.. Bu nasırları edinmek için ne kadar çalışmak gerekiyor?”

“Yaklaşık on sekiz sene.”

“Yaklaşık...” Tally hayretler içinde kaldı. Sonra David’in kemik kadar sert avucuyla kendi hassas, kabarmış derisini karşılaştırdı. O avuçta, kendi yarım günlük çalışmasının bir ömür boyu sürdüğünü hissedebiliyordu. “Ama nasıl?”

“Ben kaçak değilim Tally.”

“Anlamıyorum.”

“Annem ve babam kaçtı, ben değil.”

“Ah!..” Tally kendini aptal gibi hissediyordu, bu daha önce hiç aklına gelmemişti. Duman’da yaşayabiliyorsanız orada çocuk da yetiştirebilirdiniz. Ama ortalıkta hiç minik görmemişti. Hem, Duman’ın tamamı o kadar belirsiz, o kadar geçici geliyordu ki... Bir kamp gezisinde çocuk yapmak gibi olmalıydı. “Nasıl başardılar? Doktor olmadan yani?..”

“Onlar doktor.”

“Hı? Ama... dur biraz. Doktor mu? Kaçtıklarında kaç yaşındaydılar?”

“Yeterince büyük. Artık çirkin değildiler. Sanırım orta-güzel deniyor, değil mi?”

“Evet, en azından öyle olmalılar.” Yeni-güzeller, eğer istiyorlarsa okuyabilir ya da çalışabilirlerdi, ama orta-güzel ol-

madan pek az insan mesleklerini ciddiye alırlardı. “Dur. Çirkin *degildiler* derken ne demek istedin?”

“Değildiler. Ama şimdi öyleler.”

Tally, David’in söylediklerini kavramaya çalıştı. “Demek istediğin, üçüncü ameliyatı hiç olmadılar mı? Geçkin olmalarına rağmen hâlâ orta mı görünüyorlar?”

“Hayır Tally. Sana söyledim: Onlar doktor.”

Tally şok geçirdi. Bu, kesilmiş ağaçlardan ve zalim–güzellerden daha sersemleticiydi; Peris gittiğinden beri hissettiği her şeyden daha ezici. “*Ameliyatı tersine mi çevirdiler?*”

“Evet.”

“Birbirlerini mi kestiler? Burada, yabanda? Kendilerini...” Boğazı sıkıştı ve sözcüğü söyleyemedi. Boğulacak gibi hissediyordu.

“Hayır. Ameliyat kullanmadılar.”

Aniden karanlık mağara Tally’yi eziyor gibi geldi, göğsü sıkıştı. Tally kendini nefes almaya zorladı.

David elini çekti ve Tally’nin paniğe kapılmış beyninin bir köşesi, konuşma boyunca David’in elini tuttuğunu fark etti.

“Bütün bunları sana anlatmamalıydım.”

“Hayır David, üzgünüm. Tezsolumum geçirmek istemedim.”

“Benim hatam. Buraya yeni geldin ve ben bütün bunları senin sırtına yıktım.”

“Ama gerçekten de senin...” söylememeye çalıştı ama başaramadı, “bana güvenmeni istiyorum. Onun için, anlat. Gerçekten ciddiye alıyorum.” Bu kadarı doğrudu.

“Elbette Tally. Ama belki de şimdilik bu kadarı yeterlidir. Geri dönmeliyiz.” Döndü ve gün ışığına doğru emekledi.

Tally, arkasından giderken David'in kayalar hakkında söylediklerini düşündü. Ne kadar büyük olurlarsa olsunlar, yanlış şekilde iterseniz yıkılmaya hazır dılar. Sizi ezmeye hazır.

Zincirin ucunda sallanan kolye ucunu hissetti. Minikti, ama ısrarla çekiştiriyordu. Dr. Cable sabırsızlanmaya başlamış, sinyali bekliyor olmalıydı. Ama David'in açıkladıkları, her şeyi aniden çok daha karmaşık hale getirmişti. Duman, kaçaklar için bir saklanma yeri değildi yalnızca, Tally bunu fark etmişti. Burası gerçek bir yerdi; başlı başına bir şehir. Tally iz sürücüyü çalıştırır sa bu yalnızca Shay'in büyük macerasının sonu demek olmayacaktı. David'in evini elinden almış olacaktı, tüm hayatını çalmış olacaktı.

Tally, dağın ağırlığını üzerinde hissetti. Kendini gün ışığına çekerken, nefes almakta güçlük çekiyordu.

KALP AĞRISI

O gece, ateşin çevresinde akşam yemeği yerlerken Tally, korucuların helikopterleri ilk geldiğinde ırmağa nasıl saklandığını anlattı. Yine herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı. Görünüşe göre, Tally'nin Duman yolculuğu diğerlerininkinden daha heyecanlı geçmişti.

“Hayal edebiliyor musunuz? Çıplağım, suyun içine çökmüşüm ve bu Paslı makinesi kampımı mahvediyor!”

“Neden konmadılar acaba?” diye sordu Astrix. “Eşyalarını görmediler mi?”

“Gördüklerini düşündüm.”

“Korucular yalnızca beyaz çiçeklere varmış çirkinleri alıyor,” diye açıkladı David. “Kaçaklara, bu randevu noktasını kullanmalarını söylüyoruz. Her önlerine geleni alamazlar, yoksa yanlışlıkla buraya bir casus getirebilirler.”

“Bunu istemezsiniz herhalde,” dedi Tally alçak sesle.

“Yine de o helikopterleri daha dikkatli kullanmaları lazım,” dedi Shay. “Bir gün birini lime lime edecekler.”

“Bir de bana sor. Rüzgâr neredeyse uçan-tahtamı alıp götürüyordu,” dedi Tally. “Uyku tulumumu yerden kaldırdı ve

kanatlara uçurdu. Tulum tamamen parçalandı.” Seyircilerinin yüzündeki hayret hoşuna gitmişti.

“Ee, nerede uyudun?” diye sordu Croy.

“O kadar kötü değildi. Yalnızca...” Tally tam zamanında sustu. Uyku tulumu olmadan tek bir gece geçirmişti, ama orkidelerin arasında dört gün geçirdiğini söylemişti. “Yeterince ılıktı.”

“Yatma saati gelmeden yeni bir uyku tulumu bulsan iyi olur,” dedi David. “Burası, yabanotlarının oraya göre çok daha soğuktur.”

“Onu alışveriş merkezine götürürüm,” dedi Shay. “Alım merkezi gibi bir yerdir Tally. Yalnız, bir şey alacağın zaman, karşılığında bir şey vermek gerekir.”

Tally oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Burada, bir şeyler almak için karşılığında bir şeyler vermek gerektiği fikrine hâlâ alışamamıştı. “Elimde SpagBol’dan başka bir şey yok.”

Shay gülümsedi. “Harika bir değiş tokuş aracı. Burada meyve dışında, suyu alınmış besin yapamıyoruz ve normal yemeklerle yolculuk etmek gerçekten çok zor. SpagBol altın kadar değerli.”

Akşam yemeğinden sonra Shay, Tally’yi kasabanın ortasındaki büyük bir kulübeye götürdü. Raflar, Duman’da yapılmış şeylerle doluydu. Şehirden gelmiş birkaç nesne de vardı. Şehir yapımı şeylerin çoğu eski ve yıpranmıştı, tekrar tekrar onarılmıştı, ama el yapımı eşyalar Tally’yi büyüledi. Hâlâ acıyan parmaklarını kil kapların ve tahta aletlerin üzerinde dolaştırdı. Hepsinin kendine has bir dokusu ve ağırlığı olmasına şaşıtı. Her şey öylesine ağır ve... ciddi görünüyordu ki.

Kulübeyi yaşça büyük bir çirkin idare ediyordu, ama Patron kadar korkunç değildi. Adam yünlü eşyalar ve birkaç gümüş renkli uyku tulumu çıkardı. Battaniyeler, atkılar ve eldivenler çok güzeldi. Pastel renklerde ve basit desenlerle yapılmıştı, ama Shay, Tally'nin şehir yapımı uyku tulumu almasında ısrar etti. "Çok daha hafiftir ve katladığında daha küçük oluyor. Keşfe çıktığımız zamanlar için çok daha iyi olur."

"Elbette," dedi Tally, gülümsemeye çalışarak. "Bu harika olur."

Uyku tulumu için on iki ve el yapımı kazak için altı paket SpagBol verdi. Geriye sekiz paket SpagBol'u kaldı. Kahverengi renkli, açık kırmızı ve yeşil süsleri olan kazağın, lime lime ve yamalı uyku tulumunun yarısı kadar etmesine inanamadı.

"Su arındırıcını kaybetmediğin için şanslısın," dedi Shay, eve yürürlerken. "O şeyleri değiş tokuşla edinmek imkânsız."

Tally'nin gözleri irileşti. "Kırıldığında ne oluyor?"

"Eh, derelerin suyunu arındırmadan içebileceğini söylüyorlar."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Yaşlı Dumanlıların çoğu öyle yapıyor," dedi Shay. "Arındırıcıları olsa bile zahmet etmiyorlar."

"Iyy."

Shay kıkırdadı. "Evet, kesinlikle öyle. Ama hey, sen benimkini kullanabilirsin."

Tally, elini Shay'in omzuna koydu. "Sen de benimkini."

Shay yavaşladı. "Tally?"

"Evet?"

"Kütüphanede, Patron sana bağırmaya başlamadan önce bana bir şey söyleyecektin."

Tally'nin midesi kasıldı. Geriledi. Parmakları kendiliğinden, kolyesinin ucuna gitti.

"Evet," dedi Shay. "O kolye hakkında."

Tally başını salladı, ama nereden başlayacağını bilemiyor-du. Kolyeyi hâlâ çalıştırmamıştı ve David'le yaptığı konuşmadan beri, çalıştırabileceğinden emin değildi. Belki bir ay sonra, açlıktan ölmek üzere ve boş ellerle şehre dönerse Dr. Cable merhamet ederdi.

Ama ya o kadın sözünden dönmez ve Tally ameliyatı asla olamazsa? Yirmili yaşlarında çizgi çizgi ve buruş buruş olurdu; Patron kadar çirkin ve toplum dışına itilmiş biri. Duman'da kalırsa da eski bir uyku tulumunda uyuyacak ve günlerini su arındırıcısının kırılmasından korkarak geçirecekti.

Herkese yalan söylemekten bıkip usanmıştı. "Sana her şeyi anlatmadım," diye başladı.

"Biliyorum. Ama sanırım çözdüm."

Tally konuşmaya korkarak arkadaşına baktı.

"Demek istediğim, çok açık, değil mi? Bana verdiğin sözünü tutmadığın için üzülüyorsun. Duman'ın varlığını gizledin."

Tally'nin ağzı açık kaldı.

Shay gülümseyerek Tally'nin elini tuttu. "Doğum günün yaklaştığında kaçmaya karar verdin. Ama bu arada biriyle tanışmıştın. Önemli biriyle. Sana o kalp biçimindeki kolyeyi veren kişiyle. Bu yüzden bana verdiğin sözünü tutmadın. O kişiye nereye gideceğini söyledin."

"Mm, öyle gibi," demeyi başardı Tally.

Shay kıkırdadı. "Biliyordum. Bu yüzden çok huzursuzsun. Burada olmak istiyorsun, ama aynı zamanda, başka bir yerde olmayı diliyorsun. Başka birinin yanında. Ve kaçmadan önce

yol tarifini bıraktın, benim notumun kopyasını. Belki yeni kalp ağrın, bize katılmak ister diye. Haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?”

Tally dudaklarını ısırıldı. Shay'in yüzü ay ışığında parlıyordu. Tally'nin büyük sırrını keşfettiği için kendisiyle gurur duyduğu açıktı. “Evet, kısmen haklısın.”

“Ah, Tally.” Shay onun iki omzunu birden yakaladı. “Anlamıyor musun? Hiç sorun değil. Demek istediğim, ben de aynı şeyi yaptım.”

Tally kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Buraya geleceğimi kimseye söylememem gerekiyordu. David, sana bile söylemeyeceğime dair söz verdirmişti.”

“Neden?”

Shay başını salladı. “Seninle tanışmamıştı ve sana güvenebileceğinden emin değildi. Normalde, kaçaklar yalnızca eski arkadaşlarını, senelerdir birlikte numara çevirdikleri insanları getirebiliyor. Ama ben seni yalnızca yaz başından beri tanıyordum. Ve yola çıkmamdan önceki güne dek, sana Du-man'dan tek bir kez bile bahsetmemiştim. Belki hayır dersin diye, hiç cesaret edememişim.”

“Yani bana söylememen mi gerekiyordu?”

“Kesinlikle. Bu yüzden, geldiğin zaman, bu herkesi hursuz etti. Sana güvenebileceklerinden emin değiller. David bile, benim yanımda tuhaf davranmaya başladı.”

“Shay, çok üzgünüm.”

“Bu senin suçun değil!” Shay başını şiddetle iki yana salladı. “Hata benim. Her şeyi ben mahvettim. Ama, ne olmuş? Seni tanıdıklarında, gerçekten harika olduğunu düşünecekler.”

“Evet,” dedi Tally yavaşça. “Herkes çok iyi davranıyor.” Kolyeyi buraya gelir gelmez çalıştırmış olmayı diliyordu. Tek

bir gün içinde, yalnızca Shay'in düşüne ihanet etmiş olmaya-
cağını anlamaya başlamıştı. Yüzlerce insan, Duman'da kendi-
lerine bir yaşam kurmuşlardı.

"Arkadaşının da harika olduğundan eminim," dedi Shay.
"Hepimizin birlikte olacağı günleri dört gözle bekliyorum."

"Ben... bunun olacağından emin değilim." Bu durum-
dan sıyrılması için başka bir yol olmalıydı. Belki başka bir
şehre giderse... ya da korucuları bulup gönüllü olmak
istediğini söylerse, onu güzelleştirirlerdi. Ama onların şehri
hakkında, orada kimseyi tanımadığı dışında hiçbir şey bilmi-
yordu...

Shay omuzlarını silkti. "Belki de olmaz. Ama ben de senin
geleceğinden emin değilim." Tally'nin elini sıkı. "Ama gel-
diğine gerçekten çok sevindim."

Tally gülümsemeye çalıştı. "Başını belaya soktuğum halde
mi?"

"Çok önemli değil. Bence buradaki herkes çok paranoyak
davranıyor. Bütün zamanlarını, uyduların görmemesi için
mekânı gizleyerek geçiriyorlar. Dinlenmesin diye, el telefo-
nu sinyallerini perdeliyorlar. Ve kaçaklarla ilgili gizliliği de
abartıyorlar. Tehlikeyi de. Bir düşün; sen benim tarifimi çö-
zecek kadar akıllı olmasaydın, şimdi Alaska yolunu yarılamış
olurdun!"

"Bilmiyorum Shay. Belki de ne yaptıklarını biliyorlardır.
Şehir yetkilileri oldukça zorlu olabiliyor."

Shay güldü. "Özel Durumlar hikâyesine inandığını söyle-
me."

"Ben..." Tally gözlerini kapattı. "Ben yalnızca Dumanlıla-
rın dikkatli olması gerektiğini düşünüyorum."

“Tamam, elbette. Reklam vermeliyiz demiyorum. Ama senin ve benim gibi insanlar buraya gelip farklı bir biçimde yaşamak istiyorlarsa, neden yapmayalım ki? Demek istediğim, kimsenin bize güzel olmak zorunda olduğumuzu söyleme hakkı yok, değil mi?”

“Belki yalnızca çocuk olduğumuz için endişeleniyorlardır. Anlıyorsun, değil mi?”

“Şehirlilerin sorunu bu işte Tally. Herkes çocuk. Herkes şımartılıyor, herkes bağımlı ve güzel. Tıpkı okulda söyledikleri gibi: İri gözler, kırılgan olduğunu anlatır. Eh, senin bir zaman bana söylediğin gibi, eninde sonunda büyümek zorundasın.”

Tally başını salladı. “Ne demek istediğini anlıyorum. Buradaki çirkinler daha olgun. Yüzlerinden anlayabiliyorsun.”

Shay, Tally’yi çekip durdurdu ve bir anlığına dikkatle baktı. “Vicdan azabı çekiyorsun, değil mi?”

Tally bir an Shay’in gözlerinin içine baktı. Dili tutulmuştu. Aniden gece ayazında cırlıçıplak kalmış gibi hissetti. Sanki Shay yalanlarının arkasını görebiliyordu.

“Ne?” demeyi başardı.

“Vicdan azabı. Birine Duman’dan bahsettiğin için değil yalnızca. Belki bahsettiğin kişiler buraya gelebilir diye. Duman’ı gördükten sonra, bunun çok iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladın.” Shay içini çekti. “Başta tuhaf geldiğini biliyorum. Hem, çok çalışmak gerekiyor. Ama bence zaman içinde seveceksin burayı.”

Tally bakışlarını indirdi. Gözleri dolmaya başlamıştı. “O değil. Şey, belki de öyle. Yalnızca, emin değilim, ben...” Boğazı öyle sıkışmıştı ki konuşamıyordu. Bir kelime daha ederse Shay’e gerçeği söylemesi gerekecekti: Onun bir casus olduğu-

nu, çevrelerindeki her şeyi yok etmek üzere buraya gönderilmiş bir hain olduğunu...

Ve Shay'in de Tally'yi buraya getiren bir aptal olduğunu...

"Hey, sorun değil." Shay, Tally'yi kollarına aldı ve Tally ağlamaya başlarken hafif hafif salladı. "Üzgünüm. Her şeyi bir anda sırtına yüklemek istemedim. Ama sen buraya geldiğinden beri, sanki benden uzaklaşmışsın gibi hissediyorum. Bana bakmak istediğinden emin değilmişsin gibi."

"Sana her şeyi anlatmalıyım."

"Şşş... Burada olduğun için memnunum."

Tally, Shay'in saçlarını okşadığını hissetti. Kendini bıraktı ve yüzünü kazağının kaba yünden koluna gömerek ağladı. Shay'in sıcaklığını hissediyordu. Arkadaşının her nazik davranışı karşısında kendini daha da korkunç hissediyordu.

Tally'nin bir parçası, gelip bütün bunları gördüğü için seviniyordu aslında. Hayatı boyunca şehirde yaşayabilir ve bunca şeyi görmeyebilirdi. Bir başka parçasıysa kolyeyi Duman'a gelir gelmez çalıştırmış olmayı diliyordu hâlâ. Bu şekilde, her şey çok daha kolay olurdu.

Ama geçmişe dönemezdi. Kararının Shay'i, David'i ve diğerlerini nasıl etkileyeceğini düşünerek Duman'a ihanet edip etmeyeceğine karar vermesi gerekiyordu.

"Sorun değil Tally," diye mırıldandı Shay. "Her şey yoluna girecek."

KUŞKU

Günler geçip giderken Tally, Duman'ın gündelik hayatına alıştı.

Sıkı çalışmaktan kaynaklanan bitkinlikte huzur verici bir şeyler vardı. Tally hayatı boyunca uykusuzluktan yakmıyordu. Çoğu gece; gündüz giriştiği tartışmaları, neler söylemek istediğini, farklı şekilde yapmayı dilediği şeyleri düşünerek yatağında uyanık yatardı. Ama burada, Duman'da, başını yastığa koyar koymaz zihni kapanıyordu ki aslında yastığı da yastık değil, pamuklu bezden torbaya tıkılmış yeni kazağından ibaretti.

Tally, burada ne kadar kalacağını hâlâ bilmiyordu. Kolyeyi çalıştırıp çalıştırmamak konusunda kararını verememişti, ama devamlı bunu düşünecek olsa delireceğini biliyordu. Bu yüzden, aklımdan çıkarmaya karar vermişti. Bir gün uyanıp, kimi incittiğine ya da nelere mal olduğuna aldırmadan, tüm hayatı boyunca çirkin olarak yaşamak istemediğine karar verebilirdi... Ama şimdilik, Dr. Cable bekleyebilirdi.

Duman'da, insanın dertlerini unutmaya kolaydı. Hayat, şehirdekine göre çok daha yoğun geçiyordu. Yıkandığı ırmak o kadar soğuktu ki çılgınlık atarak içine atlaması gerekiyordu.

Yemekleri ateşten yeni inmiş oluyordu ve dilini yakıyordu. Şehir yemeklerinin hiç yapmadığı bir şeydi bu. Elbette, gözlerini yakmayan şampuanı özlüyordu. Sifonlu tuvaletleri de (helanın ne olduğunu öğrendiğinde dehşete düşmüştü). En çok da tıbbi spreyn yokluğunu hissediyordu. Ama elleri ne kadar çok su toplarsa toplansın, Tally kendini eskisine göre çok daha güçlü hissediyordu. Demiryolunda bütün gün çalışabiliyordu ve sonra, bir ay öncekine göre çok daha fazla hurda metal yüklenmiş bir halde, tahtasına atlayıp eve dönerken David ve Shay ile yarışabiliyordu. David'den, iğne ve iplik kullanarak giysilerini onarmayı, avları avcıdan ayırt edebilmeyi, hatta balık temizlemeyi öğrenmişti. Bu sonuncusu, biyoloji dersinde balık kesmek kadar kötü değildi.

Duman'ın fiziksel güzelliği de Tally'ye sorunlarını unutturuyordu. Dağ, gökyüzü ve çevre vadiler her gün değişiyordu sanki, her gün bambaşka bir ihtişama bürünüyor. En azından doğanın güzel olmak için ameliyata ihtiyacı yoktu. Kendiliğinden güzeldi.

Bir sabah, demiryoluna giderlerken David, tahtasını Tally'ninkine yanaştırdı. Bir süre sessizlik içinde sürdürdüler tah-talarını. David tanıdık dönemeçleri her zamanki zarafetiyle geçiyordu. Son iki hafta içinde, Tally onun ceketinin gerçekten de ölü hayvanların derisinden yapıldığını öğrenmişti, ama zaman içinde bu fikre alışmıştı. Dumanlılar avlanıyorlardı, ama korucular gibiydiler, yalnızca dünyanın bu kısmına ait olmayan türleri ya da Paslıların işe karışması yüzünden kontrolden çıkmış olanları öldürüyorlardı. Ceket, gelişigüzel yamalarıyla, başka birinin üzerinde aptalca dururdu herhalde. Ama David'e bir şekilde yakışıyordu; sanki burada, yabanda

büyümesi, giysileri için derilerini veren hayvanlarla bir olmasını sağlamıştı. Hem, ceketini kendisinin dikmiş olmasının da zararı dokunmuyordu muhtemelen.

David aniden konuştu. "Sana bir armağan getirdim."

"Armağan mı? Gerçekten mi?"

Tally artık, Duman'da hiçbir şeyin değer kaybetmediğini öğrenmişti. Hiçbir şey atılmıyor, sırf eskidiği ya da bozulduğu için başkasına verilmiyordu. Her şey onarılıyor, yenileniyor, geri dönüştürülüyordu ve bir Dumanlının işine yaramıyorsa bir başkasıyla değiş tokuş edilebiliyordu. Pek az şey öylesine veriliyordu.

"Evet, gerçekten." David yaklaştı ve Tally'ye küçük bir çıkın uzattı.

Tally, hemen hemen hiç bakmadan, derenin tanıdık hatlarını izleyerek çıkını açtı. Açık kahverengi deriden, el yapımı eldivenlerdi.

Tally parlak, şehir işi paket kâğıdını cebine soktu, sonra eldivenleri su toplamış ellerine taktı. "Teşekkürler! Tam oldular."

David başını salladı. "Senin yaşlarındayken yapmıştım. Bugünlerde bana biraz küçük geliyorlar."

Tally, ona sarılabilmeyi dileyerek gülümsedi. Sert bir dönüş için kollarını açtıklarında, bir anlığına David'in elini tuttu.

Tally parmaklarını gerdigi zaman eldivenlerin yumuşak ve esnek olduğunu anladı. Avuç içine gelen kısımları, seneler boyunca kullanılmaktan yıpranmıştı. Parmak eklemlerindeki beyaz çizgiler, David'in ellerine nasıl oturduklarını anlatıyordu. "Harika."

"Büyütme ama," dedi David, "büyülü falan değiller."

“Hayır, ama onlarda... bir şeyler var.”

Bunun, ‘geçmiş’ olduğunu fark etti Tally. Şehirde bir sürü eşyası olmuştu. İsteddiği hemen her şey duvardan çıkıyordu. Ama şehir eşyaları atılabilir ve yerine yenisi konabilir eşyalardı; yurt üniformalarının tişört, ceket ve etekleri kadar kişiliksizdiler. Burada, Duman’da ise eşyalar eskiyor; solgunluklarında, çiziklerinde ve limelerinde geçmişi taşıyorlardı.

David ona güldü ve hızlandı, öndeki grupta olan Shay’e katıldı.

Demiryoluna vardıklarında, David daha fazla ray temizlemeleri gerektiğini bildirdi. Metal rayların çevresinde büyümüş bitkileri kesmek için titreşimli testere kullanacaklardı.

“Ya ağaçlar?” diye sordu Croy.

“Ağaçlara ne olmuş?”

“Onları da kesmemiz gerekiyor mu?” diye sordu Tally.

David omuz silkti. “Bu tür güdük ağaçlar pek işe yaramaz. Ama onları israf etmeyiz. Duman’a götürüp yakarız.”

“Yakmak mı?” dedi Tally. Dumanlılar genelde, dağların geri kalanında değil, yalnızca vadide ağaç kesiyordu. Bu ağaçlar on yıllardır burada büyüyordu ve David onları yalnızca yemek pişirmek için kullanmak istiyordu, öyle mi? Tally, Shay’e bakarak destek aradı, ama arkadaşı yüzündeki ifadeyi dikkatle tarafsız tutuyordu. Muhtemelen Tally ile aynı fikirdeydi, ama herkesin önünde, bu projenin nasıl yürütüleceği konusunda David’le tartışmak istemiyordu.

“Evet, yakmak...” dedi David. “Yolu açtıktan sonra yeni ağaçlar dikeriz. Eskiden demiryolunun olduğu yere, bir dizi faydalı ağaç dikeriz.”

Diğer beşi sessizce ona baktılar. David, başlamak için sabırsızlanarak testereyi elinde döndürdü, ama henüz herkesçe desteklenmediğinin farkındaydı.

“Biliyorsun David,” dedi Croy. “Bu ağaçlar faydasız değil. Çalıları güneş ışığından koruyorlar, çalılar da erozyonu ön-lüyor.”

“Tamam, siz kazandınız. Başka tür ağaç dikmek yerine, ormanın burayı yeniden ele geçirmesine izin veririz. İsteddiğiniz tüm iğrenç ağaçlar ve çalılarla birlikte.”

“Ama onları dümdüz etmek zorunda mıyız?” diye sordu Astrix.

David yavaşça nefes aldı. ‘Dümdüz etmek’, Pashıların eski ormanlara yaptıkları şeyin adıydı: Bütün ağaçları kesmiş, bütün canlıları öldürmüş, koskoca bölgeleri otlağa dönüştürmüşlerdi. Engin yağmur ormanları yok olurken, bir arada yaşayan milyonlarca değişik tür, çimenlere ve onları yiyen ineklere dönüşürken, ucuz hamburger elde etmek için koskoca bir yaşam ağı feda edilmişti.

“Bakın, dümdüz etmiyoruz. Tek yaptığımız Pashıların geride bıraktığı döküntüleri toplamak,” dedi David. “Yalnızca, bunu yapmak için küçük bir operasyon gerekiyor.”

“Ağaçların çevresinden kesebiliriz,” dedi Tally. “Yalnızca gerekirse ağaç keseriz. Senin dediğin gibi: Operasyon.”

“Tamam, güzel.” David güldü. “Birkaç tanesini yerden söktükten sonra bu ağaçlar hakkında ne düşüneceğinizi göreceğiz.”

David haklı çıktı.

Titreşimli testere mırıldanarak kalın sarmaşıkları kesiyor; çalılıkları, ıslak saçın arasından geçen tarak gibi yarıyordu.

Yanlış bir hareketle, kesici ucu raylara yaklaştırıldığında, metali temiz bir biçimde biçiyordu. Ama testerenin dişleri, güdük ağaçların boğum boğum köklerine ve çarpık dallarına denk geldiğinde, her şey değişiyordu.

Testeresi bir kez daha sert ağaçtan sekip, alçak sesle mırıldanmak yerine şikâyetçi bir ulumayla, yüzüne ağaç kabuğu parçaları tükürdüğünde, Tally yüzünü buruşturdu. Kesici ucu yaşlı, kaba dalı kesmeye zorladı. Bir kesik daha yapabilir-se, rayların bu kısmını temizlemiş olacaktı.

“İyi gidiyorsun. Bitirdin sayılır Tally.”

Tally, Croy’un uzak durduğunu, testere Tally’nin elinden kayacak olursa sıçramaya hazır beklediğini fark etti. David’in güdük ağaçları neden parça parça kesmek istediğini anlayabiliyordu. Dolaşık köklerin ve dalların arasından uzanmaktan, titreşimli testereyi belirli bir noktaya hedeflemeye çalışmaktan çok daha kolay olacaktı.

“Aptal ağaçlar,” diye mırıldandı Tally, dişlerini sıkıp kesici ucu ağaca daldırırken.

Sonunda, testere ağaçta tutundu ve tiz bir çığlık çıkartarak dala saplandı. Sonra dalın içinden kaydı, bir anlığına boşta kaldı, sonra tükürüp ciyaklayarak altındaki toprağa daldı.

“İşte böyle!” Tally koruyucu gözlüklerini kaldırarak geriledi. Ellerindeki testere durdu.

Croy öne çıktı ve dal parçasını raylardan uzağa tekmeledi. “Kusursuz bir kesik Doktor,” dedi.

“Sanırım bu işi kavramaya başladım,” dedi Tally, alnını silerek.

Öğlen olmak üzereydi ve güneş, açıklığı acımasızca ısıtıyordu. Tally, sabah serinliği kaybolalı çok olduğunu fark ederek kazağını çıkardı. “Ağaçların gölge etmesi konusunda haklıymışın.”

“Sen söylemiştin,” dedi Croy. “Güzel kazak bu arada.”

Tally gülümsedi. Yeni eldivenleriyle birlikte, en değer verdiği eşyasıydı. “Teşekkürler.”

“Sana ne kadara mal oldu?”

“Altı SpagBol.”

“Biraz pahalıymış. Ama güzel.” Croy, Tally ile göz göze geldi. “Tally, buraya geldiğin ilk günü hatırlıyor musun? Senin sırt çantayı kapmamı? Gerçekten de eşyalarını almayacaktım. Karşılığında bir şey vermeden değil. Yalnızca, her şeyi alabileceğimi söyleyerek beni şaşırttın.”

“Elbette, sorun değil,” dedi Tally. Croy’la çalışırken, aslında iyi biri olduğunu öğrenmişti. David ya da Shay’le çalışmayı tercih ederdi, ama onlar bugün birlikte ağaç kesiyorlardı. Hem, muhtemelen diğer Dumanlıları da iyi tanımaya başlamalıydı.

“Umarım yeni bir uyku tulumu da almışsındır.”

“Evet. On iki SpagBol.”

“SpagBol’un bitmek üzere olmalı.”

Tally başını salladı. “Yalnızca sekiz tane kaldı.”

“Fena değil. İddiaya girerim, buraya gelirken gelecekteki servetini yediğini bilmiyordun.”

Tally kakhaha attı. Kısmen kesilmiş bir ağacın altına çöktüler ve rayların çevresinden avuç avuç kesilmiş sarmaşık çektiler.

“Yiyecek paketlerinin ne kadar değerli olduğunu bilseydim aç kalmaya aldırılmaz, o kadar çok SpagBol yemezdim. Artık onlardan hoşlanmıyorum bile. En kötüsü de kahvaltıda SpagBol yemektir.”

“Benim kulağıma güzel geliyor.” Croy güldü. “Bu kısım sana temizlenmiş gibi geliyor mu?”

“Elbette. Bir sonrakine başlayalım.” Testereyi Croy'a uzattı.

Croy ilk önce kolay kısımları yaptı, uğuldayan testereyle çalıları kesmeye başladı. “Şey, Tally, kafamı karıştıran bir şey var.”

“Nedir o?”

Testere metalden sekti ve kıvılcımlar fışkırttı.

“Buraya geldiğin ilk gün, şehirden iki haftalık yiyeceklerle ayrıldığını söylemiştin.”

“Evet.”

“Buraya gelmen dokuz gün aldıysa, geriye yalnızca beş günlük yiyeceğin kalmış olmalıydı. Yaklaşık on beş paket. Ama o ilk gün, çantana baktığımda, ‘Burada tonlarca yiyecek var!’ diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

Tally duygularını göstermemeye çalışarak yutkundu.

“Haklıymışım. On iki artı altı artı sekiz... yirmi altı etmez mi?”

“Evet, sanırım.”

Croy başını salladı ve testereyi dikkatle alçak bir dalın altına soktu. “Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sen şehirden, doğum gününden önce ayrıldın, değil mi?”

Tally hızla düşündü. “Elbette. Ama her gün üç öğün yemedim sanırım Croy. Dediğim gibi, bir süre sonra SpagBol’dan bıkip usanmışım.”

“Böylesine uzun bir yolculuk için, pek az yemişsin gibi görünüyor.”

Tally aklından hesap yapmaya, hangi sayıların mantıklı geleceğini hesaplamaya çalıştı. Shay’in, ilk gece söylediği şeyi hatırladı: Bazı Dumanlılar ondan şüpheleniyordu, onun ca-

sus olmasından endişeleniyorlardı. Tally, artık hepsinin onu kabullendiğini düşünmüştü. Anlaşılan kabullenmemişlerdi.

Korkusunu sesine yansıtmamaya çalışarak derin bir nefes aldı:

“Bak Croy, sana bir şey söylemeliyim. Bir sır.”

“Nedir o?”

“Muhtemelen şehirden, iki haftalık yiyecekten daha fazlasıyla ayrıldım. Aslında, hiç saymadım.”

“Ama devamlı söylediğin...”

“Evet, birazcık abartmış olabilirim. Yolculuğum size daha ilginç gelsin diye, anlıyorsun, değil mi? Korucular gelmese yiyeceğim bitebilirmiş sanasınız diye. Ama haklısın, çok yiyeceğim vardı.”

“Elbette.” Croy başını kaldırıp ona baktı, nazıkçe gülümsedi. “Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Yolculuğun gerçekten de doğru olamayacak kadar fazla... ilginç görünüyordu.”

“Ama anlattıklarımın çoğu...”

“Elbette.” Croy’un ellerindeki testere inleyerek durdu. “Eminim büyük kısmı doğruydu. Ama sorun, ne kadarının doğru olduğu.”

Tally onun delici gözlerine baktı ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. Fazladan birkaç yiyecek paketiymiş söz konusu olan. Tally’nin casus olduğunu kanıtlamazdı. Gülüp geçmiyordu. Ama Croy’un çok haklı olduğu gerçeği onu susturdu.

“Testereyi sen kullanmak ister misin?” diye sordu Croy, ılımlı bir sesle. “Bunları temizlemek zor iş.”

Çalılıkları temizlediklerinden, öğlen geri götürecek hurda metal yoktu. Bu yüzden demiryolunda çalışanlar öğle yemek-

lerini yanlarında getirmişlerdi: patates çorbası ve içinde tuzlu zeytinler bulunan ekmek. Shay yemeğini alıp gruptan uzağa, sık ormanın kıyısına götürdüğü için memnun oldu Tally. Onun arkasından gitti ve dalların arasından sızan ışık havuzlarının arasında, arkadaşının yanına oturdu.

“Seninle konuşmam gerek Shay.”

Shay ona bakmadan, usulca içini çekti ve ekmeğini lokma lokma doğradı.

“Evet, benim de seninle konuşmam gerek sanırım.”

“Gerçekten mi? O, seninle de mi konuştu?”

Shay başını iki yana salladı. “Bir şey söylemesi gerekmiyordu.”

Tally kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, çok açık. Sen buraya geldiğinden beri... Hemen anlamış olmalıydım.”

“Ben hiç...” diye başladı Tally, ama sesi ona ihanet etti. “Sen ne diyorsun? Sence Croy haklı mı?”

Shay içini çekti. “Ben yalnızca...” Durdu ve Tally’ye döndü. “Croy mu? Croy’a ne olmuş?”

“Öğle yemeğinden önce konuştuk. Kazağımı fark etti ve uyku tulumum olup olmadığını sordu. Buraya gelirken, dokuz gün yolculuk yaptıktan sonra, çok fazla SpagBol’um kaldığını fark etmiş.”

“Çok fazla neyin?” Shay’in kafası fena karışmış gibiydi. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Buraya ilk geldiğim zamanı hatırlıyor musun? Herkes...” Tally, Shay’in gözlerini fark ederek sustu. Uykusuz kalmış gibi kızarmışlardı. “Bir dakika, sen neden bahsettiğimi sandın?”

Shay parmaklarını açarak elini kaldırdı. “Bundan.”

“Ne?”

“Elini kaldır.”

Tally elini kaldırdı ve Shay’inki gibi tuttu.

“Aynı büyüklükte,” dedi Shay. İki avucunu açıp gösterdi. “Su kabarcıkları da aynı.”

Tally baktı ve gözlerini kırıştırdı. Shay’in elleri daha da fena durumdaydı; kızarmış, kurumuşlardı. Su toplayan yerler patlamış, kenarları lime lime görünüyordu. Shay her zaman çok sıkı çalışıyor, en zor işleri üzerine alıyordu.

Shay, elini, kemerine taktığı eldivenlere götürdü. “Shay, eminim David’in kastı...”

“Eminim kastı buydu. Duman’da, insanlar armağan vermeden önce uzun uzun, enine boyuna düşünür.”

Tally dudaklarını ısırıldı. Bu doğruydı. Eldivenleri kemerinden çekti. “Onları sen almalısın.”

“Ben... senin... eldivenlerini... istemiyorum.”

Tally sersemlemiş bir biçimde oturdu. İlk önce Croy, şimdi de bu.

“Evet, istemezsin herhalde.” Eldivenleri yere bıraktı. “Ama Shay, bu yüzden kafayı yemeden, David’le konuşman daha doğru olmaz mı?”

Shay başını iki yana sallayarak tırnağını kemirdi. “Artık benimle pek fazla konuşmuyor. Sen geldiğinden beri. Önemli konularda konuşmuyor. Kafasının meşgul olduğunu söylüyor.”

“Ah...” Tally dişlerini sıktı. “Ben asla... demek istediğim, David iyi çocuk, ama...”

“Bu senin hatan değil, tamam mı? Bunu biliyorum.” Shay uzandı ve Tally’nin kalp şeklindeki kolyesine hafifçe fiske vurdu. “Dahası, belki de senin gizemli kahramanın gelir ve artık bunların hiç önemi kalmaz.”

Tally başını salladı. Bu kadarı doğruydı. Özeller buraya geldiğinde, sorunların en küçüğü Shay'in aşk hayatı olacaktı.

"David'e bundan bahsettin mi? Sorun olabilir gibi."

"Hayır, bahsetmedim."

"Neden?"

"Konu açılmadı."

Shay'in ağzı gerildi. "Çok hoş."

Tally inledi. "Ama Shay, kendin söylemiştin: Duman'ın yerini tarif etmemem gerekiyordu. Bütün bunlar yüzünden gerçekten de kendimi kötü hissediyorum. Bir de herkese reklam etmeyeceğim."

"O şeyi boynuna asman dışında. Ama David fark etmediğine göre, bir işe yaramamış gibi."

Tally içini çekti. "Ya da belki umurunda değildir, çünkü bütün bunlar yalnızca senin kafanın..." Bitiremedi. Shay'in kafasının içinde değildi; şimdi o da görebiliyor, hissedebiliyordu. David ona demiryolu mağarasını gösterdiğinde, Tally'ye güvenmemesi gerekirken güvenmiş, anne babası hakkındaki sırrını söylemişti. Sonra da bu armağanı vermişti. Gerçekten de Shay boş yere aşırı tepki veriyor olabilir miydi?

Tally, zihninin içindeki sessiz bir yerde, öyle olmadığını umduğunu fark etti.

Düşünceyi aklından çıkararak derin bir nefes aldı. "Shay, ne yapmamı istiyorsun?"

"Ona söyle."

"Ona neyi söyleyeyim?"

"O kalbi neden taktığını. Gizemli kişiyi."

Tally, yüzündeki ifadeyi hissetti, ama çok geçti.

Shay başını salladı. "Söylemek istemiyorsun, değil mi? Bu çok açık."

“Hayır, söyleyeceğim. Gerçekten.”

“Söylersin elbette.” Shay sırtını döndü, çorbasından bir parça ekmek çıkardı ve hırsıyla ısırdı.

“Söyleyeceğim.” Tally arkadaşının omzuna dokundu ve Shay ondan uzaklaşmak yerine, umutlu bir ifadeyle Tally’ye döndü. Tally yutkundu. “Ona her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum.”

CESARET

O gece akşam yemeğini yalnız yedi.

Ağaç keserek geçen bir günden sonra, yemek salonundaki tahta masa onu dehşete düşürmez olmuştu. Tahtanın dokusu güven verici şekilde sağlam bir his veriyordu. Gözleriyle üzerindeki desenleri izlerken düşünmek daha kolay geliyordu.

Tally ilk defa, yemeğin aynılığını fark etmişti. Yine ekmek, yine yahni. Birkaç gün önce Shay, yahnideki tombul etin tavşan eti olduğunu açıklamıştı. SpagBol'un içindeki, soyadan yapılmış, kurutulmuş et gibi değildi; Duman'daki kafeste sıkış tıktık beslenen gerçek hayvanların etiydi. Tavşanların kesildiğini, yüzüldüğünü ve pişirildiğini düşünmek, Tally'nin ruh haline uyuyordu. Gününün geri kalanı gibi, bu yemeğin tadı da sert ve ciddiydi.

Öğle yemeğinden sonra, Shay bir daha onunla konuşmamıştı. Tally de Croy'a söyleyecek hiçbir şey bulamamıştı, bu yüzden günün geri kalanında sessizlik içinde çalışmıştı. Dr. Cable'ın kolyesi gittikçe daha çok ağırlaşıyordu sanki, boynuna sarmaşıklar gibi dolanmıştı ve rayları kavrayan kökler gibi sıkıyordu. Duman'daki herkes kolyenin gerçekte ne olduğunu görebiliyor gibi geliyordu: Tally'nin ihanetinin simgesi.

Tally, artık orada kalıp kalamayacağını merak ediyordu. Croy ondan şüpheleniyordu ve diğerlerinin öğrenmesi an meselesi gibiydi. Bütün gün, korkunç bir düşünce Tally'nin zihnini meşgul etmişti: Belki de o Duman'a aitti, ama oraya casus olarak gittiği için şansını kaybetmişti.

Şimdi de David ile Shay'in arasına girmişti. Hiç çaba göstermeden, arkadaşını sırtından bıçaklamıştı. Ayaklı zehir gibi, dokunduğu her şeyi öldürüyordu.

Aşağıdaki ovalara yayılan, diğer bitkilerin ve toprağın canını emen, bencil, durdurulamaz orkideleri düşündü. Tally Youngblood bir yabanotuydu. Ve orkidelerin aksine, güzel bile değildi.

Yemeğini bitirdiği sırada David karşısına oturdu.

"Selam."

"Merhaba."

Tally gülümsemeyi başardı. Her şeye rağmen, David'i görünce rahatlamıştı. Yalnız başına yemek yemek, doğum gününden sonraki, tanıdığı herkes güzelleşmişken çirkin kaldığı günleri hatırlatmıştı. Duman'a geldiğinden beri ilk kez bugün kendini çirkin hissediyordu.

David uzanıp elini tuttu.

"Tally, üzgünüm."

"Üzgün müsün?"

David onun avucunu yukarı çevirdi ve yeniden su toplamış parmaklarını sergiledi.

"Shay'le öğle yemeği yedikten sonra eldivenleri takmadığımı fark ettim. Nedenini tahmin etmek güç değil."

"Ah, evet. Onları beğenmediğimden değil. Ama takamadım."

“Elbette, biliyorum. Hepsi benim suçum.” David, kalabalık salonda çevresine bakındı. “Buradan çıkabilir miyiz? Sana söylemem gereken bir şey var.”

Boynundaki soğuk kolyeyi hissedenden ve Shay’e verdiği sözü hatırlayan Tally başını salladı. “Evet, benim de sana söylemem gereken bir şey var.”

Duman’ın içinde yürüdüler. Kürek kürek toprakla söndürülen ateşlerin yanından, mum ve elektrik ampulleriyle aydınlatılmış pencerelerin önünden, kaçan bir tavuğu kovalayan birkaç küçük çirkinin arasından geçtiler. Tally’nin, Duman’ı ilk kez gördüğü sırta tırmandılar. David onu, ağaçların arasından aşağıdaki manzaraya bakan serin, düz bir kaya çıkıntısına götürdü. Tally, David’in, her zamanki gibi, ne kadar zarif olduğunu fark etti. Patikanın her adımını çok iyi biliyor gibiydi. Beden dengeleri kusursuz olan, her tür giysi içinde zarif görünecek şekilde tasarlanmış güzeller bile, bu kadar doğal bir özgüvenle hareket edemezdi.

Tally gözlerini ondan kaçırmaya özen gösterdi. Aşağıdaki vadide, orkideler ay ışığı altında solgun bir kötücüllükle parlıyordu. Tıpkı, ormanın karanlık kıyılarına yaslanmış bir buz denizi gibiydi.

İlk konuşan David oldu:

“Buraya yapayalnız gelen ilk kaçak olduğunu biliyor musun?”

“Gerçekten mi?”

David, engin çiçek tarlalarına bakmaya devam ederek başını salladı.

“Çoğu zaman, onları buraya ben getiririm.”

Tally, Shay'i, şehirde son görüştükleri geceyi, David adlı gizemli birinin onu Duman'a götüreceğini söyleyişini hatırladı. O sıralarda, Tally böyle biri olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Şimdi, yanı başında otururken, David çok gerçek geliyordu. David dünyayı, Tally'nin gördüğü bütün çirkinlerden daha fazla ciddiye alıyordu. Aslında, Tally'nin anne babası gibi orta-güzellerden bile daha fazla. Tuhaf bir biçimde, David'in gözlerinde, zalim-güzellerin gözlerindeki aynı yorgunluk vardı, ama onlarınki kadar soğuk bakışları yoktu.

"Eskiden annem getirirdi," dedi. "Ama artık çok yaşlandı."

Tally yutkundü. Okulda, ameliyat olmayan çirkinlerin zaman içinde güçlerini nasıl kaybettiklerini anlatmışlardı. "Çok üzgünüm! Şimdi kaç yaşında?"

David güldü. "Oldukça zindedir; ama çirkinler, benim gibi kendi yaşlarına yakın birine güvenmeyi daha kolay buluyorlar."

"Ah, elbette." Tally, ilk gün Patron'a verdiği tepkiyi hatırladı. Yalnızca iki hafta içinde, yaşlılığın yarattığı farklı farklı yüzlere iyice alışmıştı.

"Bazen birkaç çirkin, senin yaptığın gibi, şifreli tarifi izleyerek geliyorlar. Ama her zaman, üçer dörder kişilik gruplar halinde. Yapayalnız gelen kimse olmadı."

"Benim ahmak olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hiç de değil." David onun elini tuttu. "Senin gerçekten cesur olduğunu düşünüyorum."

Tally omuzlarını silkti. "Aslında o kadar da kötü bir yolculuk değildi."

"Cesaret gerektiren, yolculuk değil Tally. Ben kendi başıma, çok daha uzun yolculuklara çıktım. Asıl cesaret gerektiren, evinden ayrılmak." Parmağıyla Tally'nin acıyan

avucundaki bir çizgiyi izledi. “Muhtemelen bir daha asla dönmeyeceğimi bilerek Duman’dan, tanıdığım her şeyden ayrılanın nasıl bir duygu olduğunu hayal edemiyorum.”

Tally yutkundtu. Kolay olmamıştı elbette. Aslında başka seçeneği de yoktu.

“Ama sen şehirden, o ana kadar yaşadığın tek yerden tek başına ayrıldın,” diye devam etti David. “Bir Dumanlıyla, buranın gerçek bir yer olduğuna dair seni ilk ağızdan ikna edebilecek biriyle tanışmamıştın bile. Her şeyi bir başkasına güvenerek yaptın, sırf arkadaşın istedi diye. Sanırım bu yüzden sana güvenebileceğimi hissediyorum.”

Tally, David’in ağzından çıkan her sözcükle kendini daha da kötü hissederek çiçeklere baktı. Tally’nin gerçekte neden burada olduğunu bilebilseydi...

“Shay senin geleceğini ilk söylediğinde, ona gerçekten öfkelen dim.”

“Duman’ın yerini ele verebileceğim için mi?”

“Biraz. Biraz da şehirde büyümüş on altı yaşında biri için, yüzlerce kilometrelik bir yolu tek başına aşmak gerçekten tehlikeli olduğu için. Ama daha çok, boş yere riske girdiğini düşündüğüm den, çünkü yurt pencereden dışarı bile çıkmayacaktın muhtemelen.”

David başını kaldırıp ona baktı ve elini hafifçe sıktı. “Seni o tepeden aşağı koşarken gördüğümde çok şaşırdım.”

Tally gülümsedi. “O gün oldukça kötü görünüyordum.”

“Çok fena çizilmiştin, saçların ve giysilerin yangında islenmişti, ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.” David’in yüzü, yumuşak ay ışığı altında parlıyor gibiydi.

Tally gözlerini yumdu ve başını iki yana salladı. Harika! İhaneti yüzünden Duman’dan atılması gerekirken, cesaret ödülü alacaktı şimdi de.

“Ama artık o kadar mutlu görünmüyorsun,” dedi David alçak sesle.

“Buraya gelmemi herkes harika bulmuyor.”

David güldü. “Evet, Croy büyük keşfinden bahsetti.”

“Öyle mi?” Tally gözlerini açtı.

“Onu dinleme. Buraya geldiğin andan beri, yalnız gelmeden şüpheleniyor. Yolda birinden yardım almış olman gerektiğini düşünüyor. Şehir yardımı. Ama ona, deli olduğunu söyledim.”

“Sağ ol.”

David omuzlarını silkti. “Sen ve Shay birbirinizi gördüğünüzde, sen çok mutlu olmuştun. Onu özlediğini anlayabiliyordum.”

“Evet. Onun için endişelendim de.”

“Elbette endişelendin. Hem, onu bizzat aramaya gelecek kadar cesurdun. Bu, bildiğin her şeye yapayalnız sırtını dönmek anlamına gelse de. Sen Duman’da yaşamak istediğin için gelmedin, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Shay’in iyi olup olmadığına bakmak için geldin.”

Tally, David’in gözlerinin içine baktı. David onun hakkındaki tamamen yanlış olma da sözleri, kendini çok iyi hissettirmişti. Şimdiye dek, bütün gün kuşku ve şüphelerle geçmişti, ama David’in yüzü, Tally’nin yaptığı şeye duyduğu hayranlıkla parlıyordu. Tally’nin içinde bir his yayıldı, sırtta esen soğuk rüzgârı unutturmuş bir sıcaklık.

Sonra Tally içten içe titremeye başladı. Bu hissin ne olduğunu fark etmişti. Peris’in ameliyatından sonra, onunla konuşurken ya da öğretmenleri ona takdirle bakarken hissettiği sıcaklığın aynısıydı. Daha önce, herhangi bir çirkin karşısında

hissettiği bir şey değildi. İri, kusursuz şekilli gözleri olmasa, onların yüzleri bu şekilde hissettiremezdi insana. Ama ay ışığı ve ortam ya da belki yalnızca David'in söylediği sözler, bir şekilde onu bir güzele dönüştürmüştü. Yalnızca bir anlığına.

Ama büyü tamamen yalanlara dayalıydı. Tally, David'in gözlerine bakmayı hak etmiyordu.

Yine çiçek okyanusuna döndü. "İddiaya girerim Shay, bana Duman'dan hiç bahsetmemiş olmayı diliyordur."

"Belki şu anda öyledir. Belki bir süreliğine öyle olur," dedi David. "Ama sonsuza dek sürmez."

"Ama sen ve o..."

"O ve ben." David içini çekti. "Shay çok kolay fikir değiştiriyor, biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Duman'a ilk defa, baharda gelmek istedi. Croy ve diğerleri geldiğinde."

"Bana anlattı. Korkmuş, değil mi?"

David başını salladı. "Korkacağını düşünüyordum zaten. Yalnızca, arkadaşları kaçacağı için kaçmak istiyordu. Şehirde kalsa yapayalnız olacaktı."

Tally, Peris'in ameliyatından sonraki arkadaşsız günlerini düşündü. "Evet. Bu hissi bilirim."

"Ama o gece gelmedi. Daha önce de gelmeyenler oldu. Birkaç hafta önce, onu yıkıntılarda gördüğümde gerçekten şaşırdım. Aniden, şehirden sonsuza dek ayrılmak istediğine karar vermiş. Ve daha sana tek kelime etmemiş olmasına rağmen, bir arkadaşını getirmekten bahsediyordu." Başını iki yana salladı. "Ona neredeyse unutup gitmesini, şehirde kalıp güzelleşmesini söyleyecektim."

Tally derin bir nefes aldı. David bunu yapsa her şey ne kadar kolay olurdu. Tally şu anda güzelleşmiş, Peris, Shay ve yeni arkadaşlarıyla birlikte bir parti kulesinin tepesinde olurdu. Ama zihninde beliren imge, Tally'yi eskisi kadar heyecanlandırmıyordu; çok sık işittiği bir şarkı gibi, çok sıradan geliyordu.

David onun elini sıktı. "Bunu yapmadığıma memnunum."

Tally'nin içinde bir şey, "Ben de," diye yanıt vermesine sebep oldu. Sözleri onu şaşırttı, çünkü bir şekilde, doğru olduğunu hissediyordu. David'e dikkatle baktığında, duyguları hâlâ aynıydı. Onun alnının fazla geniş olduğunu, küçük bir yaranın kaşında beyaz bir iz bıraktığını görebiliyordu. Gülümsemesi de oldukça çarpıktı aslında. Ama Tally'nin kafasının içinde bir şey değişmişti sanki, bir şey David'in yüzünün Tally'ye güzel gelmesine neden olmuştu. Onun bedeninin sıcaklığı, güz serinliğini kesiyordu. Tally, David'e yaklaştı.

"Shay, o ilk seferde korkup gelmemesini ve bana söz verdiği halde tarifi sana bırakmasını telafi etmek için çok uğraştı," dedi David. "Şimdi, Duman'ın dünyadaki en harika yer olduğuna dair ikna olmuş. Onu buraya getirdiğim için de benim dünyadaki en iyi insan olduğuma inanıyor."

"Senden gerçekten hoşlanıyor David."

"Ben de ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama o..."

"Ama o, ne?"

"Olgun değil. Senin gibi değil."

Tally başını aksi yöne çevirdi. Başı dönüyordu. Sözünü şimdi tutması gerektiğini, yoksa asla yapamayacağını biliyordu. Parmakları kolyeye gitti. "David..."

"Evet, o kolyeyi fark ettim. Gülümsemenden sonra, sende fark ettiğim ikinci şeydi."

“Onu bana birinin verdiğini biliyorsun.”

“Öyle düşünmüştüm.”

“Ve ben... ben ona Duman'dan bahsettim.”

David başını salladı. “Bu da aklıma geldi.”

“Bana kızmadın mı?”

David omuzlarını silktilti. “Bana hiçbir söz vermedin. Seninle tanışmamıştım bile.”

“Ama yine de sen...” David onun gözlerine bakıyordu ve yüzü yine parlıyordu. Tally, tekinsiz duygularını beyaz yabani ot denizinde boğmaya çalışarak bakışlarını kaçırdı.

David usulca iç çekti. “Buraya gelirken geride pek çok şey bıraktın. Anne babanı, şehrin, tüm hayatını. Ve Duman' dan hoşlanmaya başlıyorsun, bunu görebiliyorum. Bizim burada yaptığımız şeyi, çoğu kaçağın anlamadığı şekilde anlıyorsun.”

“Buranın verdiği hissi seviyorum. Ama ben... kalmayabilirim.”

David gülümsedi. “Biliyorum. Dinle, seni zorlamıyorum. Sana o kalbi veren kişi belki gelir, belki gelmez. Belki sen ona geri dönersin. Ama bu arada, benim için bir şey yapar mısın?”

“Elbette. Demek istediğim, ne yapmamı istiyorsun?”

David ayağa kalktı ve elini Tally'ye uzattı.

“Annem ve babamla tanışmanı istiyorum.”

SIR

Sırtın diğeri yamacından, dik ve dar bir patikadan indiler. David karanlıkta hızla ilerleyerek Tally'ye yol gösteriyor, hemen hemen hiç görünmeyen yolda duraksamadan yürüyordu. Tally zar zor ayak uydurabiliyordu ona.

Bütün gün, birbiri ardına gelen şoklarla geçmişti ve her şeyin üzerine, şimdi de David'in anne babasıyla tanışmaya gidiyordu. Ona kolyesini gösterdikten ve Duman'ı sır olarak saklamadığını söyledikten sonra, beklediği son şey buydu. David'in tepkileri, Tally'nin daha önce tanıştığı herkesten farklıydı. Beki de burada, şehir geleneklerinden uzakta büyüdüğü içindi. Ya da belki David yalnızca... farklıydı.

Tanıdık sırtı çok arkada bıraktılar. Bir yanda, dağın dik yamacı yükseliyordu.

"Annenle baban Duman'da yaşamıyor mu?"

"Hayır. Bu çok tehlikeli olurdu."

"Nasıl tehlikeli?"

"Buradaki ilk gününde, demiryolu mağarasında sana söylemek istediğim şeyin bir parçası da buydu."

"Sırlarınla ilgili olan mı? Yabanda nasıl yetiştirildiğin hakkında?.."

David bir an durdu ve karanlıkta Tally'ye döndü. "Daha fazlası var."

"Ne?"

"Onlar sana anlatır. Hadi, gel."

Birkaç dakika sonra, solgun bir ışıkla dolu küçük bir kare belirdi. Dağ yamacındaki karanlıkta yüzüyor gibiydi. Tally bunun bir pencere olduğunu gördü. İçeride, kapalı perdelerin arkasında, koyu kırmızı bir ışık parlıyordu. Ev, dağ yamacına kısıtılmış gibi, yarı yarıya gömülmüştü sanki.

Bir taş atımı mesafeye geldiklerinde David durdu. "Onları hazırlıksız yakalamak istemiyorum. Gergin olabiliyorlar," dedi, sonra bağırdı:

"Merhaba!.."

Bir an sonra bir kapı açıldı ve dışarıya ince bir ışık hüzmesi döküldü.

"David?.." dedi bir kadın sesi. Kapı iyice açıldı ve ışık ikisini aydınlattı. "Az, David geldi."

Onlar yaklaşırken, Tally kadının yaşlı bir çirkin olduğunu gördü. Patron'dan yaşlı mı, genç mi olduğunu seçemiyordu, ama kesinlikle korkunç görünmüyordu. Gözleri, bir güzelinki gibi çakmak çakmaktı ve oğlunu kollarına alırken, yüzündeki çizgiler hoş bir gülümsemeyle kayboldu.

"Merhaba anne."

"Sen de Tally olmalısın."

"Sizinle tanıştığım memnun oldum." Tally, kadının elini sıkmasının doğru olup olmayacağını merak etti. Şehirde, okul tatillerinde arkadaşınızın evine gittiğiniz zamanlar dışında, başka çirkinlerin anne babalarıyla pek zaman geçirmezdiniz.

Ev, yatakhane binasından çok daha sıcaktı ve tahta zemin de o kadar kaba değildi. David'in anne babası burada çok

uzun süre yaşamış ve ayakları tahtaları yıpratıp pürüzsüzleştirmiş gibiydi. Ev bir şekilde, Duman'daki bütün binalardan daha sağlam bir his veriyordu. Evin, dağın içine oyularak yapıldığını gördü Tally. Duvarlardan biri açığa çıkmış kayadan-
dı ve bir tür saydam yalıtkanla parlıyordu.

"Seninle tanışmak da güzel Tally," dedi David'in annesi. Tally, kadının adının ne olduğunu merak etti. David onlardan hep, 'annem' ve 'babam' diye söz ederdi, Tally'nin minikken Ellie ve Sol için kullandığı sözcükler.

Bir adam belirdi, David'in elini sıktıktan sonra Tally'ye döndü:

"Seninle tanıştığuma memnun oldum Tally."

Tally gözlerini kırptırdı. Nefesi kesilmişti, bir an konuşmadı. David ve babası bir şekilde... aynı görünüyordu.

Hiç mantıklı gelmiyordu. David doğduğunda babası gerçekten doktorsa, aralarında otuz yaştan fazlası olmalıydı. Ama çeneleri, alınları, hatta hafifçe çarpık gülümsemeleri o kadar benziyordu ki.

"Tally?.." dedi David.

"Affedersiniz. Siz o kadar... siz aynı görünüyorsunuz!"

David'in annesi ve babası kahkahalarla gülmeye başladılar ve Tally yüzünün kızardığını hissetti.

"Bunu sık sık duyuyoruz," dedi babası. "Siz, şehir çocukları çok şaşırtıcı buluyorsunuz bunu. Ama genetikten haberin var, değil mi?"

"Elbette. Genleri biliyorum. Hemen hemen aynı görünen iki çirkin kız kardeş tanıdım. Ama anne babalar ve çocukları?.. Bu tuhaf."

David'in annesi, yüzüne zorla ciddi bir ifade oturttu, ama gözleri gülümsemeye devam etti. "Bizi farklı kılan, anne ba-

balarmızdan aldığımız özelliklerdir. İri bir burun, ince dudaklar, geniş alın; ameliyatın alıp götürdüğü her şey...”

“Ameliyat, ortalamayı tercih etmek demektir,” dedi babası.

Tally, okuldaki dersleri hatırlayarak başını salladı. Ameliyatta esas alınan ana şablon, ortalama insan yüz hatlarıydı. “Elbette. İnsanların bir yüzde aradığı şeylerden biri, ortalama görünen yüz hatlarıdır.”

“Ama aileler, ortalama olmayan özellikler miras bırakırlar. Bizim büyük burunlarımız gibi.” Adam oğlunun burnunu bükte ve David gözlerini devirdi. Tally, David’in burnunun güzellerinkinden çok daha iri olduğunu fark etti. Bunu daha önce neden fark edememişti acaba?

“Güzelleştiğin zaman vazgeçtiğin şeylerden biri de budur. Aile burnu,” dedi annesi. “Az?.. Neden ısıyı biraz yükseltmiyorsun?”

Tally hâlâ titremekte olduğunu fark etti, ama sebebi soğuk değildi. Bütün bunlar o kadar tuhaftı ki... David’le babası arasındaki benzerliğe alışamıyordu. “Sorun değil. Burası harika, şey...”

“Maddy,” dedi kadın. “Oturalım mı?”

Az ve Maddy onları bekliyordu anlaşılan. Evin ön odasında dört antika fincan, küçük tabakların içine konmuştu. Kısa süre sonra, elektrikli ısıtıcının üzerindeki çaydanlık alçak sesle ısılk çalmaya başladı ve Az, antika bir demliğe kaynar su doldurdu. Demlikten çiçek kokuları yayıldı.

Tally çevresine bakındı. Ev, Duman’daki diğer evlere benzemiyordu. Standart bir geçkin eviydi, hiçbir işe yaramayan eşyalarla doluydu. Bir köşede küçük, mermer bir heykel duruyordu. Duvarlara güzel halılar asılmıştı ve renklerini oda-

daki ışığa ödünç veriyorlar, her şeyi biraz yumuşatıyorlardı. Maddy ve Az kaçarken şehirden pek çok şey getirmiş olmalıydı. Ve yalnızca yurt üniformaları ve atılabilir eşyaları olan çirkinlerin aksine, şehirden kaçmadan önce, yarım ömür boyunca eşya biriktirmişlerdi.

Tally, büyürken Sol'un ürettiği ahşap işleriyle çevrili olduğunu hatırladı. Minikken, parktan topladığı düşmüş dallardan soyut figürler yapardı. Belki de David'in çocukluğu kendisininkinden o kadar da farklı geçmemişti. "Bütün bunlar çok tanıdık geliyor," dedi.

"David sana söylemedi mi?" dedi Maddy. "Az ve ben seninle aynı şehirden geldik. Kalsaydık, seni güzelleştirecek kişiler olabilirdik."

"Öyle olurdu herhalde," diye mırıldandı Tally. Onlar şehirde kalsaydı Duman olmayacaktı ve Shay asla kaçmayacaktı.

"David buraya tek başına geldiğini söyledi," dedi Maddy.

Tally başını salladı. "Bir arkadaşımın ardından geldim. Bana tarif bırakmıştı."

"Ve sen yalnız gelmeye karar verdin, öyle mi? David'in bir sonraki gelişini bekleyemedin mi?"

"Bekleyecek zaman yoktu," diye açıkladı David. "On altıncı doğum gününden önceki gece yola çıktı."

"Yumurta kapiya dayanıncaya kadar beklemişsin yani," dedi Az.

"Ama çok dramatik," dedi Maddy onayla.

"Aslında, fazla seçeneğim yoktu. Arkadaşım Shay, Duman'dan, kendisi giderken bahsetti. Yani, doğum gününden yaklaşık bir hafta önce."

"Shay?.. Onunla tanıştığımı sanmıyorum," dedi Az.

Tally, David'e baktı. David omuzlarını silkti. Shay'i buraya hiç getirmemiş miydi? Tally bir anlığına, David'le Shay arasında gerçekte neler olduğunu merak etti.

"O zaman, kararını gerçekten çok hızlı vermişsin," dedi Maddy.

Tally aklını şu ana verdi. "Zorunluydum. Tek bir şansım vardı."

"Gerçek bir Dumanlı gibi konuştun," dedi Az, demlikten fincanlara koyu bir sıvı doldurarak. "Çay?.."

"Ah, lütfen."

Tally fincanı aldı ve fincanın ince, beyaz malzemesinin kavurucu sıcaklığını hissetti. Bunun, insanın dilini yakan Dumanlı içeceklerinden biri olduğunu fark ederek, dikkatle yudumladı. Acı tadı alınca yüzünü buruşturdu. "Ah... Yani... Affedersiniz. Daha önce hiç çay içmemiştim aslında."

Az'ın gözleri irileşti. "Gerçekten mi? Ama biz orada yaşarken çok sevilirdi!"

"Duydum. Ama daha çok bir geçkin içeceğidir. Iı... demek istediğim, daha çok geç-güzeller içer." Tally kızarmaya çalıştı.

Maddy güldü. "Eh, biz de oldukça geçkiniz, bu yüzden bizim için sorun değil sanırım."

"Kendi adına konuş hayatım."

"Bunu dene," dedi David. Tally'nin çayına beyaz bir küp bıraktı. Tally çayı bir daha içtiğinde, içine bir tatlılık yayılmış, acı tadı bastırmıştı. Artık çayını yüzünü buruşturmadan içebiliyordu.

"David sana bizlerden biraz bahsetmiştir herhalde," dedi Maddy.

"Şey... Uzun zaman önce kaçtığınızı söyledi. O doğmadan önce."

"Ah, öyle mi?" dedi Az. Yüzünde, demiryolu ekibinden biri titreşimli testereyle düşüncesiz ve tehlikeli bir şey yaptığı zaman David'in yüzünde beliren ifadenin aynısı vardı.

"Ona her şeyi anlatmadım baba," dedi David. "Yalnızca yabanda büyüdüğümü anlattım."

"Geri kalanları bize mi bıraktın?" dedi Az, biraz gergin bir tavırla. "Ne iyisin!"

David gözlerini babasınıninkilere dikti. "Tally buraya, arkadaşının iyi olduğundan emin olmak için gelmiş. Ta buraya kadar, tek başına. Ama kalmak istemeyebilir."

"Kimseyi burada yaşaması için zorlamıyoruz," dedi Maddy.

"Kastettiğim bu değildi," dedi David. "Bence, şehre dönmeye karar vermeden önce öğrenmeli."

Tally şaşkın şaşkın bir David'e, bir anne babasına baktı. İletişim şekilleri o kadar tuhaftı ki... Çirkinlerle geçkinlerin iletişim tarzlarına hiç benzemiyordu. Daha çok, tartışan çirkinlere benziyorlardı. Denkmişler gibi.

"Neyi öğrenmeliyim?" diye sordu alçak sesle.

Hepsi ona baktılar. Maddy ve Az onu gözleriyle tarttılar.

"Büyük sırrı," dedi Az. "Yaklaşık yirmi sene önce, kaçmamıza sebep olan sırrı."

"Normalde kendimize sakladığımız sırrı," dedi Maddy sakin sakin, David'e bakarak.

"Tally bilmeyi hak ediyor," dedi David, annesinin gözlerinin içine bakarak. "Ne kadar önemli olduğunu anlayacaktır."

"O bir çocuk. Bir şehir çocuğu."

"Buraya yalnız başına geldi. Ona rehberlik edecek, bir avuç gevezelikten başka şey yoktu."

Maddy kaşlarını çatdı. “Sen şehre hiç gitmedin David. Orada insanların ne kadar korunaklı yaşadığına dair en ufak fikrin yok. Bütün hayatlarını altın kafes içinde yaşıyorlar.”

“Dokuz gün tek başına hayatta kaldı anne. Çalı yangınından kurtuldu.”

“Siz ikiniz, lütfen,” diye araya girdi Az. “Kız tam karşınızda oturuyor. Değil mi Tally?”

“Evet, öyle,” dedi Tally sessizce. “Ve neden bahsettiğinizi bana söylemenizi diliyorum.”

“Üzgünüm Tally,” dedi Maddy. “Ama bu sır çok önemli. Ve çok tehlikeli.”

Tally, yere bakarak başını salladı. “Buradaki her şey tehlikeli.”

Bir süre sessiz kaldılar. Tally’nin işittiği tek şey, Az çayını karıştırırken çıkan şingirtiydi.

“Gördünüz mü?” dedi David sonunda. “Anlıyor. Ona güvenebilirsiniz. Gerçeği bilmeyi hak ediyor.”

“Herkes hak ediyor,” dedi Maddy sessizce. “Zamanı geldiğinde.”

“Peki,” dedi Az, sonra durup çayını yudumladı. “Sanırım sana söylemek zorundayız Tally.”

“Bana neyi söyleyeceksiniz?”

David derin bir nefes aldı. “Güzelleşmenin ardındaki gerçeği.”

GÜZEL ZİHİNLER

“Biz doktoruz,” diye başladı Az.

“Aslında, estetik cerrahız,” dedi Maddy. “İkimiz de ameliyatı yüzlerce kez yapmışızdır. Ve tanıştığımızda, ben Morfolojik Standartlar Komitesi’ne aday gösterilmiştim.”

Tally’nin gözleri irileşti. “Güzellik Komitesi’ne mi?”

Maddy, komiteye verilen takma isme gülümsedi. “Bir Morfoloji Kongresi’ne hazırlanıyorduk. Bu kongrede, şehirler ameliyat verilerini paylaşırlar.”

Tally başını salladı. Şehirler birbirlerinden bağımsız kalmak için büyük çaba gösterirdi, ama Güzellik Komitesi, güzellerin hepsinin üç aşağı beş yukarı aynı olmasını sağlayan dünya çapında bir kurumdu. Bir şehrin insanları başka herkesten daha güzel olursa, ameliyatın anlamı kalmazdı.

Çoğu çirkin gibi Tally de sık sık, bir gün komiteye katılmayı ve bir sonraki neslin neye benzeyeceğine karar vermeyi hayal etmişti. Elbette okulda, komitede çalışmak gerçekten can sıkıcıymış gibi anlatmışlardı; tamamen grafikler, ortalamalar ve farklı yüzlere bakarken insanların gözbebeklerini ölçmekle ilgili bir işti.

“Aynı zamanda, anestezi konusunda bağımsız araştırmalar yapıyordum,” dedi Az. “Ameliyatı daha güvenli kılmak için.”

“Daha güvenli mi?” diye sordu Tally.

“Her ameliyatta olduğu gibi, hâlâ senede birkaç kişi ölüyor,” dedi Az. “Başka her şeyden çok, bu kadar uzun süre baygın kalmaları yüzünden.”

Tally dudağını ısırıldı. Bunu hiç duymamıştı. “Öyle mi?”

“Ameliyatta kullanılan anestezik maddenin bazı komplikasyonlara yol açtığını buldum. Beyinde minik lezyonlar yaratıyor. En iyi makinelerle bile, zar zor görülebiliyor.”

Tally aptal gibi görünme riskine girmeye karar verdi. “Lezyon nedir?”

“Temel olarak, sağlıklı görünmeyen bir grup hücre,” dedi Az. “Yara ya da kanser gibi. Ya da oraya ait görünmeyen bir şey gibi.”

“Ama böyle söyleyemezler,” dedi David. Tally’ye bakarak gözlerini devirdi. “Ne de olsa onlar doktor.”

Maddy oğlunu duymazdan geldi. “Az, bana sonuçları gösterdiğinde bir araştırma başlattım. Yerel komitenin veri tabanında milyonlarca beyin taraması vardı. Tıp kitaplarına koydukları türden şeyler değil, dünyanın her yerindeki güzellere elde edilmiş ham veriler. Lezyonlar her yerde görülüyordu.”

Tally kaşlarını çattı. “Demek istediğiniz, insanlar hasta mı?”

“Hasta görünmüyorlardı. Lezyonlar kanser özellikleri taşı-mıyordu, çünkü yayılmıyordu. Hemen herkeste vardı ve tam olarak aynı yerdeydi.” Başının tepesinde bir yere işaret etti.

“Biraz sola doğru hayatım,” dedi Az, çayına beyaz bir küp atarak.

Maddy onun dediğı yere işaret etti, sonra sözlerine devam etti. “En önemlisi de dünyanın her yerindeki, hemen herkes-

te olmalarıydı. Sağlık açısından riskli olsalar, nüfusun yüzde doksan dokuzu çeşitli belirtiler göstermeliydi.”

“Ama doğal değil miydiler?” diye sordu Tally.

“Hayır, yalnızca güzellerde vardı,” dedi Az. “Hiçbir çirkinde lezyon yoktu. Kesinlikle ameliyatın sonucuydu.”

Tally sandalyesinde kıpırdandı. Herkesin beyninde garip, küçük bir gizem olduğu fikri midelerini bulandırmıştı. “Sebebi buldunuz mu?”

Maddy içini çekti. “Bir anlamda, bulduk. Az ve ben negatifleri –yani, lezyona sahip olmayan az sayıda güzeli– dikkatle inceledik ve neden farklı olduklarını anlamaya çalıştık. Onları lezyonlara bağışık kılan neydi? Kan grubu, cinsiyet, fiziksel boyutlar, zekâ faktörleri, genetik özellikler, her faktörü eleddik. Negatifler hiçbir şey açıklayamıyor gibiydi. Başka herkesten farklı değillerdi.”

“Ta ki tuhaf bir tesadüf fark edene kadar,” dedi Az.

“Meslekleri,” dedi Maddy.

“Meslekleri mi?”

“Her negatif, aynı türden mesleklerde çalışıyordu,” dedi Az. “İtfaiyeciler, koruma görevlileri, doktorlar, politikacılar ve Özel Durumlar için çalışan herkes. Bu mesleklerde çalışanların lezyonları yoktu; tüm diğer güzellerin vardı.”

“Yani siz iyisiniz, öyle mi?”

Az başını salladı. “Kendi üzerimizde test yaptık ve biz negatifiz.”

“Aksi halde, burada oturuyor olmazdık,” dedi Maddy sessizce.

“Ne demek istiyorsunuz?”

David araya girdi:

“Lezyonlar tesadüf değil, Tally. Tıpkı kemik biçimlendirme ve deri kazıma gibi, ameliyatın bir parçası. Güzelleşmenin insanda yarattığı değişimlerin bir parçası.”

“Ama herkeste olmadığını söylediniz.”

Maddy başını salladı:

“Bazı güzellerde yok oluyorlar ya da bilinçli olarak tedavi ediliyorlar. İnsanın hızlı tepki vermesini gerektiren mesleklerde. Örneğin, acil serviste çalışmasını ya da yangın söndürmesini gerektiren mesleklerde. Çatışma ve tehlike içeren mesleklerde.”

“Güçlüklerle karşı karşıya kalan insanlarda,” dedi David.

Tally nefesini yavaşça bıraktı. Duman’a yaptığı yolculuğu hatırlamıştı.

“Ya korucular?”

Az yanıtladı:

“Veri tabanımda birkaç korucu da vardı sanırım. Hepsi negatifti.”

Tally, onu kurtaran korucuların yüzlerindeki ifadeleri hatırlıyordu. Tıpkı David’de olduğu gibi, tanıdık gelmeyen bir özgüvenleri ve kendinden eminlikleri vardı. Tally ile Peris’in hep dalga geçtiği yeni-güzellerden çok farklıydılar.

Peris...

Tally yutkundu. Boğazında, çayından daha acı bir şeyin tadını hissetti. Garbo Malikânesi’ndeki partiyi bozduğunda Peris’in nasıl davrandığını hatırlamaya çalıştı. Tally kendi yaptıkları yüzünden öyle utanmıştı ki Peris’le ilgili özel bir şeyler hatırlamakta güçlük çekiyordu. Peris çok farklı ve şaşırtıcı, ama daha büyük ve daha olgun görünüyordu.

Ama bir şekilde, eski bağlantılarını kuramamışlardı. San-ki Peris bambaşka bir insan olmuştu. Bunun tek sebebi, Pe-

ris'in ameliyatından sonra iki ayrı dünyada yaşamaları mıydı? Yoksa daha fazlası mı vardı? Peris'in burasıyla, Duman'la nasıl başa çıkacağını hayal etmeye çalıştı, elleriyle çalıştığını ve kendi giysilerini yaptığını... Eski, çirkin Peris bu meydan okumadan zevk alırdı. Ama ya güzel Peris?

Başı dönüyordu. Sanki ev, bir asansör gibi hızla aşağı iniyordu.

"Lezyonlar ne yapıyor?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyoruz," dedi Az.

"Ama oldukça iyi bir fikrimiz var," dedi David.

"Yalnızca kuşkular," dedi Maddy. Az, huzursuzca çayının içine baktı.

"Kaçacak kadar kuşkulanmışsınız," dedi Tally.

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi Maddy. "Keşfimizden kısa süre sonra, Özel Durumlar bizi ziyaret etti. Verilerimizi aldılar ve daha fazla araştırma yaparsak çalışma izinlerimizi kaybedeceğimizi söylediler. Ya kaçacaktık ya da bulduğumuz her şeyi unutacaktık."

"Ve unutabileceğimiz bir şey değildi," dedi Az.

Tally, David'e döndü. David, sert bir ifadeyle annesinin yanında oturuyordu ve önündeki çay fincanına dokunmamıştı. Anne ve babası, neden kuşkulandıklarını açıklamaya gönülsüz davranıyorlardı hâlâ. Ama David'in tedbirli davranma ihtiyacı duymadığını anlayabiliyordu Tally. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu ona.

"Eh, Pashların nasıl yaşadığını biliyorsun, değil mi?" dedi David. "Savaşlar, suçlar falan?"

"Elbette. Pashlar deliymiş. Neredeyse dünyayı yok ediyorlarmış."

“Ve bu; insanları, şehirleri yabandan geri çekmeye, doğayı rahat bırakmaya ikna etmiş,” diye ezberden tekrarladı David. “Ve şimdi herkes mutlu, çünkü herkes aynı görünüyor: Herkes güzel. Artık Pahlılar yok, savaş yok, değil mi?”

“Evet. Okulda, aslında çok daha karmaşık olduğunu söylüyorlar, ama temel olarak hikâye bu.”

David sertçe gülümsedi:

“Belki de o kadar karmaşık değildir. Belki de savaş ve tüm diğer şeylerin yok olmasının sebebi, artık çatışma, anlaşmazlık, değişim isteyen insanlar olmamasıdır. Yalnızca yığın yığın gülümseyen güzel ve her şeyi idare eden birkaç insan.”

Tally ırmağı geçip Yeni-Güzel Şehri'ne gitmesini ve onların sonsuz eğlencelerini izlemesini hatırladı. O ve Peris, asla o kadar ahmak, o kadar sığ olmayacaklarını söyleyerek böbürlenirdi. Ama Peris'i gördüğünde...

“Güzelleşirken yalnızca görünüşün değişmiyor,” dedi.

“Hayır,” dedi David, “düşünce tarzın da değişiyor.”

GEMİLERİ YAKMAK

Gecenin geç saatlerine dek uyanık kaldılar, Az ve Maddy'nin keşifleri, yabana kaçışları ve Duman'ın kuruluşu hakkında konuştular. Sonunda Tally, onları ilk gördüğünden beri aklında olan soruyu sordu.

“Ee, siz, ikiniz nasıl eski halinize döndünüz? Demek istediğim, güzeldiniz ve şimdi...”

“Çirkin miyiz?” Az gülümsedi. “O kısmı kolaydı. Biz ameliyatın fiziksel kısmı konusunda uzmanız. Biz cerrahlar bir güzel yüz oluştururken, kemikleri biçimlendirmek için özel bir akıllı plastik türü kullanırız. Yeni-güzelleri orta ya da geç-güzellere dönüştürürken, o plastiğe bir tetikleme kimyasalı ekleriz ve plastik kil gibi yumuşar.”

“İyyy,” dedi Tally. Yüzünün aniden yumuşadığını ve onu sıkıştırarak farklı bir biçime sokabildiğini hayal etmişti.

“Bu tetikleme kimyasalından her gün, belirli dozlarda alındığı zaman, plastik yavaş yavaş eriyip gider ve vücut tarafından emilir. Yüzün eski haline döner... Üç aşağı beş yukarı.”

Tally'nin kaşları kalktı. “Üç aşağı beş yukarı mı?”

“Kemigin tıraşlandığı yerlerde, eski haline ancak yaklaşılabiriz. Ve ameliyat olmadan, boy değişikliği gibi büyük değişiklikler yapamayız. Maddy ve ben, ameliyatın estetikle ilgili

olmayan faydalarına hâlâ sahibiz: Zarar görmez dişler, kusursuz görüş, hastalığa direnç. Ama ameliyattan önceki halimize çok benziyoruz. Hatta emilen yağ bile geri geldi.” Karnını okşadı. “Bu kısmını değiştirmek çok kolay oldu.”

“Ama neden? Neden çirkin olmak isteyeceksiniz ki? Siz doktordunuz, bu yüzden beyinlerinizde bir sorun yoktu, değil mi?”

“Zihinlerimiz iyi,” diye yanıt verdi Maddy. “Ama lezyon taşımayan insanlardan bir toplum kurmak istedik; güzel düşünce kalıplarından, özgür insanlardan oluşan bir toplum. Lezyonların nasıl bir fark yarattığını görmenin tek yolu buydu. Bu, bir grup çirkin toplamamız gerektiği anlamına geliyordu. Şehirlerden getirilmiş genç insanlar.”

Tally başını salladı. “Bu yüzden sizin de çirkin olmanız gerekiyordu. Aksi halde, size kim güvenirdi ki?”

“Tetikleme kimyasalını geliştirdik; günde bir doz alınacak bir hapa dönüştürdük. Birkaç ay sonra, eski yüzlerimiz geri geldi.” Maddy, gözlerinde bir ışıltıyla kocasına baktı. “Aslında, büyüleyici bir süreçti.”

“Öyle olmalı,” dedi Tally. “Ya lezyonlar? Onları tedavi eden bir hap üretebiliyor musunuz?”

Bir an ikisi de sessiz kaldı. Sonra Maddy başını iki yana salladı:

“Özel Durumlar ortaya çıkmadan önce bir yanıt bulamadık. Az ve ben beyin uzmanı değiliz. Yirmi sene boyunca bu soru üzerinde çalıştık, ama yanıt bulamadık. Ancak burada, Duman’da, çirkin kalmanın yarattığı farkı gördük.”

“Bunu ben de gördüm,” dedi Tally, Peris ile David arasındaki farklılıkları düşünerek.

Az, tek kaşını kaldırdı. “O zaman, oldukça keskin algıların var.”

“Ama bir tedavi olduğunu biliyoruz,” dedi David.

“Nasıl?”

“Olmak zorunda,” dedi Maddy. “Verilerimize göre, ilk ameliyattan sonra herkeste lezyon var. Bu yüzden, biri zorlu bir meslek seçtiğinde, yetkililer bir şekilde onu tedavi ediyor. Lezyonlar gizlice ortadan kaldırılıyor, hatta belki kemik plas-tiği gibi, bir hapla hallediliyor ve beyin normal haline dönü-yor. Basit bir tedavisi olmalı.”

“Bir gün bulacaksınız,” dedi David sessizce.

“Doğru ekipmanımız yok,” dedi Maddy, içini çekerek. “Hatta üzerinde inceleme yapacak güzel bir insan denegimiz bile yok.”

“Durun biraz,” dedi Tally. “Güzellerle dolu bir şehirde yaşıyordunuz. Doktor olduğunuzda lezyonlarınız yok oldu. Değiştiğinizi hissetmediniz mi?”

Maddy omuzlarını silkti. “Elbette hissettik. İnsan bedeni-nin nasıl çalıştığını ve yaşam kurtarmak gibi büyük bir so-rumluluğu nasıl yükleneceğimizi öğreniyorduk. Ama beyin-lerimiz değişiyormuş gibi gelmedi. Bize, büyüyormuşuz gibi geldi.”

“Ama çevrenizdeki diğer herkese baktığınızda, onların be-yinlerinin... zarar görmüş olduğunu nasıl fark etmediniz?”

Az gülümsedi. “Sıradan insanları karşılaştırabileceğimiz kişiler çok değildi. Yalnızca, çoğu insandan farklı görünen birkaç meslektaşımız vardı. Daha ilgili insanlar. Ama bu şa-şırtıcı sayılmazdı. Tarih, insanların büyük kısmının her za-man koyun olduğunu gösteriyor. Ameliyatlardan önce savaş, kitlesel nefret ve kitlesel imha vardı. Bu lezyonlar bizi her ne hale getiriyorsa, Paslı dönemi insanlığından çok da farklı de-ğil. Bugünlerde... daha kolay idare ediliyoruz, o kadar.”

“Artık lezyon sahibi olmak, normal olmak demek,” dedi Maddy. “Etkilerine hepimiz alıştık.”

Tally, Sol ve Ellie'nin ziyaretini hatırlayarak derin bir nefes aldı. Anne babası her zaman kendilerinden emin, ama aynı zamanda dünyadan bihaber görünmüştü. Ama onlar *her zaman* böyleydi; bilge, özgüvenli ve aynı zamanda Tally'nin yaşadığı gerçek, çirkin sorunlarına uzak. Bu, güzellerin sahip olduğu beyin hasarı mıydı? Tally her zaman, ebeveynlerin böyle olması gerektiğini düşünmüştü.

Aynı şekilde, yepyeni-güzellerin de sığ ve benmerkezci olması beklenirdi. Çirkinken, Peris onlarla dalga geçerdi, ama eğlenceye katılmak için bir an bile duraksamamıştı. Kimse duraksamazdı. Bu yüzden, değişimin ne kadarının ameliyattan kaynaklandığını, ne kadarının insanların duruma uyum sağlaması yüzünden olduğunu nasıl bilebilirdiniz?

Ancak yepyeni bir dünya yaratarak anlayabilirdiniz, ki Maddy ile Az da bunu başlatmıştı.

Tally, hangisinin önce geldiğini merak ediyordu: Ameliyat mı, yoksa lezyonlar mı? Güzelleşmek, yalnızca herkesi bıçak altına yatırmak için bir yem miydi? Yoksa lezyonlar, güzelleşirkenki son dokunuş muydu? Belki de bunun mantıklı açıklaması, aynı görünen herkesin aynı düşünmesiydi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözleri sulanıyordu ve ne zaman Peris'i, anne babasını, karşılaştığı güzelleri düşünse midesi burkuluyordu. Ne kadar farklı olduklarını merak ediyordu. Güzel olmak nasıl bir histi? O iri gözlerin ve kusursuz hatların arkasında, gerçekte nasıl bir şey vardı?

“Yorgun görünüyorsun,” dedi David.

Tally usulca güldü. O ve David buraya geleli haftalar geçmiş gibi geliyordu. Birkaç saatlik sohbet, dünyasını değiştirmişti. “Belki birazcık.”

“Sanırım artık gitmeliyiz anne.”

“Elbette David. Geç oldu. Hem, Tally’nin sindirmesi gereken çok şey var.”

Maddy ve Az ayağa kalktılar. David, Tally’nin sandalyesinden kalkmasına yardımcı oldu. Tally sersem bir halde, onlara veda etti. Yaşlı ve çirkin yüzlerindeki ifadeyi gördüğünde içten içe irkildi: Ona *acıyorlardı*. Tally gerçeği öğrenmek zorunda kaldığı için, ona açıklayan kişiler kendileri olduğu için *üzülüyorlardı*. Belki onlar yirmi sene sonra, bu fikre alışmıştı, ama öğrenildiğinde korkunç gelen bir gerçek olduğunu hâlâ anlıyorlardı.

İnsanlığın yüzde doksan dokuzunun beynine bir şekilde bir şeyler yapılmıştı ve dünya üzerinde, tam olarak ne yapıldığını bilen yalnızca bir avuç insan vardı.

“Annem ve babamla tanışmanı neden istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Evet, sanırım anlıyorum.”

Tally ve David karanlıkta, Duman’a giden sırtı tırmanıyorlardı. Ay battıktan sonra, gökyüzü yıldızlarla dolmuştu.

“Bunları hiç bilmeden şehre dönebilirdin.”

Tally, hiç farkında olmadan bütün bunlara ne kadar yaklaştığını fark ederek ürperdi. Kütüphanede, kolyeyi açmıştı ve gözüne yaklaştırmaya hazırlanıyordu. Ve sinyali gönderse Özeller birkaç saat içinde orada olacaktı.

“Buna dayanamazdım,” dedi David.

“Ama bazı çirkinler geri dönüyor, öyle mi?”

“Elbette. Kamp hayatından sıkılıyorlar ve biz de onları kalmaya zorlayamayız.”

“Gitmelerine izin mi veriyorsunuz? Onlar ameliyatın gerçekte ne anlama geldiğini öğrenmeden?..”

David durdu ve acılı bir yüzle, Tally’nin omzunu tuttu. “Biz de bilmiyoruz. Hem, herkese kuşkularımızdan bahsetsek ne olacak? Çoğu bize inanmaz, ama diğerleri arkadaşlarını kurtarmak için koşa koşa şehre döner. Ve sonunda, şehirli bizi neler anlattığımızı öğrenir ve bizi bulmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar.”

Zaten yapıyorlar, dedi Tally kendi kendine. Özellerin, şantajla Duman’ı aramaya ikna ettikleri kaç casus olduğunu, Duman’ı bulmaya kaç kez yaklaştıklarını merak etti. David’e, onların ne peşinde olduklarını söylemek istedi, ama nasıl söyleyecekti? Buraya casus olarak geldiğini açıklayamazdı, yoksa David ona bir daha asla güvenmezdi.

İçini çekti. Bu, David ile Shay’in arasına girmekten vazgeçmenin mükemmel bir yolu olurdu.

“Pek mutlu görünüyorsun.”

Tally gülümsemeye çalıştı. David en büyük sırrını onunla paylaşmıştı; o da kendi sırrını söylemeliydi. Ama o sözleri söyleyecek kadar cesur değildi. “Uzun bir gece oldu. O kadar.”

David de ona gülümsedi. “Endişelenme, sonsuza dek sürmeyecek.”

Tally, şafağa ne kadar kaldığını merak etti. Birkaç saat sonra Shay, Croy ve ameliyat edilmelerine neden olacağından, ihanet etmeye çok yaklaştığı diğerleriyle kahvaltısını edecekti. Bu düşünceyle irkildi.

“Hey,” dedi David, avucuyla Tally’nin çenesini kaldırarak. “Bu gece harika iş çıkardın. Sanırım annemle babam senden etkilendi.”

“Hı? Benden mi?”

“Elbette Tally. Bütün bunların ne demek olduğunu hemen anladın. Çoğu insan başta inanamıyor. Yetkililerin asla bu kadar zalim olamayacağını söylüyorlar.”

Tally sert sert gülümsedi. “Endişelenme, ben buna inanıyorum.”

“Kesinlikle. Buraya gelen bir sürü şehir çocuğu gördüm. Sen diğerlerinden farklısın. Şımartılarak büyümüş olmana rağmen, dünyayı açık seçik görebiliyorsun. İşte bu yüzden sana söylemek zorundaydım. İşte bu yüzden...”

Tally, David’in gözlerine baktı ve yüzünün yine parlamakta olduğunu gördü. Daha önce de hissettiği, ürpertici bir şirrinlikle dokunuyordu kendisine.

“İşte bu yüzden güzelsin Tally.”

Sözcükler bir anlığına Tally’nin başını döndürdü. Tıpkı, bir yeni-güzelin gözlerine bakarken hissettiğiniz düşme duygusu gibiydi. “Ben mi?”

“Evet.”

Tally, başını iki yana sallayarak kendine geldi ve güldü. “Ne? İnce dudaklarım ve birbirine fazla yakın gözlerimle mi?”

“Tally...”

“Kabarık saçlarım ve basık burnum?..”

“Öyle söyleme.” David’in parmakları, Tally’nin yanaklarını, çiziklerin hemen hemen tamamen iyileştiği yerleri okşadı, dudaklarına dokunup geçti. Tally, David’in parmak uçlarının ne kadar nasırlı olduğunu biliyordu. Sert ve tahta kadar kaydırdılar. Ama nedense, dokunuşları yumuşak ve çekingen geliyordu.

“Size yaptıkları en kötü şey bu işte. O beyin lezyonları her ne yapıyorsa en kötü zararı, daha neşteri ellerine

almadan veriyorlar. Hepinizin beynini yıkayıp sizi çirkin olduğunuza inandırıyorlar.”

“Öyleyiz. Herkes çirkin.”

“Yani benim de mi çirkin olduğumu düşünüyorsun?”

Tally bakışlarını kaçırdı. “Bu anlamsız bir soru. Bireysel bir şey değil.”

“Evet, öyle Tally. Kesinlikle öyle.”

“Demek istediğim, kimse gerçekten... görüyorsun, biyolojik olarak hepimizin bazı...” Sözleri boğuldu. “Gerçekten güzel olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Shay'den daha mı güzel?”

İkisi de ağızları açık, sessizce durdular. Tally düşünmeden konuşmuştu. Bu kadar korkunç bir şeyi nasıl söyleyebilmişti?

“Özür dilerim.”

David omuzlarını silkerek sırtını döndü. “Adil bir soru. Evet, öyle.”

“Ne öyle?”

“Senin Shay'den daha güzel olduğunu düşünüyorum.” Hava durumundan bahseder gibi, kayıtsızca söylemişti.

Tally gözlerini kapattı. Uzun günün tüm yorgunluğu birden üzerine çökmüştü. Shay'in yüzü –çok zayıf, gözleri fazla ayrık– gözlerinin önüne geldi ve içinde korkunç bir duygu kabardı. David'in hissettirdiği sıcaklık, bu duygunun altında ezildi.

Hayatı boyunca her gün, diğer çirkinlere hakaret etmişti ve karşılığında hakaret görmüştü. Şişko, Domuz–gözlü, Iskelet, Sivilceli, Ucube... Çirkinlerin hevesle ve çekinmeden birbirlerine taktıkları isimler. Ama herkese eşit şekilde, istisna yapmadan hakaret ediyorlardı ki kimse genlerinden kay-

naklanan alakasız bir talihsizlik yüzünden kendini dışlanmış hissetmesin. Ve kimse, azıcık bile olsa güzel sayılmıyordu. Kimse, genlerindeki gelişigüzel bir özellik sayesinde ayrıcalıklı sayılmıyordu. İşte bu yüzden herkesi güzelleştiriyorlardı.

Bu hiç adil değildi.

“Öyle söyleme. Lütfen.”

“Sen sordun.”

Tally gözlerini açtı. “Ama korkunç bir şey! Çok yanlış.”

“Dinle Tally. Benim için önemli olan bu değil. Senin içinde ne olduğu daha önemli.”

“Ama *ilk önce* yüzümü görüyorsun. Simetriye, ten rengine, gözlerimin şekline tepki veriyorsun. Ve tüm bu tepkilerine dayanarak içimde ne olduğuna karar veriyorsun. Böyle yapmaya programlanmışsın!”

“Ben programlanmadım. Ben şehirde büyümedim.”

“Bu kültür değil, evrim sonucu!”

David yenilmiş gibi, omuzlarını silkti. Sesindeki öfke kayboldu. “Belki bir kısmı öyledir.” Yorgun yorgun güldü. “Ama seninle ilgilenmemi sağlayan ilk şey neydi, biliyor musun?”

Tally, sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. “Ne?”

“Yüzündeki çizikler.”

Tally gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Bu çizikler.” David yanağına hafifçe dokundu yine.

Tally başını sallayarak David’in parmaklarının geride bıraktığı elektrikli duygudan kurtuldu. “Bu delilik. Kusurlu deri, kötü bağışıklık sisteminin işaretidir.”

David kahkaha attı. “Macera yaşadığının işaretiydi Tally, buraya varabilmek için yabanı aşmış olduğunun işaretiydi. Bana göre, anlatacak iyi bir öykün olduğuna dair bir işaretti.”

Tally'nin öfkesi azaldı. "İyi bir öykü mü?" Başını iki yana salladı. İçinde bir kahkaha kabarıyordu. "Aslında, yüzüm şehirde çizildi. Ağacların arasında uçan-tahta sürüyordum. Yüksek hızda. Ne macera ama, hı?"

"Ama bir öykü anlatıyor yine de. Seni ilk gördüğümde düşündüğüm gibi riske giren birisin." Parmaklarını bir tutam kavrulmuş saçın içine soktu. "Hâlâ riske giriyorsun."

"Sanırım öyle." Orada, karanlıkta David'in yanında durmak risk almaya benziyordu. Sanki her şey yine değişmek üzereydi. David'in gözlerinde hâlâ aynı bakış vardı, güzel bakışı...

Belki, David gerçekten de Tally'nin çirkin yüzünün arkasını görebiliyordu. Belki Tally'nin içindekiler, başka her şeyden daha önemliydi gerçekten.

Tally yoldaki, yumruk büyüklüğünde bir taşın üzerine çıktı ve sallanarak dengesini buldu. Şimdi göz hizasındaydılar.

Yutkundu. "Gerçekten güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Yaptıkların, düşünce tarzın seni güzelleştiriyor."

Tally'nin aklından tuhaf bir düşünce geçti. "Sen ameliyat olsan bundan nefret ederdim." Söylediği şeye inanamıyordu. "Beynine hiçbir şey yapmasalar bile, demek istiyorum."

"Vay canına. Sağ ol." David'in gülümsemesi karanlıkta parlıyordu.

"Senin başka herkes gibi görünmeni istemem."

"Güzelleşmenin amacı bu sanıyordum."

"Ben de öyle." David'in kaşındaki beyaz yara izine dokundu. "Ee, bu yarayı nasıl edindin?"

"Bir maceradan. İyi bir öyküdür. Bir gün anlatırım."

"Söz mü?"

“Söz.”

“Güzel.” Tally öne yaslandı ve ağırlığını David’e verdi. Ayakları taştan kaydı ve dudakları birleşti. David kollarını ona doladı ve yakına çekti. Şafak öncesi soğukunda, bedeni sıcak geliyordu ve Tally’nin sarsılmış gerçekliğinde sağlam ve kararlı bir şey oluştuyordu. Öpücüğün bu kadar yoğunlaşmasına şaşarak sıkı sıkı sarıldı.

Bir an sonra nefes almak için geriledi ve bir anlığına ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Çirkinler birbirlerini öperlerdi, çok daha fazlasını yaparlardı, ama her zaman, güzelleşene kadar hiçbir şeyin önemli olmadığını hissedерlerdi.

Ama bu önemli geliyordu.

David’i yine kendine çekti, parmaklarını ceketinin derisine gömdü. Soğuk hava, ağrıyan kasları, yeni öğrendiği korkunç şeyler, hepsi bu duyguyu daha da güçlendiriyordu.

Sonra David’in eli Tally’nin ensesine dokundu, oradaki ince zinciri izleyerek kolye ucunun sert metalini buldu.

Tally gerildi, dudakları aralandı.

“Ya bu?” dedi David.

Tally kolyeyi avuçladı. Diğer kolu hâlâ David’in boynundaydı. Artık David’e, Dr. Cable’i asla anlatamazdı. Tally’den uzaklaşmıştı. Belki sonsuza dek... Kolye aralarına giriyordu.

Tally aniden ne yapacağını buldu. Mükemmeldi. “Benimle gel.”

“Nereye?”

“Duman’a. Sana bir şey göstermem gerek.”

Onu yamaç yukarı çekti. Sırtın tepesine gelene kadar tırmandılar.

“Sen iyi misin?” diye sordu David, nefes nefese. “İstediğim...”

“Harikayım.” Tally, David'e geniş geniş gülümsedi; sonra aşağıya, Duman'a baktı. Kasabanın merkezinde tek bir kamp ateşi yanıyordu. Gece nöbetçileri saatte bir toplanıp ateşin çevresinde ısınırdı. “Hadi gel.”

Aniden, oraya bir an önce ulaşmak çok önemli gelmeye başlamıştı. Tally'nin kararlılığı solmadan, içindeki sıcak duygular yerlerini kuşkuya bırakmadan. Uçan-tahta yolunu belirleyen boyanmış taşların arasında, yamaçtan inmeye başladı. David ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Ayakları düz zemine bastığında, karanlığa ve iki yandaki sessiz kulübe-ler aldırmandan koştu. Ilerideki ateşten başka hiçbir şeyi gözü görmüyordu. Çabasızca koşuyordu, tıpkı açık ve düz bir yolda uçan-tahta sürmek gibi.

Tally ateşe varana kadar koştu. Ateşin sıcaklığına ve dumanına vardığında kayarak durdu. Kolye zincirini açmak için elini kaldırdı.

“Tally?” David nefes nefese yaklaştı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Daha fazlasını söylemeye çalıştı, ama soluksuz kalması yüzünden başaramadı.

“Hayır,” dedi Tally. “Yalnızca izle.”

Kolye, Tally'nin elindeki zincirin ucunda sallanıyor, ateş ışığında kırmızı kırmızı parlıyordu. Tally bütün kuşkularını, casus olduğunun öğrenilmesi korkularını, Dr. Cable'ın tehditleri karşısında hissettiği dehşeti kolyeye odakladı. Kolye ucunu kavradı, sağlam metali kasları ağrıyana kadar sıktı. Sanki, gerçekten de hayatı boyunca çirkin kalabileceği gibi, düşünülemez bir gerçeği aklına sokmaya çalışıyordu. Ama bir şekilde, hiç de çirkin olmayacaktı.

Elini açtı ve kolyeyi ateşin ortasına fırlattı.

Kolye çıtırdayan odunlardan birinin üzerine düştü, metal kalp bir an yanarak karardı, sonra sıcaktan yavaşça turuncu-

ya ve beyaza döndü. Sonunda, içindeki bir şey patlamış gibi, kolyeden küçük bir pop sesi çıktı. Kolye, odunun üzerinden kaydı ve alevlerin içinde gözden kayboldu.

Tally, David'e döndü. Uzun süre ateşe baktığı için, gözlerinin önünde kıvrımlı şekiller yüzüyordu. David dumandan öksürüyordu. "Vay, bu çok dramatikti."

Tally aniden aptal gibi hissetti. "Evet, sanırım öyle."

David ona yaklaştı. "Gerçekten içtenlikle yaptın. Onu sana her kim verdiyse..."

"Artık önemli değil."

"Ya gelirse?"

"Kimse gelmeyecek. Bundan eminim."

David gülümsedi ve Tally'yi kucakladı, onu ateşin kıyısından geri çekti. "Eh, Tally Youngblood, anlatmak istediğin şeyi vurgulamayı iyi biliyorsun, orası kesin. Biliyorsun, bana söylesen inanırdım..."

"Hayır, bu şekilde yapmak zorundaydım. Onu yakmak zorundaydım. Emin olmak için."

David onun alnını öptü ve kahkaha attı. "Çok güzelsin."

"Bunu söylediğinde neredeyse..." diye fısıldadı Tally.

Aniden üzerine bir bitkinlik çöktü. Sanki son enerjisi de kolyeyle birlikte yanıp kül olmuştu. Buraya kadarki çılgın koşu, Maddy ve Az ile geçirdiği uzun gece, gün boyunca sıkı çalışmak yormuştu onu. Ve yarın Shay'le yine yüzleşmek zorundaydı. David'le arasında geçenleri ona açıklamak zorundaydı. Elbette Shay, kolyenin Tally'nin boynunda olmadığını görür görmez anlayacaktı.

Ama en azından gerçeği asla bilmeyecekti. Kolye tanınmayacak hale gelmişti. Gerçek amacı sonsuza dek gizlenmişti.

Tally, gözlerini kapatarak David'in kollarına bıraktı kendini. Yanan kalbin imgesi gözlerinin önünden gitmiyordu.

Artık özgürdü. Dr. Cable buraya asla gelemeyecekti ve kimse onu David'den ve Duman'dan ayıramayacaktı ya da Tally'nin beynine, ameliyat güzellere her ne yapıyorsa onu yapamayacaklardı. Artık bir casus değildi. Artık sonunda, buraya aitti.

Tally ağladığını fark etti.

David sessizce yatakhane binasına götürdü onu. Kapıda, onu öpmek için eğildi, ama Tally geriye çekildi ve başını iki yana salladı. Shay içerideydi. Tally yarın onunla konuşmak zorunda kalacaktı. Kolay olmayacaktı, ama Tally artık her şeyle yüzleşebileceğini biliyordu.

David başını salladı, parmağını öptü ve Tally'nin yanağında kalan çiziklerden birinin üzerinde gezdirdi. "Yarın görüşürüz," diye fısıldadı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yürüyüşe çıkacağım. Düşünmem gerek."

"Sen hiç uyumaz mısınız?"

"Bu gece değil." David gülümsedi.

Tally onun elini öptü ve içeriye girdi. İçeride, ayakkabılarını tekmeleyip çıkardı ve giysilerini çıkarmadan yatağa girdi. Omzundan büyük bir yük kalkmış gibi, birkaç saniye içinde uykuya daldı.

Ertesi sabah uyandığında, kargaşa hüküm sürüyordu. Koşma, bağırma sesleri, makinelerin feryatları düşlerine girmişti. Yatakhane binasının penceresinin dışında, gökyüzü hava taşıtlarıyla doluydu.

Özel Durumlar gelmişti.

Üçüncü Kısım

ATEŞİN İÇİNDE

“Medusa’nın başıdır güzellik denilen
Erkeklerin uçurmak amacıyla silahlanıp aradığı.
Tehlikesinin zirvesindedir en ölü halindeyken
Tıpkı bir ölü gibi gözlerini diker size, acıtır canınızı.”

Archibald MacLeish
(*Güzellik*’ten)

BASKIN

Tally pencereye sırtını döndüğünde boş yataklardan başka hiçbir şey göremedi. Yatakhane yalnızdı.

Hayretler içinde, uykulu uykulu başını iki yana salladı. Çıplak ayaklarının altındaki yer gürlüyor, yatakhane sarsılıyordu. Aniden pencerelerden birindeki plastik parçalandı ve dışarıdaki boğuk kargaşa içeriye akıp Tally'nin kulaklarını doldurdu. Koca bina, yıkılmak üzereymiş gibi sallanıyordu.

Herkes neredeydi? Duman'dan kaçmışlar, Tally'yi bu istilayla yüzleşmek üzere yalnız mı bırakmışlardı?

Tally kapıya koştu ve açtı. Önünde bir hava taşıtı konuyordu. Tally, yüzüne çarpan toz bulutuyla bir anlığına körleşti. Makinenin acımasız görünüşünden, onun Özel Durumlar araçlarından biri olduğunu anladı. Ama buna dört parlak ve keskin kanat eklenmişti –bir yer aracının tekerleklerinin bulunduğu yerdeydiler– normal bir hava taşıtıyla korucuların helikopterleri arası bir şeydi.

Tally aracın, şehir içinde ya da yabanda, her yere gidebileceğini fark etti. Dr. Cable'ın sözlerini hatırladı: *Birkaç saat içinde orada oluruz.* Tally düşüncüyü kafasından çıkardı. Bu saldırının onunla ilgisi olamazdı.

Hava taşıtı güm diye, tozlu zemine indi. Bu, şaşkın şaşkın durma zamanı değildi. Tally döndü ve kaçtı.

Kamp, bir duman ve koşan şekiller kargaşasına dönüşmüştü. Yemek pişirmek için yakılan ateşler çukurlarından uçmuş, dağılan közler dört bir yanda yanıyordu. Kampın büyük binalarından ikisinde yangın çıkmıştı. İnsanların ayaklarının altında tavşanlar ve tavuklar koşuşturuyor, toz ve küller çılgın fırtınalarla savruluyordu. Çevrede düzinelerce Dumanlı koşuyor, bazıları yangınları söndürmeye, bazıları kaçmaya çalışıyor, bazıları yalnızca paniklerine teslim oluyorlardı.

Her şeyin arasında, zalim-güzeller dolaşıyordu. Gri üniformaları kargaşanın içinde gölge gibi süzülüyordu. Çevrelerindeki kargaşanın farkında değillermiş gibi, zarif ve telaşsızca, paniğe kapılmış Dumanlıları kontrol altına alıyorlardı. Hızla hareket ediyorlardı. Tally ellerinde silah göremiyordu. Peşlerinde bağlanmış, sersemlemiş, yerde yatan insanlar bırakıyorlardı.

İnsanüstü bir hızları ve güçleri vardı. Özel ameliyat, onlara korkunç yüzlerden daha fazlasını vermişti.

Yemekhane binasının yakınında, yaklaşık iki düzine Dumanlı direniyor, baltalar ve sopalarla bir avuç Özel'i uzak tutuyordu. Tally, çatışmaların içinden ilerledi. Boğucu dumanların içinde, kahvaltının uyumsuz kokusu geldi burnuna. Midesi guruldadı.

Tally, kahvaltı çağrısını duymadığını fark etti. Başka herkesle birlikte uyanamayacak kadar bitkin düşmüştü. Özeller, Dumanlıların çoğu yemekhanede toplanana kadar beklemiş, ancak ondan sonra saldırmış olmalıydı.

Elbette. Tek bir darbeyle, mümkün olduğunca çok Dumanlı yakalamak istemişlerdi.

Özeller, yemekhanedeki büyük gruba saldırmıyorlardı. Her dakika daha fazla hava taşıtı konup sayıları çoğalırken, binanın çevresini almış, sabırla bekliyorlardı. Biri saflarını geçmeye kalkıştığında hızla hareket ediyor, kaçmaya kalkışan kişiyi silahsızlandırıyor, etkisiz hale getiriyorlardı. Ama Dumanlıların çoğu direnmeyi akıl edemeyecek kadar büyük bir şok içindeydi. Rakiplerinin korkunç yüzleri karşısında felç olmuşlardı. Burada bile, çoğu insan hiç zalim-güzel görmemişti.

Tally sırtını binaya vererek bir odun yığınının yanında görünmez olmaya çalıştı. Toz fırtınasına karşı gözlerini perdeledi ve kaçacak yol aradı. Duman'ın tam ortasındaki ticaret merkezine, uçan-tahtasının çatıda şarj olduğu yere gitmesi imkânsızdı. Tek çıkış yolu ormandı.

Kasabanın en yakın sınırında, ağaçlardan temizlenmiş bir alan vardı ve yirmi saniyelik bir koşu oraya götürebilirdi Tally'yi. Ama Tally'yle sık ağaçlıkların ve çalılıkların arasında bir Özel duruyor, başıboş Dumanlıların yolunu kesmek üzere bekliyordu. Kadının başı tuhaf bir biçimde düzenli hareketlerle iki yana dönüyor, ormana giden alanı tarıyordu. Tıpkı, pek ilgisini çekmeyen bir tenis maçını ağır çekimde izleyen biri gibi hareket ediyordu.

Tally, binaya yaslanmaya devam ederek kıyın kıyın yaklaştı. Tepesinden bir hava taşıtı geçti, kalkan toz fırtınası ve savrulan kıymık parçaları Tally'nin gözlerine çarptı.

Tekrar görebildiği zaman, yaşlı bir çirkinin yanma çökmüş, duvara yaslanmış olduğunu fark etti.

“Hey!” diye tısladı adam.

Tally adamın sarkık hatlarını, acılı yüz ifadesini tanıdı.

Patron'du.

“Küçükhanım, bir sorunumuz var.” Adamın sert sesi saldırının kargaşasını yarıp geliyordu.

Tally, bekleyen Özel'den yana baktı. “Evet, biliyorum.”

Tepelerinde bir başka hava taşıtı gürledi ve Patron, Tally'yi çekerek binanın köşesini dolandı. Yağmur oluklarından gelen suyun toplandığı fiçinin arkasına çöktüler.

“Onu sen de mi fark ettin?” Adam sırtıarak eksik dişini sergiledi. “Belki ikimiz aynı anda kaçarsak birimiz ormana varabilir. Diğeri savaşırsa...”

Tally yutkundü. “Sanırım öyle.” Bir gezi teknesini bekleyen geçkin gibi sakın sakın bekleyen Özel'e baktı. “Ama çok hızlılar.”

“Duruma bağlı.” Adam omzundaki çantayı bıraktı. “Acil durumlar için iki şeyi hazır tutarım.”

Patron çantanın fermuarını açtı ve bir sandviç konabilecek büyüklükte plastik bir kutu çıkardı. “Biri bu.” Kutunun kapağının bir köşesini kaldırdı ve bir toz bulutu yükseldi. Bir saniye sonra, Tally'nin kafasına bir ateş dalgası yayıldı. Gözleri sulanan Tally yüzünü örttü ve öksürerek, boğazından aşağı sürünen alevden parmaktan kurtulmaya çalıştı.

“Fena değil, ha?” diye güldü Patron. “Bu, saf acı biber. Kurutulmuş ve ezilip toz edilmiş. Kuru fasulyeyle iyi gider, ama gözlerin için berbatır.”

Tally gözyaşlarını gidermek için gözlerini kırıştırdı ve konuşmayı başardı. “Sen deli misin?”

“Diğer şeyse bu çantadır. İçinde, iki yüz senelik Paslı çağı görsel kültürünü temsil eden örnekler bulunmaktadır. Paha biçilmez ve yeri doldurulamaz eserler. Ee, hangisini istiyorsun?”

“Hı?”

“Acı biberi mi istiyorsun, yoksa dergi dolu bir çanta mı? Özel dostumuzu etkisiz hale getirirken yakalanmak mı istiyorsun, yoksa insanlık mirasından değerli bir parçayı bu barbarlardan kurtarmak mı?”

Tally yine öksürdü. “Sanırım... kaçmak istiyorum.”

Patron gülümsedi. “Güzel. Ben kaçmaktan bıktım. Saçlarımın dökülmesinden ve uzağı görememekten de bıktım. Ben üzerime düşeni yaptım. Hem, sen oldukça hızlı görünüyorsun.”

Çantayı Tally'ye uzattı. Çanta ağırdı ama Tally, Duman'a geldiğinden beri güçlenmişti. Hurda metalle karşılaştırıldığında, çanta hafif sayılırdı.

Buraya geldiği ilk günü düşündü. Kütüphanede ilk defa bir dergi görmüştü ve dehşet içinde, insanlığın eskiden nasıl görüldüğünü öğrenmişti. O ilk gün resimler midelerini bulandırmıştı ve şimdi onları kurtarmaya hazırlanıyordu.

“Plan şu,” dedi Patron, “ilk ben gidiyorum ve Özel beni yakaladığında, biberi suratına çarpıyorum. Sen arkana bakmadan, hızla ve dümdüz koşuyorsun. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Şansımız varsa ikimiz de kaçabiliriz. Ama ben bir yüz kaldırma ameliyatına bir şey demezdim. Hazır mısın?”

Tally çantayı omzunda kaldırdı. “Gidelim.”

“Bir... iki...” Patron durdu. “Ah, eyvah. Bir sorun var küçükhanım.”

“Ne?”

“Senin ayakkabın yok.”

Tally bakışlarını yere indirdi. Paniğe kapılmış, yatakhane-den yalınayak çıkmıştı. Duman'ın sert toprak zemininde rahatça yürünebiliyordu, ama ormanda...

“On metre bile gidemezsin evlat.”

Patron çantayı ondan aldı ve plastik kutuyu verdi. “Şimdi, git.”

“Ama ben...” dedi Tally. “Ben şehre dönmek istemiyorum.”

“Evet küçükhanım, ben de düzgün bir dişçiye görünmeye bir şey demezdim. Ama hepimiz fedakârlık yapacağız. *Hemen koş!*” Son sözcük üzerine, Tally’yi fiçinin arkasından itti.

Tally öne doğru sendeledi. Sokağın ortasında, fena halde gözler önündeydi. Bir hava taşıtı kükreyerek başının hemen üzerinden geçti sanki ve Tally içgüdüyle eğildi, ormanın güvenliğine doğru koştu.

Özel, Tally’ye bakarak başını yana eğdi, sakın sakın kollarını kavuşturdu ve miniklerin, gitmemeleri gereken bir yerde oynadığını görmüş bir öğretmen gibi kaşlarını çatı.

Tally, biberin kadına bir şey yapıp yapmayacağını merak etti. Tally’yi etkilediği gibi etkilerse ormana ulaşabilirdi. Tally’nin yem olması gerekse de. Ayakkabıları olmasa bile.

David yakalanmışsa ve onu bir daha göremeyecekse...

Düşünce Tally’nin içinde ani bir öfke fırtınası yarattı ve kutuyu iki eliyle kavrayarak doğrudan kadına doğru koştu.

Özel’in zalim yüzünde bir gülümseme belirdi.

Çarpışmalarından bir saniye önce, Özel sanki gözden kayboldu. Bir sihirbazın elindeki madeni para gibi yok oluverdi. Tally, bir sonraki adımında incik kemiğine sert bir şeyin çarptığını hissetti ve bacağına bir acı yayıldı. Bedeni öne yuvarlandı, elleri düşüşünün hızını kesmek için öne uzandı ve kutu ellerinden kaydı.

Hızla yere düştü ve avuçlarının üzerinde kaydı. Yerde yuvarlanırken Özel’in yanında diz çökmüş olduğunu gördü.

Kadın inanılmaz bir hızla eğilmişti ve Tally kavgaya karışan beceriksiz bir minik gibi kadına takılıp düşmüştü.

Tally başını iki yana salladı ve ağzına dolan toprağı tükürdü. Kutunun uzanamayacağı bir yerde olduğunu gördü. O tarafa emeklemeye çalıştı, ama üzerine büyük bir ağırlık çöktü, onu yüzüstü yere yapıştırdı. Bileklerinin arkaya çekilip bağlandığını hissetti, sert plastikten kelepçeler derisini kesercesine sıktı.

Tally çabaladı, ama kıpırdayamıyordu.

Sonra korkunç ağırlık kalktı ve bir çizme Tally'yi dürterek kolayca çevirdi. Özel, tepesine dikilmiş, soğuk soğuk gülümseyordu. Kutu elindeydi. "Vay, vay, çirkin," dedi zalim-güzel. "Sakin ol bakalım. Seni incitmek istemeyiz. Ama gerekirse incitiriz."

Tally konuşmaya çalıştı, ama çenesi acıyla kasıldı. Düştüğü zaman yere sürtünmüştü.

"Bu kutuda bu kadar önemli olan nedir?" diye sordu Özel, kutuyu sallayarak ve saydam plastiğin içini görmeye çalışarak.

Tally göz ucuyla, Patron'un ormana doğru ilerlediğini görebiliyordu. Çanta ona çok ağır geldiğinden, ağır ağır ve güçlüklerle koşuyordu.

"Aç da gör," diye tükürdü Tally acıyla.

"Ben de öyle yapacağım," dedi kadın, gülümsemeye devam ederek. "Ama her şey sırayla." Dikkatini Patron'a çevirdi ve aniden hayvansı bir duruş takındı, sıçramaya hazır bir kedi gibi çökerek hazırlandı.

Tally iki ayağıyla çılgınca tekmeler atarak sırtüstü yuvarlandı. Tekmesi kutuya denk geldi ve kutu açıldı. Kahverengimsi yeşil bir toz bulutu Özel'in üzerine saçıldı.

Bir anlığına, kadının yüzüne hayret dolu bir ifade yayıldı. Boğulur gibi bir ses çıkardı ve bütün vücudu ürperdi. Sonra gözlerini sıkı sıkı yumdu. Yumruklarım sıkı ve haykırdı.

Çıkardığı ses insanlık dışıydı. Metale çarpmış titreşimli testereninki gibi, kulak paralayıcı bir sestti. Tally, bedenindeki her kasla, kelepçelerden kurtulmaya çalışıyordu. İçgüdüleri kulaklarını tıkamasını söylüyordu. Çılgınca bir tekmeyle döndü ve sendeleyerek ayağa kalktı, sallana sallana ormana yöneldi.

Biber tozu rüzgâra kapılıp yükselirken, Tally'nin boğazında bir gıcıkklanma başladı. Öksüre öksüre koştu. Gözleri sulanıyor, yanıyordu ve yarı körleşmişti. Elleri arkasında bağlı halde çalılara atılırken dengesini yitirdi ve çıplak ayakları yoğun bitki örtüsünde bir şeye takılınca yere yuvarlandı.

Görüş alanından çıkmaya çalışarak ileriye doğru süründü.

Gözlerini kırptıştırarak yaşlardan kurtulduğunda, Özel'in insanlık dışı çığlığının bir tür alarm olduğunu gördü. Üç zalim-güzel karşılık vermişti. Biri biber kaplı Özel'i bir kol boyu uzaklıkta tutarak götürürken, diğerleri ormana yaklaşıyordu.

Tally yerinde dondu. Çalılar onu ancak saklayabiliyordu.

Sonra boğazında bir kaşıntı hissetti, his artarak gıcıkklanmaya dönüştü. Tally nefesini tutarak gözlerini kapattı. Ama göğsü ürpermeye, bedeni seyirmeye, ciğerlerine dolan biber tozunu atmasını istemeye başlamıştı.

Öksürmek zorundaydı.

Tally tekrar tekrar yutkundu. Tükürüğünün boğazındaki yangını söndürmesini umuyordu. Ciğerleri oksijen istiyordu, ama Tally nefes almaya cesaret edemiyordu. Özellerden biri bir taş atımı mesafedeydi. Başını yavaşça iki yana çevirerek

ormanı tarıyor, gözleri sık ağaçlıkları amansızca araştırıyor-
du.

Tally'nin göğsündeki alevler yavaş yavaş, acı vererek söndü, öksürük Tally'nin içinde sessizce öldü. Tally gevşedi ve sonunda nefesini bıraktı.

Hava taşıtlarının gümbürtüsü, yanan binaların çıtırtısı ve savaş seslerinin arasından, Özel, bir şekilde o nefesi işitti. Gözlerini kısarak başını hızla çevirdi ve tek bir hareketle Tally'nin yanında bitti sanki. Elini Tally'nin ensesine götürdü. "Çetin cevizsin," dedi.

Tally yanıt vermeye çalıştı, ama deli gibi öksürmeye başladı. Tally bir nefes daha alamadan, adam onun yüzünü toprağa bastırdı.

TAVŞAN KAFESİ

Tally'yi tavşan kafesine yürüttüler. Kafes parmaklıklarının arkasında, kelepçeli yaklaşık kırk Dumanlı oturuyordu. Bir düzine kadar Özel, çevrelerini sarmış, tutsaklarını boş ifadelerle izliyordu. Girişte, birkaç tavşan amaçsızca hopluyordu. Ani özgürlükleri kafalarını fena karıştırdığından, kaçmaya çalışmıyorlardı.

Tally'yi yakalayan Özel, onu kapıdan en uzak yere götürdü. Burunları kanamış, gözleri morarmış bir avuç Dumanlı orada toplanmıştı.

"Silahlı direnişçi," dedi, kafesin bu tarafında nöbet tutan iki zalim-güzele ve Tally'yi yere, diğerlerinin arasına itti.

Tally sendeledi ve sırtüstü düştü. Ağırlığı, kelepçelerin bileklerinde acı verici bir şekilde gerilmesine sebep oldu. Dönmeye çalıştığında, sırtına bir ayak dayandı ve iterek Tally'yi kaldırdı. Tally bir anlığına, ayağın bir Özel'e ait olduğunu düşündü, ama diğer Dumanlılardan birine aitti. Ona, elinden gelen tek şekilde yardım ediyordu. Tally bağdaş kurup oturmayı başardı.

Çevresindeki yaralı Dumanlılar sert ifadelerle gülümseyerek, başlarını sallayarak cesaret verdiler ona.

"Tally," diye fısıldadı biri.

Tally sese doğru dönmeye çalıştı. Konuşan Croy'du. Gözünün üzerindeki bir kesikten akan kan yanağına süzülüyordu ve yüzünün bir yanı toprak kaplıydı. Croy biraz yaklaştırmaya çalıştı. "Direndin mi?" dedi. "Hakkında yanılmışım anlaşılan."

Tally öksürmekten başka şey yapamıyordu. Ciğerlerine yakıcı biber tozları yapışmış gibiydi. Bir türlü sönmeyen közler gibi yanıyordu. Gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu.

"Bu sabah kahvaltı çağrısına uyanmadığını fark ettim," dedi Croy. "Sonra, Özeller geldiğinde, ortadan kaybolmak için fena halde uygun bir an seçtiğini düşündüm."

Tally başını iki yana salladı ve boğazındaki yanmaya rağmen konuşmaya çalıştı. "Geç saatlere kadar dışarıda, David'le birlikteydim. O kadar." Konuşmak, yaralı çenesini ağrıttıyordu.

Croy kaşlarını çatı. "Bu sabah onu görmedim."

"Gerçekten mi?" Tally gözyaşlarına karşı gözlerini kırıştırdı. "Belki kaçmıştır."

"Kaçan olduğundan kuşkuluyum." Croy, çenesini kafesin kapısına doğru uzattı. Büyük bir Dumanlı grubu, Özellerden bir ekip eşliğinde yaklaşıyordu. Tally aralarında, yemekhane- de direniş gösteren kişiler gördü.

"Artık herkesi topluyorlar," dedi Croy.

"Shay'i gördün mü?"

Croy omuzlarını silkti. "Saldırdıklarında kahvaltı ediyordu, ama sonra onu kaybettim."

"Ya Patron'u?"

Croy çevresine bakındı. "Hayır."

"Sanırım o kaçtı. O ve ben birlikte kaçıyoruz."

Croy'un yüzünden karanlık bir gülümseme geçti. "Bu tuhaf. Her zaman, yakalanmaya bir şey demeyeceğini söylerdi. Yüz kaldırma ameliyatları hakkında bir şeymiş."

Tally gülümsemeyi başardı. Ama sonra, güzelleşmekle gelen beyin lezyonlarını düşünerek ürperdi. Bu tutsakların kaçının, onlara gerçekte neler olacağını bildiğini merak etti.

"Evet. Benim kaçmama yardım etmek için, onu yakalamalarına izin verecekti, ama ben ormanda kaçamazdım."

"Neden?"

Tally ayak parmaklarını oynattı. "Ayakkabım yok."

Croy tek kaşını kaldırdı. "Geç kalkmak için yanlış günü seçmişsin."

"Sanırım öyle."

Aşırı kalabalık tavşan kafesinin dışında, yeni gelenler gruplara bölünüyordu. İki Özel, kafesin içinde dolaşüyor, bağlı Dumanlıların gözlerine bir okuyucu tutuyor, onları teker teker dışarı alıyordu.

"İnsanları geldikleri şehirlere göre ayırıyor olmalılar," dedi Croy.

"Neden?"

"Bizi eve götürmek için," dedi Croy soğuk soğuk.

"Ev," diye tekrarladı Tally. Dün gece, Tally'nin zihninde bu sözcüğün anlamı değişmişti. Ve şimdi, onun evi yok olmuştu. Çevresinde, tutsak edilmiş ve yakılmış halde, yıkıntılar içinde yatıyordu.

Tutsakları gözleriyle hızlı hızlı tarayarak Shay ve David'i aradı. Kalabalıktaki tanıdık yüzler perişan, kirli, şokla ve yenilmişlikle buruşmuştu, ama Tally artık onları çirkin olarak düşünmediğini fark etti. Artık ona korkunç gelen, ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, Özellerin yüzlerindeki soğuk ifadelerdi.

Gözüne bir hareketlilik takıldı. Üç Özel, elleri ve ayakları bağlanmış olmasına rağmen çabalayan birini kafese taşıyordu. Doğrudan direnişçilerin köşesine geldiler ve taşıdıkları kişiyi yere bıraktılar.

Shay'di.

“Buna dikkat edin.”

Başlarında nöbet bekleyen iki Özel hâlâ kıvranmakta olan şekle baktılar. “Silahlı direnişçi mi?” diye sordu biri.

Bir duraksama oldu. Tally, Özellerden birinin güzel yüzünde bir yara olduğunu fark etti.

“Silahsız. Ama tehlikeli.”

Üçü tutsaklarını bırakıp gittiler. Zalim zarafetlerinde bir telaş havası vardı.

“Shay!” diye fısıldadı Croy.

Shay yuvarlanarak döndü. Yüzü kızarmıştı, dudakları şişmiş, kanıyordu. Tükürdüğünde, tozlu zemine düşen tükürüğünde kan vardı.

“Croy,” demeyi başardı, şişmiş diliyle.

Sonra gözleri Tally'ye takıldı.

“Sen!”

“Ah, Shay...” diye başladı Croy.

“Bunu sen yaptın!” Shay'in bütün vücudu, ölmek üzere olan bir yılan gibi kıvrandı. “Erkek arkadaşımı çalmak yeterli olmadı, değil mi? Tüm Duman'a ihanet etmen gerekiyordu!”

Tally gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı. Bu doğru olamazdı. Kolyeyi yok etmişti. Ateş onu kavurmuştu.

“Shay!” dedi Croy. “Sakin ol. Ona baksana. Onlarla savaştı.”

“Kör müsün Croy? Çevrene bak! Bunu o yaptı!”

Tally derin bir nefes aldı ve kendini Shay'e bakmaya zorladı. Arkadaşının gözleri nefretle parlıyordu.

"Shay, sana yemin ederim, ben yapmadım. Ben asla..." Sustu.

"Onları buraya başka kim getirmiş olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Birbirimizi suçlayamayız Shay," dedi Croy. "Her şey olabilir. Bir uydu görüntüsü, bir keşif kolu..."

"Ya da bir casus."

"Ona baksana Shay!" diye haykırdı Croy. "Tıpkı bizim gibi bağlanmış. Direnmiş!"

Shay gözlerini sıkı sıkı yumdu ve başını iki yana salladı.

Göz okuyucusu kullanan iki Özel, direnişçilerin köşesine gelmişti. Biri geride dururken diğeri ihtiyatla yaklaştı. "Sizi incitmek istemiyoruz," diye bildirdi. "Ama gerekirse incitiriz."

Zalim-güzel, Croy'un çenesini yakaladı ve okuyucuyu gözüne tuttu. Göstergeye baktı.

"Bu da bizimkilerden," dedi.

Diğer Özel tek kaşını kaldırdı. "Bu kadar çok kaçığımız olduğunu bilmiyordum."

İkisi Croy'u ayağa kaldırdı ve dışarıdaki en büyük Dumanlı grubuna götürdüler. Tally dudagını ısırdı. Croy, Shay'in en eski arkadaşlarından biriydi, bu yüzden bu iki Özel, Tally'nin şehrinden olmalıydı. Belki bütün Özeller öyleydi.

Tesadüf olmalıydı. Bu onun suçu olamazdı. Kolyenin yanıldığını görmüştü!

"Demek Croy'u da kendi tarafına çektin," diye tısladı Shay.

Tally'nin gözleri dolmaya başlamıştı, ama bu sefer biber yüzünden değildi. "Bana bak Shay!"

"Baştan beri senden kuşkulanıyordu. Ama her seferinde ona, 'Hayır, Tally benim arkadaşım. Asla beni incitecek bir şey yapmaz,' diyordum."

"Shay, yalan söylemiyorum."

"Croy'un fikrini nasıl değiştirdin Tally? David'in fikrini değiştirdiğin gibi mi?"

"Shay, bunun olmasını asla istememiştim."

"Ee, dün gece neredeydiniz?"

Tally yutkundu ve sesi titremeden konuşmaya çalıştı. "Yalnızca konuştuk. Ona kolyemden bahsettim."

"Bütün gece mi sürdü? Yoksa Özeller gelmeden hamleni yapmaya mı karar vermiştin? Onunla son bir oyun. Benimle."

Tally başını eğdi. "Shay..."

Bir el çenesini kavrayıp kaldırdı. Tally gözlerini kırıştırdı ve sersemletici, kırmızı bir ışık çaktı.

Özel, alete dikkatle baktı. "Hey, bu o."

Tally başını iki yana salladı. "Hayır."

Diğer Özel, göstergeye baktı ve başını sallayarak onayladı. "Tally Youngblood?"

Tally yanıt vermedi. Onu ayağa kaldırdılar ve üstündeki tozları silkelediler.

"Bizimle gel. Dr. Cable seni hemen görmek istiyor."

"Biliyordum," diye tısladı Shay.

"Hayır!"

Tally'yi kafesin kapısına doğru sürüklediler. Tally arkasına bakmak için başını çevirdi, durumu açıklayabilecek sözcükler bulmaya çalıştı.

Shay, kanlı dişlerini sıkmış, dik dik bakıyordu. Gözleri Tally'nin bağlı bileklerine takıldı. Bir an sonra, Tally bilekle-

rindeki baskının yok olduğunu hissetti ve elleri birbirinden ayrıldı. Özeller kelepçelerini kesmişlerdi.

“Hayır,” dedi alçak sesle.

Özellerden biri omzunu sıktı. “Endişelenme Tally. Seni kısa zamanda evine ulaştırırız.”

Diğeri araya girdi. “Bu insanları senelerdir arıyorduk.”

“Evet, iyi iş çıkardın.”

HASAR DURUMUNDA

Onu kütüphaneye götürdüler. Kütüphane, Özel karar-gâhına dönüştürülmüştü; uzun masalar, taşınabilir çalışma ekranlarıyla kaplıydı ve her birinin başında Özeller vardı. Her zamanki sessizlik, yerini kısa konuşmaların ve emirlerin uğultusuna bırakmıştı. Zalim-güzellerin ustura kadar keskin sesleri Tally'nin tüylerini diken diken ediyordu.

Dr. Cable, uzun masalardan birinde bekliyordu. Eski bir dergiyi okurken, neredeyse gevşemiş ve çevresindeki hareketlilikten uzaklaşmış görünüyordu.

“Ah, Tally...” Gülümsemeye çalışarak dişlerini gösterdi. “Seni görmek ne güzel. Otur.”

Tally, doktorun selamının arkasında ne olduğunu merak etti. Özeller, Tally'ye işbirlikçi gibi davranıyordu. Kolyeyi yok etmeden önce, bir tür sinyal mi almışlardı acaba?

Her durumda, onlara ayak uydurmaktan başka kurtulma şansı yoktu. Bir sandalye çekti ve oturdu.

“Aman, aman... Haline bak,” dedi Dr. Cable. “Güzel olmak isteyen biri için, her zaman ilginç bir görüntü sunuyorsun.”

“Zorlu bir sabah geçirdim.”

“Her yanın sıyrık içinde.”

Tally omuzlarını silkti. “Yalnızca yolunuzdan çekilmeye çalışıyordum.”

“Gerçekten mi?” Dr. Cable, dergiyi masaya koydu. “Pek başarılı olmadığın bir konu gibi.”

Tally iki kez öksürdü ve son biber parçalarını da ciğerlerinden attı. “Sanırım öyle.”

Dr. Cable çalışma ekranına göz attı. “Seni direnişçilerin arasında bulmuşuz.”

“Dumanlılardan bazıları benden kuşkulanıyordu. Bu yüzden, sizin geldiğinizi anlayınca kasabadan çıkmaya çalıştım. Herkes neler olduğunu fark ettiğinde buralarda olmak istemedim. Belki bana kızarlar diye.”

“Kendini korumaya çalıştın. Eh, en azından bir konuda iyisin.”

“Buraya gelmeyi ben istemedim.”

“Hayır. Üstelik gelmen epey uzun sürdü.” Dr. Cable arkasına yaslandı ve uzun, ince parmaklarını birbirine dayayarak dikti. “Tam olarak ne kadardır buradasın?”

Tally, yalan söylemeye cesaret edip edemeyeceğini merak ederek, kendini öksürmeye zorladı. Biber soluduktan sonra hâlâ boğuk ve düzensiz olan sesi onu ele vermezdi. Ve Dr. Cable’ın şehirdeki ofisi kocaman bir yalan dedektörü olsa da bu masa ve sandalye masif ahşaptandı ve içlerinde aletler gizli değildi.

Ama Tally kaçamak yanıt verdi. “Çok uzun olmadı.”

“Buraya umduğum kadar çabuk gelemedin.”

“Neredeyse hiç geleliyordum. Ve gelmeyi başardığımda, doğum günümün üzerinden çok zaman geçmişti. İşte bu yüzden benden şüphelendiler.”

Dr. Cable başını iki yana salladı. “Sanırım senin için endişelenmeliydim. Yabanda tek başına kaldın. Zavallı Tally.”

“Endişeniz için teşekkür ederim.”

“Eminim, başın gerçekten derde girseydi kolyeyi kullanırdın. Tek yeteneğin kendini korumak olduğuna göre.”

Tally alayla güldü. “Bir uçurumdan düşmediğim sürece. Ki neredeyse oluyordu bu.”

“Yine de seni almaya gelirdik. Kolye zarar görmüş olsaydı otomatik olarak sinyal gönderirdi.”

Tally sözcükleri ağır ağır sindirdi: *Kolye zarar görmüş olsaydı...* Duygularını belli etmemeye çalışarak masanın kenarını kavradı.

Dr. Cable gözlerini kısıtı. Tally’nin sesini, kalp atışlarını ve terlemesini ölçecek makineleri olmayabilirdi, ama kendi algıları tetikteydi. Bu sözcükleri, Tally’yi kışkırtıp tepki çekmek için, özellikle seçmişti. “Konu açılmışken kolye nerede?”

Tally’nin parmakları boynuna gitti. Elbette, Dr. Cable kolyenin boynunda olmadığını hemen fark etmiş olmalıydı. Soruları Tally’yi bu ana hazırlıyordu. Tally’nin beyni, bir yanıt bulabilmek için hızla çalıştı. Kelepçeleri çıkarılmıştı. Buradan çıkıp alışveriş merkezine gitmeliydi. Uçan-tahtası hâlâ güneşte şarj olması için açılmış, çatıda duruyor olabilirdi. “Sakladım,” dedi. “Korkmuştum.”

“Neden korkmuştun?”

“Dün gece, buranın gerçekten Duman olduğundan emin olduktan sonra, kolyeyi çalıştırdım. Ama böcekleri sezen bir aletleri var. Tahtamdakini buldular; bana söylemeden yerleştirdiğiniz böceği.”

Dr. Cable gülümsedi ve çaresizce ellerini açtı.

“Bu, neredeyse her şeyi mahvedecekti,” diye devam etti Tally. “Bu yüzden, kolyeyi çalıştırdıktan sonra sinyal gittiğini anlayacaklarından korktum. Belki aramaya kalkarlar diye, kolyeyi sakladım.”

“Anlıyorum. Bazen, güçlü bir kendini koruma dürtüsüne, bir miktar zekâ eşlik eder. Bize yardım etmeye karar verdiğine sevindim.”

“Sanki başka seçeneğim varmış gibi...”

“Her zaman seçeneğin vardı Tally. Ama sen doğru seçimi yaptın. Buraya gelip arkadaşını bulmaya, onu çirkin olarak geçireceği bir hayattan kurtarmaya karar verdin. Bunun için mutlu olmalısın.”

“Sevinçten uçuyorum.”

“Çok hırçınsınız, siz çirkinler. Eh, yakında büyüyeceksiniz.”

Sözcükleri duyunca, Tally’nin sırtından bir ürperti geçti. Dr. Cable için, ‘büyümek’ demek, beyninizin değişmesi demekti.

“Benim için yapman gereken bir şey daha kaldı Tally. Kolyeyi sakladığın yerden getirir misin? Arkamda dağınıklık bırakmaktan hoşlanmam.”

Tally gülümsedi. “Memnuniyetle.”

“Bu görevli sana eşlik edecek.” Dr. Cable bir parmağını kaldırdı ve yanında bir Özel belirdi. “Ve seni Dumanlı arkadaşlarından korumak için, sen cesur bir direnişçiymişsin gibi yapacağız.”

Özel, Tally’nin ellerini arkasında birleştirdi ve Tally yine kelepçelerin derisini sıkıştırdığını hissetti.

Derin bir nefes aldı. Kafasının zonkladığını hissediyordu. Sonra, kendini konuşmaya zorladı:

“Öyle olsun.”

“Bu taraftan.”

Tally, çevresine bakınarak Özel'i alışveriş merkezine götürdü. Duman, sessizliğe gömülmüştü. Yangınlar kontrolsüzce yayılmıştı. Bazıları tükenmişti ve kararmış tahtalardan dumanlar yükseliyor, kampın içinde savruluyordu.

Birkaç kişi başını kaldırıp kuşkuyla Tally'ye baktı. Hâlâ ortalarda dolaşan tek Dumanlı oydu. Başka herkes yerdedi; kelepçelenmiş, gözetim altında tutuluyorlardı. Çoğu, tavşan kafesinin yakınına toplanmıştı.

Ona bakanlara sertçe gülümsemeye çalıştı. Onun da tıpkı diğerleri gibi kelepçelendiğini fark edeceklerini umdu.

Alışveriş merkezine ulaştıklarında, Tally başını kaldırdı. “Çatıya sakladım.”

Özel, binayı kuşkuyla süzdü. “Tamam o zaman,” dedi. “Sen burada bekle. Otur ve ayağa kalkma.”

Tally omuzlarını silkti ve dikkatle diz çöktü.

Özel, Tally'nin içini ürperten bir rahatlıkla çatıya tırmandı. Bu zalim-güzeli nasıl alt edecekti? Elleri bağlanmış olmasa bile, adam daha iri, daha güçlü ve daha hızlıydı.

Bir an sonra, adam başını çatının kenarından uzattı. “Nerede?”

“Kütüklenin altında.”

“Neyin?”

“Kütükle. Bilirsin. Çatı çizgisinin arkakapanla birleştiği yer.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Dumanlı argosu sanırım. Sana göstereyim.”

Özel'in duyusuz yüzünden bir kuşku ifadesi geçti. Kuşkuyla karışık can sıkıntısı. Ama adam yere atladı ve iki sandığı

üst üste koydu. Üstlerine sıçradı ve Tally'yi yukarı çekti. Hiç ağır değilmiş gibi, onu çatının kenarına oturttu. "O uçan-tahtalardan birine dokunacak olursan, seni yüzüstü yatırırım," diye tehdit etti kayıtsızca.

"Burada uçan-tahtalar mı varmış?"

Adam sıçrayıp onun yanından geçti ve Tally'yi çatıya çekti. "Kolyeyi bul."

"Sorun değil." Tally eğik çatıda dikkatle yürüdü. Elleri bağlıyken denge kurmakta güçlük çekmesini abartıyordu. Şarj olan uçan-tahtaların güneş hücreleri, parlak güneş altında kör edici bir biçimde parlıyordu. Tally'nin tahtası çok uzakta, çatının diğer yanındaydı ve sekiz parçası da açılmıştı. Onu tekrar katlamak bir tam dakika alırdı. Ama yakında, yalnızca bir katı açılmış bir tahta olduğunu fark etti. Muhtemelen Croy'unkiydi. Tek bir tekmeyle kapatabilirdi ve tahta uçmaya hazır olurdu.

Ama Tally elleri bağlı halde uçamazdı. Daha ilk dönüşte düşerdi.

Beyninin, yalnızca yerle arasındaki mesafeyi gören parçasını görmezden gelerek derin bir nefes aldı. Özel, görüldüğü kadar hızlı ve güçlüyse...

"Atlama yeleşti giyiyorum," diye yalan söyledi kendine. "Bana hiçbir şey olmaz."

Tally çıplak ayaklarının takılmasına izin verdi ve eğimden aşağı yuvarlandı.

Kaba kiremitler Tally'nin dizlerini ve dirseklerini dövdü. Tally acıyla haykırdı. Çatıda kalmaya çalıştı, yavaşlama çabasıyla ayakları tahtanın üzerinde debelendi.

Tam kenara geldiğinde, omzu sıkı sıkı kavrandı. Tally boşluğa yuvarlandı ve yüksekten yeri gördü. Ama sarsılarak

durdu. Kolu, eklem yerinden sökülecek gibi olmuştu. Özel'in ustura kadar keskin sesinin küfrettiğini duydu.

Bir anlığına düşüşü durdu ve havada sallandı, sonra ikisi birden kaymaya başladı.

Özel'in parmaklarının ve ayaklarının tutunacak yer aradığını duyabiliyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, adamın tutunabileceği hiçbir yer yoktu. Tally düşecekti.

Ama en azından Özel'i de yanında götürecekti.

Sonra Özel'den bir homurtu geldi ve Tally sertçe yukarı çekildiğini hissetti. Çatıya geri fırladı ve üzerinden bir gölge geçti. Bir şey aşağıda yere çarptı. Özel, Tally'yi kurtarmak için kendini çatıdan atmıştı!

Yuvarlanarak diz çöktü, ayağa kalktı ve ayağıyla Croy'un uçan-tahtasını hafifçe kaldırarak kapattı. Çatının kenarından bir ses gelince, Croy'un tahtasından uzaklaştı.

Özel'in parmakları göründü, sonra bedeni görüş alanına girdi. Adam hiç incinmemişti.

"İyi misin?" diye sordu Tally. "Vay! Çok güçlüsünüz. Beni kurtardığın için teşekkürler."

Adam soğuk soğuk baktı ona. "Almaya geldiğimiz şeyi bul. Ve kendini öldürmemeye çalış."

"Tamam." Tally döndü, ayağını bir kiremite takmayı başardı ve yine düşecek gibi oldu. Özel bir anda yakaladı onu. Sonunda, adamın sesinde gerçek bir öfke işitti. "Siz çirkinler ne kadar... beceriksizsiniz!"

"Şey, belki..."

Daha sözünü bitiremeden, bileklerindeki baskının kaybolduğunu hissetti. Ellerini öne getirdi ve omuzlarını ovaladı. "Of... Teşekkürler."

“Dinle,” dedi adam, her zamankinden daha keskin bir sesle. “Seni incitmek istemiyorum, ama...”

“Gerekirse incitirsin.” Tally gülümsedi. Adam tam olarak doğru yerde duruyordu.

“Dr. Cable’ın istediği şeyi al. Ve o uçan-tahtalardan birine dokunmaya kalkışma.”

“Endişelenme, dokunmasam da olur,” dedi Tally ve iki elinin parmaklarını aynı anda, becerebildiğince yüksek sesle şıklattı.

Croy’un uçan-tahtası havaya sıçradı ve Özel’in ayaklarını yerden kesti. Adam yine çatıdan yuvarlandı ve Tally tahtanın üzerine atladı.

KAÇIŞ

Tally daha önce, yalınayak uçan-tahta sürmemişti. Genç Dumanlılar her tür yarışı yapıyor, ağırlık taşıyor, iki kişi birden sürüyordu, ama kimse *o kadar da aptal* değildi.

Daha ilk dönüşte düşüyordu neredeyse. Yalnızca birkaç gün önce, hurda metal sererek hazırladıkları yeni bir yolda hızla ilerliyordu. Tahta eğilir eğilmez, Tally'nin kirli ayakları yüzeyinden kaydı ve Tally yarı yarıya döndü. Kollarını çılgınca salladı ve bir şekilde dengesini kurdu. Hızla kasabanın ve tavşan kafesinin üzerinden geçti.

Aşağıdaki tutsaklar onun geçtiğini görüp birinin kaçmayı başardığını fark edince, bir tezahürat koptu. Tally tahtanın üzerinde kalmaya çalışmakla fazla meşguldü, aşağıya bakmadı.

Dengesini yeniden kurduğunda, düşüş bileziklerini takmamış olduğunu fark etti. Her düşüş gerçek olacaktı. Ayak parmakları tahtayı kavradı ve bir sonraki dönüşü daha yavaş yapacağına yemin etti. Bu sabah gökyüzü bulutlu olsaydı, güneş Croy'un tahtasında birikmiş çiyleri kurutamazdı. Tally'de kafesin içine düşmüş, muhtemelen boynunu kırmış olurdu. Çoğu Dumanlı gibi, göbek alıcısını çıkarmadan uyuması şans olmuştu.

Havalanan hava taşıtlarının uğultusunu duydu.

Tally, uçan-tahtayla Duman'dan çıkmanın yalnızca iki yolunu biliyordu. Düşünmeden, her gün çalıştığı demiryoluna yöneldi. Vadi altında alçaldı ve düşmeden keskin bir dönüş yapıp beyaz beyaz köpüren sulara ulaşmayı başardı. Sırt çantası ve ağır düşüş bilezikleri yokken, kendini çıplak gibi hissediyordu.

Croy'un tahtası onunki kadar hızlı değildi ve Tally'nin tarzını bilmiyordu. Tahtayı sürmek, yeni ayakkabılar giymek gibiydi. Hem de canını kurtarmak için kaçarken.

Suyun üzerinde, serpintiler yüzüne, ellerine ve ayaklarına çarptı. Tally diz çökerek, ıslak elleriyle tahtanın kenarını kavradı. Cesaret edebildiğince alçaktan uçuyordu. Aşağıda, serpinti, uçmayı daha da güçleştirebilirdi, ama ağaçlar sayesinde görülmeyecekti. Arkasına bakmaya cesaret etti. Henüz hava taşıtları belirmemişti.

Dolana dolana akan dere boyunca hızla ilerleyerek alışık olduğu keskin virajları dönerken, David ve Shay'le birlikte, yarışarak çalıştıkları yere gitmelerini düşündü. David'in nerede olduğunu merak etti. Kampta, bağlanmış ve daha önce hiç görmediği bir şehre götürülmeye mi hazırlanmıştı? Yüzü yontulup, yerine bir güzel maskesi mi konacaktı? Beyni, yabanda yetiştirilmiş eski bir kaçak için yetkililerin uygun gördüğü bir lapaya mı dönüştürülecekti?

Başını iki yana sallayarak imgeleri aklından çıkardı. David, yakalanan direnişçiler arasında değildi. Yakalanmış olsa kesinlikle mücadele ederdi. Kaçmış olmalıydı.

Tepesinden bir hava taşıtının kükremesi geçti. Yarattığı şok dalgası Tally'yi tahtadan düşürecekti neredeyse. Birkaç saniye sonra Tally, aracın onu gördüğünü anladı. Aracın ırmak yukarı dönerken çıkardığı cıgılık, ormanda yankılanmıştı.

Tally'nin üzerinden gölgeler geçti. Başını kaldırdığında, iki hava taşıtının onu izlediğini gördü. Kanatları, sabah güneşinde bıçak gibi parlıyordu. Hava taşıtları her yere gidebilirdi, ama Tally manyetik kaldırıcılarla kısıtlanmıştı.

Dr. Cable'in ofisine yaptığı ilk yolculuğu, zalim-güzel sürücüsüyle, hava taşıtının vahşi çevikliğini hatırladı. Düz hat üzerinde, tüm tahtalardan daha hızlıydılar. Tally'nin tek avantajı, bu yolu karış karış bilmesiydi.

Neyse ki düz bir çizgi üzerinde ilerlemiyordu.

Tally iki eliyle tahtayı kavradı ve ırmaktan bir sırtta sıçradı. Tally demir damarı boyunca süzülürken, araçlar kendi hızlarına kapılıp uzakta kayboldular. Ama Tally şimdi açıktaydı, önüne serilen ovalar her zamankinden de engin görünüyordu.

Bir anlığına, mükemmel bir gün olduğunu, gökyüzünde tek bir bulut olmadığını fark etti.

Rüzgârın direncini kırmak için neredeyse dümdüz uzanmıştı, Croy'un tahtasını mümkün olduğunca hızlı gitmeye zorluyordu. İki taşıt dönüp gelmeden, bir sonraki saklanma yerine varamayacakmış gibi görünüyordu.

Onu nasıl yakalamayı planladıklarını merak etti. Sersemletici mi kullanacaklardı? Ağ mı atacaklardı? Şok dalgalarıyla yere mi sereceklerdi? Düşüş bilezikleri olmadan bu hızda giderken, Tally tahtadan düşerse ölürdü.

Belki de bu onlar için sorun değildi.

Kanatların çılgınlığı sağdan geliyordu ve her an artıyordu.

Tam, ses ona ulaşmadan önce, Tally tahtayı kaldırarak sertçe durdu. Hızı onu tahtaya doğru bastırdı. İki hava taşıtı hızla geçip gitti. Bir anda bir buçuk kilometre uzaklaştılar, ama geçerken yarattıkları rüzgâr Tally'ye taklalar attırdı. Tah-ta bir tam tur attı ve düzeldi. Dünya çevresinde çılgınca dönerken, Tally iki eliyle tutunuyordu.

Tahtanın kontrolünü tekrar ele geçirdi ve yine ilerlemeye başladı. Hava taşıtları geri dönmeden, tahtayı hız sınırına çıkardı. Özeller daha hızlı olabilirdi, ama Tally'nin tahtası daha rahat manevra yapıyordu.

Bir sonraki dönemeç yaklaşırken, hava taşıtları doğrudan ona doğru geldi. Şimdi daha yavaş uçuyorlardı. Sürücüler, hızlı giderlerse her seferinde Tally'yi geçip uzaklaşacaklarını anlamıştı.

Kolaysa ağaçların arasında sürsünler, diye düşündü Tally.

Şimdi dizlerinin üzerinde gidiyor, tahtayı iki eliyle kavıyordu. Tally bir sonraki dönemeci geçti. Alçalarak kuru dere yatağının çatlak toprağının hemen üzerinde süzölmeye başladı. Hava taşıtlarının homurtusunun gittikçe arttığını duyuyordu.

Onu kolayca izliyorlardı; muhtemelen şehirdeki bakıcılar gibi, ağaçların arasında onu seçmek için beden ısını kullanıyorlardı. Tally, yurttan kaçarken defalarca kullandığı küçük, taşınabilir ısıtıcıyı hatırladı. Keşke şimdi yanında olsaydı.

Sonra David'in, Duman'daki ilk gününde ona gösterdiği mağaraları hatırladı. Dağın soğuk taşlarının altında, beden ısı hissedilmez olurdu.

Takipçilerinin seslerini duymazdan gelerek dere yatağı boyunca ilerledi. Bir demir cevheri hattını aştı ve demiryoluna giden ırmağı buldu. Tally, suyun hemen üzerinde süzöldü. Hava taşıtları, ağaçların hemen üzerinde uçarak sabırla, Tally'nin saklanacak yer bulamayacağı bir anı kolluyorlardı.

Demiryolu sapağı yaklaşırken, Tally hızlandı ve suyun üzerinde cesaret edebildigince hızlı süzöldü. Dönemeci tüm hızıyla döndü ve rayların üzerinde uçtu.

Araçlar ırmağın üzerinde uzaklaştılar. Özeller, Tally'nin bir başka ırmağa dönmesini beklemiş olabiliyorlardı, ama ani-

den eski bir demiryolunun belirmesi onları hazırlıksız yakalamıştı. Hava taşıtları ağır ağır dönmeyi bitirmeden Tally dağa varabilirse güvenliği kavuşacaktı.

Tally tam zamanında, raylardan hurda metal aldıkları yeri hatırladı ve mide kaldıran bir serbest düşüş için tahtasını kaldırdı. Yüksek bir yay çizerek boşluğun üzerinde süzüldü. Kaldırıcılar yine metal buldular ve otuz saniye sonra, Tally demiryolunun sonunda kayarak durdu.

Tahtasından aşağı atladı, onu çevirdi ve ırmağa doğru itti. Tahta onu geri çekecek düşüş bilezikleri olmadan, boşluğa gelene kadar, demiryolu boyunca dümdüz süzülecek, sonra yere düşecekti.

Şansı varsa Özeller, Tally'nin düştüğünü sanır, onu orada aramaya başlardı.

Tally kayaların üzerine tırmandı ve emekleyerek karanlık mağaraya girdi. Üzerindeki tonlarca kayanın onu Özellerden saklayacağını umarak, gidebildiğince ilerledi. Mağaranın ağzındaki minik aydınlık delik, göz kadar küçüldüğünde Tally kendini taşların üzerine bıraktı. Nefes nefese kalmıştı, heyecanlı uçuşu yüzünden elleri titriyordu ve kendine tekrar tekrar, başardığını söylüyordu.

Ama nasıl bir başarıydı bu? Ayakkabıları yoktu, uçan-tahtası yoktu, arkadaşları yoktu, bir su arındırıcısı ya da bir paket SpagBol'u bile yoktu. Dönebileceği bir evi yoktu.

Yapayalınızdı. "İşte şimdi sonum geldi," dedi yüksek sesle. Karanlıktan bir ses geldi.

"Tally?.. Sen misin?"

MUHTEŞEM

Karanlıkta, eller Tally'nin omuzlarını kavradı.

"Gelebildin!" David'in sesiydi.

Tally şaşkınlıktan konuşamadı, ama David'i yakına çekti ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Yanında başka kim var?"

Tally başını iki yana salladı.

"Ah," diye fısıldadı David. Sonra, mağara sarsılırken Tally'yi daha sıkı kavradı. Bir hava taşıtının gürültüsü ağır ağır tepelerinden geçti. Tally, Özellerin makinelerinin, avlarına dair işaret arayarak kayalardaki her çatlağı taradığını düşündü.

Onları David'e mi getirmişti? İşte bu harika olurdu; Tally'nin son ihaneti...

Onu arayanların alçak gürültüsü yine tepelerinden geçti ve David onu karanlığın derinliklerine çekti. Gittikçe kararan ve soğuklaşan, uzun, dolambaçlı bir yolda ilerlediler. Tally'nin çevresine bir kıpırtısızlık çöktü. Hava soğuk ve rutubetliydi. Tally bir kez daha, taşların arasına gömülmüş bir tren dolusu Paslı hayal etti.

Birbirlerine sarılmış, sessizlik içinde beklerlerken saatler geçti sanki. Araçların sesleri solup gittikten sonra bile, konuşmaya cesaret edemiyorlardı.

Sonunda David fısıldadı:

“Duman’da neler oluyor?”

“Bu sabah Özeller geldi.”

“Biliyorum. Gördüm.” David ona daha sıkı sarıldı. “Uyuyamadım, bu yüzden tahtamı alıp gündeğumunu izlemek için dağa çıktım. Tam tepemden geçtiler. Yirmi hava taşıtı aynı anda sırtın arkasında belirdiler. Ama şimdi neler oluyor?”

“Herkesi tavşan kafesine doldurdular, gruplara ayırıyorlar. Croy, hepimizi şehirlerimize götüreceklarını söyledi.”

“Croy mu? Başka kimi gördün?”

“Shay’i, onun arkadaşlarından birkaç kişiyi. Patron kaçmayı başarmış olabilir. Birlikte kaçıyorduk.”

“Ya annemle babam?”

“Bilmiyorum.” Tally karanlık olduğu için memnundu. David’in sesindeki korku yeterince acı vericiydi. Annesiyle babası Duman’ı kurmuştu ve ameliyatla ilgili sırrı biliyorlardı. Diğer Dumanlıları hangi cezalar bekliyor olursa olsun, onlarınki yüz kat daha kötü olacaktı.

“Sonunda bunun olduğuna inanamıyorum,” dedi David, alçak sesle.

Tally, teselli sözleri bulmaya çalıştı. Karanlıkta tek görebildiği, Dr. Cable’ın alaylı gülümsemesiydi.

“Sen nasıl kaçtın?” diye sordu.

Tally, David’in ellerini bileklerine, plastik kelepçelerin bıraktığı izlere götürdü. “Bunları kestim, alışveriş merkezinin çatısına çıktım ve Croy’un uçan-tahtasını çaldım.”

“Seni izleyen Özeller yok muydu?”

Tally dudaklarını ısırdı ve konuşmadı.

“Bu çok şaşırtıcı. Annem onların insanüstü olduğunu söyler. İkinci ameliyatlarında tüm kasları değişiyor ve sinir sis-

temleri baştan kuruluyor. Ve öyle korkunç görünüyorlar ki onları ilk kez gören pek çok insan paniğe kapılıyor.” Tally’ye daha sıkı sarıldı. “Ama senin kaçmayı başaracağını bilmem gerekirdi.”

Tally gözlerini kapattı, ama mutlak karanlıkta bu bir fark yaratmadı. Sonsuza dek orada kalabilmeyi, dışarıda onu bekleyen şeyle yüzleşmek zorunda kalmamayı diledi. “Yalnızca şansım yaver gitti.”

Tally, şimdiden yalan söylemeye başlamasına hayret etmişti. Kendisiyle ilgili gerçeği en başta söylemiş olsa Dumanlılar kolyeyi ne yapacaklarını bilirdi. Onu göçmen kuşlardan birine takabilirlerdi ve Dr. Cable şimdi kütüphanede oturmuş, Duman’ın yok olmasını izlemek yerine, Güney Amerika yolunda olurdu.

Ama Tally gerçeği söyleyemeyeceğini biliyordu, şimdi söyleyemezdi. Evini, ailesini yok etmişken, David ona bir daha asla güvenmezdi. Peris’i, Shay’i ve yeni evini kaybetmişti. David’i de kaybetmeye dayanamazdı.

Hem, itiraf etmesi şimdi neye yarardı ki? David de yalnız kalırdı, Tally de. Hem de birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları zamanda.

David ellerini onun yüzünde gezdirdi. “Beni hâlâ şaşırtıyorsun Tally.”

Tally ürperdi, David’in sözleri bıçak gibi saplanmıştı.

O anda, Tally kendi kendisiyle bir anlaşma yaptı. Olanları, David’e en sonunda anlatacak, kasıtlı yapmadığını söyleyecekti. Şimdi değil, ama bir gün... İşleri yoluna koyduğu, bozduğu şeylerin bir kısmını düzelttiği zaman. Belki o zaman David anlardı. “Peşlerinden gideceğiz,” dedi. “Onları kurtaracağız.”

“Kimi? Annemle babamı mı?”

“Benim şehrimden gelmişlerdi, değil mi? O zaman, onları oraya götürecekler. Shay ile Croy’u da. Hepsini kurtaracağız.”

David acı bir kakhaha attı. “İkimiz mi? Bir sürü Özel’e karşı mı?”

“Bizi beklemiyor olacaklar.”

“Ama onları nasıl bulacağız? Ben hiç şehre gitmedim, sadece çok büyük olduklarını duydum. Bir milyondan fazla insan yaşıyormuş.”

Tally yavaşça nefes aldı ve bir kez daha, Dr. Cable’in ofisine yaptığı yolculuğu hatırladı. Şehrin kıyısındaki alçak, toprak rengi binalar, yeşil kuşağın arkasında, fabrikaların arasındaydı. Yakınında devasa, şekilsiz bir tepe vardı. “Nerede olacaklarını biliyorum.”

“Biliyor musun? Nasıl?” David, Tally’nin kollarından sıyrıldı.

“Oraya gittim. Özel Durumlar karargâhı.”

Bir an sessizlik oldu. “Sır olduklarını sanıyordum. Buraya gelen çocukların çoğu onlara inanmıyor bile.”

Tally, kolaylıkla yepyeni bir yalan uydurabilmesi karşısında dehşet duyarak sözlerine devam etti. “Bir süre önce gerçekten kötü bir numara çevirdim. Özel, dikkat çeken türden bir numara.” Başını David’e yasladı ve onun güven dolu ifadesini göremediğine memnun oldu. “Gizlice Yeni–Güzel Şehri’ne girdim. Ameliyattan sonra orada yaşarsın ve durmaksızın eğlenirsin.”

“Duydum. Çirkinlerin girmesine izin verilmiyor, değil mi?”

“Evet. Oldukça ciddi bir numaraydı. Her neyse, bir maske takıp bir partiyi bozdu. Neredeyse yakalanıyordum, bu yüzden bir atlama yeleği aldım.”

“O nedir?”

“Uçan-tahta gibi, ama üzerine giyiyorsun. Yangında yüksek binalardan kaçmak için icat edilmiş, ama yeni-güzeller onu daha çok eğlenmek için kullanıyor. Ben de bir yelek aldım, yangın alarmini çalıştırdım ve çatıdan atladım. Bir sürü insanın ödünü patlattı.”

“Doğru. Shay, Duman’a gelirken tüm hikâyeyi anlatmıştı. Senin dünyadaki en müthiş çirkin olduğunu söylüyordu,” dedi. “Ama benim tek düşündüğüm, şehir hayatının gerçekten sıkıcı olması gerektiği idi.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Ama sen yakalandın, öyle mi? Shay bundan bahsetmedi.”

Tally konuşurken yalan biçimlendi. Tally, mümkün olduğunca çok gerçek katıyordu içine. “Evet, paçayı kurtardığımı sanıyordum, ama DNA’mı falan bulmuşlar. Birkaç gün sonra beni Özel Durumlar’a götürdüler ve korkunç bir kadınla tanıştırdılar. Sanırım oranın yöneticisi. İlk defa Özel görüyordum.”

“Yakından gerçekten de kötü mü görünüyorlar?”

Tally karanlıkta başını salladı. “Kesinlikle güzeller. Ama zalim, korkunç bir şekilde. En kötüsü de ilk seferi. Ama yalnızca beni korkutmak istiyorlardı. Bir daha yakalanırsam başımın büyük belada olacağını söylediler. Ya da herhangi birine söylersem. Bu yüzden, Shay’e hiç bahsetmedim.”

“Bu çok şeyi açıklıyor.”

“Ne hakkında?”

“Senin hakkında. Her zaman, Duman’ın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyormuş gibi görünüyordun. Daha annemle babam ameliyatlar hakkındaki gerçeği sana açıklamadan, bir

şekilde, şehirlerin gerçekte nasıl yerler olduğunu anlamış gibiydin. Tanıdığım, gerçekten anlayan tek kaçak sendin.”

Tally başını salladı. Bu kadarı doğrudu. “Anlıyorum.”

“Yine de annemi, babamı ve Shay’i kurtarmak için oraya dönmek istiyorsun, öyle mi? Kendi beynini riske atarak?..”

Tally’nin sesi bir hıçkırıkla kırıldı. “Zorunluyum!” *Sana yaptıklarımı telafi etmek için.*

David ona daha sıkı sarıldı ve öpmeye çalıştı. Tally yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Gözyaşları sonunda gelmişti.

“Tally, sen muhteşemsin!”

YIKIM

Ertesi sabaha kadar mağarada kaldılar.

Tally şafak ışığında gözlerini kısarak gökyüzünü taradı ve aniden ağaçların arasından çıkacak bir hava taşıtı filosu aradı. Ama bütün gece arama sesi duymamışlardı. Belki, Duman yok edildikten sonra, son birkaç kaçağı yakalamanın zahmete değmeyeceğini düşünmüşlerdi.

David'in uçan-tahtası geceyi mağarada geçirmişti ve bir tam gün boyunca güneş ışığı görmemişti, ama onları dağa götürecek kadar şarjı kalmıştı. Tahtaya binip ırmağa yöneldiler. Yemek yemeden geçen bir günden sonra, Tally'nin midesi gurulduyordu, ama ihtiyaç duyduğu ilk şey, suydı. Ağzı o kadar kurumuştu ki konuşmakta güçlük çekiyordu.

David kıyıda diz çöktü ve başını buz gibi suya soktu. Tally onu görünce ürperdi. David'in kollarında büzülmüş olmasına rağmen, battanibesiz ve ayakkabısız geçirdiği gece boyunca mağarada titremişti. Sabah esintisinden daha soğuk herhangi bir şeyle yüzleşebilmesi için, sıcak yemek yemesi gerekiyordu.

"Ya Duman hâlâ işgal altındaysa?" diye sordu. "Nereden yiyecek bulacağız?"

“Tutsakları tavşan kafeslerine koyduklarını söyledin, değil mi? Tavşanlar nereye gitti?”

“Dağıldılar.”

“Kesinlikle. Şimdi her yer tavşan dolu olmalı. Ve onları yakalamak zor değildir.”

Tally yüzünü buruşturdu. “Şey, tamam. Ama onları pişireceğiz.”

David güldü. “Elbette.”

“Ben hiç ateş yakmadım,” diye itiraf etti Tally.

“Endişelenme. Doğal bir yeteneğin var.” David tahtasına çıktı ve elini uzattı.

Tahtaya iki kişi binmek, Tally’nin daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ve bunu ilk defa David’le yaptığı için memnun oldu. David’in önünde durmuş, kollarını açmıştı. Bedenleri birbirine dokunuyordu ve David, onu belinden tutmuştu. Dönemeçleri konuşmadan geçtiler. Tally ağırlığını hafifçe kaydırıyor, David’in ona ayak uydurmasını bekliyordu. İkili tahta sürmeyi kavradıkça, bedenleri birlikte hareket etmeye, tahtayı o bildik yolda birlikte yönlendirmeye başladılar.

Yavaş gittikleri sürece işe yarıyordu, ama Tally, takip edilmediklerini anlamak için kulaklarını açık tutuyordu. Bir hava taşıtı belirirse tam hız uzaklaşmak zor olacaktı.

Duman’ı görmeden çok önce kokusunu aldılar.

Dağın tepesinden bakınca binalar, sönmüş kamp ateşlerine benziyordu. Dumanları tüten, dağılmış, tamamen karar-mış şeyler... Kasabada, rüzgârla kıpırdanan birkaç kâğıt parçası dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

“Bütün gece yanmış gibi görünüyor,” dedi Tally.

YIKIM

Ertesi sabaha kadar mağarada kaldılar.

Tally şafak ışığında gözlerini kısarak gökyüzünü taradı ve aniden ağaçların arasından çıkacak bir hava taşıtı filosu aradı. Ama bütün gece arama sesi duymamışlardı. Belki, Duman yok edildikten sonra, son birkaç kaçağı yakalamanın zahmete değmeyeceğini düşünmüşlerdi.

David'in uçan-tahtası geceyi mağarada geçirmişti ve bir tam gün boyunca güneş ışığı görmemişti, ama onları dağa götürecektir kadar şarjı kalmıştı. Tahtaya binip ırmağa yöneldiler. Yemek yemeden geçen bir günden sonra, Tally'nin midesi gurulduyordu, ama ihtiyaç duyduğu ilk şey, suydur. Ağzı o kadar kurumuştur ki konuşmakta güçlük çekiyordu.

David kıyıda diz çöktü ve başını buz gibi suya soktu. Tally onu görünce ürperdi. David'in kollarında büzülmüş olmasına rağmen, battaniyesiz ve ayakkabısız geçirdiği gece boyunca mağarada titremişti. Sabah esintisinden daha soğuk herhangi bir şeyle yüzleşebilmesi için, sıcak yemek yemesi gerekiyordu.

“Ya Duman hâlâ işgal altındaysa?” diye sordu. “Nereden yiyecek bulacağız?”

“Tutsakları tavşan kafeslerine koyduklarını söyledin, değil mi? Tavşanlar nereye gitti?”

“Dağıldılar.”

“Kesinlikle. Şimdi her yer tavşan dolu olmalı. Ve onları yakalamak zor değildir.”

Tally yüzünü buruşturdu. “Şey, tamam. Ama onları pişireceğiz.”

David güldü. “Elbette.”

“Ben hiç ateş yakmadım,” diye itiraf etti Tally.

“Endişelenme. Doğal bir yeteneğin var.” David tahtasına çıktı ve elini uzattı.

Tahtaya iki kişi binmek, Tally’nin daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ve bunu ilk defa David’le yaptığı için memnun oldu. David’in önünde durmuş, kollarını açmıştı. Bedenleri birbirine dokunuyordu ve David, onu belinden tutmuştu. Dönemeçleri konuşmadan geçtiler. Tally ağırlığını hafifçe kaydırıyor, David’in ona ayak uydurmasını bekliyordu. İkili tahta sürmeyi kavradıkça, bedenleri birlikte hareket etmeye, tahtayı o bildik yolda birlikte yönlendirmeye başladılar.

Yavaş gittikleri sürece işe yarıyordu, ama Tally, takip edilmediklerini anlamak için kulaklarını açık tutuyordu. Bir hava taşıtı belirirse tam hız uzaklaşmak zor olacaktı.

Duman’ı görmeden çok önce kokusunu aldılar.

Dağın tepesinden bakınca binalar, sönmüş kamp ateşlerine benziyordu. Dumanları tüten, dağılmış, tamamen karar-mış şeyler... Kasabada, rüzgârla kıpırdanan birkaç kâğıt parçası dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

“Bütün gece yanmış gibi görünüyor,” dedi Tally.

David başını salladı. Dili tutulmuştu sanki. Tally onun elini tuttu ve çocukluğunun geçtiği evi, dumanları tüten bir yıkıntı halinde görmenin nasıl bir şey olduğunu düşündü.

“Çok üzgünüm David,” dedi.

“Aşağı inmeliyiz. Görmem lazım. Acaba annemle babam...” Sözcükleri yuttu.

Tally, Duman’da kalan olup olmadığını gösterecek işaretler aradı. Kasaba tamamen terk edilmiş görünüyordu; ama saklanmış, kaçanların dönmesini bekleyen Özeller olabiliirdi.

“Beklemeliyiz.”

“Yapamam. Annemle babamın evi sırtın diğer yanında. Belki Özeller orayı görmemiştir.”

“Gözden kaçırmışlarsa Maddy ile Az hâlâ oradadır.”

“Ama ya kaçmışlarsa?”

“O zaman onları buluruz. Bu arada biz yakalanmayalım.”

David içini çekti:

“Tamam.”

Tally onun elini sıkı sıkı tuttu. Tahtanın katlarını açtılar ve güneş tırmanırken beklediler. Aşağıda insan izi aradılar. Zaman zaman esinti, ateşlerin közlerini canlandırıyor, ayakta kalan son tahta sütunlar da teker teker yıkılıyor, ufalanıp küle dönüşüyordu.

Birkaç hayvan yiyecek arıyordu. Tally dehşet içinde, bir kurdun, ortalıklarda gezinen tavşanlardan birini kapmasını izledi. Kısa mücadelelerinden geriye yalnızca bir kan lekesi ve bir tüy yumağı kalmıştı. Duman düştükten saatler sonra, doğadan geriye kalan buydu işte, kaba ve vahşi...

“Aşağı inmeye hazır mısın?” diye sordu David, bir saat sonra.

“Hayır,” dedi Tally, “ama hiçbir zaman hazır olmayacağım zaten.”

Ağır ağır yaklaştılar. Özeller ortaya çıkarsa dönüp kaçmaya hazırdılar. Ama kasabanın kıyısına vardıklarında, Tally endişesinin çok daha kötü bir şeye dönüştüğünü hissetti: Burada kimsenin kalmadığına dair dehşet verici bir eminlik.

Evi gitmişti, geride kömürleşmiş yıkıntılar kalmıştı.

Tavşan kafesinde, kapılardan girip çıkan Dumanlı gruplarının ayak izleri görünüyordu. Koca bir toplum sığır gibi güdülmüştü. Toprağın üzerinde hâlâ birkaç tavşan hopluyordu.

“Eh, en azından açlıktan ölmeyeceğiz,” dedi David.

“Sanırım öyle,” dedi Tally, ama Duman’ı görünce açlığını unutmuştu. Nasıl bir dehşet yaşarsa yaşasın, David’in nasıl böyle pratik düşünebildiğini merak etti. “Hey, bu ne?”

Kafesin bir köşesinde, çitin hemen dışında, yerde küçük nesnelerden oluşan yığınlar yatıyordu.

Yaklaştılar ve David gözlerini kısarak dumanların arasından baktı. “Ayakkabıya benziyor.”

Tally gözlerini kırıştırdı. David haklıydı. Tahtayı indirdi ve aşağı atlayıp o tarafa koştu.

Tally hayret içinde çevresine bakındı. Çevresinde, boy boy, yirmi çift kadar ayakkabı vardı. Dizlerinin üzerine çökerek yakından baktı. Bağcıkları hâlâ bağlıydı. Elleri arkalarından bağlı insanlar tarafından tekmelenip atılmış gibi görünüyordu...

“Croy beni tanıdı,” diye mırıldandı.

“Ne?”

Tally, David’e döndü. “Kaçtığım zaman, kafesin hemen üzerinden geçtim. Croy, beni görmüş olmalı. Ayakkabım olmadığını biliyordu. Bu konuda şakalaştığımız.”

Çaresizce yazgılarını beklerken, son bir meydan okuma gösterisi yapan Dumanlıları hayal etti. Croy kendi ayakkabılarını fırlatıp atmış, sonra da duyabilecek herkese fısıldamış olmalıydı: “Tally serbest ve yalınayak.” Aralarından seçmesi için, ona yirmi çift ayakkabı bırakmışlardı. Kaçtığını gördükleri tek Dumanlı’ya ancak bu şekilde yardım edebilirlerdi.

“Buraya döneceğimi biliyorlardı.” Sözlerine devam edemedi. Onlara kimin ihanet ettiğini bilmiyorlardı.

Doğru büyüklükte görünen bir çift ayakkabı aldı. Uçan-tahta sürmek için kavrayışlı tabanları vardı. Ayakkabıları giydi. Korucuların verdiği ayakkabılardan daha iyi oldu.

Tahtaya sıçradığı zaman, yüzündeki acılı ifadeyi saklaması gerekti. Bundan sonra hep böyle olacaktı. Kurbanlarının her iyilik gösterisi, Tally’nin kendini daha da kötü hissetmesine sebep olacaktı. “Tamam, gidelim.”

Uçan-tahta yolu, dumanları tüten kampın içinde, kömürleşmiş yıkıntuların arasında kalan sokaklarda dolanıyordu. Şimdi isli bir moloz yığını olan uzun bir binanın yanında, David tahtayı durdurdu.

“Ben de bundan korkuyordum.”

Tally, orada eskiden ne durduğunu hatırlamaya çalıştı. Duman’la ilgili bildikleri buharlaşıp gitmişti. Tanıdık sokaklar, tanınması imkânsız kül ve köz tarlalarına dönüşmüştü.

Sonra rüzgârda çırpınan birkaç kararmış sayfa gördü. Kütüphane.

“Kitapları almadan...” diye haykırdı. “Ama neden?”

“Ameliyatların yapılmadığı zamanlarda her şeyin nasıl olduğunu insanların öğrenmesini istemiyorlar. İnsanların kendilerinden nefret etmeye devam etmesini sağlamaya ça-

lışıyorlar. Aksi halde çirkin yüzlere, *normal* yüzlere alışmak çok kolay.”

Tally dönüp David’in gözlerine baktı. “En azından bazılarına.”

David hüzünle gülümsedi.

Sonra Tally’nin aklına bir şey geldi:

“Patron eski dergilerle kaçıyordu. Belki o kurtulmuştur.”

“Yaya olarak mı?” David kuşkulu gibiydi.

“Öyle sanıyorum.” Tally eğildi ve uçan-tahta, kasabanın kıyısına doğru kaydı.

Özel’le mücadele ettiği yerde hâlâ bir parça biber vardı. Tally yere atladı ve Patron’un ormanda, tam olarak hangi yöne kaçtığını hatırlamaya çalıştı.

“Kurtulmuşsa uzun zaman önce gitmiş olmalı,” dedi David.

Tally çalılarını iterek geçti ve mücadele izi aradı. Sabah güneşi yaprakların arasından süzülüyordu ve ormanda kırık çalılıklardan bir yol açılmıştı. Patron pek zarif davranmamış, koşan bir fil gibi iz bırakmıştı.

Patronun çantasını yarı gizlenmiş buldu. Yosun kaplı, devrilmiş bir ağacın altına itilmişti. Fermuarını açtığı zaman, dergilerin hâlâ orada olduğunu gördü. Her biri sevgiyle, kendi plastik örtüsüne sarılmıştı. Kütüphaneden bir şeyin kurtulmuş olmasına sevinerek çantayı omzuna attı. Dr. Cable’a karşı küçük bir zafer!

Biraz sonra Patron’u buldu.

Sırtüstü yatmıştı. Başı, Tally’nin kesinlikle yanlış olduğunu hemen anladığı bir açıyla dönmüştü. Patron parmaklarını büküyordu ve birini pençelemek için kullandığı tırnakları kanlıydı. Onların dikkatini üzerine çekmek, belki çantayı

bulmalarını engellemek için savaşırmıştı ya da belki Tally'nin de ormana vardığını gördüğünden, onun hatırına yapmıştı.

Özellerin birden çok kez söylediği şeyi hatırladı: *Seni incitmek istemiyoruz, ama gerekirse incitiriz.*

Ciddiydiler. Her zaman öyleydiler.

Sersem sersem sendeleyerek ormandan çıktı. Çanta hâlâ omzunda asılıydı.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu David.

Tally yanıt vermedi.

David onun yüzündeki ifadeyi gördü ve tahtadan aşağı atladı. "Ne oldu?"

"Onu yakalamışlar. Onu öldürmüşler."

David, ağzı bir karış açık, bakakaldı. Yavaşça nefes aldı. "Hadi gel Tally. Gitmeliyiz."

Tally gözlerini kırıştırdı. Güneş ışığı yanlış geliyordu. Patron'un boynu gibi, biçimsizce bükülmüştü. Sanki o ağaçların arasındayken, dünya feci şekilde çarpılmıştı. "Nereye?" diye mırıldandı.

"Annemle babamın evine gitmeliyiz."

MADDY VE AZ

David tahtayı sırta doğru o kadar hızlı sürdü ki Tally aşağı yuvarlanacağını sandı. Dengesini kurabilmek için David'in ceketine yapışmıştı ve yeni ayakkabılarının kavrayışlı tabanlarına şükreliyordu. "Dinle David. Patron onlarla savaştı, bu yüzden öldürdüler onu."

"Annemle babam da savaşırdı."

Tally dudağını ısırdı ve aklını tahtanın üzerinde kalma çabasına verdi. Uçuş yolunun David'in anne babasının evine en çok yaklaştığı yere geldiklerinde, David yere atladı ve yamaç aşağı koştu.

Tally tahtanın şarjının dolu olmadığını fark etti ve tahtayı açtıktan sonra David'in peşinden gitti. Özellerin Maddy ile Az'a ne yaptıklarını öğrenmeye can atmıyordu. Ama David'in annesiyle babasını bulduğunda yalnız olacağını düşününce, peşinden koşmaya başladı.

Yoğun çalılıkların arasında patikayı bulması zaman aldı. İki gece önce buraya geldiklerinde hava karanlıktı ve farklı bir yönden yaklaşmışlardı. David'in çıkardığı sesleri dinlediysen de hiçbir şey duyamadı. Ama sonra rüzgâr yön değiştirdi ve ağaçların arasından duman kokusu geldi.

Evi yakmak kolay olmamıştı.

Dağın içine oturtulmuş, taş duvarlı ve çatılı ev, yangını beslememişti. Ama saldırganların, içeriye yanıcı bir şey fırlattığı açıktı. Pencereler dışarıya doğru patlamıştı, evin önündeki çimenler cam parçalarıyla kaplıydı. Kapıdan geriye, menteşelerinde esintiyle sallanan birkaç kömürleşmiş parça dışında hiçbir şey kalmamıştı.

David evin önünde duruyordu. Eşiği geçmek içinden gelmiyordu.

“Sen burada kal,” dedi Tally.

Kapıdan geçti, ama başta içerinin havasına dayanamadı. Sabah ışığı, havada süzülen kül zerrelerini aydınlatıyordu. Zerreler, Tally'nin çevresinde dönüyor, onun geçişiyle minik galaksiler gibi sarmal çizmeye başlıyordu.

Kararmış yer tahtaları ayaklarının altında parçalanıyordu. Yer yer tamamen yanmış, altlarındaki çıplak taşlar kalmıştı. Ama bazı şeyler yangından sağlam kurtulmuştu. Tally, mermer heykelciği ilk ziyaretinden hatırlıyordu. Duvarda asılı olan halılardan bir tanesi de gizemli bir biçimde sağlamdı. Oturma odasında, kararmış mobilyaların üzerinde birkaç çay fincanı beyaz beyaz parlıyordu. Tally fincanlardan birini eline aldı. Bu fincanlar sağlam kalmışsa bir insan bedeninin daha fazla iz bırakacağını fark etmişti.

Yutkundü. David'in anne babası burada olsa, onlardan kanlıları bulmak kolay olurdu.

Evin küçük mutfağında, şehir yapımı tencereler ve tavalar tavana asılmıştı. Çarpılmış, kararmış metalleri yer yer parlıyordu hâlâ. Tally bir çuval un gördü ve birkaç parça kuru meyve midesini guruldattı.

En son yatak odasına girdi.

Taş tavan alçak ve eğimliydi, kavurucu ateşin ısısı boyayı çatlatmış, karartmıştı. Tally yataktan yükselen ıssıy hâlâ hissedebiliyordu. Saman şilte ve kalm yorganlar, yangını beslemiş olmalıydı.

Fakat Az ve Maddy orada değildi. Odada, insan kalıntısına benzeyen hiçbir şey yoktu. Tally rahat bir nefes aldı ve odaları tekrar kontrol ederek dışarıya çıktı.

Kapıdan çıkarken başını iki yana salladı. "Onları ya Özel-ler götürmüş ya da kaçmışlar."

David başını salladı ve onun yanından geçti. Tally yere çökerek öksürdü. Ciğerleri sonunda içine çektiği dumana ve toz zerrecilerine isyan etmişti. Ellerinin ve kollarının isle kararmış olduğunu fark etti.

David dışarı çıktığında, elinde uzun bir bıçak vardı. "Ellerini uzat."

"Ne?"

"Kelepçeler. Onlara dayanamıyorum."

Tally başını salladı ve ellerini uzattı. David, bıçağı deriyle plastiğın arasına dikkatle soktu ve kelepçeleri kesmek için ileri geri sürttü.

Bir dakika sonra, can sıkıntısı içinde bıçağı çekti. "İşe yaramıyor."

Tally yakından baktı. Plastiğın üzerinde iz bile yoktu. Özellerin kelepçesini nasıl kestiklerini görmemişti, ama yalnızca bir an sürmüştü. Belki de kimyasal bir şey kullanmışlardı.

"Belki bir tür uçak plastiğidir," dedi. "O şeylerin bazıları çelikten de sağlamdır."

David kaşlarını çatı. "O zaman sen nasıl kestin?"

Tally ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Özellerin onu bıraktıklarını söyleyemezdi.

“Hem, neden her bileğinde ikişer kelepçe var?”

Tally sersem sersem baktı. Onu ilk yakalandığında, sonra Dr. Cable’ın önünde, kolyeyi aramaya götürürlerken kelepçelediklerini hatırladı.

“Bilmiyorum,” demeyi başardı. “Sanırım hepimize çiftler kelepçe taktılar. Ama kırmak kolaydı. Keskin bir kayaya sürterek kestim.”

“Bu hiç mantıklı gelmiyor.” David bıçağa baktı. “Babam her zaman, bunun şehirden getirdiği en faydalı şey olduğunu söylerdi. İleri teknoloji bileşimlerden ve monoliflerden yapılmış.”

Tally omuzlarını silkti. “Belki de bileklikleri birleştiren kısım farklı malzemeden yapılmıştır.”

David, Tally’nin hikâyesine pek ikna olmayarak başını iki yana salladı. Sonunda omuzlarını silkti. “Ah, boş ver. Onlarla yaşamamız gerekecek, o kadar. Ama bir şey kesin: Annem ve babam kaçmamış.”

“Nereden biliyorsun?”

David bıçağı kaldırdı. “Babam önceden duysa bunu almadan asla gitmezdi. Özeller onları tamamen hazırlıksız yakalamış olmalı.”

“Ah... Üzgünüm David.”

“En azından yaşıyorlar.”

Tally’nin gözlerinin içine baktı ve Tally onun paniğinin solmuş olduğunu gördü. “Tally, hâlâ peşlerinden gitmek istiyor musun?”

“Evet, elbette.”

David gülümsedi. “Güzel!” Tally’nin yanına oturdu, eve baktı ve başını iki yana salladı. “Tuhaf. Annem hep, bunun olacağına dair uyarırdı beni. Ben büyürken, beni hazırlamaya çalıştılar. Ve uzun süre, onlara inandım. Ama bunca sene sonra, kuşku duymaya başladım; belki de annemle babam paranoyakça davranıyordu, belki kaçakların hep dediği gibi, Özel Durumlar gerçek değildi.”

Tally sessizce başını salladı. Ne diyebileceğini bilemiyordu.

“Şimdi, olduktan sonra, daha da gerçek dışı geliyor.”

“Üzgünüm David.” Ama David, Tally’nin ne kadar üzgün olduğunu asla bilemezdi. En azından, Tally, onun anne babasını kurtarmasına yardım edene kadar bilemeyecekti. “Endişelenme, onları bulacağız.”

“İlk önce bir yere uğramamız gerek.”

“Nereye?”

“Dediğim gibi, annemle babam, Duman’ı kurduklarından beri, bu duruma hazır. Hazırlık yapmışlardı.”

“Senin kendi başının çaresine bakabileceğinden emin olmak gibi,” dedi Tally, David’in el yapımı ceketinin yumuşak derisine dokunarak.

David ona gülümsedi ve bir parmağıyla Tally’nin yanağındaki is lekesini sildi. “Bundan çok daha fazlasını yaptılar. Benimle gel.”

Evin yakınında bulunan bir mağarada, Tally’nin ancak karınüstü girebileceği kadar dar bir girişin ötesinde, David ona anne babasının yirmi senedir biriktirdiği şeyleri gösterdi.

Su arındırıcıları, yön bulucular, hafif giysiler ve uyku tulumları vardı: Dumanlı standartlarına göre, tam bir doğada yaşam araçları hazinesi. Dört uçan-tahtanın tarzları eski mo-

daydı, ama Dr. Cable'ın Duman yolculuğu için Tally'ye verdiği tahtayla aynı özelliklere sahiptiler. Ayrıca bir pakette yedek göbek alıcıları vardı ve paket, neme karşı mühürlenmişti. Her şey en kalitelisindendi.

“Vay, gerçekten de ileriye düşünerek plan yapmışlar.”

“Her zaman,” dedi David. Bir fener aldı ve taşa tutarak ışığını sınamadı. “Bütün bu malzemeleri kontrol etmek için buraya her geldiğimde, bu anı hayal ederdim. Bir milyon kez, tam olarak nelere ihtiyaç duyacağımı planladım. O kadar çok hayal ettim ki olmak zorundaydı sanki.”

“Bu senin suçun değil, David.”

“Ben burada olsaydım...”

“Şu anda bir Özel Durumlar aracında, ellerin bağlı halde oturuyor olurdun ve kimseyi kurtaracak durumda olmazdın.”

“Evet. Onun yerine, buradayım.” Tally'ye baktı. “Ama en azından sen de buradasın. Onca sefer, hiç hayal etmediğim tek şey sensin. Beklenmedik bir müttefik.”

Tally gülümsemeyi başardı.

David büyük, su geçirmez bir çantayı havaya kaldırdı. “Açlıktan ölüyorum.”

Tally başını salladı ve bir anlığına başı döndü. İki gece önceki akşam yemeğinden beri bir şey yememişti.

David çantayı karıştırdı. “Bol bol hazır yemek var. Bakalım: SebzeliPilav, BaharatlıErişte, İsveçKöfte, TaylandErişte-si... Tercihin var mı?”

Tally derin bir nefes aldı. Yabana dönmüştü.

“SpagBol olmasın da ne olursa olsun.”

YAĞ BELASI

Tally ve David g nd ğ munda yola  ıktılar.

Ikisi de ikişer uçan-tahta sürüyordu. Sandviç gibi birbirine bastırılmış tahtalar iki kat fazla yük ta ıyabiliyordu. Yükün çoğunu, tahtalara astıkları heybelere doldurmu lardı. Bulabildikleri, i e yarar her şeyi toplamı lardı. Patron'un kurtardığı dergileri de almışlardı. Ne olursa olsun, Duman'a dönmenin anlamı yoktu.

Tally dağdan inen ırmakta dikkatle ilerliyordu. Altından sarkan fazladan ağırlık, ayak bileklerine zincirle top asılmış gibi sallanıyordu. En azından d     bilezikleri takmı tı.

Tally'nin buraya gelirken kullandığı yoldan farklı bir yol kullanacaklardı. O yol, izlenmesi kolay olsun diye tasarlanmıştı ve korucularla bir helikopter yolculuğ  da içeriyordu. Bu yolculuk o kadar doğrudan olmayacaktı. Aşırı yüklenmiş haldeyken, yaya olarak kısa mesafeler bile gidemezlerdi. Yolculuğ n her santimini, rotadan ne kadar uzakla ırlarsa uzakla sınlar, uçan-tahtayla u ulabilecek toprakların ve suyun üzerinde yapmaları gerekliydi. Ve baskından sonra, şehirlerin epey uzağından geçeceklerdi.

Neyse ki David, Tally'nin şehrine düzinelerce kez, yalnız başına ve peşinde deneyimsiz Çirkinlerle gidip gelmişti. Ir-

makları ve demiryollarını, yıkıntıları ve doğal demir damarlarını biliyordu. Şehir yetkilileri tarafından izlenme ihtimaline karşı, düzinelerce kaçış rotası planlamıştı.

“On gün,” diye bildirdi, yola çıktıklarında. “Bütün gece tahta sürersek ve gündüz saklanırsak.”

“Kulağa iyi geliyor,” dedi Tally, ama herkesi ameliyattan kurtaracak kadar erken gidip gidemeyeceklerini merak etti.

Yolculuklarının ilk gecesinde, gece yarısı civarında, kel kafalı tepeden inen dereden ayrıldılar ve beyaz çiçek tarlalarının arasındaki kurumuş bir dere yatağını izlediler. Yatak, onları engin bir çölün kıyısına götürdü.

“Buradan nasıl geçeceğiz?”

David kumların içinden yükselen karanlık şekillere işaret etti. Bir dizi şekil ufka doğru uzaklaşıyordu. “Bunlar eskiden kuleymiş. Çelik kablolarla bağlanmışlar.”

“Ne için?”

“Bir rüzgâr çiftliğinden, eski şehirlerin birine elektrik taşıyorlarmış.”

Tally kaşlarını çatı. “Paslıların rüzgâr gücü kullandığını bilmiyordum.”

“Hepsi deli değilmiş. Yalnızca çoğu.” Omuzlarını silkti. “Unutma ki Paslılardan geliyoruz ve hâlâ onların temel teknolojisini kullanıyoruz. Bazıları doğru fikirler bulmuş olmalı.”

Kablolar hâlâ çölde gömülüydü. Kayan kumlar ve yağmurun hemen hemen hiç yağmaması sayesinde sağlam kalmışlardı. Yer yer kırılmış ya da tamamen paslanmışlardı, bu yüzden Tally ile David’in dikkatle ilerlemeleri, gözlerini tahtalarının metal dedektörlerinden ayırmamaları gerekiyordu. Sıçrayamayacakları kadar açık bir yere geldiklerinde, David’in taşıdı-

ğı uzun bir kablo rulosunu açıyorlar, sonra yürüyerek inatçı eşekleri dar bir köprüden geçirir gibi tahtalarını kablounun üstünden geçiriyorlar, sonra yine kabloyu rulo yapıyorlardı.

Tally daha önce hiç gerçek çöl görmemişti. Okulda, çöllerin yaşam dolu olduğu öğretilmişti, ama bu çöl, minikken hayal ettiği çöllere benziyordu; ufka uzanan, birbirini izleyen şekilsiz tümsekler. Rüzgârın ağır ağır taşıdığı kumdan yılanlar dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Kıtadaki bir büyük çölün adını biliyordu yalnızca. “Bu çöl Mojave mi?”

David başını iki yana salladı. “Bu çöl o kadar büyük değil. Doğal da değil. Beyaz çiçeklerin ilk başladığı yerdeyiz.”

Tally ıslık çaldı. Kumlar göz alabildiğince uzanıyordu. “Ne felaket.”

“Çalılar kaybolup yerini orkideler aldıktan sonra, iyi toprağı tutacak hiçbir şey kalmadı. Toprak uçup gitti ve geriye yalnızca kum kaldı.”

“Bir daha, çölden başka bir şey olabilir mi burada?”

“Elbette. Yaklaşık bin sene içinde. Belki o zamana kadar birisi çiçeklerin dönmesini engelleyecek bir şey bulur. Eğer bulunamamışsa süreç en baştan başlar.”

Gündoğumunda bir Paslı şehrine vardılar. Kumdan bir denizin ortasında kısılmış, bir grup sıradan binadan ibaretti.

Yüzyıllar içinde çöl, şehri istila etmişti. Kumlar, sokaklarda su gibi akıyordu, ama binalar Tally’nin gördüğü diğer yıkıntılardan daha iyi durumdaydı. Kumlar her şeyin köşelerini aşındırmıştı, ancak yağmur ve bitkiler gibi yere yıkmamıştı.

Henüz ikisi de yorulmamıştı, yine de gündüz yolculuk edemezlerdi. Çölde, onları güneşe karşı koruyacak hiçbir şey

yoktu. Havadan gelecek bir şeyden saklanamazlardı da. Çatısının büyük kısmı sağlam kalmış bir fabrikanın ikinci katında kamp yaptılar. Her biri birer hava taşıtı kadar büyük olan eski makineler, çevrelerinde sessizce bekliyordu.

“Burası neymiş?” diye sordu Tally.

“Sanırım burada gazete yapıyorlarmış,” dedi David. “Kitap gibi, ama her gün atıp yenisini alıyormuşsun.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hiç de değil. Sen de bizim Duman’da ağaçları israf ettiğimizi düşünüyordun!”

Tally, çatının yıkıldığı yerden sızan bir parça güneş ışığı buldu ve şarj olmaları için uçan-tahtaları açtı. David iki paket YumurtaTuz buldu.

“Bu gece çölden çıkabilecek miyiz?” diye sordu Tally. David’in şişelerdeki son su damllarını arındırıcılara dökmesini izleyerek.

“Sorun değil. Gece yarısından önce, bir sonraki ırmağa varacağız.”

Tally, uzun zaman önce, doğada yaşam araçlarını ilk gösterdiği zaman, Shay’in söylediği bir şeyi hatırladı:

“Gerçekten de bir arındırıcının içine işeyebiliyor musun? Sonra içmek için, demek istedim.”

“Evet. Ben yaptım.”

Tally yüzünü buruşturdu ve pencereden dışarı baktı.

“Tamam, sormamam gerekirdi.”

David, alçak sesle gülerek arkadan yaklaştı ve ellerini Tally’nin omuzlarına koydu.

“İnsanların hayatta kalmak için neler yaptığı hayret verici,” dedi.

. Tally içini çekti.

“Biliyorum.”

Pencere, her yeri saran çöle karşı kısmen korunmuş bir yan sokağa bakıyordu. Sokakta, birkaç tane yarı yanmış yer aracı duruyordu. Siyah iskeletleri, beyaz kumlarla çarpıcı bir zıtlık oluşturunuyordu.

Tally bileklerindeki kelepçeleri ovaladı.

“Paslılar hayatta kalmak istiyorlardı elbette. Gördüğüm her yıkıntıda, o araçlar her yerdeydi, şehirden çıkmaya çalışıyorlardı. Ama hiçbirini kaçmayı başaramamış gibi.”

“Birkaçı kaçmış. Ama araçlarla değil.”

Tally, David’in güven verici sıcaklığına yaslandı. Sabah güneşinin çöl soğuşunu gidermesine daha saatler vardı.

“Ne tuhaf. Okulda, nasıl olduğundan; Paslı dünyasının darmadağın olduğu, son panik zamanından hiç bahsetmiyorlar. Omuzlarını silkiyorlar ve Paslıların hatalarının üst üste bindiğini, sonunda uygarlığın iskambilden yapılmış bir ev gibi yıkılıverdiğini söylüyorlar.”

“Sadece birazı doğru. Patron’da, bu konuyu anlatan bazı eski kitaplar vardı.”

“Ne diyorlardı?”

“Şey, Paslılar gerçekten de iskambil evlerde yaşıyorlarmış, ama biri o evleri iyice sarsmış. Kim olduğunu kimse öğrenememiş. Belki de kontrolden çıkan bir Paslı silahıydı. Belki yalnızca, Paslıların işleri yönetme tarzından hoşlanmayan, fakir bir ülkenin halkıydı. Belki de tıpkı çiçekler gibi, bir kazaydı. Ya da her şeyi mahvetmek isteyen yalnız bir bilim adamıydı.”

“Ama ne olmuş?”

“Bir böcek kontrolden çıkmış, ama insanları hasta etmemiş. Petrolü hasta etmiş.”

“Yağ, hasta mı olmuş?”

David başını salladı. “Yağ organik bir maddedir. Eski bitkilerden, dinozorlardan falan oluşmuştur. Biri, onu yiyen bir bakteri yapmış. Bakterinin sporları havada yayılmış ve ham ya da işlenmiş petrole konduklarında, filizlenmişler. Kûf gibi bir şey. Yağın kimyasal yapısını bozmuş. Hiç fosfor gördün mü?”

“Bir element, değil mi?”

“Evet. Havayla temas ettiğinde alev alıyor.”

Tally başını salladı. Kimya dersinde, koruyucu gözlük takarak ve maddeyle yapılabilecek her tür numaradan bahsederek, fosforla oynadığını hatırlıyordu. Ama kimsenin aklına, kimseyi öldürmeyecek bir numara gelmemişti.

“Bu bakterinin bulaştığı yağ, fosfor kadar kararsız, tepkimeye hazır oluyor. Oksijenle temas edince patlıyor. Yanarken sporları dumana karışıyor ve rüzgârla yayılıyor. Ta ki sporlar bir sonraki arabaya, uçağa, petrol kutusuna uçup yine büyümeye başlayana kadar.”

“Vay!.. Ve her şey için petrol kullanıyorlarmış, değil mi?”

David başını salladı:

“Tıpkı aşağıdaki araçlar gibi. Şehirden çıkmaya çalışırlarken spor bulaşmış olmalı.”

“Neden yürüyerek gitmemişler?”

“Aptallıklarından, sanırım.”

Tally yine ürperdi, ama soğuktan değil. Pashları, geçmişte kalmış aptal, tehlikeli ve bazen de gülünç bir güç değil de gerçek insanlar olarak düşünmek zor geliyordu. Ama aşağıda insanlar vardı, birkaç yüzyıl sonra onlardan geriye ne kalmışsa oradaydı. Hâlâ kaderlerinden kaçmaya çalışıyorlarmış gibi, kararmış araçlarının içinde oturuyorlardı.

“Acaba neden tarih dersinde bunları anlatmıyorlar bize? Pahlıları zavallı gösterecek her hikâyeye bayılırlar genelde.”

David sesini alçalttı:

“Belki de her uygarlığın kendi zayıflığının olduğunu fark etmenizi istemiyorlardır. Her uygarlığın bağımlı olduğu bir şey vardır. Ve biri o şeyi alıp götürürse geriye tarih dersinde anlatılacak bir hikâyeden başka bir şey kalmaz.”

“Bizim yok,” dedi Tally. “Yenilenebilir enerji, sürdürülebilir kaynaklar, sabit bir nüfus.”

İki arındırıcı pingledi ve David onları getirmeye gitti. “Ekonomiyle ilgili olması gerekmiyor,” dedi, yemekleri getirerek. “Zayıflık, bir fikir de olabilir.”

Tally, YumurtaTuz'u almak için döndü ve sıcaklığından faydalanmak için avuçlarında tuttu. David'in ne kadar ciddi göründüğünü fark etti.

“Ee David, Duman'ın istila edilmesini hayal ederken, senelerdir düşündüğün şeylerden biri mi bu? Şehirleri neyin tarihe gömeceğini hiç merak ettin mi?”

David gülümsedi ve yemeğinden büyük bir lokma aldı.

“Her geçen gün daha da açık hale geliyor.”

TANIDIK GÖRÜNTÜLER

Planladıkları gibi, ertesi gece çölün kıyısına vardılar. Sonra üç gün boyunca ırmağı takip ederek denize ulaştılar. Yolları onları kuzeye götürdü ve ekim serinliği, Tally'nin kışın bile hissetmediği türden bir soğuğa dönüştü. David şehir yapımı, parlak gümüş rengi, ince polyesterden kış malzemelerini çıkardı. Tally onu, Duman'dan edindiği tek eşyası olan, el yapımı kazağın üzerine giydi. Özeller gelmeden önceki gece, kazağını çıkarmadan yattığı için memnundu, bu yüzden o gün, diğer şeyler gibi kaybolmamıştı.

Uçan-tahta üzerinde geçirdikleri geceler çabucak akıp gitti sanki. Bu yolculukta, Shay'in şifreli ipuçları gibi, çözülmesi gereken bir bilmece yoktu, kaçılması gereken yangınlar yoktu, Tally'yi ölümüne korkutan antika Paslı makineleri yoktu. Zaman zaman gördükleri yıkıntılar dışında, dünya bomboş gibiydi. Sanki Tally ile David, hayatta kalan son insanlardı.

Irmaktan yakaladıkları balıklarla, yemeklerinde değişiklik yapıyorlardı. Tally kendi yaktığı ateşte bir tavşan kızartmıştı. David'in, deri giysilerini onarmasını izlemiş, doğru düzgün iğne iplik kullanmayı asla beceremeyeceğine karar vermişti. David, yıldızlara bakarak zamanı ve yönü nasıl anlayabileceğini öğretmişti Tally'ye. Tally ise ona, gece yolculuklarında

en iyi şekilde kullanmak için, tahtaların uzman yazılımlarını nasıl çalıştıracağını göstermişti.

Denize vardıklarında güneye döndüler ve Duman'a gelirken Tally'nin kullandığı kıyı demiryolunu izlediler. David eskiden demiryolunun kesintisizce ta Tally'nin şehrine ve ötesine gittiğini söyledi. Ama şimdi raylarda geniş boşluklar vardı ve deniz kıyısına yeni şehirler inşa edilmişti. Bu yüzden birçok kez kıyıdan uzaklaşmaları gerekti. Ama David ırmakları, demiryolu parçalarını ve Paslıların geride bıraktığı diğer metal yolları biliyordu. Bu sayede hedeflerine doğru hızla ilerlediler.

Onları yalnızca hava durumu durduruyordu. Kıyı boyunca birkaç gün yolculuk ettikten sonra, okyanusun üzerinde karanlık ve tehditkâr bir bulut dağı belirdi. Başta fırtına, kıyıya yaklaşmaya gönülsüz gibiydi. Yirmi dört saat boyunca, ağır ağır cesaret topladı. Hava basıncı öyle değişiyordu ki uçan-tahtaları sürerken sallanıyorlardı. Fırtınanın patlayacağını erkenden anlamışlardı, ama patladığında, Tally'nin hiç hayal etmediği kadar kötü oldu.

Denizden uzak şehirlerde, sağlam yapıların içinden izlediği zamanlar hariç, hortumun gücüyle hiç yüzleşmemişti. Doğanın vahşi gücü hakkında bir başka dersti.

Üç gün boyunca, Tally ile David bir kaya çıkıntısının altına kurdukları plastik çadırın içinde birbirlerine sokularak ısı ve ışık için kimyasal parlar-çubuk yakarak ve uçan-tahtaların mıknatıslarının yıldırım çekmeyeceğini umarak yaşadılar. İlk birkaç saat, fırtına manzarası onları büyüledi. Gücüne şaşıyorlar, bir sonraki gök gürültüsünün yamaçları sarsıp sarsmayacağını merak ediyorlardı. Sonra, şiddetli yağmur tekdüze gelmeye başladı ve bütün günü her konuda, ama özellikle

çocuklukları hakkında sohbet ederek geçirdiler. Öyle ki Tally, David'i bildiği herkesten daha iyi tanıdığını hissetmeye başladı.

Çadırda hapis kaldıkları üçüncü gün çok fena kavga ettiler. Tally neden kavga ettiklerini hatırlayamıyordu. Kavganın sonunda David hırsla dışarı çıktı ve tam bir saat boyunca buz gibi rüzgârda, tek başına durdu. Sonunda döndüğünde, Tally'nin kollarında olmasına rağmen, titremesinin geçmesi bir saat aldı. "Çok zaman harcıyoruz," dedi sonunda. Tally ona daha sıkı sarıldı.

İnsanları ameliyata hazırlamak uzun sürerdi; özellikle de on altı yaşından büyüklerse. Ama Dr. Cable, David'in anne babasını dönüştürmek için sonsuza dek beklemezdi. Fırtına yüzünden geciktikleri her gün, Maddy ile Az'ın bıçak altına yatma olasılığını artırıyordu. Dönüşüm için en uygun yaşta olan Shay için, olasılık daha da büyüktü.

"Oraya varacağız, endişelenme. Benim dönüşümüm için, önceki sene boyunca her hafta ölçtüler beni. Doğru yapmak için zaman gerekiyor."

David'in bedeninden bir ürperti geçti.

"Tally, ya doğru yapmaya zahmet etmezlerse?"

Ertesi sabah fırtına dindi ve dışarı çıktıkları zaman dünyanın renklerinin değişmiş olduğunu gördüler. Bulutlar parlak pembeydi, çimenler doğaüstü bir yeşildi ve okyanus Tally'nin hiç görmediği kadar karanlıktı. Yalnızca dalgaların köpüklü zirveleri ve rüzgârın denize süpürdüğü döküntüler görülebiliyordu. Şok içinde, fırtınadan sonra dünyanın varlığını sürdürebilmesine şaşarak, kaybettikleri zamanı telafi etmek için bütün gün yolculuk ettiler.

Sonra demiryolu kıyıdan uzaklaştı ve ondan birkaç gece sonra Paslı Yıkıntıları'na vardılar.

Yıkıntılar daha küçük görünüyordu. Sanki, bir aydan uzun zaman önce, Tally onları arkada bırakıp üzerinde yalnızca Shay'in notu ve bir çanta dolusu SpagBol'la birlikte, Duman'a doğru yola çıktığından beri kuleler küçülmüştü. O ve David karanlık sokaklardan geçerken, artık Paslı hayaletleri pence-relerden onları tehdit ediyormuş gibi gelmiyordu.

"Geldiğim ilk gece, burası beni gerçekten korkuttu," dedi Tally.

David başını salladı.

"Bu kadar iyi korunmuş olması ürkütücü. Gördüğüm bütün yıkıntılar içinde, en yeni görüneni bu."

"Okul gezileri için ayakta tutmak amacıyla, üzerine bir şey serpmişler." Tally, şehri anlatmanın en kısa yolunun bu olduğunu fark etti. Hiçbir şeyi kendi haline bırakmıyorlardı. Her şey bir uyarıya, bir derse ya da bir teşvike dönüştürülüyordu.

Yanlarındaki teçhizatın çoğunu merkezden uzakta, yıkılmış bir binanın altına sakladılar. Ufalanmaya yüz tutmuş mekân, kaçak çirkinlerin bile kaçındığı bir yerdi muhtemelen. Yalnızca su armdırıcılarını, bir fener ve birkaç yiyecek paketi aldılar. David şehre, bu yıkıntılardan daha fazla yaklaşmamıştı. Bu yüzden bu sefer Tally başı çekti ve Shay'in aylar önce gösterdiği demir damarını izledi.

"Sence, bir daha dost olacak mıyız?" diye sordu Tally, tah-talarını taşıyarak ırmağa doğru yürürlerken.

"Sen ve Shay mi? Elbette."

"Sen ve benden sonra bile mi?"

“Onu Özellerden kurtardığımız zaman, yaptığın her şeyi affedeceğini düşünüyorum.”

Tally sessiz kaldı. Shay, kendisinin Duman'a ihanet ettiğini tahmin etmişti. Bunu telafi edecek bir şey yapabileceğinden kuşkuluydu.

Irmağa ulaştıklarında, bütün hızlarıyla çalkantılı suların üzerinde ilerlediler. Sonunda ağır heybeleri taşımaktan kurtuldukları için memnundular. Yüzüne çarpan serpintiler ve çevresinde kükreyen suyun sesi varken, Tally eski gezintilerinden birine çıktığını hayal edebiliyordu. Eskiden, kaygısız bir şehir çocuğuyken. Şimdiki gibi, şey değilken...

Şimdi neydi acaba? Artık casus değildi. Artık kendine Dumanlı da diyemezdi. Güzel sayılmazdı, ama kendini çirkin gibi de hissetmiyordu. Belirli bir şey değildi. Ama en azından bir amacı vardı.

Şehir, görüş alanına girdi.

“İşte geldik,” diye seslendi David'e, çalkalanan suların sesinin üzerinden. “Ama daha önce de şehir gördün, değil mi?”

“Yalnızca birkaç tanesine bu kadar yaklaştım. Ama daha fazla yaklaştığım olmadı.”

Tally tanıdık silüete, parti kulelerini ve malikâneleri aydınlatan havai fişeklere baktı. Yuva özlemine benzer bir sancı hissetti, ama bu çok daha kötüydü. Eskiden, Yeni-Güzel Şehri'ni gördüğünde, içi özlemle dolardı. Şimdi, şehrin silüeti boş bir kabukmuş gibi geliyordu. Vaat ettiği her şey, önemini kaybetmişti. David gibi, o da evini kaybetmişti. Ama Duman'ın aksine, onun şehri hâlâ vardı, gözlerinin önündeydi, ama eskiden sahip olduğu tüm anlamı yitirmişti.

“Gündoğumuna kadar birkaç saatimiz var,” dedi. “Özel Durumlara bir göz atmak ister misin?”

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi,” dedi David.

Tally başını salladı. Şehri çeviren o bildik aydınlık ve karanlık şekiller üzerinde göz gezdirdi. Gündoğumundan önce gidip dönmeye yetecek kadar zaman vardı.

“Gidelim.”

Çirkinköy’ü banliyölerden ayıran ağaç ve çalı halkasına kadar ırmağı izlediler. Yeşil kuşak, görülmeden yolculuk edilebilecek en iyi yerdi. Tahta sürmek için de çok iyiydi.

“O kadar hızlı gitme!” diye tısladı David arkadan, Tally ağaçların arasında dolana dolana giderken.

Tally yavaşladı. “Fısıldaman gerekmiyor. Geceleyin buraya kimse gelmez. Burası çirkin bölgesi ve numara çevirmeye çıkmamışlarsa onların hepsi yataklarında.”

“Tamam,” dedi David. “Ama uçuş yolları konusunda daha dikkatli olmamız gerekmiyor mu?”

“Uçuş yolu mu? David, uçan-tahtalar şehrin *her yerinde* çalışır. Yer altında metal bir ağ var.”

“Ah, doğru.”

Tally gülümsedi. David’in dünyasında yaşamaya o kadar alışmıştı ki bu sefer onun David’e bir şeyler açıklaması iyi gelmişti. “Sorun nedir?” diye sataştı ona, “Ayak uyduramıyor musun?”

David sırtıttı. “Bak bakalım.”

Tally döndü ve fırladı, reflekslerinin ona yön göstermesine izin vererek, yüksek kavak ağaçlarının arasında zikzaklar çizdi.

Özel Durumlar’a giderken yaptığı iki hava taşıtı yolculuğunu hatırlıyordu. Şehrin uzak tarafındaki yeşil kuşağın üzerinde uçmuşlardı, sonra nakliye halkasından ve orta-güzel

banliyöleriyle daha dış taraftaki Geçkinköy'ün üzerinden geçmişlerdi. En zor kısmı banliyölerin üzerinden geçmek olacaktı. Çirkin bir yüze sahip olmanın riskli olduğu yerlerdi oralar. Neyse ki orta ve geç-güzeller erken yatardı. En azından çoğu.

David'le yarışarak yeşil kuşağı yarılادılar. Sonunda, ırmağın tam karşısında, büyük hastanenin ışıklarını gördüler. Tally o ilk, korkunç sabahı hatırladı. Vaat edilen ameliyat şansı elinden koparılıp alınmıştı, hava taşıtıyla sorgulanmaya götürülmüştü ve geleceği yok edilmişti. Bu sefer, kendisinin Özel Durumlar'ı *aramaya* gittiğini fark ettiği zaman yüzü sertleşti.

Yeşil kuşağı geride bırakırlarken bir karıncalanma hissetti. Tally'nin içinde, minicik bir parça, arabirim yüzüğünün Çirkinköy'den çıktığı konusunda onu uyarmasını bekliyordu hâlâ. O aptal şeyi on altı sene boyunca nasıl takmıştı? O zamanlar, onun bir parçası gibi geliyordu, ama şimdi günün her anı izlenmek, gözlenmek ve durmaksızın tavsiyeler verilmesi fikri itici geliyordu.

"Yanımdan ayrılma," dedi David'e. "Şimdi, fısıldanması gereken yerdeyiz."

Tally minikken, Sol ve Ellie'yle birlikte, orta-güzel banliyölerinde yaşamıştı. Ama o zamanlar dünyası zavallılık ölçüsünde küçüktü; birkaç park, minik okulu yolu, çirkinleri gözetlemek için gizlice gittiği yeşil kuşağın, küçük bir köşesi. Tıpkı Paslı Yıkıntıları gibi, düzgün ev ve bahçe sıraları şimdi ona çok daha küçük geliyordu. Sanki bebek evlerinden oluşan sonsuz bir köydü.

Eğilerek çatıların üzerinde süzöldüler. Uyanık kalmış, gece koşusuna çıkmış ya da köpeğini yürüyüşe çıkarmış biri varsa, başını kaldırıp yukarı bakmayacağını umuyorlardı. Tahtaları, çatıların ancak bir karış yukarısından uçuyordu. Kiremitlerin

desenleri altlarından, hipnotize edici bir düzenle geçiyordu. Karşılarına, yuvalarının içindeki kuşlardan ve birkaç kediden başka şey çıkmadı. Onlar da ürkerek uçtular ya da yollarından kaçıştılar.

Banliyöler aniden bitti. Son park şeridi de yerini nakliye halkasına bıraktı. Burada, yer altındaki fabrikalar başlarını yer üstüne uzatıyordu ve kargo kamyonları gece gündüz beton yollarda gidip geliyordu. Tally tahtasını yükseltti ve hızlandı.

“Tally!” diye fısıldadı David. “Bizi görecekler!”

“Sakin ol! O kamyonlar otomatik. Kimse buraya gelmez, özellikle de geceleri.”

David endişe içinde, ağır ağır ilerleyen kamyonlara baktı.

“Baksana, farları bile yok.” Aşağıdaki devasa yol-trenine işaret etti. Trenden gelen tek ışık, yola boyanmış barkotları okuyan seyir lazerinin loş, kırmızı, titrek ışığıydı.

Yollarına devam ettiler. Aşağıda hareket eden araçları görmek David'i hâlâ huzursuz ediyordu.

Kısa süre sonra, sanayi bölgesinin üzerinde bir yol işareti yükseldi.

“Şu tepeyi görüyor musun? Özel Durumlar onun tam altında. Üzerine tırmanıp bir göz atacağız.”

Tepe, üzerine fabrika kurulamayacak kadar dik, patlayıcılar ve buldozerlerle düzleştirilemeyecek kadar sağlamdı. Bu yüzden düz ovada yamuk bir piramit gibi yükseliyordu. Bir yanı dik, diğer yanı eğimliydı. Üzeri çalılar ve kahverengi otlarla kaplıydı. Eğimli yanından süzülerek tırmandılar, birkaç kayanın ve güçlükle yetişmiş birkaç ağacın çevresinden dolandılar. Sonunda zirveye vardılar.

Tally bu yükseklikten Yeni-Güzel Şehri'ni bile görebiliyordu. Işıl ışıl, disk şeklindeki ada ancak bir yemek tabağı

büyükliğünde görünüyordu. Şehrin dış kısımları karanlıktı. Aşağıda, Özel Durumlar'ın alçak, kahverengi binaları yalnızca güvenlik ışıklarının haşın parıltısıyla aydınlanmıştı. "Aşağıda," dedi fısıldayarak.

"Bir şeye benzemiyor."

"Büyük kısmı yer altında. Ne kadar derine gittiğini bilmiyorum."

Sessizlik içinde, binalara baktılar. Buradan bakınca Tally, binaların çevresini saran, hemen hemen kusursuz bir kare oluşturan telleri görebiliyordu. Bu, ciddi güvenlik anlamına geliyordu. Şehirde çok fazla engel yoktu; en azından gözle görülebilen cinsten engeller. Belli bir yerde olmamanız gerekiyorsa arabirim yüzüğünüz nazikçe, yolunuza gitmenizi söylerdi.

"Bu tel örgü, üzerinden uçulabilecek kadar alçak görünüyor."

Tally başını iki yana salladı. "Bu normal bir çit değil, alıcılı tel. Yirmi metre yakınına gittiğinde, Özeller burada olduğunu anlıyor. Tel örgülerin içinde, yere dokunursan da öyle."

"Yirmi metre mi? Tahtayla atlanamayacak kadar yüksek. Ee, ne yapıyoruz? Kapıyı mı çalacağız?"

"Görebildiğim kadarıyla kapı yok. Ben hava taşıtıyla girip çıktım."

David parmaklarıyla tahtasını dövdü. "Hava taşıtı çalmaya ne dersin?"

"Hava taşıtı mı?" Tally ıslık çaldı. "Bu oldukça iyi bir numara olurdu. Araç çalıp gezmeye çıkan çirkinler biliyorum, ama Özel Durumlar aracı çalan duymadım."

"Basitçe aşağıya atlayamamamız çok kötü."

Tally gözlerini kıstı. "Atlamak mı?"

“Buradan. Tahtalarımızla tepenin dibine ineriz, tüm hızımızla tırmanırız, sonra bu noktadan aşağı atlarız. Muhtemelen şu büyük binanın tam ortasına düşeriz.”

“Düşeceğimiz doğru. Yere yapışırız.”

“Evet, sanırım öyle olur. Düşüş bileziklerimize rağmen, öyle bir düşüşten sonra, muhtemelen kollarımız eklemlerimizden çıkar. Paraşüte ihtiyacımız olurdu.”

Tally, tepeden nasıl bir eğimle düşeceklerini hesaplayarak aşağıya baktı. David tekrar konuşmaya kalkıştığında susturdu onu. Beyni tıkır tıkır çalışıyordu. Garbo Malikânesi'ndeki partiyi hatırlamıştı. Üzerinden seneler geçmiş gibi geliyordu.

Sonunda gülümsedi.

“Paraşüte gerek yok David. Atlama yeleği de olur.”

SUÇ ORTAKLARI

“Acele edersek yeterince zamanımız var.”

“Ne için yeterince zaman?”

“Çirkinköy Sanat Okulu’na uğramak için. Bodrumlarında atlama yelekleri vardır. Bir raf dolusu yedek yelek.”

David derin bir nefes aldı.

“Tamam.”

“Korkmuyorsun, değil mi?”

“Hayır, ben...” David yüzünü buruşturdu. “Daha önce hiç bu kadar çok insan görmemiştim.”

“Çok insan mı? Daha bir tane bile görmedin.”

“Evet, ama buraya gelirken gördüğümüz onca ev... O evlerde yaşayan, bu şekilde aynı yere sıkışmış onca insanı düşünüp duruyorum.”

Tally güldü.

“Banliyölerin kalabalık olduğunu mu sanıyorsun? Çirkinköy’e gidene kadar bekle.”

Çatıların tepesinde, bütün hızlarıyla uçtular. Gökyüzü zifiri karanlıktı, ama Tally artık yıldızlara bakarak şafağın ilk ışıklarına birkaç saat kaldığını anlayabiliyordu.

Yeşil kuşağa geldiklerinde, geldikleri yoldan döndüler. İkisi de konuşmuyordu, dikkatlerini ağaçların arasında dolanmaya vermişlerdi. Kuşak onları Kleopatra Parkı'ndan geçirdi. Burada, Tally eski zamanların hatırına, slalom direklerinden geçti. Eski yurduna giden yolda ilerlerken, içgüdüleri canlandı. Bir anlığına, o tarafa dönebilir, pencereden girip yatağa girebilirmiş gibi geldi.

Kısa süre sonra, Çirkinköy Sanat Okulu'nun karman çorman kuleleri, önlerinde yükseldi ve durdular.

Bu kısım kolaydı. Tally ve Shay'in, son numaraları için okulun atlama yeleklerinden birini ödünç almalarının, Shay'in yurt kütüphanesinde yeni-çirkinlerin üzerine atlama-sının üzerinden bir milyon sene geçmişti sanki. Tally, zorlayıp açıkları pencereyi buldu. Kirli, unutulmuş pencere camı süs çalılarının arkasında kalıyordu. Pencerenin hâlâ kilitlenmemiş olduğunu gördü.

Tally başını iki yana salladı. İki ay önce olsa böyle bir hırsızlık çok cüretkâr gelirdi. O zamanlar kütüphane numarası, Shay'le birlikte düşünebildikleri en çılgın eşek şakasıydı. Artık, numaraların gerçekte ne olduğunu görebiliyordu: on altı yaşına gelene dek çirkinlerin fazla enerjilerini atmalarının bir yolu; isyankâr doğaları, yetişkin hayatı ve ameliyat sayesinde silinene kadar, anlamsız bir dikkat dağıtma şekli.

"Feneri bana ver. Sen burada bekle."

İçeriye girdi, yedek yelek rafını buldu ve iki atlama yeleği kapı. Bir dakika geçmeden, yine dışarıdaydı. Pencereden çıkarken David'in ona iri iri gözlerle baktığını gördü. "Ne?" diye sordu.

"Sen bu konuda çok... çok iyisin. Çok güvenli. Şehrin içinde olmak bile, benim sinirlerimi harap ediyor."

Tally sırtıttı. “Büyük bir iş değil. Herkes yapar.”

Yine de, hırsızlık yetenekleriyle David’i etkilediği için memnun olmuştu. Son birkaç hafta içinde, David ona ateş yakmayı, balıkların pullarını kazımayı, çadır kurmayı ve düzey çizgili harita okumayı öğretmişti. Bir kere de olsa becerikli kişi olmak güzeldi.

Yeşil kuşağa döndüler ve daha gökyüzü en ufak pembeleşme işareti göstermeden, ırmağa vardılar. Beyaz suların üzerinden geçip demir damarına geldiler ve gökyüzü değişmeye başladığında yıkıntıları gördüler.

Yürürlerken Tally sordu:

“Yarın gece, o zaman?”

“Daha fazla beklemenin anlamı yok.”

“Hayır, yok.”

Kurtarma girişimini en kısa zamanda yapmak içinse pek çok sebep vardı. Duman’ın istilasının üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti.

David boğazını temizledi. “Ee, sence orada kaç Özel olacak?”

“Ben oradayken çok vardı. Ama ben gündüz gittim. Herhalde onların da bir ara uyumaları gerekiyordur.”

“O zaman, gece boş olacak.”

“Bundan kuşkuluyum. Ama belki birkaç nöbetçi olur sadece.” Daha fazlasını söylemedi. Tek bir Özel bile, iki çirkinin başa çıkabileceğinden fazlası olurdu. Onları ne kadar hazırlıksız yakalarlarsa yakalasınlar, zalim–güzellerin üstün güçlerini ve reflekslerini alt etmeleri imkânsızdı. “Bizi görmediklerinden emin olmamız gerekecek.”

“Elbette. Ya da, o gece yapacak başka işleri olduğundan...”

Tally zorlukla yürümeye devam etti. Güvenle şehirden çıkuktan sonra bitkinlik çökmüştü üzerine. Her adımda öz-

güveni daha da azalıyordu. Bunca yolu, onları bekleyen zorlu işi hiç düşünmeden gelmişlerdi. İnsanları Özel Durumlar'dan kurtarmak; atlama yeleş çalmak ve ırmak üzerinde tahta sürmek gibi sıradan bir çirkin numarası değildi. Ciddi bir işti.

Ve Croy, Shay, Maddy ve Az, muhtemelen o korkunç yer altı binasında tutsak olsa da Dumanlıların başka yere götürülmüş olması ihtimali de vardı her zaman. Ve başka yerde olmasalar bile, tavşan deliğine benzeyen o kusmuk kahve rengisi koridorların tam olarak neresinde olduklarına dair en ufak fikri yoktu Tally'nin.

"Keşke biri bize yardım etseydi," dedi alçak sesle.

David elini onun omzuna koyarak Tally'yi durdurdu. "Belki eder."

Tally sorarcasına baktı ona, sonra David'in bakışlarını izleyerek yıkıntılara baktı. En yüksek kulenin üzerinde, bir güvenlikli maytabın son kıvılcımları titreyordu.

Orada çirkinler vardı.

"Beni arıyorlar," dedi David.

"Ee, ne yapacağız?"

"Şehre gitmenin başka yolu var mı?" diye sordu David.

"Hayır. Bu patikadan yürümeleri gerek."

"O zaman bekleyelim."

Tally gözlerini kısarak yıkıntılara baktı. Kıvılcımlar sönmüştü ve gökyüzüne yayılmaya başlamış şafak ışığında hiçbir şey görünmüyordu. Orada her kim varsa, eve dönmek için son ana kadar beklemişti.

David'i arıyorlarsa, bu çirkinler potansiyel kaçaktı elbette. Kahvaltıyı kaçırmak hakkında pek endişelenmeyen, asi son sınıf öğrencileri.

David'e döndü:

"Ee, sanırım çirkinler hâlâ seni arıyor. Hem de yalnızca burada değil."

"Elbette," dedi David. "Ben orada olsam da, olmasam da, söylentiler bütün şehirlerde nesillerce sürer. Yakılan maytaplar genelde yanıtlanmaz, bu yüzden tanıştığım çirkinlerin bile, benim gelmeyeceğimi anlamaları uzun zaman alır. Ve çoğu zaten Duman'ın..."

Boğazı sıkıştı ve Tally onun elini tuttu. David bir anlığına, Duman'ın artık gerçekten var olmadığını unutmuştu.

Sessizlik içinde beklediler. Sonunda taşların üzerinde yürüyen ayakların sesini duydular. Birkaç çirkin, Paslı Yıkıntıları'ndaki hayaletlerden korkarcasına, alçak sesle konuşuyorlardı.

"Şunu izle," diye fısıldadı David, cebinden bir fener çıkararak. Ayağa kalktı, feneri kendi yüzüne tuttu ve ışığı yaktı.

"Beni mi arıyorsunuz?" dedi yüksek, buyurgan bir sesle.

Üç çirkin, iri iri açılmış gözler ve bir karış açık ağızla, kalakaldılar. Sonra erkek olan tahtasını düşürdü. Tahta hızla taşların üzerine çarptı ve çirkinler kendilerine geldiler.

"Sen kimsin?" diye sormayı başardı kızlardan biri.

"Ben David."

"Ah... Yani sen..."

"Gerçek miyim?" David feneri söndürdü ve sırtıttı. "Evet, bu soruyu çok sık işitiyorum."

İsimleri Sussy, An ve Dex'ti ve bir aydır yıkıntılara gelip gidiyorlardı. Yurtlarından bir çirkin kaçtığından beri, senelerdir Duman hakkında söylentiler işitiyorlardı.

“Çirkinköy’e yeni taşınmışım,” dedi Sussy. “Ho son sınıftaydı. Ortadan kaybolduğunda, herkes nereye gittiği hakkın-da çılgınca fikirler öne sürmeye başladı.”

“Ho mu?” David başını salladı. “Onu hatırlıyorum. Birkaç ay kaldı, sonra fikrini değiştirdi ve şehre döndü. Artık o bir güzel.”

“Ama gerçekten gelmeyi başardı mı? Duman’a?..” diye sordu An.

“Evet. Onu ben götürdüm.”

“Vay!.. Demek ki Duman da gerçek!” An ve iki arkadaşı heyecanla bakiştılar. “Biz de görmek istiyoruz.”

David ağzını açtı, sonra kapattı. Gözlerini kaçırdı.

“Göremezsiniz,” diye araya girdi Tally. “Şu anda değil.”

“Neden?” diye sordu Dex.

Tally duraksadı. Duman’ın silahlı Özeller tarafından yok edildiği gerçeği, kulağa hiç de gerçekçi gelmiyordu. Birkaç ay önce olsa, kendi şehrinin neler yapabileceğine o da inanmazdı. Duman’ın yok olduğunu itiraf ederse söylenti, çirkin nesilleri boyunca sürerdi. Kurtaracakları birkaç Dumanlı yabanda yeni bir topluluk kursa bile, Dr. Cable amacına erişmiş olurdu. “Şey,” diye başladı, “Duman’ın gizli kalması için, sık sık taşınması gerekiyor. Şu anda aslında yok. Herkes dağıldı, bu yüzden yeni insanlar almıyoruz.”

“Koca mekân taşınıyor mu?” dedi Dex. “Vay!..”

An, kaşlarını çatı. “Dur bir dakika. Kimseyi almıyorsanız, siz neden buradasınız?”

“Bir numara yapmak için,” dedi Tally. “Gerçekten büyük bir numara. Belki siz bize yardım edebilirsiniz. Ve sonra, Duman yine kurulduğu zaman, ilk siz haber alırsınız.”

“Yardım etmemizi mi istiyorsunuz? Kabul töreni gibi bir şey mi?” diye sordu Dex.

“Hayır,” dedi David kararlılıkla. “Duman’a gelmeleri için kimseye bir şey yaptırmıyoruz. Ama yardım etmek istiyorsanız Tally ve ben yardımınız için minnettar kalırız.”

“Yalnızca, dikkat dağıtmanızı istiyoruz,” dedi Tally.

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi An. Diğerlerine baktı ve diğerleri başlarını salladılar.

Her şeye hazırlar, diye düşündü Tally, tıpkı eskiden kendisinin olduğu gibi. Kesinlikle son sınıftılar, ondan ancak bir yaş küçük; ama bu kadar küçük görünmeleri şaşırtıcıydı.

David, diğerleriyle birlikte Tally’ye baktı ve fikrinin geri kalanını anlatmasını bekledi. Tally hemen, dikkatleri dağıtacak bir şey düşünmeliydi. İyi bir numara. Özellerin dikkatini, araştırma gereği duymalarına sebep olacak kadar çok çekecek bir şey.

Dr. Cable’ın fark etmesine sebep olacak bir şey.

“Şey, bol bol maytaba ihtiyacınız olacak.”

“Sorun değil.”

“Yeni-Güzel Şehri’ne girmeyi biliyorsunuz, değil mi?”

“Yeni-Güzel Şehri mi?” An arkadaşlarına baktı. “Ama köprüler, ırmağı geçen herkesi raporlamıyor mu?”

Tally gülümsedi. İnsanlara yeni bir numara öğretmekten her zaman mutluluk duyardı.

SINIRIN ÖTESİNDE

İkisi bütün gün Pash Yıkıntıları'nda beklediler. Dökülme-ye yüz tutmuş çatıdan sızan güneş ışıkları, saatleri işaretleyen projektörler gibi, zeminde ağır ağır ilerliyorlardı. Tepeden belirsizliğe doğru nasıl atlayacaklarını düşünürken, Tally'nin uykuya dalması saatler aldı. Sonunda kendinden geçti. O kadar yorgundu ki rüya bile görmedi.

Alacakaranlıkta uyandığında David'in, iki sırt çantasını, kurtarma girişimi sırasında ihtiyaç duyabilecekleri malzemelerle doldurmuş olduğunu gördü. Birbirine bitleştirilmiş ikişer tahtayı sürerek yıkıntıların kıyısına gittiler. Şansları yaver giderse peşlerinde kurtardıkları kişilerle Özel Durumlar'dan çıkarken yedek tahtalara ihtiyaçları olacaktı.

Irmak kıyısında kahvaltılarını ederken, Tally, İsveçKöfte'nin tadını çıkardı. Bu gece yakalanırlarsa en azından bir daha suyu alınmış yemek yemek zorunda kalmayacaktı. Tally zaman zaman, yeniden sulandırılmış erişte yemeden geçen bir hayat anlamına gelecekse, beyin hasarını bile kabullenebileceğini hissediyordu.

Karanlık çökerken, Tally ve David çalkantılı sulara vardılar ve Çirkinköy'ün ışıkları sönerken yeşil kuşaktan

geçtiler. Gece yarısı olduğunda, Özel Durumlar'a bakan tepedeydiler.

Tally dürbününü çıkardı ve Yeni-Güzel Şehri'ne, parti kulelerinin aydınlanmaya başladığı yere çevirdi.

David ellerine üfledi. Ekim soğukunda nefesi buharlaşıyordu. "Gerçekten de yapacaklarını düşünüyor musun?"

"Neden yapmasınlar ki?" dedi Tally, şehrin en büyük sefa bahçesinin oluşturduğu karanlık yeri izleyerek. "Hevesli görünüyorlardı."

"Evet, ama büyük bir riske girmiyorlar mı? Demek istediğim, bizimle daha yeni tanıştılar."

Tally omuzlarını silkti. "Bir çirkin, numara çevirmek için yaşar. Sırf gizemli bir yabancı ilgini çektiği için bir şey yaptığın olmadı mı?"

"Bir kez, eldivenlerimi birine verdim. Ama başım epey derde girdi."

Tally dürbünü indirdi ve David'in gülümsediğini gördü. "Bu gece o kadar endişeli görünmüyorsun," dedi.

"Sonunda buraya geldiğimiz için, sonunda bir şeyler yapacağımız için memnunum. O üç çocuk bize yardım etmeyi kabul ettikten sonra, sanki..."

"Planımızın işe yarayabileceğini mi hissettin?"

"Hayır, daha iyisi." Özel Durumlar binalarına baktı. "Sırf sorun çıkarmak için, sırf bir numara çevirmiş olmak için, bize yardım etmeye hazırıldılar. Başta, senin Duman hâlâ varmış gibi davranman beni mahvetti. Ama onlara benzeyen çirkinlerden yeterince varsa, belki Duman yine kurulur."

"Elbette kurulacak," dedi Tally alçak sesle.

David omuzlarını silkti. "Belki kurulur, belki kurulmaz. Ama bu gece işi elimize yüzümüze bulaştırarak ikimiz de

kendimizi bıçak altında bulsak bile, en azından birileri savaşımaya devam edecek. Sorun çıkaracak, anlıyor musun?”

“Umarım sorun çıkaran biz oluruz,” dedi Tally.

“Ben de öyle umuyorum.”

David, Tally’ye yaklaştı ve onu öptü. Onu bıraktığında, Tally derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Yaptıklarını telafi etmek için çalışmaya başladığından beri, David’i öpmek daha iyi gelmeye başlamıştı.

“Bak,” dedi David.

Yeni-Güzel Şehri’nin karanlıklarında bir şeyler oluyordu.

Tally dürbünü kaldırdı.

Sefa bahçesinde ışıltılı bir çizgi, toprakta açılan parlak bir çatlak gibi, karanlığı yarıp geçti. Sonra teker teker, daha fazla çizgi belirdi, titrek yaylar ve halkalar karanlıkta süzüldü. Işık parçaları, gelişi güzel bir biçimde ortaya çıkıyor gibiydi, ama sonunda harfler ve kelimeler oluşturdular.

Sonunda, ıslıl ıslıl harflerin sonuncuları bittiğinde, ilk yanan maytaplar tükenmiş, solmaya yüz tutmuştu. Ama birkaç saniyelğine, Tally dürbün kullanmadan okuyabilmişti hepsini. Çirkinköy’den bakıldığında dev gibi görünüyormuş olmalıydılar, özlemle penceresinden bakan herkes görmüş olmalıydı. DUMAN YAŞIYOR diyordu.

Tally harflerin solmasını, maytaplar soldukça gelişi güzel çizgilere ve yaylara dönüşmesini izlerken, bu sözlerin gerçekten doğru olup olmadığını merak etti.

“İşte gidiyorlar,” dedi David.

Aşağıda, en yüksek binanın çatısında geniş, yuvarlak bir delik açıldı ve üç hava taşıtı art arda açıklıktan çıkıp hırlayarak şehre yöneldiler. Tally; An, Dex ve Sussy’nin onun

tavsiyesine uyup hemen Yeni-Güzel Şehri'nden çıktıklarını umdu. “Hazır mısın?” dedi.

David yanıt olarak atlama yeleğinin kayışlarını sıkılaştırdı ve tahtalarının üzerine atladı.

Tahtalarını tepe aşağı sürdüler ve yine yukarı döndüler.

Tally onuncu kez, yeleğinin yakasındaki ışığı kontrol etti. Hâlâ yeşildi. David'in yeleğindeki ışığın da yanında hoplayıp zıpladığını görebiliyordu. Artık bahane kalmamıştı.

Hızlanarak karanlık gökyüzüne tırmandılar. Koca tepe, önlerinde dev bir rampa gibi görünüyordu. Rüzgâr, Tally'nin saçlarını arkaya savuruyordu ve böcekler yüzüne çarpıkça gözlerini kırptırıyordu. Dikkatle çifte tahtasının önüne doğru kaydı. Kavrayışlı ayakkabılarının tekinin ucu tahtanın kenarından taşmıştı.

Sonra ufuk, önünden kayıp gitti sanki ve Tally sıçramaya hazırlanarak çömeldi.

Yer gözden kayboldu.

Tally bütün gücüyle sıçradı ve tahtalarını tepenin dik yamacından aşağı uçmaya zorladı. Tahtalar orada duracaklardı. Tally ve David düşüş bileziklerini kapatmışlardı. Tahtaların, tellerin üzerinden, peşlerinden gelmesini istemiyorlardı. Henüz değil.

Tally, birkaç saniye daha yükselerek süzüldü. Şehrin dış kısımları önünde uzanıyordu: Aydınlık ve karanlık yamalar-dan oluşan engin bir yorgan. Kollarını ve bacaklarını açtı.

Çizdiği yayın zirvesinde, sessizlik her şeyi bastırmış gibiydi. Mide çalkalayan ağırlıksızlığı, içinden geçen heyecan ve korku karışımı, yüzüne çarpan rüzgâr... Tally bakışlarını ses-

sizce bekleyen yerden ayırdı ve David'e göz attı. Ancak bir kol boyu uzaklıktaydı ve o da aydınlık bir yüzle ona bakıyordu.

Tally ona sırtıttı ve döndüğü zaman yerin gittikçe artan bir hızla yaklaşmakta olduğunu gördü. Tıpkı hesapladığı gibi, tam telin ortasına iniyorlardı. Tally, atlama yeleği onu yukarı çektiğinde hissedeceği mide bulandırıcı sarsıntıyı beklemeye başladı.

Uzun saniyeler boyunca hiçbir şey olmadı. Yer, gittikçe yaklaşıyordu. Tally bir kez daha, atlama yeleklerinin böyle bir mesafeden düşüşlere dayanıp dayanamayacağını merak etti. Sert bir düşüşün neye benzeyeceğine dair yüz farklı sonuç kafasına doluştu. Elbette, muhtemelen hiçbir şey hissetmeyecekti.

Bir daha asla.

Yer gittikçe yaklaştı, yaklaştı, öyle ki Tally bir şeylerin yanlış gittiğine inanmaya başladı. Sonra, ani bir şiddetle, yeleğin kayışları canlandı, kalçalarını ve omuzlarını acımasızca kestti, ciğerlerindeki havanın boşalmasına sebep oldu. Bedenine dev bir lastik bant dolanmış gibi, basınç gittikçe arttı ve onu durdurmaya çalıştı. Binaların arasındaki çıplak toprak hızla yaklaştı. Düz, sıkı ve sert görünüyordu. Yelek şimdi Tally'nin hızıyla çılgınca savaşıyor, onu yumruk gibi sıkıyordu.

Sonunda, görünmez lastik bant koparcasına gerildi ve Tally yere bir kol boyu uzakta sarsılarak durdu. Yere dokunmamak için ellerini çekti, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.

Sonra düşüşü tersine döndü ve Tally yukarı fırladı, tepetaklak uçtu, gökyüzü ve ufuk fırıl fırıl döndü. David'in neredede olduğuna dair en ufak fikri yoktu ya da yukarının neresi, aşağının neresi olduğuna dair. Bu sıçrayış, Garbo Malikâne-

si'ndeki atlayışından on kat şiddetli olmuştu. Durmadan önce kaç kez sekmesi gerekecekti?

Şimdi yine düşüyordu. Altında, toprağın yerini bir bina almıştı. Bir ayağı çatıya değecek kadar yaklaştı, ama Tally yine yükseldi. Tepeden atlayışının hızıyla hâlâ ilerliyordu.

Yönünü bulmayı başardı; tam ona yaklaşan çatının kenarını gördüğünde yukarıyı aşağıdan ayırdı. Binanın üzerinden geçecekti...

Yeleğin pençesinde çabaladı, çaresizce yukarı ve aşağı uçtu. Çatının kenarından geçti. Ama elini uzatarak bir yağmur oluğunu yakaladı ve aniden durdu. "Üff," dedi, aşağı bakarak.

Bina çok yüksek değildi ve Tally düşecek olursa, yeleğinin içinde sekerdi, ama ayakları yere dokunur dokunmaz tel, alarm verirdi. Yağmur oluğunu iki eliyle yakaladı.

Tally'nin düşüşünün durduğunu anlayan atlama yeleği kapanıyordu ve Tally yavaş yavaş kendi ağırlığına dönüyordu. Kendini çatıya çekmeye çalıştı, ama kurtarma malzemesi dolu, ağır sırt çantası onu aşağı çekiyordu. Kurşundan ayak-kabı giymiş halde barfiks çekmekten farksızdı.

Fikirleri tükenmiş, düşmeyi bekleyerek orada asılı kaldı.

Çatıda ayak sesleri yaklaştı ve bir yüz belirdi. David.

"Sorun mu çıktı?"

Tally yanıt olarak homurdandı. David uzanıp sırt çantasının kayışlarından birini yakaladı. Omuzlarındaki ağırlık azalınca, Tally kendini yukarı çekti.

David başını iki yana sallayarak çatıya oturdu. "Demek, bunu eğlenmek için kullanıyordun, ha?"

"Her gün değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Bir dakika dinlenebilir miyiz?"

Tally çatıyı taradı. Gelen kimse yoktu ve alarm da verilmemişti. Görünüşe göre tel, çatıdaki insanları sezecek şekilde yapılmamıştı. Tally gülümsedi.

“Elbette... İstersen iki dakika dinlen. Özeller gökten insan düşmesini beklemiyormuş anlaşılan.”

İÇERİDE

Özel Durumlar'ın çatısı, tepenin zirvesinden düz ve şekilsiz görünüyordu. Ama üzerinde dururken Tally, hava menfezleri, antenler, bakım kapakları ve elbette, hava taşıtlarının çıktığı ve şimdi kapalı duran büyük, yuvarlak kapağı görebiliyordu. Taklalar atarak oradan geçerken Tally ve David'in kafalarını kırmaması hayret vericiydi.

“Ee, içeriye nasıl gireceğiz?” diye sordu David.

“Bununla başlayacağız.” Tally hava taşıtı kapısına işaret etti.

“O kapıdan geçerse hava taşıtı olmadığımızı fark etmezler mi sence?”

“Kabul. Ama, ya kapıyı kapatıp sıkıştırırsak?.. Daha fazla Özel gelirse peşimize düşmelerini kolaylaştırmak istemeyiz.”

“İyi fikir.” David sırt çantasını karıştırdı ve bir saç jölesi tüpüne benzeyen bir şey çıkardı. Tüpü sıkarak ve içinden çıkan maddeyi eline bulaştırmamaya çalışarak, kapının kenarlarına beyaz bir krem sürdü.

“O ne?”

“Yapıştırıcı. Nano cinsinden. Bu maddeyle ayakkabılarını tavana yapıştırıp baş aşağı durabilirsin.”

Tally'nin gözleri irileşti. Nanotek yapıştırıcıyla yapılabilen numaralara dair söylentiler duymuştu, ama çirkinlerin bu yapıştırıcıdan edinmesine izin verilmiyordu. "Bunu yaptığını söyleme."

David gülümsedi. "Ayakkabıları tavanda bırakmak zorunda kaldım. Güzelim ayakkabılar boşa gitti. Ee, nasıl aşağı iniyoruz?"

Tally çantasından bir güçlü-kriko çıkardı ve işaret etti. "Asansöre biniyoruz."

Çatıda çıkıntı yapan büyük, metal kutu ardiye kulübesine benziyordu, ama çift kanatlı kapısı ve göz okuyucusu ne olduğunu anlatıyordu. Tally, okuyucunun onun gözünü okumadığından emin olmak için gözlerini kısıtı ve krikoyu kapı kanatlarının arasına sıkıştırdı. Kanatlar kâğıt gibi buruşuverdi.

Kapının arkasında, karanlık bir kuyu hiçlikte kayboluyordu. Tally cıkladı ve sesin yankısı, asansör boşluğunun epey derin olduğunu gösterdi. Tally yakasındaki ışığa baktı. Hâlâ yeşildi.

David'e döndü. "Işık çalmamı bekle."

Önündeki boşluğa adım attı.

Asansör boşluğunda düşmek, Garbo Malikânesi'nden atlamaktan, hatta tepenin zirvesinden sıçramaktan çok daha korkunçtu. Karanlık yüzünden asansör boşluğunun ne kadar derin olduğu anlaşılmıyordu ve Tally'ye, düşüşü sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu.

Duvarların yanından hızla geçip gittiğini hissediyordu ve düşerken duvarlardan birine yaklaşıp yaklaşmadığını, çarpıp çarpmayacağını merak ediyordu. Kendini, aşağı düşene kadar

duvardan duvara sekerken, sonra yara bere ve kırıklar içinde yumuşak iniş yaparken düşünüyordu.

Tally kollarını yanlarına yapıştırdı.

En azından yeğin burada çalışacağından emindi. Asansörler, tüm diğer hava araçlarıyla aynı manyetik kaldırıcıları kullanıyordu, yani yerde her zaman sağlam, metal bir plaka vardı.

Ağır ağır beşe kadar saydıktan sonra yelek Tally'yi kavradı. Tally iki kez, dümdüz yukarı ve aşağı sekti, sonra sert bir yüzeye indi. Mutlak karanlık ve sessizlik içinde buldu kendini. Ellerini uzatarak, çevresindeki dört duvarı yokladı. Kapalı kapı kanatlarının içi olabilecek bir şey sezmedi. Parmaklarına yağ bulaştı.

Tally yukarıya baktı. Yukarıda ince bir ışık hüzmesi parlıyordu ve David'in aşağı bakan yüzünü seçebiliyordu. ıslık çalmak için dudaklarını büzdü, ama vazgeçti.

Ayaklarının altından boğuk bir ses geliyordu. Birileri konuşuyordu.

Çömelerek, konuşulanları anlamaya çalıştı. Ama bir zalim-güzelin ustura kadar keskin sesinden başka bir şey duymıyordu. Alaylı ses tonu Tally'ye Dr. Cable'ı hatırlattı.

Aniden, ayaklarının altındaki yer düştü. Tally dengesini korumaya çalıştı. Asansör yine durduğunda, ayak bileklerinden biri ağırlığının altında acı verici bir biçimde бүkүldü, ama Tally düşmemeyi başardı.

Aşağıdan gelen ses kesilmişti. Artık bir şey kesindi: Bina boş değildi.

Tally başını kaldırdı ve ıslık çaldı, sonra asansör boşluğunun bir köşesine çekildi, başını ellerine aldı ve saymaya başladı.

Beş saniye sonra, bir çift ayak yanı başında belirdi. Sonra ayaklar sarsılarak yukarı çekildi ve David'in el fenerinin ışığı çevreyi aydınlattı. David yavaşça Tally'nin yanına kondu. "Vay!... Amma karanlıkmiş."

"Şşş," dedi Tally.

David başını salladı ve fenerin ışığını boşlukta gezdirdi. Hemen üstlerinde, fener kapalı kapıları aydınlattı. Elbette. Asansörün üzerinde durduklarından, iki kadın tam ortasındaydılar.

Tally parmaklarını kenetledi ve avuçlarını yukarı kaldırarak David'i yukarı kaldırdı. David krikoyu kapı kanatlarının arasına sıkıştırdı. Kanatlar, Tally'nin saçlarını diken diken eden metalik bir gıcırtyla buruştu. David kendini yukarı çekti, sonra elini Tally'ye uzattı. Tally onun elini tuttu ve çekti. Asansör boşluğunun duvarına dayadığı kavrayışlı ayakkabıları, paniğe kapılmış bir fare sürüsü gibi ciyakladı.

Her şey çok fazla gürültü çıkarıyordu.

Koridor karanlıktı. Tally kendini, henüz kimsenin onları duymadığına dair ikna etmeye çalıştı. Belki de bu kat geceleri boş oluyordu.

Kendi el fenerini çıkardı ve koridor boyunca yürürken kapıları aydınlattı. Her birine, küçük, kahverengi etiketler yapıştırılmıştı.

"Radyoloji. Nöroloji. Manyetik Görüntüleme," diye okudu alçak sesle. "Ameliyathane İki."

David'e baktı. David omuzlarını silkti ve kapıyı itti. Kapı açıldı.

"Sanırım yer altında, korunaklı bir yerdeyken kapıları kitlemenin bir anlamı yok," dedi alçak sesle. "Önden buyur."

Tally içeri girdi. Oda genişti, duvarların dibine karanlık, sessiz makineler dizilmişti. Odanın ortasına bir ameliyat tankı konmuştu. İçindeki su boşaltılmıştı ve tankın dibindeki su birikintisine tüpler ve elektrotlar sarkıyordu. Neşterlerin ve titreşimli testerelerin zalim şekilleriyle parlayan metal bir masa vardı.

“Bu, annemin gösterdiği fotoğraflara benziyor,” dedi David. “Ameliyatı burada yapıyorlar.”

Tally başını salladı. Doktorlar, yalnızca büyük ameliyatlarda hastalarını tanka koyarlardı.

“Belki de Özelleri özel yaptıkları yer burasıdır,” dedi. Düşünce onu hiç de neşelendirmiyordu.

Koridora döndüler. Birkaç kapı sonra, MORG diye etiketlenmiş odayı buldular.

“Sence...” diye soracak oldu.

David başını iki yana salladı. “Hayır.”

O kadın geri kalanını aradılar. Burası aslında küçük, iyi donatılmış bir hastaneydi. İşkence odaları ve hücreler yoktu. Dumanlılar da yoktu.

“Şimdi nereye?”

“Şey,” dedi Tally. “Sen kötü Dr. Cable olsaydın, tutsaklarını nereye kapatırdın?”

“Kötü kim?”

“Ah... Buranın başındaki kadının adı. Yakalandığım zamandan hatırlıyorum.”

David kaşlarını çatı ve Tally çok şey mi söylediğini merak etti.

Sonra David omuzlarını silkti. “Sanırım onları zindana kapatırdım.”

“Tamam. Bu durumda aşağı iniyoruz.”

Aşağı inen yangın merdivenleri buldular, ama merdiven bir kat sonra bitiyordu. Görünüşe göre, Özel Durumlar'ın en alt katma gelmişlerdi.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı Tally. “Asansörden çıkan insanlar duymuştum. Buralarda bir yerde olmalılar.”

Bu kat, koridorun ortasında uzanan yumuşak bir parıltı şeridiyle aydınlatılmıştı. Kapılardaki yazıları okurken Tally'nin sırtından bir ürperti geçti.

“Sorgu Odası Bir. Sorgu Odası İki. Tecrit Odası Bir,” diye fısıldadı, el feneri sözcüklerin üzerinde sinirli bir ateşböceği gibi titreyirken. “Şaşırtma Odası Bir. David, buralarda bir yerde olmalılar.”

David başını salladı ve kapılardan birini hafifçe itti, ama kapı yerinden kıpırdamadı. Parmaklarını kapının kenarı boyunca gezdirerek krikoyu sokabileceği bir yer aradı.

“Okuyucunun gözünü okumasına izin verme,” diye uyardı Tally alçak sesle. Kapının yanındaki minik kameraya işaret etti. “Göz, irisini okur ve büyük bilgisayardakilerle karşılaştırır.”

“Benim kaydım yoktur.”

“Ve bu, bilgisayarı deliye döndürür. Fazla yaklaşma sen. Okuyucu otomatik çalışır.”

“Tamam,” dedi David, başını sallayarak. “Bu kapılar çok pürüzsüz. Krikoyu sokacak yer yok. Aramaya devam edelim.”

Koridorun biraz aşağısında, Tally'nin gözüne bir yazı çarptı. “Uzun Gözaltı,” diye fısıldadı. Oda diğerlerinden büyük-müş gibi, kapının iki yanında uzun, boş duvarlar vardı. Tally kulağını kapıya yaslayarak dinledi.

Tanıdık bir ses duydu. Ses yaklaşıyordu. “David!” diye fısıldadı. Kapıdan uzaklaştı ve sırtını duvara verdi. David çevresine çılgınca bakınarak saklanacak yer aradı. İkisi de ortada kalmıştı.

Kapı kayarak açıldı ve Dr. Cable’ın kötücül sesi duyuldu.

“Yeterince çaba göstermiyorsun. Onu ikna etmelisin...”

“Dr. Cable,” dedi Tally.

Kadın hızla Tally’ye döndü, şahin yüzü şaşkınlıkla çarpıldı.

“Teslim olmak istiyorum.”

“Tally Youngblood? Nasıl...”

Arkadan, David’in krikosu Dr. Cable’ın başının yan tarafına indi ve kadın yere yıkıldı.

“Yoksa o...” diye kekeleydi David. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Tally çömeldi ve Dr. Cable’ın yüzünü çevirerek yarayı inceledi. Kan yoktu, ama kadın bayılmıştı. Zalim–güzeller ne kadar amansız olursa olsun, yine de hazırlıksız yakalanabiliyorlardı. “İyileşecek.”

“Dr. Cable? Neler olu...”

Tally sese doğru döndü ve önünde duran genç kadını süzdü.

Uzun boylu ve zarifti, bütün hatları kusursuzdu. Gözleri –derin, duygulu gözlerdi, altın ve bakır rengi benekleri vardı–endişeyle irileşti. Dolgun dudakları sessizce aralandı ve kadın bir elini zarifçe kaldırdı. Kadının şaşkın güzelliğine bakarken Tally’nin kalbi duracaktı neredeyse.

Sonra kadın Tally’ye tanımış gibi baktı, karanlık onun geniş gülümsemesiyle aydınlandı ve Tally de ona gülümsediğini hissetti. Bu kadını mutlu etmek hoş bir histi.

“Tally! Sensin!”

Kadın Shay’di. Güzelleşmişti.

KURTARMA

“Shay...”

“Gelmişsin!” Shay’in baş döndürücü gülümsemesi, yerde yatan Dr. Cable’a bakarken soldu. “Ona ne oldu?”

Tally gözlerini kırptırdı. Arkadaşındaki değişim onu sersemletmişti. Shay’in güzelliği, Tally’nin içindeki her şeyi söndürmüştü; korkusu, şaşkınlığı ve heyecanı yok olmuş, geriye yalnızca hayret kalmıştı. “Sen... dönüşmüşsün.”

“Yani!” dedi Shay. “David! İkiniz de iyisiniz!”

“Ah, selam.” David’in sesi ifadesizdi, krikoyu kavrayan elleri titriyordu. “Yardıma ihtiyacımız var Shay.”

“Evet, vardır eminim.” Shay yine Dr. Cable’a baktı ve içini çekti. “Görüyorum ki, sorun çıkarmayı hâlâ biliyorsunuz.”

Tally gözlerini Shay’in güzelliğinden kaçırdı ve yoğunlaşmaya çalıştı. “Herkes nerede? David’in anne babası?.. Croy?..”

“Burada.” Shay omzunun üzerinden arkaya işaret etti. “Hepsi kilit altında. Dr. C. bize kesinlikle iğrenç davrandı.”

“Onu burada tut,” dedi David. Shay’i itip geçti ve içeri girdi. Tally uzun odanın içinde bir dizi küçük kapı gördü. Her birinde birer küçük pencere vardı.

Shay, Tally'ye gülümsedi. "İyi olduğuna o kadar sevindim ki Tally. Yabanda yapayalnız olduğunu düşünmek... Elbette yalnız değildin, değil mi?"

Shay'le göz göze gelen Tally, yine sersemlediğini hissetti. "Sana ne yaptılar?"

Shay gülümsedi. "Apaçık ortada olan şey dışında mı?"

"Evet. Yani, hayır." Tally başını iki yana salladı. Shay'e, beyninin zarar görüp görmediğini nasıl soracağını bilemiyordu. "Kalanlar da..."

"Güzelleştiler mi? Hayır. En çok sorun çıkaran ben olduğum için ilk ben güzelleştim. Nasıl tekmeler atıp ısırığımı görmeliydin." Shay güldü.

"Seni zorla dönüştürdüler."

"Evet, Dr. C. tam bir baş belası olabiliyor. Ama rahatladım aslında."

Tally yutkundu. "Rahatladın mı..."

"Evet, buradan nefret ediyordum. Burada olmamın tek sebebi, Dr. C.nin gelip Dumanlılarla konuşmamı istemesi."

"Yeni-Güzel Şehri'nde yaşıyorsun," dedi Tally alçak sesle. Güzelliğin ötesini, Shay'in iri, kusursuz gözlerinin arkasında neler olduğunu görmeye çalıştı.

"Evet. *Muhteşem* bir partiden yeni geldim."

Tally sonunda, Shay'in peltek konuştuğunu fark etti. Shay sarhoştı. Belki de bu kadar tuhaf davranmasının sebebi buydu. Diğerlerine 'Dumanlılar' demişti. Shay artık kendini onlardan biri gibi görmüyordu.

"Partilere mi gidiyorsun Shay? Başka herkes buraya kapatılmışken?"

"Şey, sınırim öyle," dedi Shay, kendini savunurcasına. "Demek istediğim, dönüştükleri zaman onlar da dışarı çıka-

cak. Cable, o salak güç sarhoşluğundan kurtulduğu zaman." Yerdeki baygın kadına baktı ve başını iki yana salladı. "Ama yarın pek keyifli olmayacak. Sizin sayenizde."

Gözaltı odasından metal gıcirtısı geldi. Tally başka sesler duydu.

"Elbette, kimse burada kalıp Cable'ın keyifsizliğini görmeyecek anlaşılan," dedi Shay. "Ee, siz, ikiniz ne alemdesiniz?"

Tally ağzını açtı, kapattı, sonra yanıt vermeyi başardı. "Biz... iyiyiz."

"Harika. Dinle, o konuda başını ağrıttığım için özür dileirim. Çirkinlerin nasıl olduğunu bilirsin." Shay kahkaha attı. "Şey, elbette biliyorsun!"

"Yani, benden nefret etmiyor musun?"

"Aptallaşma Tally!"

"Bunu duyduğuma sevindim." Elbette, Shay'in onayı anlamsızdı. Tally'yi affetmiş değildi, yalnızca beyni hasar görmüştü.

"Beni Duman denen yerden kurtararak bana büyük bir iyilik yapmış oldun."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın Shay."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl bu kadar çabuk fikir değiştirmiş olabilirsiniz?"

Shay güldü. "Sıcak bir duş, fikrimi değiştirmeye yetti." Uzanıp Tally'nin, iki hafta boyunca açık havada kamp yapmak ve bütün gün tahta sürmek yüzünden dolaşmış, karman çorman saçlarına dokundu. "Duştan bahsetmişken, sen de berbat durumdasın."

Tally gözlerini kırptırdı. Gözleri sıcak yaşlarla dolmuştu. Shay kendi yüzünü korumayı, şehir dışında kendi istediği koşullarda yaşamayı çok istemişti. Ama o istek yok olmuştu.

“Ben sana... ihanet etmek istemedim,” dedi alçak sesle.

Shay omzunun üzerinden arkaya baktı, sonra Tally'ye dönüp gülümsedi. “David senin Dr. C. için çalıştığını bilmiyor, değil mi? Endişelenme Tally,” diye fısıldadı, zarif parmağını dudaklarına götürerek. “Küçük çirkin sırrın bende güvende.”

Tally yutkundu ve Shay'in tüm hikâyeyi öğrenip öğrenmediğini merak etti. Belki Dr. Cable hepsine, Tally'nin neler yaptığını anlatmıştı.

Dr. Cable'ın yanından bir uğultu geldi. Kadının elindeki çalışma tabletinde, çağrı geldiğini belirten ışık yandı.

Tally tableti aldı ve Shay'e uzattı. “Onlarla konuş!”

Shay göz kırptı. Bir düğmeye bastı ve konuştu, “Selam, benim Shay. Hayır, üzgünüm, Dr. Cable meşgul. Ne mi yapıyor? Şey, durum karmaşık...” Aletin sesini kısıtı. “Senin insanları falan kurtarman gerekmiyor mu Tally? Bu küçük numaranın amacı, bu değil mi?”

“Sen burada kalacak mısın?”

“Hah! Bu iş eğlenceli görünüyor. Güzelleşmiş olmam, *tamamen* sıkıcı olduğum anlamına gelmiyor.”

Tally, Shay'in yanından geçip odaya girdi. İki kapı yerinden sökülmişti, David'in annesiyle bir Dumanlı daha serbest kalmıştı. İkisi turuncu tulum giymişti. Yüzlerinde sersemlemiş, uykulu ifadeler vardı. David krikosunu yer düzeyindeki küçük bir yarığa sokmuş, bir başka kapı üzerinde çalışıyordu.

Tally minik pencerelerden birinde, Croy'un iri iri açılmış gözlerini gördü ve krikosunu o kapının altına soktu. Kriko uğuldayarak canlandı ve kalın metal ciyaklayarak yukarıya büküldü. “David, bir şeyler olduğunu biliyorlar!” diye seslendi.

“Tamam. Buradaki işimiz bitti sayılır.”

Tally'nin krikosu metalde küçük bir boşluk açtı, ama yeterince büyük değildi. Tally aleti yeniden çalıştırdı ve metal yine inledi. Demiryolu bağlantılarını sökerek geçirdiği günler işe yaramıştı, kriko köpek kapağı büyüklüğünde bir delik açtı.

Croy'un kolları delikte belirdi. Kıvrıla kıvrıla dışarı çıkarırken tulumu metal kapının keskin kenarlarına takılıp yırtıldı. Maddy, Croy'un ellerini tuttu ve çıkmasına yardım etti. "Geri kalan herkes bu kadar," dedi. "Gidelim."

"Babam ne olacak?" diye bağırdı David.

"Ona yardım edemeyiz." Maddy koridora koştu.

Tally ve David endişe içinde bakiştılar ve onu takip ettiler.

Maddy koridorda, asansöre doğru koşuyor; Shay'i de bileğinden yakalamış, arkasından çekiyordu. Shay tabletin konuşma düğmesine bastı ve konuştu, "Bir saniye, sanırım geri dönüyor. Lütfen bekleyin." Kıkırdadı ve aletin ses düğmesini yine kapattı.

"Cable'ı getirin!" diye seslendi Maddy. "Ona ihtiyacımız var!"

"Anne!" David onun peşinden koştu.

Tally, Croy'a baktı, sonra bakışlarını yerde yatan Dr. Cable'a çevirdi. Croy başını salladı. İkisi kadının birer bileğini tuttular ve kaygan zeminde çeke çeke, koşar adım sürüklediler. Tally'nin kavrayışlı ayakkabı tabanları pürüzsüz zeminde cıyaklıyordu.

Asansöre vardıklarında Maddy, Dr. Cable'ı yakasından tuttu ve göz okuyucusuna doğru kaldırdı. Kadın bir kez, alçak sesle inledi. Maddy dikkatle Dr. Cable'ın gözlerinden birini açtı ve asansör pingledi, kapıları kayarak açıldı.

Maddy doktorun arabirim yüzüğünü çıkardı ve kadını yere bıraktı, sonra Shay'i içeri çekti. Tally ve diğer Dumanlı-

lar takip ettiler, ama David yerinden ayrılmadı. “Anne, babam nerede?”

“Ona yardım edemeyiz.” Maddy tableti Shay’in elinden çekti ve duvara çarptı, sonra itirazlarına aldırmadan David’i içeri çekti. Kapı kapandı ve asansör, “Hangi kat?” diye sordu.

“Çatı,” dedi Maddy. Arabirim yüzüğü hâlâ elindeydi. Asansör hareket etti, Tally’nin kulakları hızlı çıkışlarına isyan etti.

“Kaçış planınız nedir?” diye sordu Maddy sertçe. Gözlerindeki uyuşuk bakış tamamen kaybolmuştu. Sanki dün gece, bu sabah kurtarılmayı bekleyerek uykuya dalmıştı.

“Ah, uçan-tahtalar,” diye yanıt vermeyi başardı Tally. “Dört tane.” Tally, bunu henüz yapmadığını fark ederek, düşüş bileziklerini ayarlayarak tahtaları çağırdı.

“Ah, harika!” dedi Shay. “Biliyor musun, Duman’dan ayrıldığımdan beri tahta sürmedim.”

“Yedi kişiyiz,” dedi Maddy. “Tally, sen Shay’i al. Astrix ve Ryde, iki kişi gideceksiniz. Croy, sen yalnız git ve onları yanlış yönlendir. David, seninle ikimiz gideceğiz.”

“Anne...” diye yalvardı David, “babam güzelleşmişse sen onu tedavi edemez misin? Ya da en azından tedavi etmeyi deneyemez misin?”

“Baban güzelleşmedi David,” diye yanıt verdi Maddy, alçak sesle. “O öldü.”

KAÇIŞ

“Bana bir bıçak ver.” Maddy, oğlunun yüzündeki şok dolu bakışı görmezden gelerek elini uzattı.

Tally çantasını karıştırdı. Çoklu-bıçağı Maddy'ye uzattı. Maddy kısa bir uç çekti ve tulumunun kolundan bir parça kesti. Asansör çatıya vardığında, kapı kanatları yarı yarıya açıldı ve inleyerek durdu, Tally'nin içeri girmek için açtığı şekilsiz delik göründü. Teker teker dışarı çıktılar ve çatının kenarına koştular.

Tally çağırdığı uçan-tahtaların yüz metre uzakta, binaların üzerinde dolandığını görebiliyordu. Her yerde alarmlar çalışıyordu. Bir mucize eseri, Özeller kaçışlarını şimdiye dek fark etmemişse bile, binicisiz tahtalar tellerdeki alarmları çalıştırmıştı.

Tally hızla dönerek David'i aradı. Yarı uyuşuk halde, grubun arkasından geliyordu. Tally onu omuzlarından yakaladı. “Çok üzgünüm.”

David başını iki yana salladı. Tally'ye değil, belirli bir şeye değil.

“Ne yapacağımı bilmiyorum Tally.”

Tally onun elini tuttu. “Kaçmamız gerek. Şu anda yapabileceğimiz tek şey bu. Anneni izle.”

David, allak bullak bir yüzle Tally'nin gözlerine baktı. “Tamam.” Daha fazlasını söyleyecek oldu, ama dev tırnakların metale sürttüğünde çıkardığına benzer bir ses, sözlerini boğdu. Hava taşıtı kapısı, nanotek yapışkanla mücadele ediyor, tüm çatıyı sarsıyordu.

Asansörden son inen Maddy, bir krikoyla asansör kapısını sıkıştırmıştı. Asansör, “Asansör çağrılıyor,” deyip duruyordu.

Ama çatıya çıkmanın başka yolları vardı. Maddy, David'e döndü:

“Şu kapakları yapıştır ki dışarı çıkamasmalar.”

David'in bakışları bir anlığına berraklaştı. Başını salladı.

“Ben tahtaları alayım,” dedi Tally. Dönüp çatının kıyısına koştu. Oraya vardığında, atlama yeleğinin şarjının boşalmamış olduğunu umarak boşluğa sıçradı.

Bir kez sektikten sonra, yerde koşmaya başladı. Tahtalar düşüş bileziklerini sezdiler ve ona doğru geldiler.

“Tally! Dikkat et!”

Croy'un sesini duyan Tally, omzunun üzerinden arkaya baktı. Binaların arasında, bir grup Özel ona doğru geliyordu. Arkalarında, zeminde, açık bir kapak görünüyordu. İnsan üstü bir hızla koşuyorlar, uzun adımlarla arayı kapatıyorlardı.

Tahtalar, oyun oynamak isteyen köpekler gibi, Tally'nin baldırlarını dürtüklüyordu. Tally sıçradı ve birbirine tutturulmuş iki tahtaya iki ayağıyla bastığında bir anlığına sallandı. Aynı anda dört tahta süren kimseyi duymamıştı. Ama en yakındaki zalim-güzel birkaç adım sonra ona yetişecekti.

Tally parmaklarını şıklattı ve hızla yükseldi.

Özel, şaşırtıcı ölçüde yükseğe sıçradı ve uzattığı ellerinden birinin parmakları tahtalardan birinin ön kenarına sürtündü. Teması tahtaları sarstı. Üzerinde bir başkasının sıçradığı trampolinde durmak gibiydi. Diğer Özeller aşağıdan onu izliyor, düşmesini bekliyorlardı.

Ama Tally dengesini sağladı ve öne eğilerek binaya yöneldi. Tahtalar hızlandılar. Birkaç saniye sonra, Tally çatıya atladı ve bir çift tahtayı Croy'a doğru tekmeledi. Croy tahtaları birbirinden ayırırken, Tally de diğerini ayırdı.

"Gidin artık," dedi Maddy. "Bunu da alın."

Tally'ye bir parça turuncu kumaş verdi. Kumaşın diğer yanında küçük bir elektronik devre görünüyordu. Tally, Maddy'nin tüm tulumların kollarını kesmiş olduğunu fark etti.

"Kumaşların içinde iz sürücü var," dedi Maddy. "İzimizi kaybetmeleri için, bunları bir yere atın."

Tally başını salladı ve David'i aradı. O, sert bir ifadeyle onlara doğru koşuyordu. Elindeki yapıştırıcı tüpü ezilmiş, boşalmıştı. "David..." diyecek oldu.

"Gidin!" diye bağırdı Maddy, Shay'i tahtanın üzerine, Tally'nin arkasına iterek.

"Mm... düşüş bilezikleri yok mu?" dedi Shay, sallanarak. "Bu gece katıldığım ilk parti bu değil, biliyorsun."

"Biliyorum. Bana tutun," dedi Tally ve tahta çatıdan fırladı.

İkisi bir anlığına sallandılar, dengelerini yitirecek gibi oldular. Ama Shay'in kollarını sıkı sıkı beline doladığını hissedenden Tally, dengesini kurdu.

"Hey, Tally! Yavaş ol!"

"Sen bana tutun, yeter."

Tally eğilerek tahtayı döndürdü. Tahtanın yavaşlığı canını sıkıyordu. İki kişinin ağırlığına ek olarak, Shay'in dingildek hareketleri tahtanın kafasını karıştırıyordu.

"Tahta sürmeyi unuttun mu?"

"Hayır!" dedi Shay. "Yalnızca birazcık paslandım. Ayrıca, bu gece biraz fazla içtim."

"Sakin yere düşme. Canın acır."

"Hey! Beni kurtarmanızı ben istemedim!"

"Hayır, istemedin sanırım." Çirkinköy'ün üzerinde süzülürlerken Tally aşağıya baktı. Yeşil kuşaktan geçip, doğrudan ırmağa yöneldiler. Shay bu hızla yere düşerse canını acıtmaktan beter olurdu. Ölürdü.

Tıpkı David'in babası gibi. Tally, Az'ın nasıl öldüğünü merak etti. Patron gibi, Özellerden kaçmaya mı çalışmıştı? Yoksa Dr. Cable ona bir şey mi yapmıştı? Aklına bir şey geldi: Nasıl olmuşsa olsun, Tally'nin suçuydu.

"Shay, düşersen beni de birlikte götür."

"Ne?"

"Bana tutun ve ne olursa olsun sakın bırakma. Üzerimde atlama yelegi ve düşüş bilezikleri var. Birlikte sekeriz." Muhtemelen. Yelek onu bir yana, bilezikler başka yana çekirtmezse. Ya da Tally ile Shay'in ağırlıkları kaldıraçlara fazla gelmezse.

"O zaman bilezikleri bana versene, aptal."

Tally başını iki yana salladı. "Duracak zaman yok."

"Yok sanırım. Özel dostlarımız çok fena kızacak." Shay, daha sıkı tutundu.

İrmağa varmak üzereydiler, ama takip eden yoktu. Nanotek yapışkan hâlâ direniyor olmalıydı. Ama Özel Durumlar'ın başka hava taşıtları vardı –en azından, girerken çıktığını gör-

dükleri üç araç vardı- ve güvenlik görevlilerinin de araçları vardı.

Tally, Özel Durumlar, güvenlik görevlilerinden yardım mı ister, yoksa durumu gizli mi tutarlar, diye merak etti. Güvenlik görevlileri yer altı hapisanesi hakkında ne düşünürdü acaba? Şehir hükümeti Özellerin, Duman'da, Az'a neler yaptıklarını biliyorlar mıydı acaba?

Altında suyun ışıltısını gördü ve dönerken turuncu kumaş parçasını aşağı bıraktı. Kumaş çırpınarak suya düştü. Akıntı onu şehre, onların kaçtıkları yönün aksi yönüne götürecekti.

Tally ve David, ırmağın yukarısında, yıkıntılardan epey sonra buluşmaya karar vermişlerdi. David seneler önce, orada bir mağara bulmuştu. Bir çağlayan, mağaranın girişini kapadığından, ısı alıcılarından korurdu onları. Orada buluştuktan sonra yürüyerek yıkıntılara gidecek, orada bıraktıkları malzemeleri alacaklardı ve daha sonra...

Duman'ı yeniden inşa mı edeceklerdi? Yedi kişiyle?.. Şeref güzelleri Shay'le birlikte?.. Tally, bu gecenin sonrası için plan yapmamış olduklarını fark etti. Şu ana dek, gelecek gerçek gelmemişti.

Elbette, hâlâ yakalanabilirlerdi.

"Sence doğru mu?" diye bağırdı Shay. "Maddy'nin söyledikleri?.."

Tally dönüp Shay'e baktı. Güzel yüzü endişeli görünüyordu.

"Demek istediğim, birkaç gün önce ziyaret ettiğimde Az iyi görünüyordu," dedi Shay. "Onu güzelleştireceklerini düşünmüştüm. Öldüreceklerini değil."

"Bilmiyorum." Maddy'nin yalan söyleyeceği bir konu sayılmazdı. Ama yanılmış olabilirdi.

Tally öne eğildi ve hızla suyun yüzeyinin yakınında süzüldü. Midesindeki soğuk hissi geride bırakmaya çalışıyordu. Çalkantılı sulara geldiklerinde serpinti yüzlerine çarptı. Shay doğru düzgün tahta sürmeye başlamıştı ve ırmağın döndüğü yerlerde eğiliyordu. “Hey, bunu hatırlıyorum!” diye bağırdı.

“Ameliyat öncesi hakkında başka bir şey hatırlıyor musun?” diye bağırdı Tally, suyun gürültüsünün üzerinden.

Bir serpinti duvarına geldiklerinde Shay, Tally’nin arkasına eğildi. “Elbette, aptal.”

“Benden nefret ediyordun. David’i senden çaldığım için. Duman’a ihanet ettiğim için. Hatırladın mı?”

Shay bir süre sessiz kaldı. Yalnızca köpüren suların kükremesi ve rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Sonunda eğildi ve düşünceli bir sesle Tally’nin kulağına konuştu. “Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Ama hepsi çirkin meseleleriydi. Delice aşk, kıskançlık ve şehre isyan etme ihtiyacı. Bütün çocuklar böyledir. Ama büyüyorsun, biliyor musun?”

“Ameliyat yüzünden mi büyüdün? Sana da tuhaf gelmiyor mu?”

“Ameliyat yüzünden değil.”

“O zaman neden?”

“Yalnızca, eve dönmek iyi geldi Tally. Tüm Duman olayının ne kadar delice olduğunu fark etmemi sağladı.”

“Tekmelere, ısırmalara ne oldu?”

“Eh, kafama dank etmesi birkaç gün aldı, bilirsin.”

“Güzelleşmeden önce mi, sonra mı?”

Shay yine sustu. Tally, beyni hasar görmüş insanları konuşarak ikna edip edemeyeceğini merak etti.

Konum-bulucuyu cebinden çıkardı. Mağara koordinatlarına varmalarına yarım saat vardı daha. Omzunun üzerinden

arkaya baktığında hava taşıtı göremedi; henüz göremedi. Dört tahta, ırmağa farklı yollardan gitmişlerse ve hepsi iz sürücüleri farklı yerlere bırakmışsa, Özeller kafa karıştırıcı bir gece geçireceklerdi.

Bir de tanıdıkları, numara çevirmekten hoşlanan bütün çirkinlere, bu gece gezintiye çıkmalarını söyleyen Sussy, Dex ve An vardı. Yeşil kuşak kalabalık olacaktı.

Tally, Yeni-Güzel Şehri'ndeki alev alev harfleri kaç çirkinin gördüğünü, Duman'ın ne olduğunu kaçının bildiğini, kaçının gizemli mesajı açıklayan hikâyeler uydurduğunu merak etti. O ve David, küçük şaşırtmacalarıyla kaç yeni efsane yaratmıştı acaba?

İrmağın daha sakın bir yerine geldiklerinde, Shay yine konuştu. "Hey, Tally!"

"Evet?"

"Neden senden nefret etmemi istiyorsun?"

"Benden nefret etmeni istemiyorum Shay." Tally içini çekti. "Ya da belki istiyordumdur. Sana ihanet ettim ve bu yüzden kendimi çok kötü hissediyorum."

"Duman sonsuza dek yaşamayacaktı Tally. Sen bizi ele versen de, vermesen de."

"Sizi ben ele vermedim!" diye bağırdı Tally. "En azından, bilinçli olarak değil. Ve David'le ilgili olanlar yalnızca tesadüftü. Seni incitmek istemedim."

"Elbette istemedin. Yalnızca kafan karıştı."

"Benim mi kafam karıştı?" Tally inledi. "Asıl kafası karışan..." Sustu. Shay, ameliyatla değiştirildiğini nasıl anlayabilirdi? Ona yalnızca güzel bir yüz değil... güzel bir zihin de verdiklerini? Bu kadar çabuk değişmesini, partiler ve sıcak duşlar adına diğerlerine sırtını dönmesini, tıpkı Peris'in aylar

önce yaptığı gibi dostlarını geride bırakmasını başka hiçbir şey açıklamıyordu.

“Ona âşık mısın?” diye sordu Shay.

“David’e mi? Ben, ah... belki.”

“Çok tatlı.”

“Tatlı değil. Gerçek!”

“O zaman neden bundan utanıyorsun?”

“Be... Ben hiç de...” diye kekeledi Tally. Bir anlığına dikkatini kaybetti ve tahtanın arkası alçaldı, arkalarında bir su perdesi kaldırdı. Shay bağırды ve daha sıkı tutundu. Tally dişlerini sıkarak tahtayı yükseltti.

Shay’in kahkahaları kesildiğinde, “Bir de benim kafamın karıştığını düşünüyorsun, öyle mi?”

“Dinle Shay, kafamın karışık olmadığı tek bir şey var. Duman’a ihanet etmek istemedim. Bana şantaj yapıldığı için casus olarak gittim oraya. Ve Özellere mesaj vermem, aslında yalnızca bir kazaydı. Ama üzgünüm Shay. Düşünü mahvettiğim için üzgünüm.” Tally ağladığını hissetti, rüzgâr gözyaşlarını arkaya savuruyordu. Bir süre, karanlıkta ağaçlar hızla geçip gitti.

“Siz, ikiniz uygarlığa döndüğünüz için memnun oldum,” dedi Shay alçak sesle, sıkı sıkı tutunarak. “Ve daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben olanlara üzülüyorum.”

Tally, Shay’in taşıdığından haberi bile olmadığı, beynindeki lezyonları, minik kanserleri, yaraları ya da her ne iseler onları düşündü. Orada bir yerdeydiler, arkadaşının düşüncelerini değiştiriyor, duygularını çarpıtıyor, kimliğinin köklerini kemiriyorlardı. Tally’yi affetmesine sebep oluyorlardı.

“Sağ ol Shay. Ama hayır, daha iyi hissetmemi sağlamıyor.”

YALNIZ GECE

Mağaraya ilk Tally ve Shay geldi.

Birkaç dakika sonra aniden Croy belirdi. Su şıptırları ve küfürler eşliğinde, tahtasıyla birlikte çağlayandan fırlayıverdi. Karanlığa devrildi, taş zeminde mide bulandırıcı gümlmelerle yuvarlandı.

Tally, elinde bir fenerle, mağaranın arkasından ona koştu.

Croy başını iki yana sallayarak inledi. "İzimi kaybettirdim."

Tally mağaranın girişine baktı. Su perdesi, arkasındaki geceyi tamamen gizliyordu. "Umarım öyle olmuştur. Diğerleri nerede?"

"Bilmiyorum. Maddy farklı yönlere gitmemizi söyledi. Yalnız uçtuğumdan, izimizi kaybettirmek için ilk önce ta yeşil kuşağa kadar gittim." Nefes nefese, başını arkaya yasladı. Elinden bir konum-bulucu düştü.

"Vay!.. Hızlı uçmuşsun."

"Bir de bana sor. Düşüş bileziklerim de yoktu."

"Nasıl bir his olduğunu biliyorum. En azından ayakkabıların varmış," dedi Tally. "Seni takip eden oldu mu?"

Croy başını salladı. "İz sürücüyü, mümkün olduğunca taşıdım. Özellerin çoğunu peşime taktım. Ama yeşil kuşakta

bir sürü uçan-tahta vardı. Şehir çocukları, bilirsin. Özellerin kafası fena karıştı.”

Tally gülümsedi. Dex, An ve Sussy işlerini iyi yapmışlardı.

“David ve Maddy iyi mi?”

“İyi bilmem,” dedi Croy alçak sesle. “Ama sizden hemen sonra havalandılar ve onları izleyen yok gibiydi. Maddy, doğrudan yıkıntılara gideceklerini söyledi. Onlarla yarın gece, orada buluşmamız gerekiyor.”

“Yarın mı?” dedi Tally.

“Maddy bir süre David’le yalnız kalmak istedi, anlıyorsun değil mi?”

Tally başını salladı, ama yüreği burkulmuştu. David’in ona ihtiyacı vardı. En azından, Tally öyle olduğunu umuyordu. Onun, Az’ın ölümüyle Tally’siz başa çıkmaya çalıştığını düşünmek, buz kesmiş midesinin birkaç derece daha soğumasına sebep oluyordu.

Elbette, yanında Maddy vardı. Az, onun kocasıydı ne de olsa ve Tally adamla yalnızca bir kez görüşmüştü. Ama yine de...

İçini çekti. David’e söylediği son sözleri hatırlamaya çalıştı ve daha rahatlatıcı sözler söylemiş olmayı diledi. David’e sarılmak için bile zaman bulamamıştı. Duman baskınından bu yana, fırtınadaki bir saat dışında, David’den hiç ayrı kalmamıştı ve şimdi, bir koca gün boyunca göremeyecekti onu.

“Belki de yıkıntılara gitmeliyim. Bu gece oraya yürüyebilirim.”

“Deli olma,” dedi Croy. “Özeller hâlâ dışarıda, bizi arıyorlar.”

“Ama belki bir şeye ihtiyaç duyarlar...”

“Maddy, sana hayır dememi söyledi.”

Yarım saat sonra, Astrix ve Ryde geldi. Mağaraya Croy'dan daha zarıfçe girdiler, ama onlar da hava taşıtlarından kaçmışlardı. Karmaşık bir kovalamaca olmuştu. O gece olan her şey Özelleri allak bullak etmişti.

"Bize yaklaşamadılar bile," dedi Astrix.

Ryde başını iki yana salladı. "Her yer onlarla dolu."

"Savaşı kazanmışız gibi görünüyor, değil mi?" dedi Croy. "Onları kendi şehirlerinde yendik. Aptal gibi görünmelerine sebep olduk."

"Belki artık yabanda saklanmamız gerekmez," dedi Ryde. "Biz çirkinken, numaralar çevirmemiz gibi olur belki. Ama gerçeği bütün şehre anlatırız."

"Ve yakalanırsak Tally gelip bizi kurtarır!" diye bağırdı Croy.

Tally, onların tezahüratlarına gülümsemeye çalıştı, ama David'i görene kadar hiçbir şeyin kendini iyi hissetmesini sağlayamayacağını biliyordu. Yarın geceye dek değil. Sürgün edilmiş, kendini gerçekten önem verdiği tek şeyden uzaklaştırılmış gibi hissediyordu.

Shay, rutubet ve saçları hakkında yakındıktan, onu ne zaman eve götüreceklerini sorduktan sonra, küçük bir yarıktaki uykuya dalmıştı. Tally arkadaşının uyuduğu yere emekledi ve Shay'in zihnine verdikleri zararı unutmaya çalışarak ona sokuldu. En azından, Shay'in yeni bedeni acı verici ölçüde sıska değildi; mağaranın rutubetli soğukunda yumuşak ve sıcak geliyordu. Ona sokulduğunda, titremesi kesildi.

Ama uykuya dalması için epey zaman geçmesi gerekti.

TaylandEriştesi kokusuna uyandı.

Croy, Tally'nin sırt çantasındaki yiyecek paketlerini ve arındırıcıyı bulmuş, çağlayanın suyuyla yemek hazırlıyor, bir yandan da Shay'i yatıştırmaya çalışıyordu.

"Azıcık kaçmak bir şey, ama sizin beni ta buraya kadar sürükleyeceğinizi bilmiyordum. Tüm bu isyan olayından sıkıldım. Çok fena akşamdan kalmayım ve gerçekten saçlarımı yıkamam gerek."

"Buracıkta bir çağlayan var," dedi Croy.

"Ama o soğuk! Bu açıkavada kamp saçmalıklarından *fena* sıkıldım!"

Tally mağaranın genişlediği kısma emekledi. Bütün kasları tutulmuştu ve üzerine uzandığı her taşın izi, derisine çıkmıştı. Su perdesinin arkasında şafak söküyordu. Bir gece daha uyuyup uyuyamayacağını düşündü.

Shay bir taşın üzerine çökmüş, bir yandan TaylandEriştesi yiyor, bir yandan da yemeğinin yeterince baharatlı olmamasından yakınıyordu. Perişan haldeydi, parti kıyafetleri kirlenmişti, saçları yüzüne yapışmıştı, ama yine de büyüleyiciydi. Ryde ve Astrix sessizlik içinde onu izliyorlardı. Shay'in görünüşü hayran bırakmıştı onları. Shay'in eski arkadaşlarıydılar. Shay korktuğunda Duman'a kaçanlar arasındaydılar. Bu yüzden güzel bir yüz görmeyeli aylar olmuş olmalıydı. Shay'in yakınip durması kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi.

Güzel olmanın bir avantajı, sinir bozucu alışkanlıklarınıza tahammül edilmesiydi.

"Günaydın," dedi Croy. "İsveçKöfte mi, yoksa SebzeliPilav mı?"

"Hangisi daha çabuk olarsa o." Tally kaslarını gerdi. Bir an önce yıkıntılara gitmek istiyordu.

Karanlık çöktüğünde, Tally ve Croy çağlayanın arkasından çıktılar. Gökyüzünde, Özellerden işaret yoktu. Tally, onları bu kadar uzaklarda arayacaklarından kuşkuluydu. Hızlı bir tahtayla, şehrin kırk dakika uzağı, uzun bir yoldu.

Ortalığın temiz olduğunu bildirdiler ve hep beraber ırmak yukarı, ırmak yatağının yıkıntılara iyice yaklaştığı bir yere yöneldiler. Ardından uzun bir yürüyüş geldi. Dört çirkin, tahta ve erzakları paylaşarak taşdılar. Shay yakınmayı bırakmış, akşamdan kalmış olmasından kaynaklanan bir sessizlikle surat asmayı tercih etmişti. Yürümek ona kolay geliyordu. Duman'da sıkı çalışarak elde ettiği zindelik iki haftada geçmemişti ve ameliyat yeni-güzellerin kaslarını daha da sıkılaştırırdı; en azından bir süre için. Shay bir kez eve dönmek istediğini bildirmiş olsa da kendi başına dönmek aklına gelmemişti gibiydi.

Tally, onunla ne yapacaklarını merak etti. Shay'in durumunun basit bir çaresi olmadığını biliyordu. Maddy ve Az yirmi sene çalışmışlar, ama bir çare bulamamışlardı. Ama Shay'i bu halde bırakamazlardı.

Elbette, tedavi gördüğü anda Tally'ye duyduğu nefret geri dönecekti.

Hangisi daha kötüydü: Beyni hasarlı bir arkadaş mı, yoksa sizden nefret eden bir arkadaş mı?

Yıkıntılara vardıklarında gece yarısını geçmişti. Tahtalarını, Tally ile David'in kamp kurduğu binaya sürdüler.

David dışarıda bekliyordu.

Bitkin görünüyordu, gözlerinin altındaki mor halkalar yıldız ışıkları altında bile belli oluyordu. Ama tahtasından iner inmez Tally'ye sarıldı, kollarını ona sıkı sıkı doladı ve Tally

de onu kucakladı. "Sen iyi misin?" diye fısıldadı, sonra aptal gibi hissetti. David'in ne demesini bekliyordu ki? "Ah, David, elbette iyi değilsin. Özür dilerim, ben..."

"Şşş... Biliyorum." David geriledi ve gülümsedi.

Tally'nin içi rahatladı. David'in ellerini sıkarak, gerçekliğinden emin oldu. "Seni özledim," dedi.

"Ben de." David onu öptü.

"Siz, ikiniz çok şekersiniz," dedi Shay, rüzgârlı yolculukta karışan saçlarını parmaklarıyla tarayarak.

"Selam Shay." David yorgun yorgun gülümsedi ona. "He-piniz aç görünüyorsunuz."

"Saçma sapan yemekler değilse yerim," dedi Shay.

"Korkarım senin istediklerinden yok. Üç çeşit sulandırılmış baharatlı yemek var."

Shay inledi ve David'i ittirip yıkılmaya yüz tutmuş binaya girdi. David gözleriyle onu izledi, ama Ryde ile Astrix'in yüzündeki hayranlık yoktu. Sanki David, Shay'in güzelliğini hiç görmüyordu.

Tally'ye döndü:

"Sonunda şansımız yaver gitti."

Tally onun kırışık, yorgun yüzüne baktı:

"Gerçekten mi?"

"Dr. Cable'in taşıdığı tableti çalıştırdık. İzimizi sürmekte kullanmasınlar diye, annem telefon kısmını söktü. Dr. Cable'in iş verilerini göstermesini de sağladı."

"Ne konuda?"

"Güzelleri, Özel yapmak hakkındaki tüm notları. Yalnızca fiziksel olarak değil," Tally'yi yakma çekti, "aynı zamanda, beyin lezyonlarının nasıl çalıştığı hakkında. Annemle babam doktorken onlara açıklanmayan her şey var orada!"

Tally yutkundu:

“Shay?..”

David başını salladı:

“Annem bir tedavi bulabileceğini düşünüyor.”

HİPOKRAT YEMİNİ

Paslı Yıkıntıları'nın kıyısında kaldılar.

Yok olmaya yüz tutmuş şehrin üzerinden zaman zaman hava taşıtları geçiyor, gökyüzünde ağır ağır gidip gelerek arama yapıyorlardı. Ama Dumanlılar uydulardan ve hava araçlarından bir şeyler saklamak konusunda deneyimliydi. Yıkıntıların arasına sahte yemler yerleştirdiler –insan büyüklüğünde ısı alanı yaratan kimyasal meşaleler– ve kaldıkları binaların pencerelerini siyah polyester perdelerle örttüler. Elbette yıkıntılar çok genişti; eskiden milyonlarca kişiyi barındıran bir şehirde yedi kişiyi bulmak kolay olmasa gerekti.

Tally her gece Yeni Duman'ın etkisinin büyümesini izliyordu. Kaçtıkları gece, alevlerden mesajı gören ya da başkalarından dinleyen pek çok çirkin olmuştu ve geceleri, yıkıntıları ziyaret edenlerin sayısı gittikçe artıyordu. Öyle ki yüksek binaların tepelerinde, gece yarısından sabaha kadar maytaplar parlıyordu. Tally, Ryde, Croy ve Astrix şehir çirkinleriyle bağlantı kurarak yeni söylentiler başlatıyor, yeni numaralar öğretiyor, Patron'un Duman'dan kurtardığı eski dergileri gösteriyorlardı. Çirkinler, Özel Durumlar'ın varlığından şüphe duyuyorsa, Tally onlara hâlâ bileğinde taşıdığı plastik kelep-

çeleri gösteriyor, onları kelepçeleri kesmeye çalışmaya davet ediyordu.

Yeni bir efsane, tüm diğerlerinden baskın çıkmıştı. Maddy, beyin lezyonlarının artık saklı tutulmaması gerektiğine karar vermişti; ameliyatın gerçekte neler getirdiğini bilmeye bütün çirkinlerin hakkı vardı. Tally ve diğerleri söylentiyi şehirli dostları arasında yaydılar: Neşter altında yalnızca yüzünüz değişmiyordu. Güzelliğin bedeli, kişiliğinizi –içinizdeki gerçek sizi– kaybetmektir.

Elbette, böylesine korkunç bir hikâyeye her çirkin inanmıyordu, ama inanan birkaç kişi vardı. Ve bazıları gecenin bir yarısı gizlice Yeni–Güzel Şehri’ne giriyor, eski dostlarıyla yüz yüze konuşuyor ve kendi adlarına karar veriyorlardı.

Zaman zaman, Özeller partiyi bozmaya çalışıyor, Yeni Dumanlılar için tuzaklar kuruyorlardı; ama her zaman onları uyaran biri oluyordu ve hiçbir hava taşıtı yıkıntıların dolambaçlı sokaklarında ve moloz yığınları arasında uçan–tahtaları yakalayamıyordu. Yeni Dumanlılar, yıkıntıları, orada doğmuşlar gibi köşe bucak öğrenmişlerdi, böylece bir anda gözden kaybolabiliyorlardı.

Maddy, hastanelerden ve kimya sınıflarından malzeme ödünç almaya gönüllü olan çirkinlerin şehirden getirdikleri ya da yıkıntılardan kurtarılan malzemeleri kullanarak, bir beyin tedavisi bulmaya çalışıyordu. David dışında, herkesten uzaklaşmıştı. Tally’ye karşı özellikle soğuktu. Annesi yalnız kaldığından beri Tally, David’le geçirdiği her dakika için vicdan azabı duyuyordu. Hiç kimse Az’ın ölümü hakkında konuşmuyordu.

Shay onlarla kaldı. Yemekler, yıkıntılar, saçları ve giysileri, bütün gün çevresindeki çirkin yüzlere bakmak zorunda

kalmak hakkında yakınıp duruyordu. Ama hiç kızgın görünmüyordu, yalnızca daimi bir can sıkıntısı içindeydi. İlk birkaç günden sonra, onlardan ayrılmaktan bahsetmeyi bile bıraktı. Belki de onu uysal kılan beyin hasarıydı ya da Yeni-Güzel Şehri'nde çok uzun süre yaşamamış olmasıydı. Hâlâ hepsini arkadaşları olarak hatırlıyordu. Tally bazen, Shay'in, bu küçük isyan grubunda güzel yüze sahip tek kişi olmaktan gizli bir zevk mi aldığını merak ediyordu. Şehirde yapacağından daha fazla iş yapmadığı kesindi; Ryde ve Astrix onun her emrine itaat ediyordu.

David annesine yardım ediyor, yıkıntıların arasında kurtarılabilecek malzeme arıyor, öğrenmek isteyen her çirkine yabanda hayatta kalmaya yarayan numaralar öğretiyordu. Ama babasının ölümünü takip eden iki hafta Tally, David'le yalnız kaldığı günleri özlediğini anladı.

Kurtarılmalarından yirmi gün sonra, Maddy bir tedavi bulduğunu ilan etti.

"Shay, bunu sana dikkatle açıklamak istiyorum."

"Elbette Maddy."

"Ameliyat olduğunda, beynine bir şey yaptılar."

Shay gülümsedi. "Ya, ne demezsin." Aşına bir ifadeyle Tally'ye baktı. "Tally de bana aynı şeyi söyleyip duruyor. Ama siz bir türlü anlamıyorsunuz."

Maddy ellerini kavuşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşüm hoşuma gidiyor," diye ısrar etti Shay. "Bu bedende daha mutluyum. Beyin hasarından bahsediyorsun, değil mi? Kendinize bir bakın, yıkıntılarda dolaşıp komandoculuk oynuyorsunuz. Kafalarınız entrika ve isyan fikirleriyle dolu. Korku, paranoya, hatta kıskançlıktan deli olmuş-

sunuz.” Bir Tally’ye, bir Maddy’ye bakıyordu. “Çirkin olmak, insanı böyle yapar işte.”

“Peki, nasıl hissediyorsun Shay?” diye sordu Maddy sakın sakın.

“Eğleniyorum. Hormonlar yüzünden kafayı yemiş olmak güzel. Elbette şehirde değil, burada olmak iğrenç aslında.”

“Kimse seni zorla tutmuyor Shay. Neden gitmedin?”

Shay omuzlarını silktili. “Bilmiyorum... Sizin için endişeleniyorum sanırım. Burası tehlikeli bir yer ve Özellerle uğraşmak iyi bir fikir değil. Artık bunu öğrenmiş olman gerek Maddy.”

Tally hızla nefes aldı, ama Maddy’nin yüzündeki ifade değişmedi. “Ve sen bizi onlardan koruyacaksın, öyle mi?” diye sordu sakın sakın.

Shay omuzlarını silktili. “Yalnızca Tally için kötü hissediyorum. Ona Duman’dan bahsetmeseydim, şu anda bu çöplükte yaşamak yerine, güzelleşmiş olurdu. Ve bence, sonunda büyümeye karar verecek. Birlikte geri döneceğiz.”

“Kendi adına karar vermek istemiyorsun gibi.”

“Neye karar vermek?” Shay, bütün bunların ne kadar can sıkıcı olduğunu doğrulamak için Tally’ye bakarak gözlerini devirdi. İkisi daha önce, bu sohbeti birçok kez yapmışlardı zaten. Tally sonunda, kişiliğinin değiştiği konusunda Shay’i ikna etmenin imkânsız olduğunu fark etmişti. Shay’e göre, yeni yaklaşımı yalnızca büyümesinin, hayatına devam etmesinin, çirkinlerin bütün hararetli duygularını geride bırakmasının sonucuydu.

“Her zaman böyle değildin Shay,” dedi David.

“Hayır. Eskiden çirkindim.”

Maddy nazikçe gülümsedi. “Bu haplar görünüşünü değiştirmeyecek. Yalnızca beynini etkileyecek, Dr. Cable’ın zihinlerinizi değiştirmek için yaptığı şeyi geri çevirecek. Sonra, nasıl görünmek istediğine kendin karar verirsin.”

“Karar vermek mi? Sen beynimle oynadıktan sonra mı?”

“Shay!” dedi Tally, sessiz kalma sözünü unutarak. “Beyninle oynayanlar bizler değiliz!”

“Tally,” dedi David alçak sesle.

“Bu doğru, deli olan *benim*.” Shay’in sesi, günlük yakınmalarında kullandığı tınıyı takındı. “Ölü bir şehrin kıyısındaki yıkık bir binada yaşayan sizler değilsiniz. Güzel olabileceken, yavaş yavaş ucubeye dönüşen sizler değilsiniz. Evet, ben deliyim gerçekten... size yardım etmek istediğim için!”

Shay’in sözleri karşısında dili tutulan Tally geriledi ve kollarını kavuşturdu. Ne zaman bu konuyu konuşsalar gerçeklik, şirazesinden birazcık çıkıyordu. Sanki gerçekten de asıl o ve diğer Dumanlılar deli olabilirmiş gibi. Tally, kendisini, Duman’da geçirdiği, kimin tarafını tutacağını bilemediği, o korkunç, ilk günlerdeki gibi hissediyordu.

“Bize nasıl yardım edeceksin Shay?” diye sordu Maddy sakin sakin.

“Anlamanızı sağlamaya çalışıyorum.”

“Dr. Cable seni hücreme getirdiğinde yaptığın gibi mi?”

Shay gözlerini kıstı, yüzü şaşkınlıkla karıştı. Sanki yer altındaki hapishaneyle ilgili anıları güzel dünya görüşünün geri kalanına uymuyordu.

“Dr. C.nin sizlere korkunç davrandığını biliyorum,” dedi. “Özellerin hepsi kaçık. Onlara bir bak. Ama bu, hayatınızın geri kalanını kaçarak geçirmek zorundasınız anlamına gel-

miyor. Benim söylediğim bu. Dönüştüğünüz zaman, Özeller sizinle uğraşmayacak.”

“Neden?”

“Çünkü artık sorun çıkarmayacaksınız.”

“Neden?”

“Çünkü *mutlu* olacaksınız!” Shay iki derin nefes aldı ve her zamanki sükûneti geri döndü. Bir kez daha güzelleşerek gülümsedi. “Benim gibi.”

Maddy önündeki masada duran hapları aldı. “Bunları almayacak mısın?”

“Hayatta olmaz. Güvenli bile değillermiş, kendin söyledin.”

“Küçük de olsa bir şeylerin yolunda gitmemesi olasılığı bulunduğunu söyledim.”

Shay güldü. “*Gerçekten* deli olduğumu düşünüyor olmalısınız. Hem, o haplar işe yarasa bile, ne yapacaklarını düşünsen. Çıkarabildiğim kadarıyla ‘tedavi olmak’ demek, kıskanç, kendini beğenmiş, mızımız küçük bir çirkin–beyinli olmak demek. Bütün yanıtları bildiğini sanmak demek.” Kollarını kavuşturdu. “Pek çok açıdan sen ve Dr. Cable birbirinize benziyorsunuz. İkiniz de dünyayı şahsen değiştirmek zorunda olduğunuza inanıyorsunuz. Eh, benim buna ihtiyacım yok. O haplara da ihtiyacım yok.”

“Tamam o zaman.” Maddy hapları aldı ve cebine koydu. “Başka sözüm yok.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Tally.

David onun elini sıktı. “Bundan fazlasını yapamayız Tally.”

“Ne? Onu tedavi edeceğimizi söylediniz.”

Maddy başını iki yana salladı. “Ancak kendisi tedavi görmek istiyorsa. Bunlar deneysel ilaçlar Tally. İstemeyen birine

veremeyiz. İşe yarayıp yaramayacağını bilemezken yapamayız.”

“Ama onun zihni... beyninde lezyonlar var!”

“Hey,” diye seslendi Shay. “Bahsettiğiniz kişi tam burada duruyor.”

“Affedersin Shay,” dedi Maddy, ılımlı bir tavırla. “Tally?”

Maddy polyester perdeyi kenara çekti ve Yeni Dumanlıların balkon adını verdiği yere çıktı. Aslında, binanın en üst katının bir parçasıydı ve üzerindeki çatı tamamen yıkılmıştı. Paslı Yıkıntıları’na ait geniş bir manzaraya bakıyordu.

Tally onu takip etti. Arkasında, Shay akşam yemeğinde ne olduğundan bahsetmeye başlamıştı bile. Bir an sonra David geldi.

“Ee, hapları ona gizlice veriyoruz, değil mi?” diye fısıldadı Tally.

“Hayır,” dedi Maddy kararlılıkla. “Yapamayız. Gönülsüz bir denek üzerinde tıbbi deneyler yapmayacağım.”

“Tıbbi deney mi?” Tally yutkundu.

David onun elini tuttu. “Böyle bir şeyin ne etkisi olacağını kesin olarak bilemezsin. Yalnızca yüzde bir olasılık var, ama beynine, geri dönülemez bir biçimde zarar verebilir.”

“Onun beyni zaten hasarlı.”

“Ama o mutlu Tally.” David başını iki yana salladı. “Hem, kendi kararlarını kendi verebilir.”

Tally elini çekti ve şehre baktı. Yüksek bir kulenin üzerinde bir maytap yakılmıştı bile. Çirkinler dedikodu ve alışveriş yapmaya geliyorlardı. “Neden sormak zorundaydık ki? Onlar ona bunu yapmak için izin almadılar!”

“Onlarla aramızdaki fark da bu,” dedi Maddy. “Az ve ben ameliyatın gerçek anlamını öğrendikten sonra, korkunç bir

şeyde rol aldığımızı fark ettik. İnsanlar bilmeden zihinleri değiştiriliyordu. Doktor olurken, böyle bir şeyi asla yapmayacağımıza dair çok eski bir yemini etmiştik.”

Tally, Maddy’nin yüzüne baktı. “Ama Shay’e yardım etmeyecekiyseniz, neden bir tedavi bulmaya zahmet ettiniz?”

“Tedavinin güvenli olduğundan emin olsak Shay’i tedavi ederdik ve bu konuda ne düşündüğünü öğrenirdik. Ama sınamak için, gönüllü bir deneye ihtiyacımız var.”

“Gönüllü denegi nereden bulacağız? Güzelleşen herkes hayır diyecek.”

“Belki şu anda öyle Tally. Ama şehre baskın düzenlemeye devam edersek bu hayattan kurtulmak isteyen bir güzel bulabiliriz.”

“Ama Shay’in deli olduğunu biliyoruz.”

“O deli değil,” dedi Maddy. “Aslında, savları akla yakındı. Olduğu haliyle mutlu ve ölümcül bir riske girmek istemiyor.”

“Ama aslında kendinde değil. Onu eski haline döndürmek zorundayız.”

“Az, biri öyle düşündüğü için öldü,” dedi Maddy sertçe.

“Ne?”

David kolunu ona doladı. “Babam...” Boğazını temizledi ve Tally sessizlik içinde bekledi. Sonunda, David ona Az’ın nasıl öldüğünü söyleyecekti.

David yavaşça nefes aldı ve sözlerine devam etti:

“Dr. Cable hepsini dönüştürmek istemiş, ama bunca zamandır bu konuya odaklandıklarından, annemle babamın, ameliyattan sonra bile, beyin lezyonları hakkında konuşacağından korkmuş.” David’in sesi titredi, ama sanki sesine duygu katmaya cesaret edemiyormuş gibi, alçak sesle ve dikkatlice konuşuyordu. “Dr. Cable hafızayı değişt-

tirmenin yolları üzerinde çalışıyormuş. Duman'ı insanların zihinlerinden sonsuza dek silmenin bir yolu olarak. Babamı ameliyata götürmüşler, ancak o bir daha dönmemiş.”

“Bu korkunç,” diye fısıldadı Tally. David’e sarıldı.

“Az, bir tıbbi deneyin kurbanı oldu Tally,” dedi Maddy. “Aynı şeyi Shay’e yapamam. Aksi halde, Dr. Cable’a benzediğim konusunda haklı olur.”

“Ama Shay kaçtı. Güzelleşmek istemiyordu.”

“Üzerinde deney yapılmasını da istemiyor.”

Tally gözlerini yumdu. Polyester perdenin arkasında, Shay’in, Ryde’a, yaptığı saç fırçasından bahsettiğini işitebiliyordu. Günlerdir, bir kil yumrusuna sapladığı tahta kıymıklarından yaptığı küçük fırçayı, onu dinleyen herkese gururla gösteriyordu. Hayatta yaptığı en önemli şeymiş gibi...

Onu kurtarmak için her şeyi riske atmışlardı. Ama boşa çıkmıştı. Shay bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ve hepsi Tally’nin suçuydu. Duman’a gelmiş, Özelleri getirmişti. Shay’in boş kafalı biri olup çıkmasına, Az’ın ölmesine sebep olmuştu.

Derin bir nefes aldı. “Tamam, gönüllü bir denek buldunuz.”

“Ne demek istiyorsun Tally?”

“Deneginiz benim.”

İTİRAFLAR

“Ne?” dedi David.

“Hapları senin alman hiçbir şeyi kanıtlamaz Tally,” dedi Maddy. “Sende lezyon yok.”

“Ama olacak. Şehre döneceğim ve yakalanacağım. Dr. Cable beni ameliyat ettirecek. Birkaç hafta sonra siz gelip beni alacaksınız. Beni tedavi edeceksiniz. Deneğinizi buldunuz işte.”

Üçü sessizlik içinde durdular. Sözler Tally’nin ağzından kendiliğinden dökülmüştü. Onları söylediğine inanmakta güçlük çekiyordu.

“Tally...” David başını iki yana salladı. “Bu delilik.”

“Delilik değil. Gönüllü bir deneye ihtiyacınız var. Güzelleşmeden önce, deneysel olsa da, olmasa da tedavi olmak istediğini kabul eden birine. Tek yolu bu.”

“Teslim olamazsın!” diye bağırırdı David.

Tally, Maddy’ye döndü:

“Hapların işe yarayacağından yüzde doksan dokuz emin olduğunuzu söylediniz, değil mi?”

“Evet. Ama geriye kalan yüzde bir seni bitkisel hayata sokabilir Tally.”

“Yüzde bir mi? Özel Durumlar binasına girmekle karşılaş-
tırılınca, çocuk oyunağı.”

“Tally, kes şunu.” David, Tally’nin omuzlarını tuttu. “Bu
çok tehlikeli.”

“Tehlikeli mi? David, sorun yaşamadan Yeni–Güzel Şeh-
ri’ne girebiliyorsun. Şehir çirkinleri hep yapıyor. Beni yaşı-
dığım malikâneneden al ve bir tahtaya kondur. Tıpkı Shay’in
yaptığı gibi, seninle gelirim. Sonra da beni tedavi edin.”

“Ya Özeller hafızanı değiştirmeye karar verirse? Babama
yaptıkları gibi?”

“Yapmazlar,” dedi Maddy.

David şaşkın şaşkın annesine baktı.

“Shay’in hafızasını değiştirmeye zahmet etmediler. Du-
man’ı çok iyi hatırlıyor. Onları endişelendiren yalnızca Az
ve bendik. Ömürlerimizin yarısı boyunca beyin lezyonlarına
odaklandığımızdan, güzelleştikten sonra bile, bu konuda çe-
nemizi tutmayacağımızı düşündüler.”

“Anne!” diye haykırdı David. “Tally hiçbir yere gitmiyor.”

“Dahası,” diye devam etti Maddy. “Dr. Cable, Tally’yi inci-
tecek bir şey yapmaz.”

“Bu iş olacakmış gibi konuşmayı bırak!”

Tally, Maddy’nin gözlerine baktı. Kadın başını salladı. Bi-
liyordu.

“David,” dedi Tally. “Bunu yapmak zorundayım.”

“Neden?”

“Shay için. Maddy’nin onu tedavi etmesi için tek yol bu.
Değil mi?”

Maddy başını salladı.

“Shay’i kurtarman gerekmiyor,” dedi David yavaşça, sakın
sakın. “Onun için yeterince şey yaptın. Onun peşinden Du-
man’a geldin, onu Özel Durumlar’dan kurtardın!”

“Evet, onun için çok şey yaptım.” Tally bir nefes aldı. “Bu halde, güzel ve beyinsiz olmasının sebebi benim.”

David başını iki yana salladı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Tally ona döndü ve elini tuttu. “David, ben Duman’a yalnızca Shay’in iyi olduğundan emin olmak için gelmedim. Onu şehre geri götürmek için geldim.” İçini çekti. “Ona ihanet etmek için geldim.”

Tally sırrını David’e açıkladığını o kadar çok hayal etmişti ki! Hemen her gece, bu konuşmanın provasını yapmıştı. Öyle ki, gerçeğin ağzından zorla alındığı bir kâbusta olmadığına inanmakta güçlük çekiyordu. Ama yaşadığı anın gerçek olduğunu kavradığında, sözcükler sel gibi döküldü ağzından.

“Ben Dr. Cable’in casusuydum. Özel Durumlar’ın nerede olduğunu bu yüzden biliyordum. Bu yüzden Özeller, Duman’a geldi. Yanımda bir iz sürücü getirdim.”

“Hiç mantıklı konuşmuyorsun,” dedi David. “Geldiklerinde onlarla savaştın. Kaçtın. Annemi kurtarmama yardım ettin...”

“Fikrimi değiştirdim. Ve iz sürücüyü çalıştırmayı hiç düşünmedim, gerçekten. Duman’da yaşamak istiyordum. Ama baskından önceki gece, lezyonları öğrendikten sonra...” Gözlerini yumdu. “Biz öpüştükten sonra, onu kazayla çalıştırdım.”

“Ne?”

“Kolyem. Onu çalıştırmak istememiştim. Onu yok etmek istemiştim. Ama Özelleri Duman’a getiren kişi benim David. Shay’in güzel olmasının sebebi benim. Babanın ölümü benim suçum.”

“Bütün bunları uyduruyorsun. Senin bunu yapmana asla izin...”

“David,” dedi Maddy keskin bir sesle, oğlunu susturarak, “Tally yalan söylemiyor.”

Tally gözlerini açtı. Maddy üzgün üzgün ona bakıyordu.

“Dr. Cable seni nasıl kullandıklarını anlattı Tally. Başta ona inanmadım, ama bizi kurtardığınız gece, doğrulamak için Shay’i getirdi.”

Tally başını salladı. “Shay, en sonunda hain olduğumu anlamıştı.”

“Hâlâ biliyor,” dedi Maddy. “Ama artık onun için önemli değil. İşte bu yüzden Tally bunu yapmak zorunda.”

“İkiniz de delirmişsiniz!” diye bağırdı David. “Bak anne, asil tavırlarını bırak da Shay’e hapları ver.” Elini uzattı. “Ben, kendim yaparım.”

“David, bir canavara dönüşmene izin vermeyeceğim. Ayrıca, Tally seçimini yaptı.”

David, inanmakta güçlük çekerek ikisine baktı. Sonunda konuşmayı başardı:

“Sen casustun, öyle mi?”

“Evet. Başta.”

David başını iki yana salladı.

“Oğlum.” Maddy onu tutmaya çalışarak öne çıktı.

“Hayır!”

David dönüp kaçtı, polyester perdeyi yırttı ve herkesin dilinin tutulmasına sebep oldu. Shay bile şok geçirmiş, susmuştu.

Tally onun arkasından gidemeden, Maddy onu sıkı sıkı yakaladı. “Hemen şehre gitmelisin.”

“Bu gece mi? Ama...”

“Yoksa kendi kendini gitmemeye ikna edeceksin. Ya da David seni ikna edecek.”

Tally geriledi:

“Ona veda etmeliyim.”

“Gitmelisin.”

Tally, Maddy'ye bakakaldı ve yavaş yavaş gerçeği fark etti. Kadının bakışlarında öfkeden çok hüzün olsa da gözlerinde soğuk bir şeyler vardı. David, Tally'yi Az'ın ölümünden sorumlu tutmuyor olabilirdi, ama Maddy tutuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Tally alçak sesle, kendini Maddy'nin gözlerine bakmaya zorlayarak.

“Ne için?”

“Ona söylemediğiniz için. Benim söylememe izin verdiğiniz için.”

Maddy başını iki yana salladı ve gülümsemeyi başardı:

“Son iki haftada, David'in sana ihtiyacı vardı.”

Tally yutkundü ve şehre bakarak uzaklaştı. “Bana hâlâ ihtiyacı var.”

“Tally...”

“Bu gece giderim, tamam mı? Ama beni geri getiren kişinin David olacağını biliyorum.”

IRMAĞIN AŞAĞISINDA

Tally yola çıkmadan önce kendi kendine bir mektup yazdı.

Gönüllü denek olmasını yazılı olarak bildirmesi Maddy'nin fikriydi. Böylece, güzelleştikten sonra bile, beyninin tedavi edilmesinin neden gerekli olduğunu kavrayamazken bile, en azından kendi sözlerini okuyabilir, neler olacağını anlardı.

“Madem iyi hissetmenizi sağlayacak,” dedi Tally. “Beni tedavi ettiğiniz sürece, benim ne dediğimin önemi yok. Beni Shay'in durumunda bırakmayın.”

“Seni tedavi edeceğim Tally. Söz veriyorum. Yalnızca, yazılı onayına ihtiyacım var.” Maddy ona bir kalem ve kıymetli, küçük bir kâğıt parçası verdi.

“Kalem kullanmayı hiç öğrenemedim,” dedi Tally. “Artık öğrenmemiz gerekmiyor.”

Maddy başını üzüntüyle salladı:

“Tamam. Sen söyle, ben yazarım.”

“Siz değil. Shay benim için yazabilir. Duman'a ulaşmaya çalışırken ders almış.” Tally, Shay'in Duman yolu tarifini hatırlamıştı. Beceriksizce yazmıştı, ama okunaklıydı.

Mektup uzun sürmedi. Shay, Tally'nin içten sözlerine kırdadı, ama söylenenleri olduğu gibi yazdı. Okumayı yeni

öğrenen bir minik gibi, kalemi kâğıdın üzerinde ciddi bir tavırla gezdiriyordu.

Mektubu bitirdiklerinde, David henüz dönmemişti. Tahalatlardan birini almış, yıkıntılara doğru gitmişti. Tally eşyalarını toplarken David'in döneceği umuduyla pencereye bakıp duruyordu.

Ama Maddy muhtemelen haklıydı. Tally, David'i bir daha görürse, kendi kendini bunu yapmamaya ikna edebilirdi. Ya da belki David onu durdururdu.

Daha da kötüsü, belki de durdurmazdı.

Ama David artık ne derse desin, Tally'nin ne yaptığını, sırlarının mal olduğu canları her zaman hatırlayacaktı. Tally'nin, David'in onu affedeceğinden emin olmasının tek yolu buydu. Onu kurtarmaya gelirse, Tally anlayacaktı.

"O zaman yola çıkalım," dedi Shay, işleri bittiği zaman.

"Shay, sonsuza dek gitmeyeceğim. Sen de..."

"Hadi ama. Buradan bıktım usandım."

Tally dudaklarını ısırды. Shay de geliyorsa teslim olmanın ne anlamı vardı ki? Elbette, onu da tekrar kaçırabilirlerdi. Tedavinin işe yaradığını gördükten sonra, herkesi tedavi edebilirlerdi.

"Bu çöplükte kalmamın tek sebebi, seni dönmeye ikna etmeye çalışmaktı," dedi Shay, sonra sesini alçalttı. "Biliyorsun, çoktan güzelleşmiş olmaman benim hatam. Kaçarak her şeyi mahvettim. Sana borçluyum."

"Ah, Shay." Tally'nin başı dönmeye başlamıştı. Gözlerini kapattı.

"Maddy her zaman, dilediğim an gidebileceğimi söylerdi. Yapayalnız dönmemi istemezsin, değil mi?"

Tally, Shay'in tek başına ırmağa yürümesini hayal etmeye çalıştı. "Hayır, sanırım istemezdim." Arkadaşının yüzüne baktı ve gözlerinde bir kıvılcım gördü, Tally'yle birlikte yolculuğa çıkmanın ateşlediği gerçek bir şey.

"Lütfen! Yeni-Güzel Şehri'nde acayip eğleneceğiz."

Tally ellerini açtı. "Tamam, sanırım seni durduramam."

Birlikte, tek bir tahtaya bindiler. Croy bir başka tahtayla onlarla geldi. Şehrin kıyısına geldiklerinde tahtaları geri götürecekti.

Croy yol boyunca konuşmadı. Diğer Yeni Dumanlılar dışarıdaki kavgayı duymuşlardı ve Tally'nin yaptıklarını sonunda öğrenmişlerdi. Croy için daha da kötü olmalıydı. O şüphelenmişti ve Tally, onun yüzüne yalan söylemişti. Muhtemelen, Tally herkese ihanet etme fırsatı bulamadan, onu durdurmuş olduğunu diliyordu.

Ama yeşil kuşağa geldiklerinde kendini Tally'ye bakmaya zorladı. "Sana ne yaptılar ki? Böyle bir şey yapman için?"

"Shay'i bulana kadar dönüşmeyeceğimi söylediler."

Croy bakışlarını kaçırdı, Yeni-Güzel Şehri'nin ışıklarına baktı. Soğuk kasım gecesinin berraklığında ıslık ıslık parlıyorlardı. "Demek, sonunda dileğin yerine gelecek."

"Evet. Sanırım öyle."

"Tally güzelleşecek!" dedi Shay.

Croy onu duymazdan geldi ve yine Tally'ye baktı. "Ama beni kurtardığın için sağ ol. İyi numara çevirdiniz. Umarım..." Omuzlarını silkti ve başını iki yana salladı. "Daha sonra görüşürüz."

"Umarım görüşürüz."

Croy tahtaları birbirine bitişirdi ve ırmak yukarı döndü.

“Bu harika olacak!” dedi Shay. “Yeni arkadaşlarımla tanışman için sabırsızlanıyorum. Hem, sonunda beni Peris’le tanıştırabileceksin.”

“Elbette.”

Çirkinköy’e yürüdüler ve kendilerini Kleopatra Parkı’nda buldular. Güz sonu soğukunda, ayaklarının altındaki toprak sertti. Soğuğa karşı büzüldüler. Tally, Duman yapımı kazağını giymişti. Maddy’den, onu kendisi için saklamasını istemişti, ama onun yerine mikrofiber ceketini geride bırakmıştı. Şehir yapımı giysiler, uygarlığa geri dönen birine verilerek israf edilemeyecek kadar değerliydi.

“Popüler olmaya başlamıştım, biliyor musun?” diyordu Shay. “Geçmişte suç işlemiş olmak, gerçekten havalı partilere girebilmenin tek yolu. Demek istediğim, kimse çirkin okulunda ne dersler aldığını dinlemek istemiyor.” Kıkırdadı.

“Bir numara olacağız, desene.”

“Yani. Herkese senin beni Özel Durumlar karargâhından kaçırmayı anlattığımızda mı? Benim seni o ucube çetesinden kaçmaya ikna etmemi anlattığımızda mı? Ama biraz sansürlememiz gerekecek Kısıkgöz. Gerçeklere kimse inanmaz!”

“Evet, bu konuda haklısın.”

Tally, Maddy’ye bıraktığı mektubu düşündü. Birkaç hafta sonra gerçeklere kendisi inanacak mıydı acaba? Kaçak, çaresiz, trajik bir çirkinin sözleri güzel gözlere nasıl görünecekti?

Aynı şekilde, günün yirmi dört saatini yeni-güzel yüzlerle çevrili olarak yaşadıktan sonra, David nasıl görünecekti? Çirkinlik hakkındaki onca şeye gerçekten inanacak mıydı bir daha? İnsanın ameliyat olmadan da güzel olabileceğini hatırlayacak mıydı? Tally, David’in yüzünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı, ama onu görene kadar ne çok zaman geçeceğini düşünmek yüreğini burkuyordu.

Ameliyattan sonra, David'i özlemeyi bırakmasının ne kadar süreceğini merak etti. Lezyonların beynini ele geçirmesi birkaç gün sürerdi. Maddy öyle demişti. Ama bu, kendi zihninin kendi kendini değiştireceği anlamına gelmiyordu.

Belki, ne olursa olsun onu özlemeye devam edeceğine karar verirse zihninin değişmesini engelleyebilirdi. Çoğu insanın aksine, Tally'nin lezyonlardan haberi *vardı*. Belki onları yenebilirdi.

Başlarının üzerinden karanlık bir şekil geçti. Bir güvenlik görevlisinin hava taşıtı. Tally içgüdüyle yerinde dondu. Şehir çirkinleri, bugünlerde devriyelerin arttığını söylemişti. Yetkililer sonunda işlerin değişmeye başladığını görmüştü.

Hava taşıtı durdu, sonra yavaşça yere, yanlarına indi. Bir kapı kayarak açıldı ve kör edici bir ışık yandı. "Tamam, çocuklar... ah, pardon küçükhanım."

Işık, Shay'in yüzünü aydınlatıyordu. Sonra Tally'ye kaydı.

"Siz, ikiniz, ne peşinde..." Güvenlik görevlisi kekeledi. Bu, her şeyden müthiş değil miydi? Bir güzel ve bir çirkin birlikte gezinti yapıyorlar. Orta-güzel yüzü allak bullak olan güvenlik görevlisi yaklaştı.

Tally gülümsedi. En azından, son ana dek sorun çıkarıyordu.

"Adım Tally Youngblood," dedi. "Beni güzelleştirin."

*Geleceğin toplumsal politikaları, güzellik anlayışı
ve teknolojisi konusunda
bir kara  topya olan serinin
ikinci kitabı*

GÜZELLER

Görkemli. Göz alıcı.
Tek kelimeyle m kemm l.
Tek kelimeyle sahte.

TALLY SONUNDA G ZELLEŐ MİŐ Tİ.

Ő imdi bakışları m kemm l, kıyafetleri göz alıcı, erkek arkadaő ı nefes kesici ve kendisi son derece popülerdi. Ama bütün bu eğlencenin –sonu gelmeyen partiler, yüksek teknoloji rahatlığı ve tam bir özgürlük– altın- da, bir ő eylerin yanlış olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı.  nemli bir ő eylerin...

Derken Tally'ye, onun çirkin ge miő inden bir mesaj gelir. Güzellerin hayatındaki yanlış hatırlatan bir mesaj... tüm eğlence bir anda bıçak gibi kesildi.

Tally ő imdi seçim yapmak zorunda: ya bildiklerini unutmak için savaő acak ya da hayatta kalmak için. Çünkü otoriteler, bu bilgiye sahip olan bir insanın yaő amasına g z yummayacaklar.

“Unutma, dünyadaki en güzel şey, en faydasız olandır.”

John Ruskin

(*Venedik Taşları*, I)

SUÇLU

Giyinmek her zaman, gecenin en zor kısmı olmuştu.

Valentino Malikânesi'nden gelen davetiye yarı-resmi diyordu, ama asıl kafa karıştıran *yarı* kısmıydı. Tıpkı partisiz geçen bir gece gibi, 'yarı' sözcüğü çok fazla olasılık yaratıyordu. Oğlanlar için de yeterince kötüydü; onlar için ceket ve kravat; tepeden tırnağa bembeyaz ve ceketsiz, yalnızca gömlek ya da uzun ceket, yelek, frak, İskoç eteği anlamına geliyor olabilirdi. Ama kızlar için, *yarı-resmi* tanımı, Yeni-Güzel Şehri'ndeki her tür tanımda olduğu gibi, insanın yüzünde patlıyordu.

Tally, resmi 'beyaz kravat' ya da 'siyah kravat' partilerini tercih edecekti neredeyse. Kıyafetler pek rahat değildi ve partiler herkes sarhoş olana dek sıkıcı geçiyordu, ama en azından giyinirken bu kadar düşünmeniz gerekmiyordu.

“Yarı-resmi, *yarı*-resmi,” dedi, açık dolabına boş boş bakarak. Yuvarlak döner raf, Tally'nin gelişigüzel göz-faresi komutlarına ayak uydurmaya çalışarak ileri geri kayıyor, askılardaki giysileri savuruyordu. Evet, 'yarı' kesinlikle iğrenç bir sözcüktü.

“Sözcük bile sayılır mı ki?” diye sordu Tally yüksek sesle. “Yarı?..” Akşamdan kalma olduğu için pamuk kadar kuru hissettiği ağzında tuhaf kaçıyordu.

“Birin yansı,” dedi oda, muhtemelen kendini çok akıllı sanarak.

“Anladık!” diye mırıldandı Tally.

Kendini yatağa bıraktı ve gözlerini tavana dikti, oda birazcık dönüyormuş gibi geldi. Yarım bir sözcük için bu kadar kafa patlatmak haksızlıktı. “Boş ver!.. Kapat,” dedi.

Oda yanlış anladı ve dolabın kapısı kayarak kapandı. Aslında akşamdan kalmışlığını kastettiğini açıklayacak gücü yoktu Tally’nin. İçki sersemliği, cıvık, obez bir kedi gibi kafasına yayılmış, somurtarak, yerinden kıpırdamayı reddediyordu.

Oda, bir başka Suçlu’nun aradığını ifade eden özel sesi çıkardı: “Selam.”

“Selam, Tally.”

“Shay-la!” Tally tek dirseği üzerinde doğrulmaya çalıştı. “Yardıma ihtiyacım var!”

“Parti, değil mi? Biliyorum.”

“Hem, bu *yan*-resmi olayı da nedir?”

Shay güldü. “Tally-wa, kayıpsın kızım. Mesajı almadın mı?”

“Ne mesajı?”

“Saatler önce geldi.”

Tally, hâlâ komodinin üzerinde duran arabirim yüzüğüne baktı. Geceleri asla takmıyordu onu; çirkin olduğu ve devamlı gizli işler çevirdiği zamanlardan kalma eski bir alışkanlık. Uyku zamanı için sessize alınmış olan yüzük, hafif hafif titreşiyordu.

“Ah... Şimdi uyandım.”

“Eh, yarı meselesini unut. Kıyafet balosuna dönüştürdüler. *Kostüm* bulmamız gerekiyor!”

Tally saate baktı, akşam beşe geliyordu.

“Ne, üç saatte mi?”

“Evet, biliyorum. Kendiminkini ayarlayacağım diye darmadağın oldum. Çok utanç verici. Aşağı gelebilir miyim?”

“Lütfen.”

“Beş dakika?..”

“Elbette. Kahvaltı da getir. Bay bay!..”

Tally, başını yastığın üzerine bıraktı. Şimdi uçan-tahta gibi dönüyordu yatak. Gün yeni başlamıştı ve şimdiden tükeniyordu.

Arabirim yüzüğünü taktı ve bu gece, gerçekten eğlenceli bir kostüm giymemiş hiç kimsenin içeri alınmayacağını bildiren mesajı öfkeyle dinledi. Doğru düzgün bir şey bulmak için üç saati vardı ve kendisinden başka herkes, aramaya çok önceden başlamıştı.

Bazen, *gerçek* bir suçlu olmanın çok, çok daha basit olduğunu düşünüyordu.

Shay kahvaltı tepsisini çeke çeke getirdi: istakozlu omlet, kızarmış ekmek, kızarmış patates, kızarmış mısır, üzüm, çikolatalı kek ve domates suyu. Koca bir paket kalori arındırıcının bile silemeyeceği kadar çok yiyecek... Aşın yüklenmiş tepsi havada ürperiyor, kaldırıcları okula yeni başlamış bir minik gibi titriyordu.

"Shay, dobiş olarak falan mı gideceğiz?"

Shay kıkırdadı. "Hayır, ama sesin kötü geliyordu. Hem, bu gece eğlenceli olman gerek. Sana oy vermek için bütün Suçlular geliyor."

"Harika, eğlenceli!" Tally içini çekti ve tepsideki kokteyli aldı. İlk yudumla kaşlarını çattı. "Yeterince tuzlu olmamış."

"Sorun değil," dedi Shay, omleti süsleyen havyanı sıyınp kokteyle kaşıtararak.

"İyy, balık balık koktu!"

"Havyar her şeyle iyi gider." Shay bir kaşık daha aldı ve kendi ağzına götürdü, gözlerini yumarak minik balık yumurtalarını çiğnedi. Müzik çalmak için yüzüğünü бүktü.

Tally yutkundü ve biraz daha kokteyl içti, en azından böylece oda fırl fırl dönmüyordu. Çikolatalı keklerin kokusu güzel gelmeye başlamıştı. Sonra kızarmış patatese geçerci. Sonra da omlete; havyarı bile deneyebilirdi. Tally'ye, yabanda geçirdiği zamanı telafi etmesi gerektiğini en çok hissettiren öğün kahvaltıydı. Kah-

valtıda kendine güzel bir ziyafet çektiğinde, kontrol kendindeymiş gibi hissediyordu; şehir yapımı lezzet fırtınası ya da yahniler SpagBol'le geçen ayları silebilirmiş gibi...

Müzik yeniydi ve yüreğinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. "Sağ ol Shay-la. Hayatımı kurtardın."

"Sorun değil, Tally-wa."

"Ee, dün gece neredeydin?"

Shay, kötü bir şey yapmış gibi, gülümsemekle yetindi.

"Ne? Yeni çocuk mu?"

Shay başını iki yana salladı. Gözlerini kırıştırdı.

"Yine ameliyat yaptırmadın, değil mi?" diye sordu Tally ve Shay kıkırdayınca, "*Yaptırmışsın*. Haftada birden fazla yaptırmaman gerekiyor. Bundan uzak duramaz mısın kızım?"

"Sorun değil Tally-wa. Sadece küçük bir operasyon."

"Nereye?.." Shay'in yüzü farklı görünmüyordu. Operasyon pijamaların altında mı kalmıştı?

"Daha yakından bak." Shay uzun kirpiklerini yine kırıştırdı.

Tally öne eğildi ve iri, kusursuz, mücevher tozu serpilmiş bakır rengi gözlere baktı. Kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Yeni-Güzel Şehri'ne geleli bir ay olmasına rağmen, diğer güzellerin gözleri Tally'yi hâlâ hayran bırakıyordu. Öylesine iri, sıcak, ilgili ve parlaktılar ki... Shay'in gür kirpikleri sanki, *seni dinliyorum, beni büyülüyorsun*, diye mırıldanıyordu. Dünyayı Tally'nin varlığıyla sınırlıyor, Shay'in ilgisinin yörüngesinde yalnızmış gibi hissetmesini sağlıyordu.

Shay de daha tuhaf geliyordu; çünkü Tally onu, ameliyattan önceki çirkin günlerinden tanıyordu.

"Daha yakından..."

Tally sakinleşmek için nefes aldı. Oda yine dönmeye başlamıştı, ama bu sefer iyi bir şekilde. Pencerelerin biraz daha saydamlaşması için bir jest yaptı ve güneş ışığında yeniliği gördü.

"Aaah, çok güzel olmuş."

Önceden yerleştirilmiş tüm diğer ışıltılardan daha cüretli bir biçimde, Shay'in gözbebeklerinin çevresinde halka olmuş, on iki minik yakut, zümrüt rengi irislerinin üzerinde kırmızı bir ışıltıyla, yumuşak yumuşak parlıyordu.

"Müthiş, hı?.."

"Evet, ama dur biraz... Sol, alttakiler daha mı farklı?" Tally gözlerini kısarak baktı. İki gözdeki birer mücevher, bakır rengi derinliklerinin içinde minik, beyaz mumlar varmış gibi titreşiyordu.

"Saat beş!" dedi Shay. "Anladın mı?"

Şehir merkezindeki büyük saat kulesinin nasıl okunduğunu hatırlaması için, Tally'nin bir an düşünmesi gerekti. "Hm, ama bu, saat yedi demek. Saat beş, *sağ* alt olmaz mı?"

Shay hıhladı. "Saat yönünün tersinde gidiyor, aptal! Yani, yoksa çok sıkıcı olurdu."

Tally'nin içinde bir kakhaha kabardı. "Dur biraz. Gözlerinde mücevherler var, öyle mi? Ve saati söylüyorlar?.. Ve *geri geri* gidiyorlar?.. Sence bu *biraz* fazla değil mi Shay?"

Tally söylediklerinden hemen pişman oldu. Shay'in yüzünü karartan ifade trajikti, az önceki ışıltıyı tamamen yok ediyordu. Şişmiş gözlerin ve kırmızı bir burnun eksikliği dışında, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Yeni bir ameliyat, tıpkı yeni bir saç modeli gibi, her zaman hassas bir konu olurdu.

"Onları iğrenç buldun," diye suçladı Shay, usulca.

"Elbette bulmadım. Dediğim gibi, *kesinlikle* çok güzel olmuşlar."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hem, geri geri gitmeleri *iyi* olmuş."

Shay'in gülümsemesi geri döndü ve yaptığına hâlâ inanamayan Tally, rahat bir nefes aldı. Bu, yalnızca yepyeni güzellerin yapacağı türden bir hataydı ve Tally'nin ameliyat olmasının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Neden hâlâ iğrenç şeyler

söylüyordu? Bu gece böyle bir yorum yaparsa, Suçlular'dan biri onun aleyhine oy verebilirdi. Birini gruptan atmak için bir veto yeterliydi.

Ve o zaman yapayalnız kalırdı, yine kaçtığı zamanki gibi olurdu neredeyse.

"Belki bu gece, yeni gözlerimin şerefine, saat kulesi olarak gitmeliyiz."

Tally, bu kötü esprinin, affedildiği anlamına geldiğini bilerek güldü. Ne de olsa o ve Shay, birlikte çok şey yaşamışlardı.

"Peris ve Fausto ile konuştun mu?"

Shay başını salladı:

"Hepimizin kanun kaçakları gibi giyinmemiz gerektiğini söylediler. Bir fikir bulmuşlar bile, ama sır."

"Bu çok iğrenç. Sanki *onlar* çok kötü çocuklarmış gibi. Çirkin günlerinde tek yaptıkları, gizlice dışarı çıkmak ve belki ırmağı birkaç kez geçmekti. Onlar Duman'a hiç gitmediler."

Şarkı tam o sırada bitti ve Tally'nin son sözleri ani sessizlikte çınladı. Tally söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı, ama sohbet, karanlık gökyüzündeki havai fişekler gibi solup gitmişti. Bir sonraki şarkının başlaması çok uzun sürdü sanki.

Başladığında, Tally rahatladı ve "Suçlu kostümleri bulmak kolay olmalı Shay-la," dedi. "Şehirdeki en büyük iki suçlu biziz."

